

Giới thiệu Thiên Tài Huyền Linh Sư

Thiên Tài Huyền Linh Sư thuộc thể loại dị giới nói về Tần Ly – gia chủ siêu cấp thế gia về võ cổ – trong lúc nghiên cứu một quả cầu Huyền Giới thần bí, nàng xuyên không ngoài ý muốn, trở thành nhi nữ 9 tuổi của Nguyên thành Tần gia Nguyệt Diệu hoàng triều, Tần Ly. Thân là gia chủ thế gia, như thế nào đột nhiên bị người ta đánh sau khi nhìn thấy một trận ánh sáng đỏ chói lóa? Máu tươi nhuộm đỏ quả cầu Huyền Giới vô tình giải khai phong ấn lập ra từ 300 năm trước để giam cầm linh hồn Ngũ Hành huyền hóa. Ha ha, cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của linh hồn Huyền Hóa, tuy chỉ còn lại hồn nhưng không thể khinh thường. . . Từ nay về sau nữ hài vốn nhu nhược lại bộc lộ tài năng, thế phấn đấu để bảo vệ Tần gia. Cực đại lực là thiên hạ của võ giả cùng huyền linh sư, là nơi cường giả đứng đầu! Luyện công pháp, luyện đan dược, luyện vũ khí, gầy dựng thế lực khắp nơi, kiếm tiền, . . . Cùng đọc truyện ngôn tình sắc để thấu hiểu hơn về câu chuyện nổi bật này nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Đột Nhiên Xuyên Không

Tại cổ võ thế gia – Tần gia, Tần Ly đang cầm một quả cầu cổ quái trong tay, nàng quan sát nó không chớp mắt. Vật thể này không được làm từ bạc hay vàng, mà nó được cấu tạo bằng một loại tài liệu kỳ dị nào đó chưa từng được thấy qua. Trên mặt khắc những hoa văn phức tạp, có điểm giống hình xăm, đáng vẻ cổ xưa nhưng tinh xảo vô cùng, xinh đẹp dị thường. Đang muốn vật thể đưa lại gần nhìn kỹ hơn một chút, thì bỗng nhiên, ánh sáng đỏ thật chói mắt phát ra từ quả cầu, Tần Ly chưa kịp phản ứng thì đã mất đi ý thức.

Phân Cách Tuyến

Nguyệt Diệu hoàng triều – lịch Thiên Nguyên – năm thứ mười

Mây đen kéo dài tận chân trời, không khí âm thấp nhanh chóng ám vào làn da của mọi người. Trời không còn bóng dáng của gió, mặc dù gió có đi qua, nhưng cũng nhẹ đến mức khó có thể cảm nhận được.

Trên đường Phú Dương thuộc Nguyên thành, đầu đầu cũng tràn ngập một cảnh tượng người người vội vàng đến rồi đi, chẳng có mấy ai nguyện ý dừng chân lưu lại đầu đó một chút.

Ở một góc khuất bên đường, một vài nam hài Nguyễn gia lấy Nguyễn Kiến Nhân đứng đầu đang vây quanh một nữ hài gầy yếu, không ngừng đám đá chửi rủa. Nữ hài té trên mặt đất, cuộn mình lại, thân thể không ngừng run rẩy.

Cái đầu thú nhỏ màu trắng ở trong lòng nàng cố gắng ngoi lên cần người, nhưng nó lại bị nàng ôm gắt gao. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng ngày càng tái nhợt, đầu cùng thân thể đầy những vết thương lớn nhỏ đang không ngừng chảy máu. Cho dù đau đớn thống khổ, nàng vẫn quật cường cắn môi không để cho mình phát ra một chút âm thanh.

“Tiện phối từ nhà ngươi, Tô tiểu thư coi trọng huyền linh thú này là phúc khí của ngươi, chỉ bằng ngươi mà cũng dám từ chối sao?” – Nguyễn Kiến Nhân hung hăng phi một ngụm, trong mắt càng hiện rõ sự tàn nhẫn: “Đánh, đánh mạnh vào cho ta, người Tần gia sinh ra đã tiện!”

Vài cái nam hài này đều đã đạt đến võ giả sơ kì, so với người lớn bình thường, khí lực tự nhiên mạnh hơn rất nhiều, chỉ một lát sau, nữ hài trên mặt đất đã muốn hít thở không thông.

Ở ngoài vòng tròn, một nữ hài khác mặc một thân y phục hoa lệ đầy quý khí, luôn dùng cặp mắt lạnh quan sát động tác của đám nam hài, đầu ngẩng cao đầy ngạo mạn.

Thẳng cho đến khi nữ hài trên mặt đất không còn nhúc nhích, nàng mới thong thả chậm rãi nhấc chân đến bên người Nguyễn Kiến Nhân, mặt lại đầy vẻ chán ghét, nói: “Tốt, tốt, á quý này bẩm sinh đã làm cho người ta phiền chán, đừng để tiện nha đầu này làm bẩn mắt ta. Đem vật nhỏ này lấy ra, trở về tẩy rửa sạch sẽ rồi đưa lại cho ta.”

Ngay lúc bọn họ tăng quyền cước, không ai chú ý tới nữ hài trên mặt đất đã lấy vòng cổ huyền giới ra, trên mặt của vòng cổ lập tức dính đầy máu tươi của nữ hài, đột nhiên “ong ong” lay động.

Mấy nam hài nghe nàng ta phân phó, lập tức muốn động thủ đem huyền linh thú ra khỏi lòng của nữ hài, không thể ai có thể tưởng tượng được người đã không còn hơi thở lại đột nhiên mở mắt. Đôi mắt xinh đẹp lóe lên một tia nguy hiểm bắn thẳng vào tim của bọn họ. Ngay sau đó, hơi thở vốn yếu ớt đột nhiên trở nên hùng hổ kinh người, so với thời tiết oi bức ngoài kia lại càng khiến bọn họ khó thở hơn. Đáng sợ nhất không phải là người đã chết đột nhiên có năng lực thở, mà là nụ cười yếu ớt nàng bày ra trên miệng kia. Rõ ràng là cười nhưng so với ác quỷ địa ngục lại càng đáng sợ.

Nguyễn Kiến Nhân cùng vài cái nam hài Nguyễn gia chứng kiến một màn như thế, cả người đều run rẩy, ngã ngối trên mặt đất. Nữ hài vẩy tím cả người căng thẳng, cắn môi đứng đó.

Ý thức dần khôi phục, Tần Ly liền cảm giác cả người đau đớn giống như bị hủy đi, nàng thử hoạt động một chút thì cơn đau lan tỏa tận xương khiến nàng

không nhìn được mà hít một ngụm khí lạnh.

Ngắm lại bản thân đang nghiên cứu một quả cầu Huyền Giới kì dị, đột nhiên, ánh sáng đỏ chợt lóe, nàng liền mất đi ý thức. Tại sao khi tỉnh lại, lại mang một thân trọng thương? Chẳng lẽ ai đó lợi dụng nàng mất ý thức ám toán nàng? Là ai dám làm vậy? Vừa muốn quan sát tình huống một chút, trong đầu nàng lại “Ông” một tiếng, vô số đoạn kí ức ngăn dừng mãnh chui vào đầu nàng.

Đây là xảy ra chuyện gì? Nguyên thành Tàn gia? Một nữ hài chín tuổi cùng tên Tàn Ly? Gia gia uy nghiêm và phụ thân từ ái? Nàng là đệ tử Tàn gia thường xuyên bị Nguyễn gia khi dễ? . . . Hình ảnh xuất hiện cuối cùng là một nữ hài vào rừng rậm đầy hoa rơi nhặt được một huyền linh thú, sau đó thú bị kinh thành Tô gia Tô Uyển Nhi (đang du ngoạn) coi trọng. Nàng không muốn giao thú ra, chỉ có thể chịu đựng đau đớn.

Lúc này Tàn Ly mới ý thức được tình huống không đúng, hình như . . .

“Không sai, năng lực phản xạ thực sự rất mạnh” – một thanh âm lười nhác vang lên trong đầu Tàn Ly.

“Nếu ta đoán không sai, hết thảy mọi chuyện là do một tay người dờ dờ quý?” – Ngữ khí của nàng khẳng định chắc nịch.

“Này cũng không nên trách nhân gia, tất cả là do máu của tiểu nha đầu kia đã gọi người tới. Nhân gia cũng không ngờ tới chấp niệm của tiểu nha đầu đó lại nhiều như vậy, thế mà có thể giải khai phong ấn giam cầm nhân gia.” – Thanh âm kia nghe thật vô tội, nhưng nàng nghe thế nào cũng hàm chứa ý tứ vui sướng khi người gặp họa.

“Ha ha, nói như vậy là có ý tình cảnh hiện tại của ta một chút cũng không can hệ gì tới người?” – Tàn Ly mặc dù đang cười nhưng lại làm cho người ta phát run.

“Ách, cùng lắm thì nhân gia cho người mượn lực lượng giải quyết bọn họ, vậy là được rồi?” – Thanh âm mang ý tứ lấy lòng.

Hai người – người một lời, ta mấy chữ – hết thảy đều dùng ý niệm nói chuyện, bất quá, cuộc nói chuyện chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt mà thôi.

Nguyễn Kiến Nhân ngã ngồi ở đó, nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói: “Người. . . Người là người hay quý?”

“Người nói thử xem?” – Tàn Ly phát ra âm thanh non nớt khàn khàn nhưng giọng điệu lại lạnh nhạt tự nhiên, nụ cười đậm nhạt yếu ớt vẫn như cũ ngự trị bên môi.

Ngay khi cái thanh âm kia biến mất khỏi đầu nhỏ, Tàn Ly liền không còn cảm thấy đau đớn, một cỗ lực lượng đang không ngừng bành trướng trong cơ thể nhỏ yếu, xung quanh thân thể đột nhiên được bao phủ bởi một lớp ánh sáng đỏ thật quý dị lại như ẩn như hiện, màu đỏ đậm dần, tỏa ra bốn phía.

Nàng đứng dậy, thoát khỏi mặt đất, xương cốt kêu “răng rắc”, nhưng không hề gây trở ngại cho động tác của nàng, mà ngược lại càng khiến nàng cảm thấy thoải mái. Lúc này, người nàng đầy máu tươi, thân hình tàn tạ, huyền linh thú màu trắng ở trong lòng nàng cũng nhiễm màu máu của nàng, nhìn qua khiến người ta không khỏi hiểu nhầm nó cũng mang một thân máu chảy đầm đìa. Động tác của nàng một loạt nhìn thông thả dị thường, bước đi thông dong, thuận tiện, nàng chữa những chỗ bị trật khớp.

Nam hài Nguyễn gia không ngừng lùi về phía sau, rốt cục cũng không kiềm chế được sự sợ hãi trong lòng mà kêu to: “Quý a, quý a!” – dứt lời cả đám chạy loạn cả lên, mặc sức mà chạy về hướng trước mặt mình.

Tàn Ly đưa ngón tay chỉ một cái vào hư không, những nam hài đang chạy trốn lập tức bất động, sau đó, ngón tay khẽ ngoắc, bọn chúng lại ngã trở về chỗ cũ. Một sợi dây tỏa ánh sáng đỏ được kết bằng linh lực buộc bọn nam hài vào một chỗ. Nàng chậm rãi tiến về phía Tô Uyển Nhi.

Tô Uyển Nhi sắc mặt trắng bệch, khi nàng thấy bọn nam hài bắt đầu chạy trốn, nàng cũng muốn chạy, nhưng nàng giống như bị một cái gì đó níu trụ lại, muốn động cũng không động được. Hai chân nàng kịch liệt run rẩy, không thể khống chế. Bộ dáng cao cao tại thượng vừa rồi sớm đã sụp đổ không còn. Nhìn động tác của Tàn Ly, nàng cắn môi: “Người. . . người muốn làm gì?”

Tàn Ly từng bước tiến đến trước mặt nàng, cách một khoảng thì ngừng lại. Nàng không lên tiếng, chỉ nhíu mày nhìn đối phương.

Tô Uyển Nhi nắm chặt váy, mồ hôi từng giọt chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm tái nhợt một mảng như tờ giấy trắng: “Hồ ly, nói cho người biết, ta. . . ta không sợ người, ta là huyền linh sư.”

Lúc này nhớ tới bản thân là một gã huyền linh sư sơ cấp, sắc mặt Tô Uyển Nhi mới thoáng tốt lên một ít, nhanh chóng triệu hồi huyền linh thú của mình đi ra.

Huyền linh thú của Tô Uyển Nhi là huyết bàng (nhện) cấp ba, phần bụng có ba đốm trắng, thân hình đỏ đậm, tám cái chân bày ra thế chân vạc. Hai cái càng cực kỳ ngao mạn không ngừng múa may, đôi mắt tham lam nhìn chòng chọc Tàn Ly đang đứng ở phía đối diện, tựa hồ nghĩ đến phải như thế nào mới có thể đem nàng nuốt vào bụng, ăn vào sẽ rất no nê a!

Tàn Ly nhìn đến Huyết Bàng khổng lồ, nàng xì cười một tiếng: “Thật sự là người như thế nào thì nuôi thú như thế này, nghe người ta nói sùng vật thường rất giống với chủ, xem ra đúng là có chuyện này! Ha ha, thật không sai, rất xứng với người!”

“Uyển Nhi tiểu thư, sai Huyết Bàng cắn chết nàng!” – Nguyễn Kiến Nhân đang bị trói vốn là kẻ ngu si, nhìn thấy Tô Uyển Nhi triệu hồi huyền linh thú, tinh thần chợt phấn chấn.

Tần Ly quay đầu nhìn hán đầy ắp ý, hán lập tức thành thật không dám làm cản ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

“Thế nào? Sợ hãi ư? Chỉ cần ngươi đem thú nhỏ kia cho ta, ta sẽ lo lắng mà tha cho ngươi một mạng. Bằng không, thì làm đồ ăn cho Huyết Bàng đi!” – Tô Uyên Nhi khôi phục khí thế cao cao tại thượng.

Tần Ly thật sự hết chỗ nói rồi, nàng bật cười một tiếng. Trong lòng nàng, thú nhỏ vừa muốn nháo đòi ra ngoài hận không thể một ngụm cắn thật mạnh vào Tô Uyên Nhi, một đôi mắt chuông đồng trừng trừng nàng. Tần Ly vỗ vỗ lưng thú nhỏ, trấn an: “Ng ngoan, đừng nóng vội, ta sẽ không đem ngươi đi. Vật nhỏ, ngươi đáng yêu như thế, sau này liền theo ta đi!”

Tô Uyên Nhi thấy nàng trưng ra bộ dáng không muốn giao huyền linh thú, cắn răng: “Huyết Bàng, đi, cắn chết nàng. Cắn mạnh vào, nàng sẽ là bữa tối của ngươi.”

Huyết Bàng nghe mệnh lệnh chủ nhân liền “Bá” một tiếng rồi xông ra ngoài. Vung cang cứng như thiết chuẩn bị no nê. Ngay tại thời điểm vọt đến phía trước Tần Ly, đột nhiên dừng lại một chút, ánh mắt tham lam biến thành mê hoặc, dường như có cái gì đó khiến nó do dự. Tần Ly nhìn thấy nó đột nhiên dừng lại, trong lòng cũng cảm thấy có điểm kỳ quái, xem ánh mắt của nó dường như đang nhìn vật nhỏ. Vật nhỏ cảm nhận ánh mắt của Huyết Bàng, cả người đều bắt đầu xù lông.

Đúng lúc này, phía chân trời đột nhiên phát ra vài tiếng sấm, trong nháy mắt mưa bắt đầu đổ như trút nước, cọ rửa thú nhỏ trong lòng Tần Ly một hồi, máu bết trên cơ thể trôi theo dòng nước rơi xuống đất. Huyết Bàng tựa như bất giác cái gì đó vô cùng đáng sợ, “vèo” một tiếng, lập tức lui về bên người Tô Uyên Nhi.

Tần Ly hiểu được đại khái là Huyết Bàng sợ hãi tiểu thú. Vừa rồi Huyết Bàng còn do dự có lẽ là do tiểu thú nhiễm mùi máu tươi của mình khiến hơi thở của tiểu thú không còn tinh thuần. Hiện tại lại được mưa rửa sạch, hơi thở lại tinh thuần hơn rất nhiều. Xem ra huyền linh thú này không hề đơn giản, trở về nghiên cứu kỹ một chút.

Tô Uyên Nhi vốn đã khó chịu vì phải dầm mưa, tâm tình thực bức bối, giờ lại thấy Huyết Bàng không công kích, ngược lại còn hoảng hốt trốn trở về, nàng lại càng nóng nảy.

“Đồ vô dụng!” – Tô Uyên Nhi vận khởi linh lực, một màu đỏ nhạt toát ra, biến thành trường tiên quét lên lưng của huyết bàng.

Tần Ly đứng ở đó, nhàn nhạt nhìn về phía Huyết Bàng: “Xem ra chủ nhân của ngươi không hề yêu thương ngươi a!”

Tô Uyên Nhi đánh mất mặt mũi, tạm thời không thể động Tần Ly, cắn răng bỏ lại một câu: “Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chờ đó!”

Tần Ly vận khởi một cỗ linh lực đem Tô Uyên Nhi kéo về, trói nàng chung với lũ nam hài, nói: “Chúng ta chậm rãi chờ, hiện tại các ngươi chịu khó ở đây hứng mưa cho thanh tĩnh một chút đi.”

Tô Uyên Nhi âm ngoan trừng mắt Tần Ly, nhưng nam hài Nguyễn gia thì yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Ngươi cứ như vậy buông tha cho bọn họ?” – trong đầu nàng lại vang lên cái âm thanh kia, giọng điệu có chút tò mò.

“Gấp cái gì? Trốn không thoát!” – Tần Ly dùng ý niệm trả lời. Vài đứa nhỏ muốn giải quyết không khó, nàng không quên bọn chúng còn hai gia tộc chống lưng phía sau, nhất là Tô gia, hiện tại còn chưa phải là thời điểm giải quyết.

Trong lòng Tần Ly luôn có cỗ oán hận, không cam lòng, còn có tình cảm day dứt, nàng biết đây không phải là cảm nhận của bản thân, mà là oán niệm còn lại của linh hồn trong cơ thể này. Nàng nhíu nhíu mày, thờ dãi. Xem ra nếu không làm cho Tần Ly cũ triệt để an tâm, nàng sẽ không rời đi. Nàng mặc niệm an ủi: Người chờ xem, bọn họ còn chưa có xong đâu, đừng nóng vội.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Huyền Hỏa Linh Yêu Nghiệt

Bởi vì trời đổ mưa tầm tã, toàn bộ Tần gia đều chìm trong một mảng mông lung. Thời điểm Tần Ly trở về phòng chẳng kinh động đến ai. Một thân dơ bẩn được mưa tẩy rửa nhìn cũng sạch sẽ hơn vài phần. Phần lớn vết thương đều đã kết vảy, trên người có không ít xương cốt gãy gờ lại không còn cảm giác đau đớn, ngấm lại, có lẽ là nhờ cỗ lực lượng kia.

Nghĩ tới cỗ lực lượng thần kì, Tần Ly hướng về phía hư không, nói: “Hiện tại không có người, ngươi có thể đi ra!”

“Tiểu Ly Ly, ngươi hẳn là nên cảm ơn nhân gia một tiếng a!” – thanh âm lười nhác lại một lần nữa vang lên trong đầu nàng, đây chuyện huyền giới khế run, một bóng dáng hư ảo xuất hiện.

Linh hồn hư ảo, một thân y phục đỏ, tóc đen mềm mại thả sau lưng, mặt hán thập phần nhợt nhạt, môi mỏng tiên diễm ướt át, mi cong dài và dài, mi

nhân như tơ, mắt hoa đào mông lung. Đây là người đã nói chuyện với nàng? Nhìn thế nào cũng thấy giống yêu nghiệt.

Tần Ly tựa đầu vào giường, đôi mắt thanh tú tà tà nhìn hắn, cười nói: “Người vừa bảo ta làm cái gì?”

Yêu nghiệt hồng y theo bản năng run lấy bầy, bữu môi nghĩ: Một chút cũng không đáng yêu, không thú vị a!

“Ta nghĩ người nên giới thiệu bản thân một chút!” – hai người nói chuyện lâu như vậy mà nàng còn không biết hắn tốt cùng là ai, lại còn làm sao mà bị phong ấn bên trong huyền giới.

Yêu nghiệt hồng y đến ngồi trên chiếc ghế được đặt đối diện Tần Ly, cười đến kiêu ngạo: “Nhân gia tên Khuynh Nhan, đường đường là Ngũ Hành Huyền Hóa linh. Có từng nghe qua Ngũ Hành huyền hóa?”

Tần Ly thật không nể mặt mà lắc lắc đầu nhỏ, quả thật nàng chưa từng nghe qua loại lừa này, nàng đối với thế giới này không có bao nhiêu hiểu biết, chỉ biết tên đại lục này là Cực đại lục, là thế giới mà vô già cùng huyền linh sư tung hoành.

Mới vừa rồi, Khuynh Nhan còn trưng một bản mặt kiêu ngạo, “đăng” một tiếng, Khuynh Nhan nhảy dựng lên, bao nhiêu hình tượng đều sụp đổ không còn một mảnh: “Cái gì? Không có nghe nói qua? Huyền linh thần Diễm Lân, người hắn có biết đi?”

Huyền linh sư ở Cực đại lục chia thành mười một tầng:

Sơ cấp huyền linh sư

Trung cấp huyền linh sư

Cao cấp huyền linh sư

Đại huyền linh sư

Huyền linh tông

Huyền linh tôn

Huyền linh vương

Huyền linh hoàng

Huyền linh đế

Huyền linh thánh

Huyền linh thần

Theo như lời nói của Khuynh nhan, Diễm Lân hắn là người tồn tại tối cao ở Cực đại lục này.

Kì thực, không có nghe nói qua cũng không có gì đáng ngạc nhiên, tên huyền hóa linh này đã bị phong ấn bao lâu rồi cũng không ai biết, thời đại của hắn cách nàng rất xa, những cường giả thời đại này không nhận thức còn chẳng kì quái, huống hồ, Tần ly mới 9 tuổi, năng lực hiểu biết có thể cao bao nhiêu?

Tần Ly vẫn như cũ lắc đầu, Khuynh Nhan nháy mắt ủ rũ, giống như vừa bị đá kích rất lớn.

“Người còn chưa nói người làm sao lại bị phong ấn!” – Tần Ly thấy hắn ngồi đó mà hối tiếc mà bị ai, nhanh chóng chuyển chủ đề, nói lảng sang chuyện khác, nàng không muốn bị oán khí của hắn ăn mòn.

“Aizzzzz... cũng thế... Người đã không biết, nhân gia liền cố vì người mà giảng giải một phen, thấy người sinh hoạt trong một cái thành nhỏ thế này, xem ra cũng chưa trải qua thế giới to lớn ở bên ngoài. Mấy ngàn năm trước, nhân gia cùng chủ nhân Diễm Lân oai phong một cõi, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mọi người vô cùng kính sợ. Tuyệt kỹ nổi danh của chủ nhân là bí quyết Ngũ Hành Huyền hóa mà bản thân huyền hóa cũng chính là vũ khí của chủ nhân, Ngũ Hành huyền hóa được thiên địa nuôi dưỡng đã đạt tới thần hóa, mà nhân gia chính là linh phách do Ngũ Hành huyền hóa sinh ra.”

“Trước khi chủ nhân lâm chung, nàng đã tự thân xây cho mình một cỗ thiên mộ, mà nhân gia thì luôn ở bên cạnh thủ hộ thân thể chủ nhân. Khoảng ba trăm năm trước, thiên mộ bị phát hiện, một đám đạo chích liền đến tranh đoạt nhân gia. Trong lúc kịch chiến, nhân gia liền lợi dụng cơ hội mà đem linh phách của mình tách ra rồi phân tán ở trong thiên địa, mà bản thân nhân gia cũng trốn vào huyền giới này, sau đó, tự phong ấn mình.” – Khuynh Nhan khi thì kích động khi thì cảm thán, biểu cảm không ngừng linh hoạt thay đổi, vô cùng phong phú, khiến khóe mắt của Tần Ly không ngừng giật giật.

“Nói nhiều như vậy, người chắc hẳn đã biết thân phận của nhân gia rồi? Tuy rằng linh phách hiện tại không được đầy đủ, nhưng bản hóa vẫn còn tồn tại, chỉ cần tìm được năm khóa huyền hóa tinh bị phân tán kia là nhân gia lại oai phong lẫm liệt anh tuấn tiêu sái trở lại!”

Tần Ly đại khái cũng đã hiểu được, trong lòng có chút giật mình: “Nghe ý tứ của người, người rất lợi hại a!”

“Đó là tự nhiên, tuy rằng hiện tại linh phách thiếu khuyết, nhưng cũng không thể khinh thường. Nhân gia thấy trong cơ thể người có một tia linh lực dao

động, thế nào? Có muốn trở thành huyền linh sư?” – Khuynh Nhan lại bắt đầu lên mặt, làm ra bộ dáng sư phụ.

Vốn thấy thân thể mình rất yếu, không có hi vọng trở thành võ giả. Hiện tại, nàng lại ngoài ý muốn mà biết được bản thân thể mà có tiềm chất trở thành huyền linh sư, không ai có thể hiểu được nàng đang cao hứng biết chừng nào.

Ở Cực đại lục, địa vị của võ giả không thể sánh bằng huyền linh sư. Nhân tố tu luyện của võ giả là chiến khí, bộ pháp tu tập là vũ kỹ. Còn huyền linh sư tu luyện linh mẫn lực, có thể khế ước với yêu thú để phụ trợ khả năng công kích. Hiện tại biết bản thân có thể trở thành huyền linh sư, trước sau gì cũng phải tìm một cái sư phụ để hướng dẫn, có yêu nghiệt này đến dạy mình cũng tốt hơn mấy lần so với những lão sư kia.

“Điều kiện là gì?” – Tần Ly cũng không có vì tin tức này mà đáp ứng ngay, trên đời này không có bữa trưa nào không phải trả tiền.

Khuynh Nhan vò vò tá áo, tiện thể đưa lên che miệng cười, trong mắt hiện một tầng ánh sáng: “Điều kiện cũng không có gì khó, ngươi chỉ cần giúp nhân gia tìm lại năm khóa huyền hóa tinh là được. Đương nhiên nhân gia sẽ không để ngươi chịu thiệt, sẽ đưa bí quyết Ngũ Hành huyền hóa mà chủ nhân sáng chế cho ngươi.”

Xuỵ, bí quyết Ngũ Hành huyền hóa? Công pháp này tự nhiên không kém, nhưng khẳng định phải phối hợp với Ngũ Hành huyền hóa. Có pháp quyết mà không có vũ khí phù hợp, như thế mà hấn dám nói là không có chịu thiệt? Quý mới biết năm quả huyền hóa tinh kia khó tìm như thế nào!

“Được, điều kiện ngươi đưa ra ta có thể đáp ứng, nhưng ta muốn hòa chung của ngươi.” – Tần Ly cười đến sáng lạn, nhưng nhìn như thế nào cũng nghĩ thấy hương vị tính kế trong đó.

Khuynh Nhan suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy cho nàng một chút hòa chung cũng không có thiệt thòi mấy, tùy rằng nhìn chung cảm thấy điệu cười của nàng có chút không ổn, nhưng cuối cùng lại suy nghĩ không ra nguyên do, vì thế hấn gật đầu đồng ý.

Tần Ly thấy hấn đồng ý, quay đầu nhìn tiểu thú đang ghé bên người nàng. Bộ dáng vật nhỏ giống mèo cũng giống hổ, lông trắng mềm mại sáng bóng, vô cùng đáng yêu. Hiện tại, tiểu gia hỏa không giống lúc nó giương cung bạt kiếm đối mặt với Tô uyển Nhi, một bộ dáng tùy thời có thể nhảy lên cắn người, nhưng thay vào đó là một đôi mắt lưu ly ngập nước nhìn chằm chằm Tần Ly, lâu lâu lại liếm liếm vài cái trên tay nàng, thập phần ngoan hiền.

“Vật nhỏ, rốt cuộc ngươi là loài huyền linh thú gì a?” – Tần Ly lăm lăm.

Khuynh Nhan nhìn thấy Tần Ly ôm vật nhỏ, nổi lên vài phần tò mò, vì thế liền tiến lên nhìn một cái: “Này, ngươi xem giữa trán nó có chút gì đó ónh sáng bóng hay không? Nếu không nhìn lầm thì tiểu gia hỏa này vô cùng có khả năng là Ánh Nguyệt Bạch Hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Đi Rồi Vận Cút Chó

“Ánh Nguyệt Bạch Hổ?” – Tần Ly ngẩng đầu nhìn Khuynh Nhan.

“Ánh Nguyệt Bạch Hổ là hậu duệ của thần thú Bạch Hổ, nếu mang huyết mạch di truyền tương đối nồng hậu còn có khả năng tiến hóa thành thần thú Bạch Hổ. Chỉ cần vật nhỏ này thật sự là Ánh Nguyệt Bạch Hổ thì xem như ngươi nhặt được bảo bối rồi. Chỉ là quần thể chủng loại này có số lượng vô cùng ít ỏi, lại luôn sống ẩn nấp, làm cách nào ngươi tìm được?” – Khuynh Nhan nhìn chằm chằm vào trán tiểu gia hỏa, đắm chiêu nói.

“Nhật.” – Nàng tìm được vật nhỏ này trong một sơn động ngoài rừng, sơn động kia rất kín đáo, nàng cũng chỉ vô tình phát hiện ra.

Khuynh Nhan nghe được một chữ kia thiếu điều phun máu. Người khác dùng trăm phương ngàn kế không chiếm được bảo bối, vậy mà đến nàng lại thành nhặt được? Đây là vận cút chó gì thế!

Người Trung Quốc quan niệm đạp phải cút chó là điềm lành.

“Khụ khụ, vật nhỏ này bị ngươi nhặt đến tay... cũng xem như có duyên, chờ ngươi luyện thành trọng thứ nhất của bí quyết Ngũ Hành huyền hóa là có thể cùng nó lập khế ước. Hiện tại để tránh phiền toái, tốt nhất ngươi tạm thời đem nó vào bên trong Huyền Giới.” – Khuynh Nhan sửa lại biểu cảm, lên tiếng đề nghị.

Đề ý thấy tiểu gia hỏa còn rất nhỏ, đích thực vừa mới hạ thế chưa được bao lâu. Tần Ly nghe Khuynh Nhan nói vậy cũng cảm thấy để vật nhỏ bên người sẽ không thỏa đáng, một Tô Uyển Nhi cũng đã đủ khiến người ta phiền lòng, nàng không muốn tiểu thú bị người khác nhớ thương.

“Bên trong Huyền Giới?” – Tần Ly vốn không nghĩ tới Huyền Giới thể chứa vật sống.

“Đúng, Huyền Giới này là thần khí do chủ nhân chế tạo năm đó, không những có thể nuôi sống vật sống mà còn có thể hỗ trợ ngươi tu luyện, bên trong linh khí dư thừa giúp thúc đẩy tốc độ tu luyện nhanh hơn bình thường, đã vậy linh khí còn vô cùng tinh khiết. Đương nhiên không chỉ có bấy nhiêu, về phần công năng khác để tự ngươi phát hiện đi. Nó đã nhận ngươi là chủ, chỉ cần một ý niệm là tùy thời đi vào.” – Nhắc tới chủ nhân, Khuynh Nhan lại

trung bộ mặt kiều ngao.

Tần Ly không khỏi mấy lần quay đầu nhìn về không gian Huyền Giới của mình, nằng nghe lời trưởng bối nói luôn đeo cái này trên người, theo trí nhớ hình như có mấy lần hỏi phụ thân về vật này nhưng không có được đáp án, chỉ nói là vật này do trưởng bối tặng nàng làm vật cầu phúc, bảo vệ nàng bình an. Nhưng ai lại dùng vòng làm vật bình an, rõ ràng câu trả lời này đưa ra chỉ cho có lệ.

Không nghĩ ra được lý do, nàng dứt khoát không thêm suy nghĩ nữa. Nàng ôm lấy tiểu thú, vuốt nhẹ lông tơ: “Về sau gọi người là Bạch Diễm có được không?”

Tiểu gia hóa hình như rất thích tên này, “Ngao ngao” hai tiếng, liếm liếm ngón tay nàng.

“Thùng thùng” – bên ngoài truyền đến hai tiếng đập cửa: “Ly nhi, con đã trở lại sao?” – thanh âm dồn dập như có việc gấp, Tần Ly nghe ra giọng người hỏi, là lão cha – Tần Dịch Dương.

Trong lúc Tần Ly nói chuyện cùng Khuynh Nhan thì mưa đã tạnh, hai nam thiếu niên cùng một lão già, còn có Tô Uyển Nhi đi theo tới Tần gia, Tần Dịch Dương thấy tình huống không đúng liền vội vàng chạy tới đây.

Tần Ly nhanh chóng thu Bạch Diễm vào Huyền Giới, sau đó nhìn Khuynh Nhan.

“Người yên tâm, nhân gia không hiện thân cho hấn xem, hấn không có khả năng nhìn thấy.” – Khuynh Nhan thân nhiên nói.

Tần Ly chậm rãi đứng lên, đi tới cửa, mở then. Vừa rồi cùng Khuynh Nhan nói chuyện nên nàng không kịp đổi kiện y phục khác khiến Tần Dịch Dương liếc mắt một cái là thấy một thân tả tơi, khắp người đều có vết thương, hấn đau lòng nhìn mi lại, cũng không dám chạm vào miệng vết thương sợ nàng đau. Chỉ đứng ở đó.

“Cha tìm nữ nhi có việc sao?” – Tần Ly chạy nhanh kéo Tần Dịch Dương vào cửa, bản thân cũng ngồi trên giường.

Tần Dịch Dương do dự một chút sau đó cũng tiến vào ngồi ghế, hai tay vẫn nắm chặt lại. Trước khi nhìn thấy miệng vết thương của Tần Ly, hấn nghĩ có thể nhìn được liền nhìn, bởi hấn không thể vì nữ nhi của bản thân mà khiến gia tộc nan kham. Nhưng thấy nữ nhi mang một thân đầy thương tích trở về, hấn thật sự nuốt không trôi con giận này, lời nói đến bên miệng lại nuốt về, cuối cùng ập a ập ứng phát ra một câu: “Ly nhi, hải tử ngọc, bị thương thành ra như vậy sao không nói cha nghe?”

“Nữ nhi không muốn để cha lo lắng.” – Tần Ly thấy Tần Dịch Dương đau lòng, trong lòng ần ần xúc động.

“Bị thương nặng thì không thể qua loa, lát nữa cha thỉnh đại phu tới xem cho con. Chuyện hôm nay cha đã rõ, Nguyễn gia kia đúng là khinh người quá đáng, dám đánh con ta thành như vậy mà còn đến Tần gia kêu gào. Con yên tâm, cha nhất định bắt bọn họ cho con một lời công đạo.” – Tần Dịch Dương càng nói càng kích động, hốc mắt ửng đỏ, môi run run.

Cực đại lục chia làm hai phiên đại lục, Tần gia thuộc Đông đại lục. Bên ngoài Đông đại lục chỉ có Nguyệt Diệu hoàng triều, nhưng thực tế quốc gia này do mấy đại gia tộc chấp chương. Nguyễn gia ý vào quan hệ với kinh thành Tô gia mà khi dễ Tần gia, hiện tại lại vì Tô Uyển Nhi tới mà khiến tình hình ngày càng nghiêm trọng.

“Cha! Cha yên tâm, nữ nhi đều có tính toán.” – Tần Ly có phần bất khả tư nghị, không ngờ động tác của Nguyễn gia lại nhanh như thế, xem ra thời điểm Tần gia ần nhần đã sắp kết thúc.

Kiếp trước, từ nhỏ, Tần Ly đã được chỉ định làm người nối nghiệp gia chủ thế gia nên được bồi dưỡng rất cẩn thận, ấn tượng của nàng đối với người cha kiếp trước là bất cầu ngôn tiểu (không ăn nói thừa thãi), lạnh lùng nghiêm khắc. Nàng tưởng rằng qua đoạn thời gian làm gia chủ kiếp trước tâm nàng sớm đã cứng như thép, nhìn thấu nhân tình hắc ám ích kỷ, cũng không còn khát vọng gì nữa. Nhưng hôm nay nhìn nam nhân đứng trước mặt nàng, vì nàng mà quyết định đối kháng Nguyễn gia, lại khiến nàng cảm thấy ảm áp... Có thể thay nữ nhi hấn sống tiếp phải chăng là một loại hạnh phúc?

“Hải tử ngọc, chẳng lẽ đến cả nữ nhi của mình cha còn bảo vệ không được sao?” – Thấy Tần Ly còn đang muốn mở miệng nói chuyện, Tần Dịch Dương ngăn cản: “Đừng nói nữa, cứ tính như vậy đi. Giờ cha đi thỉnh đại phu, chuyện về Nguyễn gia người đừng quan tâm, dưỡng thương quan trọng hơn.”

Tần Ly không mở miệng, chờ Tần Dịch Dương đi khỏi, bảo Khuynh Nhan tiến vào Huyền Giới, nàng thay bộ quần áo mới rồi đi về phía đại sảnh. Còn chưa bước vào cửa lớn, đã chợt nghe một giọng nói bá đạo: “Huyền linh thú kia bao nhiêu tiền? Nguyễn gia ta mua.” – Người nói chuyện là kẻ bị Tần Ly trói lại – Nguyễn Kiến Nhân.

Ngồi bên cạnh Nguyễn Kiến Nhân là một thiếu niên lớn tuổi hơn so với hấn một chút, hơi cúi xuống trầm mặc, ngồi trên một chút là một lão già. Tô Uyển Nhi cũng đi ngồi phía trước tòa thượng, vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng. Gia gia Tần Ly là gia chủ Tần Vinh Hải ngồi ở thượng vị bên cạnh còn có vài vị trưởng lão cùng thúc bá Tần gia. Tần Vinh Hải khẽ nhếch môi, ngồi nghiêm chỉnh. Những người khác nghe lời nói của thiếu niên có người trấn định, có người do dự.

“Gia gia, nghe nói trong nhà có khách?” – Tần Ly thay một thân váy trắng đoan trang, thanh lịch sạch sẽ, nàng như đóa hoa lài tỏa hương thanh nhã thắm vào ruột gan.

“Tần Ly, người còn dám đi ra?” – Nguyễn Kiến Nhân đứng lên, kiều ngao dùng ngón tay chỉ vào Tần Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Sao Có Thể Vô Sĩ Như Vậy

Vừa bước vào cửa, Tần Ly đã thu hút ánh mắt của mọi người. Bất gặp vết thương trên gương mặt nàng, Tần Vinh Hải nhìn không được nhú mày, những người đứng phía sau Tần Vinh Hải có người oán giận, có kẻ xem như chưa từng thấy gì. Nhất là đại trưởng lão, hẳn vốn là trưởng tử bị đệ đệ đoạt gia chủ vị nên luôn xem con cháu dòng chính của đệ đệ không vừa mắt. Hiện tại, cháu gái Tần Vinh Hải đắc tội với Nguyễn gia, trên mặt hẳn hiện rõ bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

“Ly nhi thỉnh an gia gia cùng các vị trưởng lão.” – Tần Ly thi lễ với Tần Vinh Hải cùng vài vị trưởng lão rồi mỉm cười với mọi người. Sau đó ngậy ngó nhìn Nguyễn Kiến Nhân, nói: “Ta không rõ ý tứ của người, vì sao ta lại không dám đi ra?”

Tần Ly nở nụ cười khiến thành viên Tần gia có chút kinh ngạc, bình thường đứa nhỏ này luôn sống hướng nội, tại sao hôm nay lại mang khí chất lạnh nhạt, bộ dáng vân đạm kinh phong? Đối mặt với người Nguyễn gia, cư nhiên còn có thể thông dong cười, chẳng lẽ hôm nay bị đánh đến thay đổi tính tình? Azzzz... Số khổ a!

“Hừ, chẳng lẽ người đã quên mình trời Tô tiểu thư cùng chúng ta lại rồi bỏ đi để mặc chúng ta dầm mưa cả một buổi sao? Người...” – Nguyễn Kiến Nhân còn muốn nói cái gì đó lại bị ánh mắt của thiếu niên ngồi cạnh ngăn lại.

“Ta vốn không muốn nhắc lại chuyện này, xem như chúng ta nháo một hồi đi, nên bỏ qua thôi!” – Tần Ly bị hất chỉ tay vào mặt cũng không giận mà cười thêm ngọt ngào, chuyển hướng sang Tô Uyển Nhi: “Tô tỷ tỷ, người nói xem như vậy có đúng không?”

Tô Uyển Nhi không hề muốn nhắc lại sự kiện kia, nàng bị một kẻ mình luôn coi là phế vật bắt trời lại quả thật chẳng hay ho gì, thậm chí còn là nỗi sỉ nhục đối với nàng. Ban đầu nàng dự tính sẽ đem bí mật này giữ kín, chỉ cần đến đây bắt vật nhỏ rồi về. Vậy mà bí mật lại bị Nguyễn Kiến Nhân ồn ào bại lộ khiến tất cả mọi người đều biết, nàng hung hăng trừng mắt với Nguyễn Kiến Nhân, rồi ném cho lão giả ngồi cạnh nàng một ánh mắt.

Lão giả bắt được ý tứ, xoa tay một chút rồi hướng Tần Vinh Hải mà nói: “Tần gia chủ, việc hôm nay chỉ là tiểu hài tử chưa hiểu chuyện nào loạn không đúng chừng mực một chút thôi. Khiến cho Tần tiểu thư bị trọng thương là lỗi của bọn ta. Thế này đi, tiểu thư nhà ta rất yêu thích huyền linh thú trong tay Tần tiểu thư, chúng ta đã chuẩn bị mười vạn kim mua nó, xem như cấp phí thuốc men trị thương cho Tần tiểu thư, đồng thời biểu lộ thành ý của bọn ta.”

Nghe thấy đối phương ra giá mười vạn kim để mua một huyền linh thú chưa qua xác định cấp bậc và nòi giống, xa xỉ như thế cũng chỉ có đại gia tộc như Tô gia mới làm ra được. Ngay tức thì, có vài kẻ đã động tâm, hướng hồ Tô gia không phải là thể lực mà bọn họ có thể trêu vào được, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Cũng có người cảm thấy tức giận, đánh đứa nhỏ nhà họ thiếu điều mất mạng còn ra vẻ đạo mạo như làm việc thiện, làm sao mà họ có thể nuốt cho được khẩu khí này?

Sắc mặt Tần Vinh Hải không biến hóa gì, chỉ quay đầu nhìn về phía Tần Ly. Hẳn muốn xem cháu gái hẳn có thay đổi hay không, sẽ chấp nhận lời đề nghị hay cự tuyệt. Đến tột cùng, nàng sẽ thu thập thể cục như thế nào?

“Thật xấu hổ nhưng không biết nên gọi ngài như thế nào?” – Tần Ly nắm bắt được ý thăm dò trong ánh mắt Tần Vinh Hải, chiều theo ý tứ “Người tự giải quyết đi” của gia gia, nàng hỏi lão giả với thái độ cung kính.

“Lão hủ là quản gia của Tô gia, tên Tô Trì” – Tô Trì trên dưới sáu mươi, cơ thể cường tráng, 2 tròng mắt lập lòe tinh quang, vừa nhìn đã biết cấp bậc ngoài võ sư. Tuy rằng giọng điệu luôn ôn hòa nhưng trên người lại ẩn ẩn uy áp khiến người khác không dám nhìn trực diện.

“Tô gia gia, người nói là chuẩn bị mười vạn kim làm phí thuốc men cho ta có thật hay không?” – Tần Ly chớp chớp mắt phượng, vẻ mặt thiện chân vô tà (thiện lương vô hại), cười đến sáng lạn có thể so với ánh mặt trời. “Ách, đúng vậy.” – Tuy rằng nàng không nói hết câu của hẳn, bất quá đại ý thực là vậy, vì thế Tô Trì gật gật đầu.

“Thật sự là có thành ý a, Tô gia gia, nếu như ta từ chối người sẽ rất tức giận có phải hay không?” – Tần Ly cười càng thêm ngọt ngào, thanh âm nhu nhu nhược nhược.

Tô Trì dừng một chút, trong lòng suy nghĩ ý tứ của Tần Ly. Nhưng suy cho cùng, một đứa nhỏ vài tuổi thì tâm cơ có thể sâu bao nhiêu, dù sao cũng không thể nào nhọc hẳn quá đa tâm, lại nói thêm, một Tần gia nho nhỏ làm sao dám đùa giỡn bọn họ, vì thế, hẳn lại gật gật đầu, đem một xấp phiếu trị giá mười vạn kim giao cho Tần Ly, ý tứ là giao dịch thành tiền, tiền trao cháo múc.

Tần Ly thu mười vạn kim, kiểm tra kỹ lưỡng từng tờ một, xem kỹ mới thực sự thu lại.

“Gia gia, phí thuốc men này Ly nhi đã thu đủ, nếu không có việc gì, Ly nhi xin lui xuống trước.” – Tần Ly lại thi lễ với Tần Vinh Hải.

Tô Trì thấy nàng thu tiền mà không giao huyền linh thú, trong lòng “lộp bộp” một chút, nhưng vẫn cố nhẫn nại dùng thái độ ôn hòa ngăn lại: “Tần tiểu thư, kim phiếu cũng đã thu, người cũng phải giao huyền linh thú kia ra có phải hay không?”

“Huyền linh thú? Cái gì mà huyền linh thú? Mười vạn kim này không phải phí thuốc men sao? Ngài nói xem Tô gia gia, vừa rồi ta hỏi ngài mười vạn kim

này có phải tiền thuốc của ta hay không, ngài gạt đầu, hơn nữa nếu ta không nhận tiền ngài sẽ rất tức giận, cho nên ta mới miễn cưỡng thu tiền a!” – Tần Ly tiếp tục giả ngu bỏ sung một tràng, như cũ vẫn bày ra một bộ dáng thiên chân vô tà.

“Người gia bây giờ mới phát hiện, sao người có thể vô sỉ như vậy.” – Ở trong huyền giới, Khuynh Nhan nói đến tự hào, cười đến không biết sống chết. Lão nhân này bị Tần Ly hớ một vỏ đầu. Hôm nay nhất định là mất tiền mà còn ra về tay không.

“Người là đang nói ta sao? Bắt quá ta chỉ kiếm chút lợi tức từ bọn họ mà thôi.” – Cái này làm sao có thể gọi là vô sỉ? So với Tô gia lợi dùng tiền để cắn người, còn có thể đường đường chính chính nói thành giúp người kia thì tiểu xảo nhỏ này của nàng sao có thể gọi là vô sỉ?

Tần Ly giấu lưu quang ở đáy mắt, ngơ ngác nhìn Tô Tri, giống như không biết tại sao hắn lại nói như vậy. Tần Vinh Hải thấy bộ dáng của nàng, trong mắt hiện lên ý cười.

“Người... Tần tiểu thư, mười vạn kim là tiền mua huyền linh thú, nếu người không muốn bán, thỉnh đem tiền trả lại.” – Tô Tri không nghĩ tới mình sẽ bị một tiểu nha đầu nắm trong lòng bàn tay, nghe xong lời của nàng, hắn không tìm được lời để phản bác.

“Tô gia gia, ngài đây là muốn rút lại lời nói, không tính toán gì hết sao? Tuy ta bị thương rất nặng, nhưng mười vạn kim tiền thuốc men tuy rằng nhiều nhưng cũng không phải là việc gì lớn, ta có thể trả lại cho ngài. Nhưng ta lại không nghĩ tới ngài sẽ rút lời như vậy, ngài nói rõ ràng đây là tiền thuốc men cho ta, chẳng lẽ người Tô gia đều không trọng ngôn hành (lời nói không có trọng lượng) như vậy sao? Phụ thân ta dạy ta làm người phải nhớ một lời nói đáng giá ngàn vàng, nói đi nói lại chỉ có thể là tiểu nhân. Tuy rằng ta mới chín tuổi, nhưng đạo lý này ta vẫn nắm rất rõ. Aiz... Tô gia gia, đây là mười vạn kim, ngài xem lại kỹ xem đã đủ chưa?” – Tần Ly đem toàn bộ kim phiếu ra một lượt, đưa tới trước mặt Tô Tri.

Tô Tri không nghĩ tới đứa nhỏ chín tuổi lại mang tâm kế sâu như vậy. Hắn bây giờ còn có thể lấy lại xấp kim phiếu đó sao? Nếu nhận lại, hắn chính là một kẻ tiểu nhân chỉ biết rút lui, còn mang tiếng xấu “không trọng ngôn hành” chất trên lưng Tô gia.

Ngay tại thời điểm Tô Tri vô cùng rối rắm, Tần Ly thu xấp kim phiếu lại, quay sang Tô Uyển Nhi cười nói: “Ta biết đại gia tộc như Tô gia vạn vạn lần sẽ không lừa tiểu hài tử. Vậy đa tạ Tô tỷ tỷ, tiền thuốc men này ta sẽ nể mặt Tô gia mà thu lại.”

Trong lòng Tô Uyển Nhi bạo tạc, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới Tần Ly này có thể vô sỉ như vậy. Hiện tại không thể đoạt huyền linh thú đến tay, còn mất mười vạn kim không công. Đáng giận nhất là nhìn gương mặt mỉm cười của Tần Ly, nàng không biết phải làm thế nào để phát tác. Khí giận nghẹn trong lòng mà không thể nuốt xuống cũng không thể bộc lộ ra mặt, khiến mặt nàng sượng vô cùng, thực khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Ước Chiến Nay Ta Đáp Ứng Rồi!

Nguyễn Kiến Nhân bị người cho ăn một đồng rắc rối, trong lòng đã sớm ghen ghét, dậm chân đứng phất dậy, lời nói chưa kịp suy xét đã tuôn ra khỏi miệng: “Tần Ly, ta muốn ước chiến với người!”

“Ước chiến với ta?” – Mặt phượng nhú lại, nụ cười đầy tà khí, hiện tại tâm tình của nàng xem như không tệ, vốn dĩ đã định buông tha cho bọn họ, không ngờ lại có kẻ không biết sống chết đi khiêu khích nàng.

Nguyễn Kiến Nhân nhìn thấy biểu cảm của Tần Ly, trong nháy mắt, khí thế giảm đi mấy phần. Hắn cảm thấy hình như sau khi bị đánh, Tần Ly đột nhiên trở nên khó lường dị thường, làm người khác sinh ra sợ hãi không có lý do. Nhất là nụ cười tươi kia khiến hắn nhớ lại một màn xảy ra vào buổi sáng.

Nhưng hắn không nghĩ sẽ nhận thua nên đành cắn răng gạt đầu: “Đúng, ta cùng người hạ ước chiến, chỉ là không phải đánh với ta. Người là huyền linh sư, ta là võ giả, nếu có bản lĩnh thì người hãy đánh với ca ca ta đi!” – Nguyễn Kiến Nhân hắn cũng không phải đồ ngốc, biết mình đánh không lại nàng, tất nhiên sẽ không tự đưa mình lên chịu chết. Nói xong, hắn vụng trộm nhìn thiếu niên, thấy sắc mặt thiếu niên không biến hóa, hắn mới hơi thở phào một hơi.

Người Tần gia nghe Nguyễn Kiến Nhân nói không khỏi cả kinh, Tần Ly là huyền linh sư? Sao bọn họ lại không biết? Là do bình thường quan tâm quá ít hay là do đứa nhỏ này ẩn tàng quá sâu?

Đại trưởng lão là người phản ứng mạnh mẽ nhất. Hắn cả đời này thua Tần Vinh Hải, chẳng lẽ con cháu hắn lại bại dưới tay con cháu Tần Vinh Hải? Không được, hắn phải tính toán kỹ lưỡng một chút.

Động tác nhỏ của Nguyễn Kiến Nhân lọt vào mắt của Tần Ly, nàng nhận ra người mà hắn đang nói tới là thiếu niên luôn ngồi trầm mặc đằng kia: “Khuynh Nhan, người có nhìn ra cấp bậc của hắn không?” – Tần Ly truyền âm cho Khuynh Nhan.

“Thiếu niên này đã đạt tới cao cấp huyền linh sư, nếu mượn sức mạnh của nhân gia thì thắng được hắn không là vấn đề.” – Khuynh Nhan căn bản không đặt thiếu niên kia vào mắt.

Tần Ly suy nghĩ một chút, xem ra nàng cần đẩy nhanh tiến độ học tập bí quyết huyền hóa, chung quy nàng không thể lúc nào cũng dựa vào Khuynh Nhan để giành chiến thắng. Nàng muốn nắm giữ thế cục trong tay, tuyệt đối không thể để người khác dắt mũi nàng.

Thiếu niên này nàng chưa bao giờ gặp qua. Bình thường, Nguyễn Kiến Nhân đều mang theo một đám cận vệ ở Nguyễn gia sang khi dễ đệ tử Tàn gia, xem ra thiếu niên này là nhân vật thiên tài của Nguyễn gia, mười sáu, mười bảy tuổi đặt đến cảnh giới cao cấp huyền linh sư quả thật không thể coi thường được.

Thiếu niên kia nghe thấy Nguyễn Kiến Nhân nói Tàn Ly là huyền linh sư, đầu luôn cúi thấp bắt đầu ngẩng lên. Đôi mắt lạnh băng nhìn về phía Tàn Ly, trong con ngươi lóe lên một tia thị huyết hưng phấn.

Nguyễn Kiến Nhân thấy ca ca ngẩng đầu lên liền biết lời nói của mình đã khiến ca ca hứng thú. Ca ca hẳn rất ít khi về nhà, luôn học tập tại học viện Nguyệt Diệu, là thiên tài của Nguyễn gia bọn hắn. Bình thường những ngày sống tại nhà, không có chuyện gì có thể khiến hắn hứng thú, hắn chỉ thích tỷ thí cùng người khác, đối thủ càng mạnh càng khiến hắn hưng phấn. Hôm nay nghe nói bọn hắn bị một tiểu nha đầu giáo huấn, ca ca hẳn mới đi theo xem là người phương nào của Tàn gia mà có khả năng này. Kỳ thực Nguyễn Kiến Nhân cũng không biết Tàn Ly có phải là huyền linh sư hay không, hắn chỉ phỏng đoán theo tia linh lực kì dị mà Tàn Ly phóng xuất, sở dĩ hắn nói như vậy là vì hắn muốn khiến ca ca hắn đối phó với Tàn Ly, giải tỏa mối hận bị trói trong lòng.

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không dám?” – Nguyễn Kiến Nhân thấy Tàn Ly không trả lời liền hỏi lại.

“Được, có thể tỷ thí, nhưng ta muốn tự tìm người đến phân thắng bại cho chúng ta, địa điểm cũng không thể của Nguyễn gia các người.”

Tần Vinh Hải thấy Tàn Ly đáp ứng ước chiến liền ngăn cản: “Ly nhi, không được hồ nháo.”

Hắn biết thiếu niên kia chính là thiên tài Nguyễn gia, Nguyễn Kiến Bân. Mười sáu tuổi đã là huyền linh sư cao cấp, lại còn là cháu ruột của Nguyễn gia chủ. Cháu gái hắn, hắn biết, tuy rằng hôm nay biểu hiện của nàng khiến hắn có chút ngoài ý muốn nhưng khẳng định nàng không phải là đối thủ của thiếu niên kia. Ước chiến chính thức là phải kí vào giấy sinh tử, trong lúc tỉ thí, sinh tử của hai người không còn quan trọng. Cháu gái hắn mới chín tuổi, còn chưa chính thức vỡ lòng, hắn không thể dứt bỏ nàng mà để nàng dính vào chuyện thị phi này được.

Tàn Ly hiểu được ý của gia gia nàng, hắn lo mình không hiểu chuyện, sẽ hi sinh tính mạng vô ích. Nhìn hắn tuy uy nghiêm, trên thực tế lúc nào hắn cũng quan tâm nàng, trong lòng cảm thấy thực thỏa mãn. Vì phụ thân và gia gia ở kiếp này, nàng muốn mạnh mẽ để bảo vệ Tàn gia cho tốt, không để ngoại nhân tùy ý bắt nạt.

“Gia gia, Ly nhi biết rõ bản thân đang làm cái gì, ngài không cần lo lắng.” – Tàn Ly nói với Tần Vinh Hải, trong mắt còn hiện lên ý tứ trấn an, hi vọng hắn đừng lo lắng.

“Ước chiến này ta đáp ứng rồi, các người định thời gian, ta sẽ tìm người phán quyết tốt, ta không mong đó là người Nguyễn gia!” – Tàn Ly đáp lời Nguyễn Kiến Nhân, sau đó lại nói với Nguyễn Kiến Bân: “Điều kiện của ta, ta đã nói hết, ta hi vọng đây sẽ là công bằng tỷ thí.”

“Ta sẽ chờ ngươi, thời gian định là một tháng sau.” – Nguyễn Kiến Bân chỉ nói một câu, xem như trả lời nàng.

Thiếu niên Nguyễn gia này ngao khí có chút lớn, hắn sẽ không đùa giỡn những trò gian trá trong lúc tỷ thí, thời gian định vào một tháng sau, chắc hẳn muốn để thời gian cho nàng trị thương. Ngược lại, nàng còn có Khuyển Nhan trợ giúp, không sợ bị Nguyễn gia phá rối.

“Không được, ta không đồng ý.” – Tàn Dịch Dương vừa vào sảnh đã nghe nữ nhi mình ước chiến cùng người khác, lại còn là thiên tài Nguyễn gia, hắn sao có thể cho phép? Hắn vốn đang đi tìm đại phu xem bệnh cho thương thế của nữ nhi, kết quả sau khi trở về lại không thấy người đâu. Thật vất vả mới tìm lại thì nữ nhi lại đề cho hắn một tin kích thích tim hắn thế này.

Tàn Ly nhìn Tàn Dịch Dương, ngây ngô cười hắc hắc, đến trước mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Cha, cha đã thỉnh đại phu cho con rồi phải không? Chúng ta đi trị thương đi!”

Nói xong, nàng hành lễ cùng đám người Tần Vinh Hải, sau đó kéo Tàn Dịch Dương ra ngoài.

“Con...”

Không chờ Tàn Dịch Dương mở miệng, Tàn Ly nói tiếp: “Phụ thân, vết thương trên người nữ nhi đau quá, chúng ta mau trở về nhanh một chút!”

Nàng không thể để Tàn Dịch Dương hủy ước chiến này được, đây chính là cơ hội tốt nghìn năm mới có. Thiên tài Nguyễn gia? Ha ha, không biết mất đi thiên tài này Nguyễn gia sẽ như thế nào?

“Ai, đùa nhỏ này!” – Tàn Dịch Dương biết Tàn Ly đã quyết tâm, mình có khuyên cũng không lay chuyển được nàng, chỉ có thể thờ dài.

Trở lại phòng, đại phu đã xem xong thương thế của Tàn Ly, Tàn Dịch Dương lại mãnh liệt yêu cầu Tàn Ly nằm trên giường không cho bước xuống. Tàn Ly đang cảm thấy chán thì nghe Khuyển Nhan gọi: “Tiểu Ly Ly, người tiến vào trong huyền giới, nhân gia chuẩn bị luyện chút đan dược, sau đó sẽ dạy ngươi tu luyện môn pháp bí quyết Ngũ Hành Huyền Hóa.”

Tàn Ly bĩu môi, cũng lười sửa lại cách gọi của hắn, nàng thử động ý niệm một chút, quả nhiên quang cảnh đã thay đổi. Đập vào mắt là một mảnh không gian rộng lớn, nơi nơi tràn ngập linh khí nồng đậm, dù là người chưa bao giờ tu luyện như nàng cũng có thể cảm nhận được.

“Đừng có đứng ngây ngốc ở đó nữa, đi về phía trước, tiến vào đan phòng.”

Tần Ly lắc lắc đầu, linh khí ở tiểu thế giới này quả nhiên thần kỳ, khiến nàng nhất thời sửng sốt mà quên phản ứng.

Nàng dựa theo lời Khuynh Nhan chỉ điểm mà đi về phía trước, quả nhiên nhìn đằng trước có một cung điện kiến trúc nguy nga. Mà ngay cạnh cung điện, có tòa điện các một mình trụ một phương, trước cửa hai chữ “Đan Phòng”, thể chữ mạnh mẽ, hữu lực, lóe kim quang.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Tu Tập Bí Quyết Huyền Hỏa

Tần Ly không dừng lại trước cửa quá lâu, chạy thẳng một mạch đến đan phòng. Vừa vào cửa, nàng liền đưa mắt tìm Khuynh Nhan, hắn đang đứng cạnh một cái được đỉnh cũ kỹ.

“Ngươi biết luyện được?” – Tần Ly tựa người vào cạnh cửa, nàng khoanh tay, nhíu mày.

“Luyện được này tính là cái gì, nhân gia còn biết nhiều thứ khác! Nhưng mà ngươi đừng có cố cân não cùng nhân gia, tốt nhất vẫn nên luyện tốt bí quyết Huyền Hỏa đi. Nhân gia đang luyện mấy khóa Nguyên Linh đan, ngươi có thể quan sát một chút.”

Quả thật, nàng cũng muốn học luyện được, nhưng làm sao nàng có thể tìm được một luyện được sư chịu truyền đạt kiến thức cho nàng? Vấn đề này luôn khiến nàng bâng khuâng, nhưng hiện tại có Khuynh Nhan giải quyết rắc rối rồi, xem ra nàng đã tìm đúng sư phụ, về sau muốn học tập cái gì thì trực tiếp hỏi Khuynh Nhan, không cần tìm người khác.

Khuynh Nhan dùng bản mạng hỏa chủng châm được đỉnh, ngọn lửa màu trắng nhanh chóng nổi lên, sau đó hắn dùng linh lực phóng một gốc được liệu đã chuẩn bị vào được đỉnh. Được liệu trong đỉnh lộ nhanh chóng hòa tan thành chất lỏng.

Ban đầu, được thủy có chút đục ngầu, Khuynh Nhan xòe tay ra, một ngọn lửa màu từ bàn tay hắn xuất hiện rồi trực tiếp bay vào trong đỉnh lộ, Tần Ly nhìn thấy một màn này, trái tim nhỏ căng thẳng muốn dâng trào khỏi cổ họng, thủ pháp này cũng thật quá lớn mật, nếu lửa lớn một chút thì có khả năng trực tiếp hủy được liệu chứ đừng nói gì đến luyện đan. Nhưng sau đó, tốc độ biến hóa của sắc thái được thủy dù dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ ràng, đến khi chất lỏng có màu sáng trong suốt, trên mặt còn bao phủ một tầng sáng bóng, Khuynh Nhan mới giảm nhỏ hỏa điểm lại.

Ngưng đan là quá trình dài dòng, Khuynh Nhan luôn phải cẩn thận mới có thể khống chế được hỏa hầu, bộ dáng biếng nhác mà hắn thường trưng ra cũng biến mất không thấy, mặt hắn nghiêm cẩn lạ thường, toàn thân tản ra khí chất thông tuệ tự nhiên. . . Tần Ly xem có chút thất thần. Hai người bọn họ cứ đứng như vậy, một kẻ nghiêm cẩn luyện đan, còn một kẻ nghiêm cẩn quan sát quá trình.

Không biết qua bao lâu, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt từ bên trong lộ đỉnh bay ra. Khuynh Nhan mỉm cười, nói: “Đan đã thành, ngươi đến chỗ cái giỏ lấy giúp ta một cái lọ đến đây.”

Tần Ly xem trái, xem phải, nhìn thấy cái giỏ đựng ở cạnh tường, bên trong có rất nhiều bình nhỏ, có cái viết tên, có cái không viết, hơn nữa không viết tên để cùng một chỗ, viết tên để riêng một chỗ.

“Vi sao trên mặt những lọ này có viết tên, còn những lọ còn lại lại không có?”

“Lọ có tên vốn là đan được do chủ nhân luyện chế, ngươi lấy cái không tên là tốt rồi.”

Tần Ly tùy tiện lấy một cái chai, rồi chạy lại đưa cho Khuynh Nhan.

Từ trong đỉnh năm khóa đan hoàn màu đen bay lên, không ngừng xoay tròn, chung quanh tỏa ra mùi hương càng thêm nồng đậm.

“Mở nút lọ, chuẩn bị tiếp đan.” Khuynh Nhan không quay đầu lại nói, vẫn như cũ, dùng linh lực tiếp thêm cho đan được.

Tần Ly nhanh chóng đem nút lọ mở ra, đem cái lọ đưa lại gần được đỉnh, chuẩn bị sẵn sàng để đón đan được. Đan được xoay càng lúc càng nhanh, Khuynh Nhan vung tay lên, năm khóa đan hoàn nhỏ lần lượt từng viên bay vào cái lọ đã được chuẩn bị sẵn.

Tần Ly nhanh chóng đóng nút lại, đưa lọ nhỏ tới trước mặt Khuynh Nhan.

Khuynh Nhan cầm lấy, viết lên bình ba chữ “Nguyên Linh đan”, sau đó đem lọ nhỏ đưa lại cho Tần Ly: “Đây là đan được trị thương nhân gia luyện vội cho ngươi, ngươi ăn một viên, còn lại giữ cho thật tốt. Vạn nhất ngày nào đó nhân gia không có bên cạnh, ngươi cũng có cái phòng bị.”

“Ngươi muốn đi đâu?” – Tần Ly theo bản năng hỏi một câu.

Khuynh Nhan trợn trừng mắt: “Không đi đâu cả, ngươi cứ nhận được là được.”

Tần Ly cũng lười dây dưa, mở nút lọ, đổ ra một viên Nguyên Linh đan, nuốt xuống. Nháy mắt liền cảm nhận được một dòng nước ấm chảy khắp tứ chi, cơ thể sượng khó diễn tả thành lời.

“Nhận lúc được hiệu còn, nhân gia dạy ngươi bí quyết Ngũ Hành huyền hóa trọng thứ nhất...”

Không đợi Khuynh Nhan nói hết câu, Tần Ly liền ngắt lời: “Đợi chút, luyện bây giờ sao? Luyện trọng thứ nhất mất bao lâu?”

“Ngươi lo mất thời gian? Bên trong Huyền Giới một tháng bằng bên ngoài một ngày. Không cần lo nhiều, yên tâm luyện tập là được, mỗi khi bên ngoài chuyển ngày, nhân gia sẽ thông báo cho ngươi.”

Tần Ly nghe xong mới yên tâm, bắt đầu nghe Khuynh Nhan giảng.

“Bí Quyết Huyền Hóa trọng thứ nhất là dạy ngươi cách hấp thu linh khí, cốt bản bồi nguyên (củng cố thể chất, bồi bổ nguyên khí), xây dựng trụ cột vững chắc.” – Khuynh Nhan vừa dặn dò, đồng thời đem khẩu quyết cùng pháp môn hướng dẫn nàng.

Chờ nàng ghi nhớ kỹ khẩu quyết, Khuynh Nhan bắt đầu chỉ nàng hấp thu linh khí. Một mặt dạy nàng, một mặt làm động tác mô phỏng cho nàng, rất nhanh, nàng liền cảm nhận được một tia linh lực dao động trong cơ thể.

Tần Ly khoanh chân, ổn định tư thế, chuẩn bị hấp thu linh khí. Nàng niệm khẩu quyết, ngay lập tức một lượng lớn linh khí bắt đầu chui vào cơ thể không thể không chế kịp khiến lòng nàng có chút hoảng hốt. Dù sao tu tập linh lực khác rất nhiều so với tu luyện võ đạo ở kiếp trước, trước tình huống đột ngột phát sinh này, một chút thời gian chuẩn bị tinh thần nàng cũng không có.

“Đừng hoảng hốt, bảo vệ nguyên khí của ngươi. Nguyên Linh đan đã bảo vệ tâm mạch của ngươi, ngươi chỉ cần dẫn linh khí nhập kinh mạch là tốt rồi.” – Khuynh Nhan thấy Tần Ly thoáng giật lên kinh hoảng, nhanh chóng nhắc nhở bên tai nàng.

Tần Ly hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, từng chút từng chút đem linh khí tiến nhập kinh mạch, đồng thời linh khí chui vào còn khiến kinh mạch của nàng mở rộng, bất tri bất giác, nàng hấp thu linh khí ngày càng nhiều.

Từ lúc bắt đầu luyện tập, mỗi ngày trừ bỏ cùng người nhà ăn cơm, thời gian còn lại nàng đều tu luyện bí quyết Huyền Hóa. Bất tri bất giác, một tháng thời gian đã trôi qua, đảo mắt chỉ còn lại hai ngày trước ngày ước chiến.

Tần Ly luyện bí quyết Ngũ Hành Huyền Hóa đã tới tầng thứ chín của trọng thứ nhất, nàng đang ở cửa bình cảnh. Hiện tại Tần Ly đã là trung cấp huyền linh sư ở trạng thái cao nhất, mặc dù chưa tiến vào cao cấp huyền linh sư nhưng chỉ thiếu một cơ hội mà thôi.

“Tốc độ vẫn không đủ nhanh, chưa có đột phá.” – Tần Ly ngồi luyện công trên giường, tay phải nâng má, tự thì thào.

Khuynh Nhan nghe vậy, liếc mắt xem thường, liền bạo cho nàng một câu: “Ngươi còn ngại chậm? Người khác nếu biết ngươi trong một tháng từ một người chẳng là gì đến trung cấp huyền linh sư thì sẽ coi ngươi là yêu nghiệt có biết không?”

Tần Ly cười hắc hắc: “Nói cũng phải! Đúng rồi, đã lâu không thấy Bạch Diễm, tiểu gia hỏa kia thế nào rồi?”

“Nói đến cái tiểu gia hỏa kia mới nhớ, nếu ngươi thấy nó nhất định sẽ bị kích động. Lúc trước quả nhiên nhân gia không nhìn lầm, nó thật sự là Ảnh Nguyệt bạch hồ, hơn thế tiểu gia hỏa kia còn có huyết mạch vương tộc nồng đậm, ngươi đúng là nhặt một cái đại tiện nghi.” – Khuynh Nhan không khỏi kéo dài chữ “nhặt”, hần vẫn rất cay cú a...

“A? Giờ nó ở đâu? Ta muốn đi xem.”

“Nó vừa kết thúc bế quan không lâu, giờ đang ở trong tòa điện sau hoa viên!”

Tần Ly đứng lên, đi tới sau hoa viên, Khuynh Nhan không nhanh không chậm theo sau.

“Ngươi không phải muốn nói với ta cái đại gia hỏa kia chính là Bạch Diễm chứ?” – Tần Ly vừa đến hoa viên liền nhìn thấy một con hồ trắng cực lớn đang chơi đùa trong hoa viên, nháy mắt, mặt nàng phủ đầy hắc tuyến.

Khuynh Nhan bụng miệng cười: “Nhân gia đã nói ngươi sẽ bị kích động mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Khế Ước Bạch Diễm

Ngay khi Tần Ly nói chuyện cùng Khuynh Nhan, Bạch Diễm đang tự chơi bồng dùng tốc độ sấm chớp vọt qua chỗ bọn họ. Hai người chỉ kịp thấy một

tàn ảnh màu trắng xẹt qua trong chớp mắt, sau đó là Bạch Diễm xuất hiện trước mặt Tần Ly.

Tần Ly thật lo sợ nó sẽ nhảy phốc lên, đùa gì chứ, một huyền linh thú lớn như thế nếu bỏ nhào vào người nàng nàng không chết mới là lạ. May mà mới tới gần, Bạch Diễm đã dừng lại kịp thời, sau đó nó cọ cọ đầu vào người nàng lấy lòng. Lúc này Tần Ly yên tâm được một chút.

“Tiểu gia hỏa, không ngờ mới qua một tháng ngươi đã to như vậy!” – Tần Ly khom người vuốt đầu nó, ừm, không tệ, sờ vào rất thoải mái!

“Giờ nó là huyền linh thú cấp 7! Ngươi có thấy hình trăng lưỡi liềm trên trán nó không? Đây là biểu tượng của Ảnh Nguyệt Bạch Hồ. Thấy ánh trăng có kim quang lóe sáng không? Đây là dấu hiệu của Vương tộc Ảnh Nguyệt Bạch Hồ. Bình thường huyền linh thú nào cũng lấy độ sáng của tinh thể để phân chia cấp bậc. Chỉ có huyền linh thú trong thân tộc mới có dấu hiệu đặc thù. Hiện tại bí quyết Huyền Hóa của ngươi xem như đã có trụ cột, có thể khế ước với nó.”

Tần Ly cũng chú ý thấy giữa trán nó có một vầng trăng hình lưỡi liềm tinh xảo, nhưng vẫn rất nhỏ, không dễ thấy. Ngẫm lại một chút, nếu giờ khế ước nó, mình sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực trong ước chiến sắp tới. Huyền linh thú cấp 7 tương đương với một huyền linh sư trung cấp thực lực hậu kỳ.

Từng cấp bậc huyền linh sư có chín giai, từ 1 đến 3 giai là sơ kỳ, 4 đến 6 giai là trung kỳ, còn lại là hậu kỳ, sau đó là trạng thái đỉnh phong. Giờ Tần Ly là huyền linh sư trung cấp đỉnh phong.

“Bạch Diễm, ngươi có đồng ý cùng ta thành lập khế ước không?”

Bạch Diễm cọ cọ đầu vào tay Tần Ly tỏ vẻ nguyện ý.

Khế ước là một loại hình thức muốn nhận được sự thừa nhận của một huyền linh thú, có thể đã bại nó để nhận được sự tán thành, cũng có thể giống như Tần Ly, nuôi nấng từ nhỏ, đương nhiên tốt số như Tần Ly trong thiên hạ lại vô cùng hiếm lạ. Nếu cưỡng chế khế ước sẽ rất nguy hiểm, thậm chí còn bị phản phệ, cho nên hầu như không ai làm như vậy.

Muốn thực lực của mình tăng lên, huyền linh sư đều tìm huyền linh thú tương đối cường đại để tiến hành khế ước. Nhưng huyền linh thú lại cực kỳ bài xích nhân loại, nhất là huyền linh sư, vì vậy, huyền linh thú càng cường đại lại càng khó thừa nhận bọn họ. Bởi vì đa phần huyền linh sư đều vọng tưởng về khế ước với huyền linh thú cường đại, nên việc bị huyền linh thú giết chết chỗ nào cũng có.

Khuynh Nhan nghĩ: “Thật sự là đồng nhân bất đồng mệnh(*) a!” – Người khác chỉ cần khế ước với một huyền linh thú phổ thông còn muốn mà không giữ nổi cái mạng nhỏ, còn nàng thì sẵn có một huyền linh thú cao cấp đang chờ rồi...

(*): Cùng là người mà thời vận không giống nhau

“Ngươi nhỏ máu của mình vào giữa trán nó, niệm linh chú khế ước xong là hình thành khế ước.”

“Như vậy là xong?”

“Ừm, như vậy là xong, bất quá, nhân gia muốn nói công đạo rõ ràng với ngươi. Sau khi khế ước, nếu huyền linh thú chết, chủ nhân có thể sẽ bị phản phệ.”

“Nếu chủ nhân chết thì sao?” – Tần Ly hỏi tiếp.

“Nếu chủ nhân chết, huyền linh thú được tự do. Chủ nhân càng cường đại thì huyền linh thú cũng được hưởng lợi thế. Một huyền linh sư cả đời chỉ có thể khế ước với một huyền linh thú, bởi vì bình thường huyền linh thú đều đứng ở trong không gian của chủ nhân, lấy linh khí của chủ nhân để tắm bổ tu luyện. Nhưng vì ngươi tu luyện công pháp đặc thù, Linh Hải không lồ, công pháp tăng cấp, số lượng khế ước cũng sẽ tăng theo.”

“Tốt, ta hiểu rồi, bắt đầu khế ước đi!”

Tần Ly muốn Khuynh Nhan hướng dẫn niệm linh chú, trước tiên, hấn bảo nàng dùng linh lực bức máu nhỏ lên giữa trán Bạch Diễm. Máu vàng của trắng khuyết nhỏ nhanh chóng bị thay thế bằng màu đỏ tươi của máu, sau đó phát ra ánh sáng kim quang chói mắt.

“Tốt, giờ lập theo lời của nhân gia.”

Tần Ly cùng Khuynh Nhan thì thầm: “Lấy máu ta là khế, cùng ngươi lập ước, từ nay về sau ngươi là thú khế ước của ta.”

Khế ước vừa niệm xong, kim quang cũng dần phai nhạt. Đúng lúc này, Tần Ly cảm giác linh khí bắt đầu khởi động, linh lực vốn đang bị vây trong trạng thái cao nhất bắt đầu giải phóng, ần ần chạm tới tầng bình chướng tấn giai cao cấp huyền linh sư. Nàng vội khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu đánh sâu vào tầng bình chướng. Khi linh lực đánh vào, tầng bình chướng đồng thời cũng dần biến bạc. Tần Ly khởi động linh lực toàn thân, dùng sức đẩy dòng linh lực tiến lên, Nàng cảm thấy “oanh” một cái, bình chướng kia bị phá tan, kinh mạch được mở rộng, nàng cũng có thể điều động nhiều linh lực hơn.

Nàng vui sướng nhưng cũng không dám bỏ qua bất kì giai đoạn nào, bắt đầu củng cố tu vi. Chờ linh lực cuộn cuộn dần bình ổn, nàng mới đứng dậy.

“Chúc mừng chủ nhân thăng cấp thành công! Ta cũng được hưởng lây mà tấn cấp, thành huyền linh thú cấp tám!” – Bạch Diễm cũng tăng cấp ngay sau khi Tần Ly thăng cấp, thấy nàng đứng dậy mới dùng ý niệm trao đổi với nàng.

Đột nhiên trong đầu vang lên một thanh âm dọa Tần Ly nhảy dựng, cái thanh âm kia thanh thúy, non nớt, vừa nghe đã biết ngay là một đứa nhỏ. Nàng

nhìn nhìn Bạch Diễm, thử hỏi: “Bạch Diễm, là người đang nói chuyện sao?”

“Đúng vậy! Về sau ta có thể trao đổi cùng chủ nhân giống như vậy a!”

“Ừm, được, về sau chúng ta cùng kẻ vai chiến đấu! Bạch Diễm, đừng gọi ta là chủ nhân, kêu tên ta đi. Nhớ kỹ, chúng ta không phải quan hệ chủ tớ mà là bằng hữu!”

Bạch Diễm vô cùng cảm động, cho tới bây giờ, nó không nghĩ sẽ có người nói với nó những lời này. “Vậy về sau ta gọi người là Tiểu Ly có được hay không?”

“Được! Đúng rồi, nghe Khuynh Nhan nói người là vương giả của chủng tộc mang huyết thống cao quý, làm sao người lại có thể ở trong động của núi nhỏ vậy?”

Tần Ly nhớ tới nơi mà mình phát hiện ra Bạch Diễm, cảm thấy vô cùng kỳ quái, nàng đã sớm muốn hỏi nó một chút.

Nét vui vẻ của Bạch Diễm biến mất, nó nằm sụp bên người Tần Ly, cúi cúi đầu. “Tiểu Ly, giờ ta đã không còn tộc nhân. Đây là tại đám nhân loại đáng hận kia, bọn hắn giết toàn bộ tộc nhân của ta, còn muốn bắt phụ vương ta đi. Mẫu hậu đem ta giấu ở trong động, sau đó trở về cứu phụ thân, hiện tại không biết còn hay mất! Ô ô.....”

Tần Ly không ngờ sự việc lại đau lòng như thế này, nàng ngồi xổm bên người nó, vỗ về lưng nó: “Được rồi, mọi chuyện đều đã qua, đừng khổ sở nữa! Ta hứa với người, chờ một ngày ta đủ năng lực, nhất định sẽ giúp người báo thù!”

“Không, thù này bản thân ta sẽ báo! Phụ vương có nói, Ảnh Nguyệt Bạch Hồ chúng ta là hậu duệ của thần thú Bạch Hồ, đừng mất uy vũ, tuyệt đối không thể nhận thua! Bạch Diễm là nam tử hán, không thể để người xấu ăn hiếp! Tiểu Ly, trên đời này, chỉ còn người đối xử tốt với ta. Người che chở ta thiếu chút mất mạng, không giao ta cho người xấu, ta đã sớm xem người như người thân của ta!”

“Tốt, thù này chúng ta cùng báo! Người còn nhớ những người đó tìm được các người như thế nào không? Ảnh Nguyệt Bạch Hồ không phải luôn giỏi ăn cắp sao?”

“Ta nhớ là bọn họ có nói đi tìm sinh mệnh chi tinh gì đó, sau đó đánh bại đánh bại đụng đến cửa khẩu lãnh địa của bọn ta. Những người đó có thực lực rất lớn, phụ vương ta cũng không phải là đối thủ của bọn chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Cho Nàng Làm Bia Ngắm

Khuynh Nhan thấy khuynh hướng có chút trầm mặc, tò mò hỏi: “Tại sao hai người đều rầu rĩ không vui, bày ra bộ dáng nư mang thâm cừu đại hận thế này?”

“Khuynh Nhan, tộc nhân của Bạch Diễm đã bị một đám cao thủ giết, Bạch Hồ vương cũng bị bắt. Thực lực của chúng không kém, hình như là tới tìm sinh mệnh chi tinh.”

Khuynh Nhan vừa nghe tới bốn chữ “sinh mệnh chi tinh”, cả người đột nhiên trở nên âm lãnh: “Hừ, không ngờ bọn chúng còn chưa chết tâm! Muốn sinh mệnh chi tinh cũng phải hỏi xem nhân gia có đồng ý hay không!”

“Chẳng lẽ sinh mệnh chi tinh là chi tinh của Ngũ Hành huyền hóa?”

“Không sai! Ngũ Hành huyền hóa tinh chia thành kim hệ linh hồn chi tinh, mộc hệ sinh mệnh chi tinh, thủy hệ tinh lọc chi tinh, hỏa hệ cường hóa chi tinh và thổ hệ phòng ngự chi tinh. Sinh mệnh chi tinh có khả năng ở trong rừng Lạc Hoa, trong rừng tràn đầy mộc khí, đối với sinh mệnh chi tinh, nó có lực hấp dẫn vô cùng lớn.

“Vật đó còn có thể di chuyển sao?” – Bây giờ nàng vẫn chưa thể thích ứng với thế giới này, toàn bộ kiến thức kiếp trước của nàng xem như vô dụng.

“Người cho rằng chúng nó là vật chết bình thường sao? Chúng nó đều là một phần linh phách của nhân gia, có thể biến ảo thành bất kì hình thức gì, những nơi mang đậm một loại thuộc tính nào đó trong Ngũ Hành là những nơi ẩn dấu tốt nhất với bọn chúng. Chỉ có nhân gia mới cảm ứng được vị trí cụ thể của chúng, xem ra người phải đi thêm một chuyến vào Lạc Hoa sơn lâm.”

Tần Ly gật đầu, quả thật nàng cũng muốn tới rừng Lạc Hoa. Thứ nhất là quan sát địa bàn tộc nhân Bạch Diễm từng sinh sống, thứ hai là phải tìm được sinh mệnh chi tinh trước đám người kia.

“Nhưng giờ người đừng nghĩ nhiều, còn phải chờ hoàn thành ước chiến rồi mới nói tiếp.”

Tần Ly cũng thấy như vậy hợp lý, giờ nàng cũng muốn chuyển tâm chuẩn bị cho cuộc ước chiến này, những chuyện khác tính sau.

“Ly nhi, người đâu rồi?” – Hai người đang nói chuyện dở, thì có người gõ cửa.

Tần Ly để Bạch Diễm về chỗ cũ rồi mới chuyển ý niệm ra khỏi Huyền Giới.

Vừa ra khỏi cửa nàng liền thấy hai dáng người nho nhỏ, chính là tôn tử Tần Giác của nhị trưởng lão cùng cháu gái Tần Nguyệt của tam trưởng lão.

Ngày trước Tần Ly vốn hướng nội nên không có nhiều bằng hữu trong nhà. Chỉ có hai hài tử này không chênh lệch lớn với nàng, lại hợp tính, cho nên thường xuyên chơi đùa cùng nhau.

“Các người tìm ta có việc sao?”

“Ly nhi, mấy ngày nay người toàn ở trong phòng phát ngốc nên chúng ta tới tìm người đi giải sầu.” – Tần Nguyệt dù sao cũng là nữ hài tử, nói chuyện với Tần Ly càng tùy ý.

Dù sao hôm nay nàng cũng không tính sẽ tiếp tục tu luyện, không bằng ra ngoài đi dạo cùng bọn họ.

Ba người đi dạo trên đường Phú Dương, thuận tiện dùng cơm trưa ở bên ngoài. Tần Nguyệt là nữ hài tử nên vừa nhìn thấy tiệm son phấn liền tiến vào, chỉ chốc lát, trên người nàng vốn đang trống không đã xuất hiện một đồng đồ đặc này nọ.

“Ly nhi, qua mấy ngày nữa là tới sinh nhật người, vừa rồi nhân gia có mua lễ vật cho người nha!” – Tần Nguyệt quơ quơ cái hộp nhỏ được gói gém tỉ mỉ trong tay, cười đến không thấy mắt.

“Đúng vậy, Ly nhi đã sắp mười tuổi rồi, ta xem quên mất.” – Tần Giác nghe nàng nói vậy, lấy tay vỗ trán, xấu hổ cười.

“Không cần phiền toái như vậy, mười tuổi thôi mà.” – Tần Ly đối với chuyện này cũng không quá để ý.

“Như vậy sao được? Các người ở đây chờ ta một chút, ta qua cửa hàng bên kia nhìn xem.” – Tần Giác qua loa nói một câu liền nhấc chân đi qua con phố đối diện.

Tần Ly muốn gọi hân quay về thì bị Tần Nguyệt ngăn cản: “Người để hân đi đi, thường ngày chỉ có ba chúng ta thân nhất, vậy mà chút nữa hân đã quên mất sinh nhật của người! Hừ, phải bắt hân đưa người đi ăn mới được.” – Tần Ly bất đắc dĩ cười cười, cũng không rồi rấm nữa.

“Này, không phải Tần Ly đây sao?” – Lúc này, vài thiếu niên Nguyễn gia lác lác đi tới trước mặt hai người.

“Hắc hắc, chắc không phải nàng đâu! Vài ngày không thấy, ta còn tưởng rằng nàng sợ bị Kiến Bản ca ca đánh bại nên đã tìm một chỗ co đầu rút cổ rồi chứ!” – Một thiếu niên cao gầy cười châm chọc nói móc.

“Phi, đám bại hoại Nguyễn gia các người mới là rùa!” – Tần Nguyệt nhện không được nổi giận mắng.

“Tiểu hạt tiêu Tần Nguyệt, mấy ngày không gặp có nhớ ca ca không? Ha ha.....” – Kẻ vừa nói là một thiếu niên có bộ dạng của một hoàn khổ*, con mắt lóe dâm quang nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Nguyệt.

(*Hoàn khổ: Đại khái là công tử nhà giàu có tính tình phách lối, ăn chơi, hay khinh người quá đáng)

Tần Nguyệt vô cùng tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chiến khí màu đỏ nhàn nhạt khởi động, nàng như chuẩn bị liều mạng. Tần Ly lắc mình chắn lên phía trước nàng, mắt phượng hơi héch lên, nhìn chằm chằm bọn người trước mặt, cười nói: “Như thế nào? Nguyễn Kiến Nhân không bảo các người tránh xa ta ra một chút sao?”

Hoàn khổ thiếu niên nhìn thoáng qua tên cao gầy, Nguyễn Kiến Nhân đích thực có nói bọn họ cách xa Tần Ly một chút, đến lúc ước chiến sẽ có người thu thập nàng. Chuyện bọn Nguyễn Kiến Nhân bị bắt trời lúc trước, bọn họ có biết, nhưng đều không có phản ứng gì lớn, từ trong nội tâm của bọn họ không tin nha đầu yếu đuối này có thể lợi hại như vậy.

“Xú nha đầu, không cần chờ tới hai ngày sau, hiện tại ta sẽ giáo huấn người một chút!” – Xung quanh thân thể tên cao gầy tuôn ra một tầng chiến khí màu cam, hiển nhiên thực lực của hân đã đạt trung kỳ võ sĩ.

(Cấp bậc võ giả chia làm:

* Võ giả

* Võ sĩ

* Võ sư

* Đại võ sư

* Võ tông

- * Võ tôn
- * Võ vương
- * Võ hoàng
- * Võ đế
- * Võ thánh
- * Võ thần

Trong từng cấp bậc cũng chia thành chín giai. Võ giả sử dụng chiến khí khác với linh lực của huyền linh sư, nhưng cơ sở đại biểu cho cấp bậc là màu sắc của chiến khí cũng giống như huyền linh sư dùng màu sắc của linh lực để phân biệt, võ sĩ trung kì mang chiến khí màu cam.)

Tên cao gầy là võ giả cấp bậc cao nhất trong đám thiếu niên này, hẳn cũng là một trong số ít thiên tài của Nguyễn gia, đương nhiên không thể đánh mất mặt mũi ở trước mặt mọi người, chiến khí vừa bộc phát, hắn mạnh mẽ oanh ra một quyền về phía Tần Ly. Mắt thường chỉ kịp thấy một đạo quyền ảnh màu cam gào thét mà đánh Tần Ly: “Cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Phá Không quyền!”

Võ giả khi đạt đến cấp bậc võ sĩ đã có thể bắt đầu tu tập vũ kỹ, vũ kỹ được chia làm bốn cấp bậc: Thiên giai, Địa giai, Huyền giai cùng Hoàng giai. Mỗi cấp bậc lại chia thành ba phẩm: Kim phẩm, Ngân phẩm cùng Đồng phẩm. Phá Không quyền này là Hoàng giai Ngân phẩm vũ kỹ, tuy rằng cấp bậc không cao nhưng lực lượng vẫn thật kinh người.

Tần Ly vẫn bất động, Phá Không quyền tuy rằng mang lực đạo kinh người, nhưng đối phương thấp hơn nàng một cấp bậc, không thể tạo thành uy hiếp cho nàng.

Không ngờ vừa mới đột phá cao cấp huyền linh sư, đang muốn tìm nơi vắng vẻ thử lực lượng mới, lại lập tức có bia ngấm đưa đến trước mặt, nàng liền thừa dịp này mà tập luyện làm quen một chút. Vậy tốt lắm!

Thấy Tần Ly vẫn bất động không né, người xem đều cho rằng nàng bị dọa đến choáng váng.

Ở trong Chính Dương lâu trên con đường này, có hai người đang dùng cơm cũng chú ý tới một màn ở bên ngoài.

“Di, sao lão phu lại không tra được cấp bậc của nữ oa này nhỉ, chẳng lẽ là một đứa nhỏ bình thường? Ai, nhỏ như vậy thì một quyền này sẽ không chịu được mà mất mạng.”

Đối diện trường giả là một thiếu niên, đối với tình huống ngoài kia, hắn căn bản không nhìn tới, chỉ yên lặng ăn đồ ăn trước mặt. Đối với lời nói của trường giả, hắn cũng làm như không nghe thấy.

Khi khoảng cách giữa nàng và quyền ảnh chỉ còn ba tấc, Tần Ly mới động thân. Tay phải nhẹ nhàng nâng lên, linh lực vàng nhạt vẽ thành một đường cong bắn tới quyền ảnh kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Muốn Mạng Của Ta? Ta Phụng Bồi!

Linh lực màu vàng! Là linh lực màu vàng! Chẳng lẽ nàng đã là cao cấp huyền linh sư?

Chung quanh, những người quen Tần Ly nhìn thấy nàng bắn ra kiếm quang màu vàng được kết tinh từ linh lực đều khiếp sợ vô cùng, bao gồm cả đám thiếu niên Nguyễn gia do tên cao gây cầm đầu.

Màu vàng óng lấp đầy hai mắt của tên cao gầy, hắn hoảng sợ nhắm hai mắt lại. Quyền ảnh màu cam vừa chạm đến kiếm ảnh màu vàng liền bị tan biến trong nháy mắt, sau đó nghe “kha” một tiếng, xương tay cùng kinh mạch toàn thân của tên cao gầy đứt đoạn, cả người bắn ngược ra ngoài.

Yên tĩnh, nhất thời cả không gian yên tĩnh đến đáng sợ...

Đám người đứng yên như pho tượng, hoàn toàn quên mất phản ứng.

Tên hoàn khổ thiếu niên là người đầu tiên phản ứng, tay hắn chỉ vào Tần Ly: “Ngươi... Ngươi cũng dám...”

“Phi, vì sao ta không dám? Ngươi yên tâm, hắn còn chưa chết, nhưng nếu không đưa hắn đi tìm đại phu thì cánh tay kia có giữ được hay không cũng

khó nói.” – Tần Ly liếc mắt nhìn tên cao gầy đang nằm trên mặt đất, tiếng nói non nớt lộ ra lãnh ý.

“Ngươi chờ đó, Nguyễn gia ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, chúng ta đi!” – Tên hoàn khổ thiếu niên đi đầu, kêu bọn còn lại nâng tên cao gầy đang hôn mê, trước khi đi không quên bỏ lại lời nói ngoan độc.

“Hừ, đến đi, chẳng lẽ chúng ta còn phải sợ các ngươi sao?” – Tần Nguyệt giờ giờ nắm đấm, ngẩng cao đầu mà hô.

Tần Giác ra khỏi con phố mua bán, vừa lúc nhìn thấy Tần Ly xuất chiêu, nhất thời ngây ngốc ở đó, lúc này mới biết phản ứng lại, cuống quýt chạy tới lôi kéo Tần Ly, quét mắt nhìn từ trên xuống dưới: “Ly nhi, ngươi không sao chứ?”

“Ngươi thấy tất cả rồi không phải sao?” – Tần Ly thấy bộ dáng đần mặt của hắn, nhin không được bật cười.

“Đồ ngốc, sao bây giờ mới quay lại?” – Tần Nguyệt nheo nheo Tần Giác, mặt đầy bất mãn.

“Ta...”

“Được rồi, đừng làm khó hắn nữa. Ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi!” – Tần Ly dẫn đầu đi tới Chính Dương lâu.

Ba người tiến vào Chính Dương lâu, đi theo tiểu nhị đến chỗ của mình trong đại sảnh.

“Ly nhi, những người đó chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy đâu!” – Tần Giác lo lắng nói.

“Sợ cái gì? Chúng dám đến ta dám đánh.” – Tần Nguyệt không cho là đúng, mở miệng nói.

“Qua hai ngày nữa là tới thời gian ước chiến, giờ xảy ra chuyện này sẽ không tốt.”

Tần Nguyệt và Tần Giác mỗi người một ý, bắt đầu “môi thương khẩu chiến” (đấu võ mồm). Tần Ly cũng để mặc bọn họ, tập trung ăn đồ ăn ở trước mặt, lấp đầy bụng đã rồi hãy nói sau.

Ngay từ khi ở đại sảnh xem Tần Ly náo nhiệt ở ngoài cho đến lúc Tần Ly bước vào, lão giả đã một mực chú ý đến nàng, vuốt vuốt râu, nỉ non nói: “Kỳ quái, bộ dạng tiểu nha đầu này sao lại quen mặt như vậy?”

Thiếu niên ngồi đối diện lão giả ngẩng đầu lên, vô ý liếc mắt về phía Tần Ly, lại vừa vận dụng phải ánh nhìn của nàng. Tần Ly nhìn về phía cái bàn đó là vì Khuynh Nhan nói cho nàng biết có người dùng thần thức tra xét cấp bậc của nàng, nhưng lại bị Huyền Giới cản lại. Nàng tò mò không biết người đã thăm dò nàng là loại người nào, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn thì đụng phải ánh mắt của thiếu niên đối diện.

Thiếu niên đại khái khoảng mười ba mười bốn tuổi, trên người mang khí thế bề thế thiên hạ. Trên người mặc cẩm bào màu đen có ám văn tường vân, kim quan trên đầu dựng thẳng, bộ dáng tuấn tú vô cùng, da sáng như bạch ngọc, hàn sương lạnh lẽo tỏa mát như phát ra từ trong xương cốt khiến người ta không dám lại gần. Hấp dẫn nàng nhất là cặp mắt thâm thúy, đen nhánh trong veo như lưu ly tỏa ra nhiều điểm lưu quang, sâu không thấy đáy, chỉ hơi thất thần một chút sẽ bị vây hãm tới mức tự mình tình nguyện lạc vào bên trong.

Ngay một khắc chạm mắt này, hình dáng của thiếu niên anh tuấn này đã in sâu vào tâm trí nàng

“Về lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Chẳng ai lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ...”

[http://mp3.zing.vn/bai-hat/Hoa-Tinh-Die ... 0F077.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Hoa-Tinh-Die...0F077.html)

Nàng không màng để ý diện mạo bên ngoài, nàng cũng nguyện không tin tưởng chuyện “nhất kiến chung tình”, nhưng tim nàng lại nhảy lên khi nhìn thấy người đó, uy áp như ẩn như hiện trên người thiếu niên này cũng khiến nàng chú ý.

Thiếu niên nhìn Tần Ly, cảm thấy đôi mắt phượng này vô cùng quen thuộc, có chút đắm chiêu, hắn nhắm mắt lại, che dấu sự ngờ ngợ nơi đáy mắt.

“Tiểu tiên nhân Tần Ly, thì ra ngươi ở chỗ này!” – Trước cửa Chính Dương lâu, một âm thanh chói sáng vang lên, không khí yên tĩnh hài hòa bị phá vỡ hầu như không còn.

Tần Ly sớm đã biết rằng người Nguyễn gia sẽ đến tìm vì tên cao gầy kia bị nàng phé. Hắn tên là Nguyễn Kiến Hào, tuy rằng thiên phú của hắn không bằng Nguyễn Kiến Bân, nhưng địa vị ở Nguyễn gia cũng là một thiên tài, tự nhiên không có khả năng bị lãng quên.

Đứng trước của là một phụ nhân hung dữ, nhìn tướng mạo có phần giống Nguyễn Kiến Hào, xem ra phụ nhân này là mẫu thân của hắn. Đứng bên cạnh nàng là một nam nhân mặt đầy vẻ giận dữ, đằng sau còn có vài võ giả cường tráng.

Ba bốn võ giả đằng sau thân hình to lớn, cả người tuôn ra chiến khí màu vàng, cấp bậc đều là võ sư từ sơ kì đến trung kì.

“Bạch Diễm, xem ra chúng ta sắp phải đánh một trận ác liệt... ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?” – Tần Ly thấy tư thế của bọn họ, âm thầm câu thông với Bạch Diễm trong không gian huyền linh mà dạn dỏ.

“Tiểu Ly, ta sẽ bảo vệ ngươi, tuyệt đối không để bọn họ tổn thương ngươi.” – Bạch Diễm thề son sắt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Ly trung ra nụ cười xán lạn: “Được, chúng ta kẻ vai chiến đấu.”

“Ngươi mắng ai là tiểu tiện nhân? Đồ đàn bà đánh đá!” – Tần Nguyệt vừa nghe thấy có người mắng Tần Ly, đập bàn đứng lên.

“Ngươi muốn đền bù như thế nào? Tần Ly, ngươi phế con ta, hôm nay ta lấy mạng của ngươi!” – Phụ nhân âm ngoan trừng mắt nhìn Tần Ly, hận không thể ăn thịt uống máu nàng.

“Nguyệt nhi tỷ, chó điên sủa loạn mà thôi, không cần để ý tới. Muốn mạng của ta? Được, ta phụng bồi! Nhưng không đánh ở đây, chúng ta ra ngoài đánh.” – Tần Ly ra khỏi chỗ ngồi.

“Tiểu tiện nhân, ngươi mắng ai là chó?” – Phụ nhân làm bộ muốn lao tới Tần Ly, lại bị nam nhân bên cạnh ngăn cản.

Tần Nguyệt cười hi hi: “Đừng vậy, chó điên cắn người, chúng ta không thể cắn ngược trở lại, chỉ có thể đánh chết đi mới xong chuyện, ha ha!”

Tần Giác không thấy đáng cười chút nào, toàn bộ đều là võ sư, cấp bậc cao như vậy, lại nhiều người, Tần Ly chỉ có một mình, làm sao ứng phó nổi: “Ly nhi, ngươi không thể đi được, ta về nhà báo với gia chủ! Vạn nhất ngươi gặp chuyện ngoài ý muốn, ta làm sao nói công đạo với gia chủ? Huống chi hai ngày sau là ngày ước chiến, giờ ngươi bị thương thì tính sao? Sớm biết như thế hôm nay đã không rù ngươi ra ngoài chơi.”

Tần Nguyệt nghe Tần Giác nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp.

“Các ngươi không cần tự trách, tin tưởng ta, không có việc gì!”

Toàn thân Tần Ly tản ra khí chất tự tĩnh lạnh nhạt, khiến lão giả khi này liên tục gật đầu, hẳn không ngờ tiểu nhà đầu nhỏ lại có định lực cao như thế, đối mặt với cường địch mà có thể lạnh nhạt như vậy giống hệt thiếu chủ nhà hắn.

Lão giả muốn trợ giúp Tần Ly, hẳn nhìn về phía thiếu niên ở đối diện như muốn xin ý kiến, thấy thiếu niên hứng thú nhìn về phía Tần Ly. Âm thầm nghĩ: “Tốt rồi tốt rồi, thiếu chủ mà ra mặt, tiểu nha đầu này sẽ được bảo vệ.”

“Tiểu tiện nhân, ngươi không thể ra ngoài! Hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, kéo dài thời gian cũng không ai cứu được ngươi!”

Phụ nhân vừa nói xong, liền thấy ánh sáng màu lam chói mắt đánh đến người mình, thời gian phản ứng cũng không có, toàn bộ thân thể đã bị một kích đập nát.

“Nàng, các ngươi không thể động!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Nguyên Lai Tên Hắc Là Minh Dạ

Một thanh âm trong trẻo lạnh lạnh vang lên, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người thiếu niên. Thiếu niên này là người nào mà có khí thế mạnh như vậy?

Tần Ly không nghĩ hắn sẽ giúp mình, bởi hàn khí quanh người hắn tựa như ngăn cách hắn ra khỏi mọi thứ xung quanh, loại người này nàng hiểu, cho dù có người chết trước mặt hắn, hắn vẫn sẽ giữ một bộ mặt lạnh băng như thế. Bất quá nàng càng không thể ngờ thiếu niên mười ba mười bốn tuổi này đã đạt tới cảnh giới Huyền Lệnh Tôn! Theo như Tần Ly biết, huyền linh sư mạnh nhất Đông đại lục cũng chỉ vừa đạt tới cảnh giới Huyền Linh Tôn đỉnh phong, người đó chính là viện trưởng học viện Nguyệt Diệu ở kinh thành.

“Thiếu niên này không phải người của Đông đại lục! Đông đại lục linh khí thiếu thốn, đơn thuần tu luyện không có khả năng đạt đến Huyền Lệnh Tôn cảnh giới ở tuổi này. Trừ khi hắn có được không gian bán thần khí, nhưng ở Đông đại lục, tuyệt đối không có người có thể rèn ra thần khí. Hơn nữa, hơi thở trên người tiểu tử này vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời nhân gia không nhớ ra!” – Khuyên Nhan trầm giọng nói.

Trong lòng Tần Ly sớm đã đoán được, hẳn đến Đông đại lục này có mục đích gì? Chẳng lẽ cũng là vì Sinh Mệnh chi tinh sao?

Mấy võ sư Nguyễn gia nhìn thấy linh quang màu lam, trong lòng vô cùng căng thẳng, thiếu niên này không phải người mà bọn họ có thể đối phó, nếu cứng rắn đối đầu, sợ là mang kết cục giống mẫu thân của Nguyễn Kiến Hào.

Nam nhân đứng cạnh phụ nhân lúc này sắc mặt âm trầm. Dù sao hắn cũng không xúc động như phụ nhân kia, tuy rằng trong lòng vô cùng hận Tần Ly. Lại nói, hiện tại mẫu thân của con hắn đã chết, hắn càng nuốt không được khẩu khí này. Nhưng có người che chở tiểu tiện nhân kia, xem ra hôm nay hắn không báo thù được.

“Ai nha, các ngươi còn đứng đó làm chi? Thiếu chủ nhà ta đang cho các ngươi cơ hội để tự cứu lấy mạng mình, chẳng lẽ các ngươi muốn mang kết cục giống như người đàn bà đánh đá kia sao?” – Lão giả ngồi đối diện thiếu niên vuốt vuốt râu làm ra bộ mặt thành khuyên nhủ. Nghe như đang đứng về phía Nguyễn gia mà lo lắng, nhưng lời nói thực tế lại có thể khiến người tức chết mà không đền mạng.

“Tần Ly, tốt nhất là ngươi nên hi vọng luôn có người bảo vệ ngươi! Chúng ta đi!” – Nam nhân vung tay áo, mang theo một đám võ sư ly khai, hôm nay hẳn ghi nhớ món nợ này, trở về thương lượng cùng phụ thân một chút, thân phận thiếu niên này không hề đơn giản.

“Cảm tạ!” – Tần Ly nhẹ giọng cảm tạ thiếu niên.

Tuy rằng nàng cố kỵ thân phận của hắn, cũng không thăm dò nguyên nhân hắn cứu nàng, nhưng hắn đã cứu nàng là sự thật. Nếu hôm nay nàng mượn sức mạnh của Khuynh Nhan, toàn thân trở ra không là vấn đề gì to tát, nhưng nàng không muốn bại lộ quá nhiều năng lực của Khuynh Nhan, chỉ sợ khiến những kẻ có dị tâm chú ý.

“Nữ nhân, tên ngươi là Tần Ly?” – Thanh âm lạnh băng của thiếu niên lại vang lên.

Tần Ly có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn gật đầu.

“Vị công tử này, xin hỏi ngươi là...?” – Trong lòng Tần Nguyệt kích động, thiếu niên tuấn tú như thế lại ra tay vì Ly nhi nhà nàng, dù như thế nào cũng không thể để hắn đi như vậy.

“Minh Dạ.”

“Minh công tử, đa tạ ngươi hôm nay đã trọng nghĩa cứu giúp, ta có thể mời ngươi đến Tần gia làm khách hay không?” – Tần Nguyệt đề nghị.

“Hào!”

Tần Ly bĩu môi, đúng là lời ỉ ý nhiều a! Kỳ thực trong lòng nàng có chút tò mò, không nghĩ tới hắn sẽ đáp ứng vấn đề của Tần Nguyệt, dù nhìn thế nào, nàng cũng không thấy hắn là cái loại hiền được thế nào là thương hoa tiếc ngọc, nhẹ nhàng công tử.

“Nữ nhân, chẳng lẽ ngươi không dẫn đường cho bản thiếu sao?” – Minh Dạ đi đến cạnh Tần Ly, nói nhỏ bên tai nàng.

Đầu Tần Ly đầy hắc tuyến, đứa nhỏ này mới bao lớn, sao đã bày ra một bộ thành thực này? Đã biết tên của nàng rồi mà còn kêu nữ nhân này nữ nhân nọ, thực không hài lòng.

Nàng vốn không nghĩ sẽ làm theo lời hắn, lại thấy Tần Nguyệt trừng mắt nhìn nàng, lại còn liên tục nháy mắt, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể đi phía trước dẫn đường, một hàng năm người đi về Tần gia.

“Thiếu chủ, ngài thật sự muốn tới Tần gia?” – Lão giả bí mật truyền âm.

“Còn chưa biết rõ vị trí của sinh mệnh chi tinh, không bằng đi xem Tần gia một chút. Ngươi không thấy nhìn nàng rất quen mắt sao? Nếu thật sự là Tần gia kia...”

“Tần gia? Ai ư, trách không được, trí nhớ của ta thật là... xem ra ta cũng không còn bao nhiêu thời gian a!”

Năm người vừa đi tới cửa Tần gia, Tần Nguyệt liền hô to với người gác cổng: “Nhanh, đi thông tri gia chủ gia gia, nói là có khách quý tới chơi.”

Thời điểm mấy người tới đại sảnh, Tần Vinh Hải cùng vài vị trưởng lão đã ngồi chờ bên trong.

Vốn tưởng là đại nhân vật nào đó tới chơi, không ngờ lại là một thiếu niên, đại trưởng lão trừng mắt với Tần Nguyệt.

Tần Vinh Hải cũng không xem nhẹ thiếu niên này, không nói đến thiếu niên này cố ý thu liễm hơi thở, chỉ riêng khí chất cao quý kia cũng biết không tầm thường.

“Ly nhi, sao còn không giới thiệu hai vị khách quý này một chút?” – Sau đó, hắn ngồi lên vị trí của gia chủ, nâng tay hướng về phía ghế khách: “Hai vị, mời ngồi!”

Tần Ly còn chưa mở miệng, Tần Nguyệt đã giành nói: “Gia chủ gia gia, vị Minh công tử này vừa rồi đã cứu mạng của Ly nhi. Nguyễn gia kia thật không biết xấu hổ, khiêu khích Tần Ly không được, lại còn lấy nhiều khi ỉ, nhưng may nhờ Minh công tử chúng ta mới bình yên trở về, vị lão giả này đi cùng Minh công tử, chúng ta đến Chính Dương lâu dùng cơm thì gặp.”

“Nha? Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?” – Vừa nghe đến lại là Nguyễn gia gây sự, ánh mắt của Tần Vinh Hải có chút thâm trầm.

Tần Giác bổ sung thêm: “Đều tại chúng ta, vốn muốn mang Ly nhi ra ngoài giải sầu, nhưng ai biết được lại gặp sự tình này. Ở phó Phú Dương, có mấy tên Nguyễn gia đùa giỡn Nguyệt nhi, Nguyễn Kiến Hào kia còn muốn khi dễ Ly nhi, Ly nhi liền ra tay phết đi tay phải của hắn.”

“Gia chủ gia gia, những người đó thật đáng giận, người đừng trách Ly nhi. Sau đó, cha mẹ của Nguyễn Kiến Hào mang theo một đám võ sư nói là muốn mạng của Ly nhi, ta cùng Tần Giác đều vô cùng lo lắng, may mắn có Minh công tử ra tay giải vây.” – Tần Nguyệt sợ Tần Vinh Hải trách tội Ly nhi, nhanh chóng nói tình huống lúc ấy.

“Nói lại cẩn thận, giải vây như thế nào?” – Trong lòng đại trưởng lão có dự cảm xấu, Nguyễn gia kia kiêu ngạo có tiếng, làm sao dễ dàng bỏ qua như vậy?

“Mẫu thân Nguyễn Kiến Hào muốn giết Ly nhi, Minh công tử liền dùng một chiêu đập nát bà ta.” – Thanh âm Tần Nguyệt rất cao, trong lòng phi thường thống khoái.

“Cái gì? Giết?” – Đại trưởng lão cảm thấy thiếu niên này không đơn giản, nhiều võ sư như vậy mà lại dễ hấn giết người, hơn nữa còn là một chiêu đánh nát! Rốt cuộc là tới cảnh giới huyền linh sư nào rồi? Chẳng lẽ là huyền linh tông bất thành? (Nửa bước huyền linh tông hoặc gọi là bán bộ huyền linh tông)

Việc này khẳng định đã chọc giận Nguyễn gia, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, làm không tốt sẽ đem tai họa ngập đầu cho Tần gia. Thiếu niên này không thể chọc, nhưng Tần Ly không giống như vậy.

“Ài, Ly nhi, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Sắp đến ngày ước chiến, ngươi còn đem về phiền phức lớn như thế, chọc giận Nguyễn gia? Không phải ngươi muốn đem đại họa cho Tần gia sao?” – Đại trưởng lão mang tư thái trưởng bối mà khiển trách Tần Ly.

“Ngươi là do ta giết, tất nhiên sẽ không để người của Tần gia khó xử!” – Minh Dạ chợt lạnh mặt xuống, không khí xung quanh như bị đông lại, khiến người ta không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Ta Không Thích Người Khác Tính Kế Ta

Sau đó, mọi thứ bên cạnh Minh Dạ đều ngưng kết một tầng sương trắng mỏng, khiến những người đang có mặt ở đại sảnh Tần gia vô cùng chấn động.

Tần Vinh Hải không biểu lộ cảm xúc gì trên mặt, nhưng trong lòng đã sớm có tính toán. Thiếu niên tên Minh Dạ này quả nhiên không hề đơn giản, trong lúc vô tình nhẹ nói một câu hán đã kết một lớp hàn khí thế này, không thể khinh thường được. Thiếu niên này vì sao lại ra tay cứu Ly nhi? Có mục đích gì? Nếu hán không phải người Đông đại lục, vậy thì thật...

Sắc mặt đại trưởng lão thay đổi liên tục, xanh đỏ đan xen, vô cùng quái dị. Tốt xấu gì hán cũng là nhân vật cấp trưởng lão của Tần gia, địa vị cao thượng, đã bao giờ bị người bác bỏ như thế? Kẻ này làm hán mất hết mặt mũi, nhưng hán lại không dám phát tác, cục tức nghẹn trong lòng khổ sở vô cùng. Thiếu niên này hán không chọc được, vì thế hán càng không vừa mắt với Tần Ly, đem tất cả những nhục nhã hán phải chịu hôm nay tính hết lên người nàng.

Còn Minh Dạ thì nhịn không được nhú mày, vừa rồi trong lòng tự dung sinh ra một cỗ tức giận, hán kiềm chế không được, hán không thích loại cảm giác này chút nào.

“Khụ khụ, cái kia... ý thiếu chủ nhà ta là việc hôm nay cũng có trách nhiệm của chúng ta, nếu Nguyễn gia gì đó muốn dây dưa, chúng ta nhất định sẽ không đứng nhìn.” – Lão giả bên cạnh Minh Dạ thấy không khí có chút xấu hổ, nhanh chóng lên tiếng giải thích.

“Không có vấn đề gì, sắc trời không còn sớm, hai vị khách quý ở lại trong phủ nghỉ ngơi đi! Vừa vặn hai ngày sau là ngày ước chiến cùng Nguyễn gia, nếu quý vị không vội thì ở lại thêm mấy ngày.” – Tần Vinh Hải vẫy tay với Tần Ly phản phó: “Ly nhi, thay gia gia chiêu đãi hai vị khách quý, đừng chậm trễ biết không?”

Tần Ly vốn không thêm để ý tới những lời độc địa, nàng thích vui vẻ tự tại, cho nên đối với lời nói của đại trưởng lão, nàng không để trong lòng, nhưng nàng không ngờ rằng Minh Dạ sẽ thay nàng đáp trả đại trưởng lão.

“Vâng, gia gia yên tâm, Ly nhi nhất định sẽ chiêu đãi hai vị này cẩn thận.” – Tần Ly cung kính trả lời.

“Tần gia chủ, vậy phiền ngài!” – Lão giả đứng lên ôm quyền cùng Tần Vinh Hải.

“Các vị không cần khách khí, có gì không tiện thì nói với cháu gái này của lão phu.”

Ra khỏi đại sảnh, Tần Ly dẫn đường đi phía trước, Minh Dạ cùng lão giả đi sau.

“Hôm nay ở Chính Dương lâu, vì sao các hạ lại ra tay? Các hạ nhìn không giống người thích lo chuyện bao đồng!” – Tần Ly vừa đi vừa dò hỏi.

“À? Vậy ngươi thấy ta giống loại người nào?” – Minh Dạ nhú mày.

“Nếu không có nguyên nhân, ngươi tuyệt đối sẽ không quản sống chết của người xa lạ.”

“Hình như ngươi có vẻ hiểu ta.”

“Hi vọng ngươi có thể thắng thần một chút, ta không thích người khác tính kế ta.” – Tần Ly dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm Minh Dạ.

“Xem ra chúng ta rất giống nhau ở điểm này. Nếu ta nói ta cứu ngươi chỉ vì diện mạo của ngươi rất giống người quen cũ của ta, ngươi có tin không?”

Tần Ly xem xét gương mặt của Minh Dạ, thấy hắn không phải đang nói dối, quay người tiếp tục đi về phía trước. Đến một viện tách biệt, Tần Ly dừng lại.

Phân phó gã sai vặt trông coi viện này vài câu, sau đó nói với hai người bọn họ: “Nhị vị ở tạm nơi này, có việc gì thì sai người nói với ta.” – Sau đó nàng nhìn lão già ở phía sau: “Không biết xưng hô với ngài như thế nào?”

“Lão phu họ Trần.”

“Về sau ta gọi ngài là Trần gia gia có được không?”

“Ai u, vậy lão phu mặt dày nhận cái danh gia gia này của ngươi.” – Trần lão thật sự rất thích Tần Ly.

“Trần gia gia, vậy hai người nghỉ đi, ta đi trước.”

Minh Dạ chặn đường đi của nàng, nói: “Nữ nhân, ngươi đón tiếp chúng ta như vậy sao?”

“Bằng không thì như thế nào?” – Tần Ly vốn đã nhấc chân, không thể không cúi xuống xem có đạp phải chân ai kia không.

“Nữ nhân, ngươi thật đặc biệt.” – Minh Dạ nhướn mày, cười nhẹ, xoay người đi vào viện.

Trần lão mỉm cười nhìn Tần Ly một cái, vượt rào đi theo Minh Dạ. Hắn giống thiếu chủ, đều cảm thấy nha đầu này đặc biệt. Bình thường, nữ hài tử nào thấy thiếu chủ nhà hắn đều liều mạng lấy lòng, nha đầu này lại bày ra bộ dạng không cho là đúng, nhưng đồng thời cũng cực kì phòng bị.

Tần Ly trợn trừng mắt, tâm tình bất định, ánh mắt nàng nhìn Minh Dạ như đang nhìn một quái nhân.

Nàng mặc kệ, cất bước đi về phòng mình, kết quả đi được nửa đường thì gặp Tần Dịch Dương đang vội vàng đi tới phòng nàng.

“Ly nhi, con không sao chứ? Cha nghe nói con với bọn Nguyệt nha đầu đụng phải người của Nguyễn gia?” – Tần Dịch Dương vội kéo Tần Ly nhìn trái nhìn phải, thấy nàng không bị thương mới yên tâm.

“Cha, Ly nhi không có việc gì, cha yên tâm đi! Nữ nhi là huyền linh sư, đâu có dễ dàng bị thương như vậy?” – Trong ấn tượng của Tần Ly không có hình dáng của mẫu thân, nhưng Tần Dịch Dương chưa bao giờ để nàng có cảm giác thiếu vắng người thân yêu thương. Hiện tại, có một phụ thân như vậy nàng đã thấy đủ.

“Ai, con a, chẳng để cha yên tâm lúc nào, còn nói nữa, con thành huyền linh sư khi nào? Sao có thể dùng một chiêu phế đi tay phải của Nguyễn Kiến Hào vậy? Rốt cuộc con gạt cha con bao nhiêu chuyện rồi?” – Tần Dịch Dương phụng phịu hỏi.

“Cha, có một số việc giờ nữ nhi không thể nói cho cha, mong cha tha thứ. Nhưng cho dù nữ nhi có biến thành dạng gì, nữ nhi vẫn mãi là Ly nhi của cha, chuyện đó tuyệt đối không bao giờ thay đổi.” – Tần Ly không nghĩ sẽ đem bí mật này nói ra bây giờ.

“Đưa trẻ ngốc, con không muốn nói, cha sẽ không hỏi. Chờ khi con muốn nói, lúc nàng cha cũng nguyện ý nghe. Hôm nay trong nhà có hai vị khách quý đến chơi, nghe nói là ân nhân cứu mạng con?” – Aiz, nữ nhi vậy mà có bí mật không thể nói cho hắn nghe, tuy trong lòng có chút giận dữ nhưng không phải hắn cũng có việc gạt nữ nhi sao? Thôi thôi, thuận theo tự nhiên.

“Àn, đúng vậy.”

“Cần phải tiếp đón người ta thật tốt, có biết không? Tốt lắm, nhanh nhanh đi nghỉ ngơi đi! Từ nay đến ngày ước chiến còn hai ngày, hai ngày này đừng có xuất môn, ở nhà chuẩn bị cho thật tốt!” – Tần Dịch Dương thăm hỏi nữ nhi xong thì chuẩn bị đi tìm phụ thân mình, có một số việc nên thương nghị kỹ càng một chút.

“Ly nhi đã biết, phụ thân cũng mau trở về đi thôi, đừng lo lắng.”

Tần Ly nhìn Tần Dịch Dương rời đi khuất dạng, mới trở về phòng của mình.

Lại nói về đại trưởng lão một chút, hiện tại hắn đang ở trong viện của mình, đại trưởng lão trong sảnh bị chọc giận, hắn luôn giữ trong lòng, càng nghĩ lại càng thấy khó chịu. Hắn tìm đến tâm phúc của mình, phân phó: “Người đến đường Phú Dương hỏi thăm một chút, nha đầu Tần Ly kia phế Nguyễn Kiến Hào như thế nào, càng tường tận càng tốt.”

Thủ hạ hắn lĩnh mệnh liền lập tức lên đường, trong viện, hắn không ngừng đi qua đi lại chờ tin tức.

Đại khái qua nửa canh giờ, tên hỏi thăm tin tức đã trở về phục mệnh: “Đại trưởng lão, nghe người trên đường nói Tần Ly đã đến cảnh giới huyền linh sư cao cấp. Nguyễn Kiến Hào kia dùng pháp không quyền, sau đó...” – Người nọ một mặt dùng sức lau mồ hôi, một mặt trả lời.

“Tin tức người thăm dò được là thật sao? – Trong lòng đại trưởng lão nom nớp nhấp nhòm

“Không ít người ở trên đường đã nhìn thấy, tin tức này hẳn là thật.”

“Tốt lắm, người đi xuống đi!” – Đại trưởng lão âm trầm trở về phòng, ngồi ở ghế quý phi bắt đầu tính toán.

Không ngờ nha đầu kia thật sự là huyền linh sư, hơn nữa đã tới cảnh giới cao cấp huyền linh sư, điều này... sao có thể? Nàng mới bao nhiêu tuổi, còn không đến mười tuổi, chẳng lẽ sau lưng có cao nhân chỉ điểm? Có phải người chỉ điểm có quan hệ với hai người đến Tần gia hôm nay hay không?

Trong lòng đại trưởng lão chuyển biến trăm ngàn lần, rồi rầm vô cùng, cuối cùng, hắn vẫn cảm thấy nên tìm cơ hội trừ bỏ cái gai trong mắt, không thể để nàng trưởng thành được. Vừa vặn hai ngày sau là ngày ước chiến, nếu có thể lợi dụng một chút thì...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Trăm Ngàn Lần Đừng Chết Quá Sớm

Trời trong mây nhẹ, nắng vàng ấm áp...

Dân chúng cả thành đều biết ngày hôm nay là ngày ước chiến của hai nhà Tần ~ Nguyễn, vì thế nơi nơi đều vô cùng náo nhiệt, hơn thế cả thành lại càng chấn động khi nghe nói thành chủ Lâm Quyền đặc biệt cho phép xây dựng một lòi đài đơn giản bên trong chính phủ đệ của mình, mà hắn còn đích thân bình phán chứng kiến trận ước chiến này.

Cửa ngoài phủ thành chủ mở rộng, chung qua đều có trọng binh đứng gác cẩn mật. Bên trong lòi đài, khách quý trong thành cơ bản đã đông đủ, gia chủ cùng trưởng lão hai nhà Tần Nguyễn ngồi ở giữa khán đài, các nguyên lão có uy tín trong thành ngồi phân tán xung quanh. Dân trong thành ít nhiều cũng đã nghe nói hoặc gặp qua những nhân vật này, nhưng chỉ có một già một trẻ ngồi bên cạnh gia chủ Tần gia là lạ, dân chúng phía dưới xôn xao thì nhau đoán già đoán non về thân phận của hai người họ. Mà người vốn luôn chờ đợi cuộc chiến si nhục Tần Ly – Tô Uyển Nhi lại không xuất hiện. Mấy ngày trước, nàng đã được gọi trở về Tô gia.

Bình phán kiêm chủ trì Lâm Quyền đang đọc quy tắc tỷ thí: “Tỷ thí là do hai nhà Tần ~ Nguyễn sở định, trước khi chiến, song phương đã ký giấy sinh tử. Trong tỷ thí nếu như xảy ra thương vong, không thể truy cứu trách nhiệm của đối phương, nếu một bên nhận thua, tỷ thí xem như kết thúc. Thịnh Tần gia Tần Ly cùng Nguyễn gia Nguyễn Kiến Bàn lên đài.”

Hôm nay, Nguyễn Kiến Bàn mặc một thân y phục màu đen, vừa lên đài, phía dưới đã vang lên một mảnh tiếng hô. Mười sáu tuổi đã là huyền linh sư cao cấp, lại có bối cảnh của đại gia tộc, tất nhiên sẽ hội tụ phần nào sự quý giá.

Đến thời điểm Tần Ly lên đài, tiếng gọi âm ỉ không kém hơn Nguyễn Kiến Bàn là bao, trong đó sôi nổi nhất đương nhiên là Tần Nguyệt. Tần Ly mặc dù chưa đầy mười tuổi, nhưng vì vóc người hơi cao nên nhìn qua không giống tuổi. Hơn nữa nàng còn khoác y phục thuần trắng, tóc cột sơ thành đuôi ngựa cao, tinh thần sáng láng.

“Vốn ta còn có chút lo lắng, nhưng khi nghe sự tích mấy ngày nay của người thì lại có chút mong đợi. Tần Ly, hi vọng người có thể kiên trì lâu một chút, trăm ngàn lần đừng chết quá sớm, bằng không ta rất thất vọng.” – Nguyễn Kiến Bàn nhìn Tần Ly, trong mắt trừ thị huyết còn có hưng phấn.

“Người đã chờ mong như vậy, tất nhiên ta sẽ không thể khiến người thất vọng. Ta cũng có một câu muốn nói với người: trăm ngàn lần đừng chết quá sớm, nếu không ta cũng sẽ rất thất vọng.” – Mắt phượng khẽ híp, đáy mắt xẹt qua mảng tối.

Lâm Quyền nhìn hai người lên đài, kêu người mang hai bản khế ước sinh tử, sau khi song phương kí xong, hắn tuyên bố: “Tỷ thí bắt đầu!”

Trên đài lập tức chỉ còn hai người đứng, Tần Ly không coi thường đối phương, đầu tiên nàng triệu hoán Bạch Diễm trong không gian huyền linh ra ngoài.

Thân hình Bạch Diễm rất lớn, trong nháy mắt đã chiếm một nửa lòi đài, đôi mắt chuông đồng gắt gao nhìn Nguyễn Kiến Bàn ở phía đối diện.

Nhất thời, mọi người dưới đài bị kinh động, bọn họ chưa từng gặp qua huyền linh thú nào đặc biệt như thế, vừa giống mèo, lại vừa giống hổ. Hơn nữa ở giữa trán không có tinh văn (ngôi sao) đại biểu cho cấp bậc, thay vào đó là một vầng trăng lưỡi liềm màu vàng chói.

Thời điểm người Nguyễn gia nhìn thấy Bạch Diễm, cũng chỉ cho rằng nó là một huyền linh thú đặc biệt một chút, không ai biết giống nòi của nó, càng không có người nghĩ nó là huyền linh thú mà ngày trước Tô Uyển Nhi nhớ thương.

Đương nhiên ngoại trừ hai người.

“Thiếu chủ, đây là.....” – Trần lão có chút kinh ngạc, lập tức dùng bí thuật truyền âm cho Minh Dạ.

Vương tộc Ảnh Nguyệt Bạch Hổ? Quả nhiên có ý tứ. Minh Dạ không trả lời, ánh sáng trong mắt khẽ lưu chuyển, tràn đầy hứng thú.

Nguyễn Kiến Bàn nhìn thấy Bạch Diễm, trong mắt cũng sáng ngời.

Lúc này, một tiếng ưng kêu vang vọng, trên trời xuất hiện một con chim ưng màu vàng kim có đôi mắt màu đỏ, màu vàng của lông chim bao bọc xung quanh ngôi sao màu xanh lục ở giữa trần, hiển nhiên, nó là huyền linh thú của Nguyễn Kiến Bàn.

Huyền linh thú một sao cơ đấy! Tần Ly vừa nhìn liền nhủ mày. Bạch Diễm tuy có huyết mạch thần thú, nhưng vẫn chưa được khởi động, giờ nó chỉ là huyền linh thú cấp 9, so với Kim Ưng thấp hơn một bậc.

Cấp bậc huyền linh thú chia vô cùng chi tiết, gồm:

Huyền linh thú phổ thông

Huyền linh huyền thú

Huyền linh thiên thú

Huyền linh thánh thú

Huyền linh thần thú

Trước trần huyền linh thú có ngôi sao nhỏ đại biểu cho cấp bậc, huyền linh thú phổ thông là màu trắng, huyền linh huyền thú là màu xanh lục, thiên thú là màu xanh lam, thánh thú là màu tím, còn thần thú là ngôi sao màu vàng. Đương nhiên, một số ít huyền linh thú có huyết mạch đặc thù, không thể dùng cấp bậc tính vấn đề cân nhắc cấp của chúng.

“Tiểu Ly, đừng lo lắng, nó chỉ là phá ưng (chim ưng ròm), không làm gì được ta đâu.” – Bạch Diễm an ủi.

“Tiểu Ly Ly, việc này đối với nó mà nói là một kỳ ngộ. Đối mặt với Xích Nhân Kim Ưng, tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng cũng có điểm tốt. Lo lắng cũng vô dụng, người ứng phó tốt đối thủ của mình là được rồi.” – Khuynh Nhan thấy Tần Ly lo lắng, hần nhẹn không được mà nói một câu.

Tần Ly thấy hai người nói như vậy, cũng chỉ có thể tạm thời trấn an bản thân.

Nguyễn Kiến Bàn thấy Tần Ly nhíu mi, khóe miệng cười quỷ dị, hần bắt đầu thủ thế, đồng thời chim ưng cũng đánh về phía Bạch Diễm. Bạch Diễm thấy thế, cũng không lơ là, bóng dáng trắng tuyết phóng nhanh như tia chớp, móng vuốt chuẩn bị chụp lấy chim ưng.

Tần Ly thấy hai thú đã bắt đầu chiến, nằng cũng vận khởi linh lực toàn thân. Linh lực bùng nổ, quanh thân tràn ra linh quang màu vàng, so với mấy ngày trước, màu vàng lại đậm thêm một ít. Nhất là ngọn lửa ở tay phải nằng được tạo ra từ linh lực, màu vàng cùng màu đỏ giao nhau vô cùng chói mắt.

Hai ngày này, Tần Ly luôn tu luyện trong huyền giới, nỗ lực đột phá đến huyền linh sư cao cấp nhị giai, hơn nữa nằng đã bắt đầu học trọng thứ hai của bí quyết Ngũ Hành Huyền Hóa – Liệt Diễm Sát.

Vũ kỹ của võ giả có bộ sách chuyên môn có thể học tập, nhưng linh kỹ của huyền linh sư lại dựa vào khả năng linh ngộ của bản thân. Bí quyết Huyền Hóa trọng thứ hai bắt đầu, mỗi một trọng đều có một loại linh kỹ. Bởi vậy Tần Ly cho dù không cần linh ngộ của bản thân cũng có linh kỹ cường đại để học tập. Chẳng qua linh kỹ này cần linh lực để thúc dục hòa diễm, khác biệt rất lớn với linh kỹ phổ thông.

Lúc này Tần Ly không thể thúc dục Ngũ Hành huyền hóa, vì vậy Khuynh Nhan bảo nằng sử dụng phổ thông hòa chủng để thay thế.

Nguyễn Kiến Bàn nhìn ngọn lửa nhấp nháy, trong mắt càng hưng phấn hơn, cũng bộc phát linh lực của mình.

“Ngàn Quang Trảm!”

Nguyễn Kiến Bàn hét to một tiếng, trong nháy mắt linh lực ngưng kết thành vô số điểm sáng bay về phía Tần Ly.

Tần Ly sử dụng sở học kiếp trước – Mê Tung Bước, lách mình đi, đồng thời bắn ngọn lửa ra ngoài.

“Liệt Diễm Sát”

Hòa diễm nhanh chóng bành trướng, không ngừng biến hóa, đánh úp về phía đối phương với tốc độ một chút cũng không chậm hơn tốc độ điểm sáng của hần.

Điểm sáng gặp hòa diễm, trên đài lập tức phát ra một trận ánh sáng chói mắt. Dưới đài, mọi người nhắm chặt hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Thắng Bại Trong Nháy Mắt

Khi quang sáng nhạt dần, Tần Ly và Nguyễn Kiến Bân cũng trở về vị trí ban đầu. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, hai bên đều đã thăm dò thực lực của đối phương, lời đài bị phá hủy không còn nhìn ra bộ dáng.

Sắc mặt Tần Ly thản nhiên, nhưng trong lòng lại dậy sóng, vừa rồi có người thừa lúc nàng toàn lực ứng chiến mà ra tay đánh lén. May mắn có Khuynh Nhan kịp thời nhắc nhở nên nàng chỉ bị trầy một chút ở cánh tay. Tuy giờ nàng né được một kích, nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không có kích thứ hai. Vì lo Nguyễn gia dùng ám chiêu trong lúc thi đấu, nàng luôn đề thần thức của Khuynh Nhan tự do luân chuyển xung quanh võ đài phía Nguyễn gia, nhưng không ngờ vẫn có người thành công đánh lén.

Hiện tại cả hai bên đều đứng lặng lẽ quan sát đối phương, không ai phát động tiến công.

Thi triển linh kỹ vô cùng tiêu hao linh lực, không thể tùy ý sử dụng, một khi huyền linh sư tiêu hao hết linh lực, kết quả chắc chắn sẽ thất bại hoặc tệ hơn là chết.

Tần Ly liếc nhìn Bạch Diễm đang chiến đấu bên kia, tình hình cũng không được lạc quan. Đối mặt với công kích của Xích Nhân Kim Ưng, Bạch Diễm đã bắt đầu rơi vào thế hạ phong. Xích Nhân Kim Ưng lợi dụng lòng cứng và móng nhọn không ngừng tập kích Bạch Diễm, Bạch Diễm càng lúc càng chậm, không thể phản công, cứ như vậy thì không ổn, xem ra chỉ có thể hợp lại một phen.

“Tiểu Ly Ly, tốt nhất là nên tốc chiến tốc thắng.”

“Một lát nữa ta ra hiệu, ngươi hãy cho ta mượn sức mạnh.” – Tần Ly hiểu ý của Khuynh Nhan, nàng chợt nảy ra một chủ ý.

“Yên tâm, nhân gia sẽ phối hợp với ngươi.”

Tần Ly xuất ra một ngọn lửa, ngay khi Kim Ưng đánh úp Bạch Diễm, nàng thi triển linh kỹ.

“Liệt Diễm Sát!”

Lúc này, đám lửa không đánh Nguyễn Kiến Bân mà lại hướng đến Kim Ưng.

Trong mắt Nguyễn Kiến Bân, nàng làm vậy là vì muốn cứu huyền linh thú, nhưng đồng thời nàng cũng tự tìm đường chết. Hiện tại nàng mở cửa buồng phòng bị, cơ hội tốt thế này sao hắn có thể bỏ qua? Nàng đã muốn chết thì hắn không ngại tiến nàng lên đường.

Nữ nhân chính là nữ nhân, vừa ngu xuẩn lại vừa trọng tình cảm, nếu là hắn, hắn tuyệt sẽ không vì một huyền linh thú mà đổi mạng mình.

Nguyễn Kiến Bân điều động linh lực toàn thân, hét to một tiếng.

“Thiên Quang Trảm.”

Vô số ánh quang đánh tới sau lưng Tần Ly. Nháy mắt, có mấy người đứng trên khán đài bật thẳng dậy.

Tần Vinh Hải và Tần Dịch Dương là vì lo cho Tần Ly, còn mấy người Nguyễn gia lại là vì hưng phấn, nhất là cha Nguyễn Kiến Hào, Nguyễn Tịch và gia chủ Nguyễn gia Nguyễn Dục Thành.

Tần Dịch Dương vừa muốn nhào lên đài đã bị Nguyễn Tịch ngăn cản: “Trận ước chiến này sinh tử đã do trời định, ngươi không thể phá hỏng quy củ.”

“Cút ngay!” – Tần Dịch Dương lập tức vận khởi chiến khí, toàn thân bộc phát một màu xanh nhạt.

“Đều cùng là đại võ sư, ngươi cho rằng ngươi thắng ta dễ dàng như vậy sao?” – Nguyễn Tịch vừa chú ý động tĩnh trên võ đài, vừa ngăn cản Tần Dịch Dương.

Ngay khi cả hai đang dây dưa không ngừng, trên đài xuất hiện một màn không thể lường trước...

Sau khi Liệt Diễm Sát kích trúng Xích Nhân Kim Ưng, Thiên Quang Trảm của Nguyễn Kiến Bân cũng theo sát Tần Ly.

Thương vong được đoán trước lại không xuất hiện, thay vào đó, trên người Tần Ly bỗng bộc phát một trận sáng chói mắt, liên tục sinh sôi, cắn nuốt toàn bộ linh lực của Thiên Quang Trảm.

Mọi người trên khán đài cùng Nguyễn Kiến Bân sợ đến ngây người.

“Điều này... sao có thể?” – Vì Xích Nhân Kim Ưng bị Hỏa Bạo Sát đánh trúng nên Nguyễn Kiến Bân cũng phun ra một ngụm máu.

Đối với sự mờ mịt của hắn, Tần Ly chỉ cười, trên tay xuất hiện một ngọn lửa.

“Liệt Diễm Sát!”

Ngay khoảnh khắc hấn bị đánh bay lên cao, hấn mới biết bản thân đã sai sót quá nhiều, Tàn Ly tính kế thật hoàn hảo! Là hấn quá tự tin, nên đã phải dùng tính mạng để đổi lấy!

Lúc này, Tàn – Nguyễn hai nhà đều một mảng tĩnh lặng, ngây ngốc nhìn mọi chuyện phát sinh trên đài.

Nguyễn Kiến Bận nặng nề ngã xuống đất, Tàn Ly đến bên người hấn, ngồi xồm xuống nhìn hấn chết dần.

“Người... sao có thể...!”

“Ta... sao có thể cần nuốt linh lực của người, ta... sao có thể còn linh lực để thi triển linh kỹ, người muốn nói chuyện này sao?”

Tàn Ly ghé vào tai hấn nói nhỏ: “Không ngại nói cho người biết, sức mạnh của ta không cần nuốt linh kỹ của người. Lý do ta có thể liên tục thi triển linh kỹ là vì linh hải của ta lớn hơn huyền linh sư khác ba bốn lần. Người còn muốn biết cái gì nữa không? Ta sẽ tận lực thỏa mãn người, ai bảo người sắp quy thiên cơ chứ?”

Thân thể Nguyễn Kiến Bận run rẩy kịch liệt, miệng không ngừng trào máu tươi, Tàn Ly vừa dứt lời, hấn cũng trút hơi thở cuối cùng.

Trong nháy mắt, thắng bại đã rõ, Tàn Ly nhìn như thoải mái mà thắng, kỳ thực nàng cũng vô cùng mạo hiểm. Nếu nàng và Khuynh Nhan không phối hợp với nhau thật tốt, Nguyễn Kiến Bận sẽ nhanh chóng lật ngược tình thế, mà nàng cũng sẽ mất đi cơ hội phản kích. Nghiêm trọng hơn, nàng có thể bị Thiên Quang Trảm kích trúng, người bại sẽ là nàng.

“Tiểu Ly Ly, người đánh lên người không còn ở đây.” – Khuynh Nhan dùng thần thức quét ngang một lượt, không phát hiện được linh lực khi nãy dao động.

“Không vội, sớm muộn gì cũng tóm được.” – Dám tính kế nàng, nếu đã thất bại thì chuẩn bị nhận hậu quả đi.

Người của Nguyễn gia bây giờ mới bắt đầu phản ứng lại, cả đám đều muốn xông lên đài nhưng bị Tàn gia cản trở.

Tàn Dịch Dương lấy lời của Nguyễn Tịch nói lại với đám người Nguyễn gia: “Trận tỷ thí còn chưa tuyên bố kết thúc, các người không một ai được lên đài. Trận ước chiến này sinh tử đã do trời định, các người cũng không thể phá hỏng quy củ!”

Hai bên đều giương cung bạt kiếm, tùy thời có thể lâm vào trạng thái loạn chiến. Nhiều huyền linh sư và võ giả như vậy, một khi xảy ra chiến sự thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Lâm thành chủ, có phải nên tuyên bố kết quả rồi không?” – Lúc này, một thanh âm lạnh lạnh vang lên, trong nháy mắt, mọi người đều yên tĩnh.

Chỉ thấy Minh Dạ vừa rồi còn ngồi yên ổn trên khán đài đang đứng giữa bọn họ nhưng không một ai thấy rõ hấn đã xuống như thế nào.

Mất thấy tình thế không ổn, Lâm Quyền nhanh chóng tuyên bố: “Trận tỷ thí này, Tàn gia thắng!”

Kết thúc tỷ thí, không khí hiện trường càng thêm quỷ dị, yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông.

Trên đài, thần sắc mọi người khác nhau, giằng co không ai nhường ai. Dân chúng vây quanh không dám la lớn sợ đắc tội Nguyễn gia.

Khóe môi Minh Dạ khẽ nhếch, hai mắt đầy ý cười nhìn chằm chằm đám người, khí thế bàng bạc không ngừng đánh úp, ép bọn họ không thể động đậy, thờ đốc cũng có chút khó khăn.

Chờ Tàn Ly bước về phía khán đài, Minh Dạ lập tức chặn trước mặt nàng: “Nữ nhân, người lại thiếu ta một lần rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Bừa Bãi Cũng Là Một Loại Bản Sự

Tàn Ly nhử mảy nhìn Minh Dạ, rồi lại nhìn đám người còn đang bị đông cứng, trong lòng có chút so đo: “Lần này giúp ta là vì cái gì? Chắc sẽ không vì lí do ta lớn lên giống cổ nhân của hấn nữa đâu nhỉ?”

“Lần này à? Bản thiếu gia đột nhiên cảm thấy người rất có ý tứ, tự nhiên sẽ không để người chết nhanh như vậy. Nữ nhân, trên người người có không ít bí mật nha!” – Minh Dạ kề môi bên tai Tàn Ly, đè thấp thanh âm, nói.

“Ha ha, ta không rõ người đang nói cái gì!” – Tàn Ly cười giảo hoạt.

“Không quan hệ, sớm muộn gì cũng sẽ minh bạch. Nữ nhân, người hiện tại là cái đích cho mọi người chỉ trích.” – Minh Dạ nói xong, lướt mắt nhìn lướt

qua mọi người toàn bộ khán đài, cuối cùng dừng mắt tại một chỗ.

Tần Ly bấu môi, quyết định không nhìn hấn.

Đám người Nguyễn gia thấy Tần Ly đi tới, một đám hận không thể dùng một chiêu giết chết nàng cho thỏa mãn những khoái cảm, nhưng đáng giận thay họ không thể nói chuyện càng không thể cử động, chỉ có thể phẫn hận nhìn chằm chằm nàng.

“Tỷ thí đã kết thúc, các vị sao lại còn chưa đi?” – Tần Ly bầy về mặt vô tội nhìn mọi người Nguyễn gia.

“Trần tỷ thí này thật khiến người ta phẫn khích, có lẽ đại gia còn học thêm điều gì đó mới mẻ.” – Minh Dạ tựa tiểu phi tiểu nói.

Giọng nói hấn vừa dứt, cảm chế trên người của bọn Nguyễn gia liền được giải khai. Nhưng họ e ngại sự uy hiếp của Minh Dạ, tuy rằng trong lòng cực hận nhưng cũng không dám động thù ngay.

Biết hôm nay không báo được thù, Nguyễn Dục Thành đi đầu bước xuống khán đài, khi đi tới cạnh Tần Ly thì âm trầm trừng mắt nàng: “Tần gia đắc ý không được bao lâu đâu, tiểu oa nhi nguoi đừng vội bừa bãi.”

“Ha ha, có thể bừa bãi cũng là một loại bản sự không phải sao?” – Tần Ly cười xán lạn nói.

Đám người Nguyễn gia vừa rời khỏi, những người khác đều ly khai, sự yên tĩnh lại được trả về cho phù thành chủ.

Lúc này người Tần gia đều vây xung quanh Tần Ly, chỉ có một người còn đứng ở trên lồi đài, chính xác hơn là định ở luôn trên đài.

“Đại trưởng lão gia gia, ngài có nhận ra người này không?” – Tần Ly chỉ vào nam nhân đang xụi lơ dưới đất, hỏi.

Từ lúc nhìn thấy Minh Dạ dẫn theo nam nhân kia cũng đã sợ tới mức xanh mặt, nóng vội muốn vụng trộm trốn đi, ai biết được lại bị cấm hành động cùng người Nguyễn gia. Hiện tại nghe thấy Tần Ly hỏi trong lòng lại dâng cảm giác sợ hãi.

Đều do hấn nhất thời đại ý, suy nghĩ không đủ chu toàn, chỉ nghĩ đến tìm một kẻ đáng tin rồi trà trộn vào dân chúng đánh lén, ai ngờ được Tần Ly lại có thể né, người thì lại bị Minh Dạ bắt được.

“A, người này chẳng phải là người trong viện đại trưởng lão sao?” – Tam trưởng lão kinh ngạc hô thành tiếng.

Người Tần gia vốn đang chìm trong niềm vui thắng lợi, lời của tam trưởng lão lại rơi xuống như một chiếc búa đập vào lòng bọn họ, nhất thời, cả gia tộc chìm trong yên tĩnh.

Tần Vinh Hải phụng phịu: “Ly nhi, đây là có chuyện gì?”

“Gia gia, e rằng có người không nghĩ Ly nhi thắng, sau đó lại tìm người đánh lén Ly nhi trong tỷ thí. May mắn tổ tiên phù hộ, Ly nhi mới tránh được một kiếp.” – Tần Ly liếc mắt nhìn đại trưởng lão.

“Cái gì? Lại còn có người đánh lén con? Không lẽ...” – Nhị trưởng lão được cái thẳng tính, vừa nghe Tần Ly nói liền nhin không được mà gầm lên. Nhưng hấn không ngóc, liền tưởng một cái liên hiều được đúng sai trong đó.

“Được rồi, việc này về nhà rồi nói.” – Tần Vinh Hải phân phó nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão đưa người về trước rồi mới đi.

Chờ người Tần gia đi hết, Lâm Quyền đi ra tuyên bố tỷ thí kết quả xong liền mượn cớ ly khai. Hấn là người láu cá như thế, việc đầu tiên hấn luôn làm là xem hướng gió. Hai bên hấn đều không muốn đắc tội, tự nhiên sẽ không lưu lại xem náo nhiệt.

Về tới Tần gia, mọi người tập trung bên trong đại sảnh, sắc mặt mọi người đều khó coi vô cùng.

“Nói, vì sao nguoi đánh lén cháu gái lão phu?” – Tần Vinh Hải tuy rằng đã đoán được đại khái nhưng vẫn dựa theo quy củ làm việc. Lúc này, hấn đang nhìn nam nhân ở phía dưới đất tiến hành thẩm vấn.

Thân mình nam nhân run rẩy, trên mặt không ngừng đổ mồ hôi. Hấn cuối đầu, lắp bắp: “Tiểu... tiểu nhân là... bất đắc dĩ. Đều... đều là do đại trưởng lão... sai... tiểu nhân làm vậy!”

“Vì sao hấn phải làm vậy? Nguoi cũng biết nếu như nguoi nói dối nửa câu lão phu sẽ giết nguoi.”

“Tiểu... tiểu nhân không dám. Đại... đại trưởng lão nói... thiên phú Ly tiểu thư rất cao. Có... có Ly tiểu thư, tôn tử hấn liền không có ngày xuất đầu. Đại trưởng lão còn nói... nói hấn bị bại bởi gia chủ ngài, hấn không cam lòng... cho nên... cho nên giết cháu gái ngài cho hả giận!” – Nam nhân càng nói, trên người càng run rẩy lợi hại, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Tần Vinh Hải giận dữ, “Phách” một tiếng, cái bàn bị vỡ nát. “Phế khí mạch đại trưởng lão, trục xuất hấn cùng người thuộc nhất mạch hấn khỏi Tần gia.”

Tần Vinh Hải hạ lệnh đoạt mệnh chính là quyết định trừng phạt cuối cùng, sự tình đến tình trạng này cũng không ai dám cầu tình cho đại trưởng lão. Mưu hại tộc nhân là tội lớn, ngay cả người có quan hệ tương đối gần với hấn là tam trưởng lão cũng không có lên tiếng.

“Gia gia, chuyện này chỉ có một mình đại trưởng lão làm, không cần liên lụy đến người nhà. Hắn làm chuyện sai trái, để cho hắn tự mình gánh hậu quả là được rồi. Hiện tại, Nguyễn gia nhìn chăm chăm chúng ta như hổ rình mồi, chúng ta hẳn là phải đoàn kết nhất trí, không nên để cho tình trạng chia rẽ xuất hiện.” – Tần Ly đề nghị.

Những người khác nghe lời Tần Ly nói đều liên tục gật đầu, ấn tượng trong lòng đối với nàng cũng tốt thêm vài phần. Tuổi đời còn nhỏ, không những có thực lực lại còn có lòng dạ rộng rãi, thành tựu trong tương lai tuyệt đối không thấp. Vốn là do nàng đắc tội Nguyễn gia nên có vài người kín đáo phê bình nàng, nhưng hiện tại họ đều chậm rãi dứt bỏ thành kiến.

“Được rồi, làm theo ý Ly nhi.” – Tần Vinh Hải trao cho Tần Ly một ánh mắt tán thưởng, gật gật đầu.

Đại trưởng lão thành phế nhân, bị đuổi ra khỏi Tần gia. Nhưng hắn lại không hề hối hận, cũng không cảm kích Tần Ly vì lưu giữ người nhà hắn lại, hắn chỉ hận không thể giết chết Tần Ly, hận Minh Dạ xen vào việc của hắn, hận bản thân nhất thời qua loa mà để Tần Vinh Hải có cơ hội trừng phạt hắn.

“Không, ta chưa thua, Tần Vinh Hải, chúng ta chờ xem!” – Đại trưởng lão gầm nhẹ, âm độc vô cùng.

“Ta cho rằng ngươi không còn cơ hội kia đâu!”

Thân hình đại trưởng lão run mạnh, ngay lập tức, hắn thấy Tần Ly mỉm cười trước mặt hắn.

“Ngươi... ngươi muốn làm cái gì? Ta... ta nói cho ngươi biết, ta là trưởng bối của ngươi!” – Đại trưởng lão từ từ lui thân mình về phía sau.

“Trưởng bối? Từ lúc ngươi đánh lên ta, ngươi đã mất đi tư cách làm trưởng bối. Ngươi hiện tại muốn đi đâu? Về Nguyễn gia kiếm cơm ăn sao?”

“Ta không biết ngươi nói cái gì! Hiện tại ta đã là một phế nhân, ngươi còn muốn thế nào?”

“Bình thường, kẻ muốn hại ta đều chỉ có một kết cục! Vốn ta còn muốn tha cho ngươi đường sống, ai mà biết được ngươi lại không cho ta có cơ hội này. Đại trưởng lão gia gia, người không trách Ly nhi được!” – Tần Ly cười quỷ dị tới gần đại trưởng lão, nói thầm bên tai hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Minh Dạ Đi Rồi

Tần Ly khẽ vung bàn tay trắng nõn, một đám lửa nhỏ xuất hiện tại trên tay. Nàng còn chưa kịp ra chiêu, thì đột nhiên một vầng sáng xanh mãnh liệt nhanh chóng đánh về hướng đại trưởng lão, trong nháy mắt, đại trưởng lão hóa thành một luồng bụi mà bay đi.

“Sau khi giết hắn còn phải tìm chỗ hủy thi, phiền phức, cứ trực tiếp đốt hắn thành bụi như vậy, tương đối bớt việc.”

Tần Ly ngẩng đầu, liền nhìn thấy Minh Dạ đứng giữa không trung. Ánh trăng chiếu vào hắn, cả người tựa như được phủ một tầng hào quang bàng bạc, trông rất đẹp mắt. Chỉ là hắn hiện tại đứng ở giữa không trung là muốn làm gì? Chẳng lẽ giữa đêm hôm khuya khoắc, hắn muốn chung ra cho nàng xem hắn có thể bay?

Nàng biết huyền linh tông có thể đứng giữa không trung, đến huyền linh tôn là có thể ngự không phi hành. Nhưng một huyền linh tôn cường đại xuất hiện trước mặt nàng, tuổi cũng không lớn, khiến người nhu nhược nhỏ bé như nàng chịu đả kích không nhỏ.

“Ta không thói quen nhìn lên trên, phiền ngươi xuống dưới nói chuyện.” Tần Ly tắt lửa trên tay, đứng tựa vào tường.

Minh Dạ đáp xuống mặt đất, đứng ngay cạnh nàng.

“Nữ nhân, ngươi thật sự rất có ý tứ.” Minh Dạ học theo dáng Tần Ly, tựa người vào tường, hai người đứng cạnh nhau như thế.

“Cám ơn đã khích lệ! Tính toán đi khi nào?” Tần Ly cảm thấy Minh Dạ này rất nguy hiểm, không muốn có quan hệ sâu xa với hắn. Thân phận của hắn thần bí, lực lượng cường đại, có thể nói bản thân nàng không biết gì về hắn, nàng không muốn hắn biết nhiều về nàng.

“Muốn ta đi đến vậy? Ai, còn tưởng rằng giúp ngươi nhiều thứ như vậy, ngươi có thể buông lòng phòng bị một chút” – Minh Dạ khe khẽ thở dài, “Chỉ là người sẽ được toại nguyện nhanh thôi, ta sắp đi.”

Tần Ly nghe câu cuối cùng, lo lắng trong lòng không còn, nhưng có chút buồn. Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sóng mắt lay chuyển mờ mịt. “Ta không thích người khác tiếp cận ta một cách có mục đích, trước mặt ta, ngươi quá mức thần bí. Ngươi giúp ta, ta cảm tạ, nhưng lại không có biện pháp tiếp nhận ngươi. Ngươi chừng nào thì đi, ta tiễn ngươi.”

“Có thể nghe được những lời thật lòng của ngươi, ta cũng không còn bận tâm nữa. Kỳ thực không phải ta thần bí, chỉ là hiện tại có chút chuyện hiện tại chưa thể nói rõ cho ngươi. Nữ nhân, ngươi vốn có thể sống một cuộc sống bình thường, có lẽ vĩnh viễn sẽ không gặp phải những thứ không nên gặp kia,

đối với người mà nói sẽ càng thêm hạnh phúc, nhưng người lại cố tình lựa chọn một con đường khác.”

“Bình thường sao? Có đôi khi rất nhiều việc đều là tình thế bức bách, chẳng phải ý ta muốn.”

“Nguyễn gia kia... người tính toán thế nào?”

“Người yên tâm đi, ta có biện pháp.” Thủ hộ Tần gia hiện tại là nhiệm vụ lớn nhất của nàng, vì bảo hộ Tần gia, nàng sẽ không ngừng cố gắng để trở nên cường đại. Hiện tại nàng còn quá yếu, không thể tự mình giải quyết Nguyễn gia.

“Không còn sớm, ta đi về trước.” Tần Ly thu hồi tầm mắt, đi về Tần gia.

Minh Dạ nhìn chăm chăm bóng lưng nàng, cho tới khi nàng khuất bóng.....

Tần Ly về phòng, vào trong Huyền Linh Giới. Nhìn Khuynh Nhan mân mê thảo dược trong dược viên, nàng đặt mộng nghĩ ở bệ đá gần chỗ Khuynh Nhan.

“Lại có chuyện gì?” Khuynh Nhan một bên chăm sóc thảo dược, một bên hỏi.

“Khuynh Nhan, ta muốn học luyện dược. Trước kia người nói ta căn cơ chưa ổn, không thể học những cái khác, hiện tại ta đã luyện huyền hỏa bí quyết đến tầng thứ hai, có phải có thể bắt đầu học hay không?”

“Sao lại đột nhiên nói chuyện này?”

“Hiện tại ta thật sự quá yếu, nếu không mượn trăn lực lượng của người, ta căn bản không thể bảo vệ tốt Tần gia. Còn nữa, người cũng hi vọng ta có thể nhanh chóng đi tìm sinh mệnh chi tinh phải không? Nếu ta không thể bảo hộ tốt nhà của ta, ta không có tinh lực đi quản chuyện khác.” Tần Ly nhìn chăm chăm bóng lưng Khuynh Nhan, thấy hần dưng động tác lại, nói tiếp một câu: “Người xem, hiện tại người chỉ có thể bảo tồn thực thể trong Huyền Linh giới, chẳng lẽ người không muốn mau chóng khôi phục sao?”

“Tốt lắm, nhân gia dạy người. Đã vào dược viên, trước tiên, học tập phân biệt thảo dược! Nếu người không thể nhận biết thảo dược, nhân gia sẽ không dạy người luyện dược.”

Tần Ly nghe được vẻ trước, liền âm thầm cao hứng, kết quả lại bị dội một chậu nước lạnh. Điều nhận biết hết? Thuốc phổ này là do Huyền Linh thần Diễm Lân viết ra, thảo dược được viết trong đó bao gồm cả những giống quý hiếm đã tuyệt tích mấy ngàn năm. Những giống còn tồn tại có đến mấy trăm loại, đều phải nhận biết sẽ phải mất bao nhiêu thời gian?

“Hắc hắc, Khuynh Nhan, người có thể đem bản [cổ vận đan phương] cho ta mượn xem không?” Nếu có thể một bên đọc đan phương, một bên nhận biết dược liệu, như vậy càng có thể tiết kiệm công sức, một công đôi chuyện.

Nàng hiện tại không có thời gian để lãng phí, phải dùng thời gian ngắn nhất để trở nên cường đại. trong thế giới nhọc nhằn cường thực (*), muốn triệt để bảo vệ tốt Tần gia, cần phải có thực lực mạnh mẽ. Nếu nàng học luyện dược cùng luyện khí xong, sợ gì không có người đến đầu nhập vào hàng ngũ của nàng, làm việc vì nàng. Dù sao nàng không thể vĩnh viễn ở lại Tần gia, như vậy, nàng sẽ phải tìm người có thực lực đến thay nàng bảo hộ gia tộc.

(*): Có thể hiểu là cá lớn nuốt cá bé; thắng làm vua, thua làm giặc.

“Đan phương có thể đưa người, bất quá nếu người là muốn dùng đan dược luyện thành trong quyển đan phương này gây lung lạc nhân tâm(**), chỉ sợ là không được. Hiện tại người có thể đến khu bán đấu giá xem một chút, tìm những đan phương(***) phổ thông về đọc.” Khuynh Nhan phải bần đầu trên tay, xoay người nhìn Tần Ly.

(**): khiến người khác xoay chuyển ý muốn theo ý bản thân.

(***): phương pháp luyện đan dược nào đó, giống công thức nấu ăn.

Tần Ly vừa nghe, tâm tư dần đo một chút. Đúng vậy, bên trong bản đan phương này đều là cổ phương trên vạn năm, trân quý dị thường, nếu để người bên ngoài biết nàng có được một quyển cổ phương như vậy, hơn nữa có thể luyện ra đan dược của đan phương, không khiến người ta thêm muốn mới là lạ? Chỉ sợ đến lúc đó thế không những không gây dựng được thế lực mà còn đem họa diệt tộc đẩy lên đầu Tần gia. Nói đi nói lại vẫn là do nàng chưa đủ mạnh mẽ, thất phu vô tội hoài bích có tội, đạo lý này nàng hiểu.

Khuynh Nhan đem sách cho Tần Ly, liền bắt đầu dạy nàng nhận biết dược liệu. Tần Ly trầm nghĩ ngày thứ hai đến khu bán đấu giá Lân thành đi nhìn xem, dù sao còn mười vạn kim nàng lấy được của Tô Uyên Nhi, hẳn là đủ mua đan phương.

Sáng sớm hôm sau, Tần Ly ra khỏi Huyền linh Giới, chợt nghe nha hoàn trong phủ nói Trần lão muốn gặp nàng. Nàng thay đổi quần áo mới, lau mặt xong, đi đến tiểu viện dành cho khách nhân.

“Trần gia gia, người muốn gặp con?” Tần Ly bước vào tiểu viện, liền thấy Trần lão đang đứng chấp hai tay sau lưng.

“Tiểu nha đầu, thiếu chủ nhà ta đã đi từ hôm qua, lúc gần đi để lại phong thư cho người, người xem đi.” Trần lão rút phong thư từ trong lòng ra, đưa cho Tần Ly.

Vậy mà đã đi rồi ư ? Tần Ly không biết vì sao bóng dáng người nọ hiện ra trước mắt nàng. Nàng cầm lấy phong thư, mở ra xem.

“Nữ nhân, cuối cùng cũng như người mong muốn, ta đi. Không cần tiễn đưa ta, ta chỉ hy vọng đến khi gặp lại người có thể hơi chút buông lỏng phòng bị một chút, ít nhất có thể xem ta là một bằng hữu bình thường. Ta biết khi người mạnh hơn, người sẽ không đáp ứng ta trợ giúp người, cho nên ta liền tự mình làm chủ để Trần lão ở lại. Ta nói rồi, có một số việc, đến thời thích hợp ta tự nhiên sẽ nói cho người, người hiện tại chỉ cần nỗ lực trở nên mạnh mẽ là tốt rồi. Ba năm sau, người hẳn là sẽ đi khảo thí Nguyệt Diệu học viện? Đến lúc đó gặp lại, hi vọng khi đó người còn sống sót tốt!”

Tần Ly nhìn phong thư, hẳn vậy mà để Trần lão lại trợ giúp mình, trong lòng có chút cảm động, nhưng nhìn đến cuối cùng một câu, nàng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Đầu Người So Đầu

Tần Ly cất lá thư vào lòng. Giương mắt nhìn Trần lão đang cười hi hi nhìn nàng, nàng cười mỉm nói: “Trần gia gia, Ly nhi nhớ kỹ ân tình này của người. Nói thật, người có thể lưu lại trợ lực cho Ly nhi, Ly nhi thật sự thật cảm kích.”

“Tiểu nha đầu, về sau, người chỉ cần an tâm đi con đường của người, Trần gia gia giúp người bảo hộ Tần gia. Lão phu tốt xấu cũng là huyền linh tông, bọn chuột nhắt đừng hòng mơ tưởng đánh chủ ý lên Tần gia.”

“Ân, Ly nhi minh bạch. Hôm nay Ly nhi đang muốn đi dạo ở khu bán đấu giá Lân Thành, vậy phiền toái người giúp ta bảo hộ Tần gia.”

“Hôm nay? Vừa rồi ta còn nghe một tiểu nha đầu nói tổ chức tiệc mừng tuổi người, bọn họ lúc này hẳn là đều đi tìm người.”

Tần Ly lúc này mới nhớ tới, hôm nay nàng được mười tuổi. Chỉ là hiện tại nàng không có tâm tình mừng sinh nhật, hẳn huyền cùng Trần lão vài câu, nàng liền chuẩn bị đi tìm Tần Dịch Dương nói một tiếng, kết quả nàng vừa đi ra đã bị đám người Tần Nguyệt chặn lại.

“Ly nhi, người vừa mới chạy đi đâu? Hai chúng ta tìm người nửa ngày.” Tần Nguyệt bắt khẩn giữ chặt Tần Ly, trên tay còn cầm món quà chuẩn bị từ ngày trước.

“Ách, nguyệt nhi tỷ, hôm nay ta còn có việc, sinh nhật không cần chúc mừng đâu.” Tần Ly nhìn thấy mọi người vây quanh nàng, đột nhiên cảm thấy có chút bồn chồn.

“Như vậy sao được, người xem, tiểu Vĩ cùng tiểu Lang đều vội đến chúc mừng người.” Tần Nguyệt chỉ hướng hai tiểu nam hài song sinh mang gương mặt vô cùng đáng yêu.

Hai nam hài này chỉ khoảng năm tuổi, trong tay cầm lễ vật, e lệ nhìn Tần Ly. Chúng đều là tôn tử của đại trưởng lão, vốn Tần Ly còn lo lắng bọn họ hội bị xa lánh do ảnh hưởng của Đại trưởng lão, nhìn thấy hiện tại xem như yên tâm.

“Như vậy đi, nguyệt nhi tỷ, lễ vật này ta nhận, những chuyện khác thì miễn đi!” Tần Ly nhận lấy lễ vật trong tay Tần Nguyệt, mỉm cười lấy lòng.

Tần Nguyệt xem như hết cách, mọi người theo thứ giao lễ vật cho Tần Ly. Đến lượt Tần Vĩ cùng Tần Lang, Tần Ly cúi người vỗ đầu hai đứa nhỏ, cười tươi rồi tiếp nhận lễ vật.

Khúc dạo đầu đã xong, Tần Ly mới đi tìm Tần Dịch Dương. Kết quả, Tần Dịch Dương không đồng ý, muốn cùng đi, nàng khuyên nửa ngày, mới xem như miễn cưỡng đồng ý. Nguyên gia bây giờ tương đối yên tĩnh, trong nhà có Trần lão trấn giữ, nàng cũng tương đối yên tâm.

Nàng tới nơi tương đối trễ, thời điểm nàng đặt chân tới Lân thành đã là buổi chiều hôm sau. Lân thành thật ra tên gọi là Vệ thành Vệ thành là một thành có danh tiếng khá, xem như là thành thị tuyến hai của Nguyệt Diệu, nguyên do vì khu bán đấu giá thứ hai tọa lạc ở đây, nên dân nhập cư tới lui nhiều, toàn bộ thành thị tương đối giàu có và đông đúc.

Tần Ly không muốn tốn thời gian hơn nữa, vì thế nàng trực tiếp hỏi hướng đi đến khu bán đấu giá. Đi đến một tòa lầu 5 tầng, phía trước có treo bảng hiệu lớn đề “Bán Đấu Giá Duyệt Bảo”, Tần Ly cất bước đi vào.

Chỗ cửa ra vào, người đến người đi không dứt. Tần Ly mới bước vào liền nhìn thấy một nữ tử thanh lệ đứng ở trước cửa thuận thực tiếp đãi dòng người tới lui.

“Vị tiểu công tử này đi một mình sao? Cho hỏi có kim thiếp nghề nghiệp không?” Thanh lệ nữ tử nhìn đến Tần Ly, chức nghiệp hóa hỏi.

“Xin hỏi, kim thiếp kia là gì?”

“Chỉ cần chứng tỏ công tử có 1 vạn kim để tiêu pha từ một nghề nào đó là sẽ có kim thiếp.”

Tần Ly vừa muốn hỏi tiếp, chợt nghe một thanh âm chua chát kiều ngạo truyền từ phía sau: “Tránh ra, đều tránh ra, không thấy được Tiết tiểu thư đang đến sao?”

Một nam nhân cao gầy, vẻ mặt đáng khinh đang hô to gọi nhỏ, đứng cạnh hắn là một nữ hài mặc váy hồng phân, nhìn qua chỉ khoảng 13, 14 tuổi, trang sức đầy người, mùi son phấn nồng nặc tỏa ra, dù đứng xa vẫn có thể ngửi thấy.

Tiết Ngưng Ngọc mắt cao hơn đỉnh, nhìn tới nhìn lui vẫn chẳng thấy con mắt nào của nàng ta để ý đường đi, so với Tô Uyển Nhi càng thêm ngạo mạn.

“Không thấy được bốn tiểu thư đến sao? Ngươi không đến chiêu đãi bốn tiểu thư mà cần nhân gì với tên nghèo kiết hủ lậu này? Người hần nhỏ như vậy, trong nhà phỏng chừng cũng chỉ có bốn bức tường, chẳng lẽ còn có thể mọc ra vạn kim cho ngươi?” Tiết Ngưng Ngọc vừa nói, vừa lấy khăn che mũi tỏ vẻ chán ghét vô cùng.

Lúc này, một tiểu thư có diện mạo, nghe thấy lời Tiết Ngưng Ngọc nói, không ngừng che miệng cười.

Để tiện xuất môn, Tần Ly diện một thân nam trang, áo choàng trắng, vóc người nàng lại còn nhỏ, quả thật so với Tiết Ngưng Ngọc thì không bằng.

Tần Ly thản nhiên, hoàn toàn không bị cô nàng này ảnh hưởng, nhưng lại lấy một sấp ngân phiếu từ trong lòng ra, nói với nữ tử thanh lệ: “Phiền ngươi dẫn ta đi làm kim thiếp.”

Thanh lệ nữ tử nghe được lời nói của Tiết Ngưng Ngọc, mày liễu nhin không được mà nhíu lại, hiển nhiên là không đồng ý lời của nàng. Thanh lệ nữ tử tên là Thịnh Thiển, tại khu bán đấu giá Duyệt Bảo này cũng được coi là một nhân vật. Ngày mai sẽ có một buổi bán đấu giá long trọng, nên hôm nay có không ít khách quý đến trước để lấy phòng khách có vị trí tốt, vì thế nàng mới tự mình ra đón tiếp.

Nàng là nhân vật chủ chốt trong khi bán đấu giá này, có loại người nào mà nàng chưa từng thấy qua, tự nhiên nàng sẽ không dựa vào bề ngoài mà đánh giá một người. Hướng chỉ Tần Ly trừ bỏ ăn mặc tương đối bình thường, nhưng khí chất lại không hề tầm thường. Hơn nữa, đối mặt với sự cười nhạo của mọi người mà mặt vẫn không biến sắc, chỉ bản lĩnh này càng làm cho Thịnh Thiển có cảm tình hơn.

Vốn có thể sai khiến người khác thay nàng mang Tần Ly đi, Thịnh Thiển lại quyết định đi cùng nàng. Nàng xoay người phân phó vài câu, sau đó nói với Tần Ly: “Tiểu công tử, mời theo ta!”

Tiết Ngưng Ngọc thấy bản thân không được chú ý, hai người này lại xem nàng như không tồn tại, tức giận đến cả người phát run. Cẩn môi đứng ở đó, đôi mắt hạnh hung hăng nhìn chằm chằm hai kẻ đã quay lưng với nàng. Các người chờ đó cho ta, dám làm Tiết Ngưng Ngọc ta mất mặt, sớm muộn gì cũng cho các ngươi đẹp mắt.

Stịnh Thiển đi rồi, một nam tử trẻ tuổi khác bước đến chỗ nàng ta, mỉm cười nói với Tiết Ngưng Ngọc: “Tiết tiểu thư, tại hạ tên Lí Thanh. Thịnh Tiết tiểu thư đi theo tại hạ, tại hạ đưa người đến phòng khách trên lầu nghỉ ngơi trước.”

Tiết Ngưng Ngọc đã không còn mặt mũi, đứng ở cửa mà xấu hổ không phải là cách hay, vì thế, nàng lại khôi phục bộ dáng cao ngạo, theo Lí Thanh vào trong.

Bạch Diễm vừa nghe Tiết Ngưng Ngọc gọi chủ nhân hắn là tên nghèo kiết hủ lậu, muốn xông ra ngoài giáo huấn nàng một phen, nhưng bị Tần Ly ngăn trở. Bạch Diễm tức giận bất bình nói: “Tiểu Ly, nữ nhân đáng khinh kia nói ngươi như vậy, ngươi sẽ không giận sao?”

“Có đôi khi không cần thiết phải nổi giận đại đột như vậy, ngươi vẫn là không biết Tiểu Ly Ly, nàng không phải kẻ chịu thiệt.” Khuyên Nhan nhân nhạ nói.

“Ngươi cho rằng ta sẽ so đo cùng kẻ mang nã heo sao?” động ý niệm, Tần Ly trùng mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Về Sau Mạng Của Các Ngươi Là Của Ta

Sau khi hoàn tất thủ tục kim thiếp, Tần Ly được Thịnh Thiển đưa lên phòng khách trên tầng bốn nghỉ ngơi.

Nghe Thịnh Thiển giới thiệu, nàng đại khái sơ lược được thân phận bối cảnh của Tiết Ngưng Ngọc, thì ra nàng là Tiết gia đại tiểu thư của Càng thành, thành này là láng giềng của Vệ thành (*).

(*): Lân thành còn tên gọi là Vệ thành, có giải thích ở Chương 16.

Ban đầu, Tiết gia của là một tiểu gia tộc vô danh tiểu tốt, không biết vì nguyên do gì mà trong một đêm liền phát lên nhanh như cá gặp nước, nói trắng ra Tiết gia là nhà giàu mới nổi. Những năm gần đây, Tiết gia kết giao được với không ít đại gia tộc, Tiết Ngung Ngọc vì thế nên cũng bắt đầu kiêu căng.

Mặt khác, nghe Thịnh Thiển nói, ngày mai Duyệt Bảo sẽ tổ chức một buổi hội bán đấu giá, Tần Ly quyết định ở lại thêm một ngày, chờ tham gia hội đấu giá ngày mai. Nhìn trời sắc vẫn còn sớm, nàng cất bước đi dạo một vòng trong thành.

Vệ thành không hồ danh là thành lớn, so với Nguyên thành thì giàu có và đông đúc hơn nhiều. Trên đường, người người tấp nập đi lại, quang cảnh vô cùng rộn ràng náo nhiệt, bên đường các quầy quán san sát nhau, không ngừng hô to gọi nhỏ. Tần Ly chen chúc chật chội trong đám người đi phía trước, đột nhiên nàng khẽ dao động một chút, dừng lại bước chân. Trong một hẻm tối không quá nhỏ nhưng cũng không lớn, một đứa trẻ nam chừng 13, 14 tuổi cẩn thận rút từ trong lòng ra một sấp ngân phiếu, lo lắng nhìn trái nhìn phải, thấy không có ai, hắn mới nhẹ giọng kêu lên: “Tiểu Ngôn, tiểu Phong, mau ra đây! Hôm nay vận khí ta không tệ, bắt được một đầu dê béo!”

Đứa trẻ vừa dứt lời, thì từ một góc tối trong hẻm, hai đứa trẻ khác nhỏ tuổi hơn hắn đi ra, đầu tóc rối bù, quần áo tả to. Hai người hưng phấn nhìn chăm chăm ngân phiếu trong tay nam hài, hai mắt tỏa ánh sáng.

“Vũ ca lợi hại, chúng ta loanh quanh một buổi sáng cũng không đắc thủ.” Tiểu nam hài gọi là tiểu Ngôn nói.

“Đúng vậy, không phải nói là ngày mai có hội đấu giá gì đó sao? Ta còn tưởng rằng hôm nay sẽ trúng lớn!” Tiểu Phong phụ họa nói.

Ba người đứng chung một chỗ đếm ngân phiếu, càng đếm mắt càng sáng rỡ.

“Đếm xong chưa?” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

“Chưa xong, cả đời lão tử chưa từng thấy qua nhiều ngân phiếu như vậy, tiểu Trạch được cứu rồi!” Tiểu vũ chuyên chú xem ngân phiếu trong tay.

Mặt khác hai người bỗng cả kinh, vừa ngẩng đầu, liền thấy đến một nam hài nhí vận một bộ y phục trắng, hai tay khoanh lại ngạo nghễ dựa tường chắn trước cửa hẻm. Mắt phượng trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong sáng híp lại, cười quỷ dị nhìn bọn họ.

Tiểu vũ phát hiện tình huống thấy không đúng, chung quanh rất yên tĩnh, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tần Ly ngay đầu hẻm.

“Ta chính là đầu dê béo trong miệng ngươi.” Tần Ly nói với tiểu Vũ.

Ba người lúc này mới phản ứng lại, thâm mắng không tốt, xoay người bỏ chạy. Kết quả, còn chưa chạy được hai bước, đã bị một cỗ linh lực trói chặt lại.

“Mới hỏi thăm một chút mà thôi, các ngươi chạy cái gì?” Tần Ly chậm rãi thông thả đi đếm trước mặt đến ba người, nhặt ngân phiếu trên mặt đất, phui đi đất cát phui trên sấp ngân phiếu, cất vào trong lòng.

Ba người đều tự nghĩ trong lòng: “Không chạy, chẳng lẽ chờ ngươi bắt à?”

“Như vậy đi, các ngươi lưu một người cùng ta đến quan phủ, hai người còn lại có thể rời đi, thế nào?”

Ba tiểu nam hài đưa mắt nhìn nhau, tiểu Vũ mở miệng nói trước: “Bắt ta đi, dù sao là ta trộm bạc của ngươi.”

Tiểu ngôn vừa nghe thấy, lập tức nói: “Không được, ngươi không thể bắt Vũ ca, muốn bắt thì bắt ta!”

Tiểu Phong cũng cướp lời: “Đúng, muốn bắt thì bắt cả ta, Vũ ca còn phải chiếu cố một đệ đệ bị trọng thương!”

“Nói bậy bạ gì đó! Tiểu Phong, nếu như ngươi bị bắt, mọi người phải làm sao bây giờ? Tiểu Trạch có thể chịu đựng được hay không, phải xem tạo hóa của hắn thôi! Đừng vô nghĩa nữa, muốn bắt thì bắt ta!” thân hình tiểu Vũ chợt trở nên hiên ngang凛凛.

“Các ngươi đều nghĩa khí, xem ra vẫn còn có đồng lõa!” Tần Ly vuốt cằm nói.

“Van cầu ngươi, bắt ta đi! Chỉ cần ngươi thả bọn họ ra, muốn xử ta như thế nào cũng được!” Tiểu Ngôn hốt mắt ửng đỏ, nghẹn ngào nói.

Lúc này, một tiểu nữ hài trạc tuổi Tần Ly chạy ra từ trong một ngõ nhỏ, mặc một bộ đồ bằng vải thô thô kệch, vừa la vừa khóc: “Ca ca, tiểu Ngôn ca, tiểu Trạch ca không ổn rồi!”

Nữ hài nhí chạy đến, nhìn thấy mấy người bị trói, muốn chạy về, lại bị Tần Ly quát: “Đứng lại!”

Nữ hài nhí sợ tới mức run lên, cũng không dám khóc, đứng ở nơi đó không động dậy.

“Đưa ta đi xem tiểu Trạch kia.” Tần Ly đứng lên, đi tới trước nữ hài nhí.

Nữ hài nhí cắn môi, trong mắt to chứa đầy nước mắt, quật cường lắc lắc đầu: “Ta sẽ không đưa ngươi đi.”

“Người dẫn ta đi, ta liền suy xét thả bọn họ.”

“Tiểu Lăng, đừng nghe hán , không được dẫn hán đi! Ca ca nếu như bị bắt, người phải chiếu cố bản thân thật tốt, nghe lời những ca ca khác, biết không?” Tiểu Phong hô to.

Tiểu lăng có chút giãy dụa, cuối cùng vẫn là lắc đầu:“Ta nghe lời ca ca nói!”

Tần Ly gật gù đầu, đi đến vài cái nam hài nhi trước mặt, triệt bỏ linh lực tác động:“Hiện tại có thể đưa ta đi chưa?”

“Người, người không bắt bọn ta sao?” Tiểu Ngôn hỏi.

Tiểu Lăng chạy tới nhìn nhìn các ca ca, nhỏ giọng nói:“Ca ca, có lẽ hán có thể cứu tiểu Trạch ca ca!”

Ba nam hài nhi vẫn có chút hoài nghi, thương lượng nửa ngày, mới mang theo Tần Ly đến chỗ ở của bọn họ.

Hèm tối nói thẳng đến khu ổ chuột, đây có lẽ được xem là địa phương bẩn cùng nhất của Vệ thành. Mà nơi ở của những nam hài này là căn phòng tối tăm cũ nát nhất. Nóc nhà thủng những lỗ lớn, mặt đất đầy những cỏ khô, cả đám khát cái nhỏ tuổi lẫn lóc trên đó. Trong phòng có một tiểu nam hài tầm 13, 14 tuổi, cả người không có một chỗ thịt nguyên vẹn, đã bắt đầu thối rữa, bốc mùi .

Cả đám nam hài đều vây quanh tiểu Trạch nức nở khóc. Tiểu Lăng khóc lớn nhất, nước mắt rơi không ngừng.

“Các người khóc cái gì, người còn chưa có chết! để hán nghe thấy các người khóc thương tâm như vậy, hán chỉ càng thêm thống khổ.” Tần Ly phụng phịu, chau mày lại.

Bọn họ vừa nghe, lập tức ngừng tiếng khóc, tiểu Vũ lau mặt nói:“Chỉ cần người có thể cứu tiểu Trạch, người muốn ta làm gì cũng được.”

“Đừng, chúng ta có thể thề! Chỉ cần người có thể cứu tiểu Trạch, về sau chúng ta đều nghe theo người.” Tiểu Phong cùng tiểu Ngôn cũng lau nước mắt, kiên định nói.

Tần Ly từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, là Nguyên Linh Đan mà Khuyên Nhan đã luyện chế. Đổ ra một viên, phóng tới miệng tiểu trạch.

Một khắc sau (**), tiểu Trạch vốn đang sốt cao đã hạ nhiệt xuống. Thần trí cũng thanh tỉnh , miệng vết thương trên người bắt đầu kết vảy, bốn người nhìn thấy vô cùng ngạc nhiên.

(**): 1 khắc = 15 phút

Tiểu Trạch cảm giác trong thân thể có một cỗ linh khí chạy tán loạn, trên người không còn đau như trước . Mở hai mắt, nhìn thấy tất cả mọi người đều đang vây quanh hán, tò mò hỏi:“Ca ca, các người đều luôn vây quanh ta như vậy sao?”

“Đan dược? Luyện dược sư?” Tiểu Vũ kinh hô ra tiếng. Hán biết người bình thường sẽ không bao giờ tùy ý bỏ đan dược như vậy, trừ phi người này là luyện dược sư.

Nghĩ vậy xong, hán quay đầu kích động nói với tiểu Trạch:“Tiểu Trạch, người không có việc gì , người sẽ không chết !”

Tiểu Trạch nghe vậy không hiểu chuyện gì, cả đám nam hài liền giải thích cho hán nghe, hán mới biết được bản thân vừa mới ăn một viên đan dược trân quý, thương thể đã tốt hơn phân nửa, đồng thời đối với Tần Ly cũng tràn ngập cảm kích.

Tần Ly lạnh giọng nói:“Các người hiện tại có thể thề ! Ta không phải người lương thiện, sẽ không khoi khoi cứu hán, về sau mạng của các người chính là của ta , phải nghe theo sự an bài mà ta giao cho các người.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Thu Làm Tâm Phức

Tần Ly lạnh mặt nhìn phản ứng của mọi người, hi vọng bọn họ sẽ không làm chuyện qua sông đoạn cầu, trở mặt không về trưởng của nàng.

Vừa rồi, Khuyên Nhan nói cho nàng, trong năm người có ba người có linh lực dao động, là mầm tốt để trở thành huyền linh sư, mặt khác, hai người còn lại có thể trở thành võ giả, nàng vừa nghe liền có ý tưởng thu năm người này về trưởng của mình. Hiện tại, ngoại trừ tìm một ít người có thể bảo hộ Tần gia, còn cần một ít người có thể đi theo bên người nàng, làm tâm phức của nàng, năm người này vô cùng thích hợp. Bớt bọn họ thề cũng là để phòng ngừa vạn nhất.

Tiểu Vũ nhìn đệ đệ, cắn răng một cái nói:“Người yên tâm, chuyện tiểu Vũ ta đáp ứng, ta nhất định làm được, người cứu đệ đệ ta, về sau mạng của ta là

của người !”

Tiểu Ngôn cùng tiểu Phong cũng phụ họa nói:“Đúng, người cứu mạng tiểu Trạch, chúng ta cũng sẽ không nuốt lời. Không phải chỉ là cái mạng thôi sao? Ngại gì mà không cho người?”

“Được! Ta gọi là Tần Ly, năm người các người đã thề là sẽ theo ta! Về sau ta sẽ giúp các người không ngừng cường đại, sẽ không bao giờ dễ cho người khác khinh thường các người, cũng không phải sống cuộc sống không có kết quả tốt đẹp, không có cơm ăn áo mặc. Chỉ cần các người nỗ lực, trở nên người trên người cũng không quá khó khăn! Nhưng ta muốn các người tuyệt đối trung thành, cho dù chuyện gì khó, làm không được ta cũng không bắt ép các người!”

Năm người nhìn nhau, lừa hi vọng không ngừng dấy lên trong lòng họ, quyết định đi theo Tần Ly, nhận nàng làm chủ. Từ tiểu Vũ dẫn đầu, năm người đồng thời nhấc tay, quỳ trên mặt đất thề nói:“ta lấy máu thề, cả đời lấy Tần Ly làm chủ, thề sống chết nguyện trung thành, nếu phản bội chủ nhân, sẽ nghiền xương thành tro.....”

Cực đại lực có một loại lời thề ước thúc hình thức khá giống cắt máu ăn thề, như vậy người thề sẽ nhận lời thề tuân theo pháp tắc (*). Một khi vi phạm lời thề, sẽ nhận sự trừng phạt tương ứng.

(*): lời thề có trời đất chứng giám, pháp tắc (thiên địa pháp tắc) quy ước giữa người và trời đất

Lời thề vừa dứt, pháp tắc hạ xuống, ở ngay trái tim mỗi người hiện lên một hình xăm, đại biểu cho lời thề có hiệu lực.

Sau khi mọi người hoàn tất lời thề, Tần Ly nói tiếp:“Chúng ta mặc dù trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng các người không cần gọi ta là chủ nhân, kêu tên của ta là được rồi. Chỉ cần các người không mang dị tâm, ta tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi các người. Chỉ cần ta còn sống, tuyệt sẽ không dễ cho người khác khi dễ các người!”

Cả bọn nam hài nhi vừa nghe, lập tức khụy một chân xuống đất, kiên định nói:“Thề sống chết nguyện trung thành với chủ nhân! Thỉnh chủ nhân ban tên, bắt đầu từ hôm nay, mạng của chúng ta do chủ nhân định đoạt !”

Cả năm người đều là cô nhi, luôn luôn ở trong xóm nghèo này, lấy việc ăn cắp ăn trộm sống qua ngày. Tiểu Trạch bị người ta đánh đến bán sống bán chết cũng là do trộm cắp mà ra. Hôm nay là cơ hội để bọn họ thoát ly loại cuộc sống này, bọn họ đương nhiên sẽ không hồ đồ mà tiếp tục, cho dù có cực khổ đến chết, quyết không có nửa câu oán hận.

Vừa nãy khi thề, mấy người còn bọn họ chỉ là thực hiện lời hứa với Tần Ly. Nhưng lúc Tần Ly nói ra lời nói kia, trong lòng họ cũng tâm phục khẩu phục, cho nên bọn họ mới có thể kích động như vậy. Hi vọng Tần Ly ban tên mới cho họ, cũng là đại biểu như là sống lại một lần nữa, về sau bọn họ hoàn toàn trở thành người của Tần Ly, thề sống chết bảo hộ nàng, vì nàng mà bán mạng.

“Tiểu Ly Ly, chiêu ra uy này của người cũng thật có tác dụng!” Khuyết Nhan bắt đầu có chút bội phục Tần Ly .

Tần Ly làm như không nghe thấy, nói với năm người:“Về sau các người theo họ ta đi, tên sẽ không cần sửa lại. Các người thu thập một chút, trước tiên cùng ta đi mua quần áo sạch sẽ, sau đó mang bọn người đi ăn cơm.”

Lúc này, bọn họ đều có tên mới, phân biệt là Tần Tiêu Vũ, Tần Tiêu Trạch, Tần Như Phong, Tần Như Lăng cùng Tần Túc Ngôn.

Tần Như Lăng e lệ nhìn Tần Ly, ngại ngần nói:“Cái kia... về sau... ta có thể gọi người là tiểu Ly có được không?”

“Tiểu Lăng, không được vô lễ.” Tần Như Phong lo lắng nhìn Tần Ly, quát lớn. Tuy rằng Tần Ly cho bọn họ trực tiếp gọi tên nàng, nhưng trong lòng bọn họ chung quy vẫn cảm thấy không ổn.

“Có thể.” Tần Ly căn bản không câu nệ tiểu tiết, hướng hồ nàng cũng không đối đãi họ như hạ nhân.

“Hi hi, ca ca, Tiểu Ly đáp ứng rồi, tiểu Lăng mới không nghe người .” Tần Như Lăng trong suốt cười, hướng về phía Tần Như Phong lè lưỡi hòng.

Tần Như Phong bắt đầu dề dặt, phát hiện bản thân không có cách đối phó với muội muội của mình.

Tần Ly mang năm người bọn họ đến tiệm may quần áo, để mỗi người tự lựa chọn cho mình một bộ đồ mới, sau đó cùng nhau tìm một khách điểm, để bọn họ tắm rửa, thay quần áo mới. Cuối cùng, một hàng sáu người đi tới Thiên Hương Cư đối diện Duyệt Bảo để ăn cơm.

Ai ngờ sáu người bọn họ vừa đặt chân vào Thiên hương Cư, lại vừa vận dụng phải đám người Tiết Ngưng Ngọc. Tiết Ngưng Ngọc vừa thấy mấy người liền nói thảm:“Thật là xúi quẩy! Khi nào thì những tên khất cái nghèo kiệt hủ lậu có thể vào đây ăn cơm?” Nói là nói thảm vậy, nhưng amn lượng có thể để mọi người nghe thấy.

“Tiểu Lăng người nhớ kỹ, phượng hoàng cho dù ốm yếu vẫn là phượng hoàng. Sau khi niết bàn trọng sinh, chung quy sẽ có một ngày bay lên chín tầng trời cao, ngạo thị thiên hạ! Nhưng nếu là gà mái, dù có đem lông vũ đẹp nhất thiên hạ dính lên khắp người, vẫn chỉ là chỉ gà mái, Phong tư của phượng hoàng làm sao gà mái có thể noi theo? Có thể nàng cố tình cho rằng mình không biết, cứng rắn muốn đem bản thân trở thành phượng hoàng, chỉ biết làm xấu mặt mình, múa rìu qua mắt thợ!”

Tần Ly vốn không để Tiết Ngưng ngọc vào trong mắt, cũng lười so đo cùng nàng, nhưng nhìn đến sắc mặt của năm đứa trẻ, biết Tiết Ngưng Ngọc đã cứa vào nỗi đau của bọn họ, nàng không thể không nói vài câu. Nàng đã cam đoan rằng tuyệt đối không để bọn họ bị khi dễ.

Tiểu Lăng vốn đang có chút mặc cảm, vừa nghe Tần Ly nói, “Phốc xuy” một tiếng, nàng bật cười, bốn nam hài nhi cũng nín cười đến nghẹn. Nhưng sau khi cười xong, năm người đều càng thêm bội phục Tần Ly. Lời nàng nói hạ thấp Tiết Ngưng ngọc, lại nâng lên cùng nàng ở cùng nhau này tiểu thư, đồng thời lại cho bọn họ năm người một hy vọng, thực tại cao minh.

Tiết Ngưng Ngọc tức giận đến mức ngũ quan vặn vẹo, cả người run bần bật, chỉ vào tần Ly, lớn tiếng quát: “Ngươi, ngươi nói ai là gà mái?”

Nghe Tần ly nói xong, một số vị tiểu thư của các đại gia to, cùng theo bản năng lùi ra vài bước cách Tiết Ngưng Ngọc một khoảng, khiến Tiết Ngưng Ngọc càng nổi bật hơn. Hơn nữa lúc đó, tầm mắt mọi người đều đang tập trung trên người nàng.

Tần Ly không đáp lời nàng, mà quay sang hỏi tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, xin hỏi còn phòng riêng không?”

“Thật có lỗi, hiện tại là thời điểm đông khách, không có phòng trống. Nếu không tiểu nhân cấp tìm cho các vị một vị trí yên tĩnh?” Tiểu nhị nghe thấy lời nói của Tần Ly, cũng rất bội phục Tần Ly, giọng điệu trở nên cung kính rất nhiều.

“Hừ, miệng lưỡi lợi hại thì hay lắm sao, cũng chẳng lấy được chỗ ăn cơm?” Tiết Ngưng Ngọc vừa nghe không có phòng trống, lại cao hứng, may mà nàng đặt phòng trước, cuối cùng cũng trả đũa được.

Tần Ly xem cũng không nhìn nàng, nói với năm người họ: “Nơi này không còn phòng, chúng ta đổi sang nơi khác!”

“Các vị, xin dừng bước, nếu không ghét bỏ, chúng ta cùng nhau dùng cơm có được không?”

Lúc này, một thanh âm truyền ra từ một gian phòng ở lầu hai, sau đó một bóng dáng xuất hiện trên cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Hội Đấu Giá (1)

Tần Ly từ bắt đầu tu luyện trọng thứ hai của bí quyết Ngũ Hành Huyền Hóa, có thể nhìn thấu tu vi của huyền linh sư lớn hơn nàng hai cấp bậc trở xuống theo quán tính, nàng luôn thăm dò tu vi trước khi nói chuyện với người khác. Thời điểm thiếu niên xuất hiện tại cầu thang, trước tiên nàng cảm nhận cấp bậc của hắn là Đại Huyền Linh Sư nhất giai, sau đó mới nhìn ngoại hình của hắn.

Thiếu niên cầm trong tay một chiếc quạt từ xương rồng có nạm vàng, đỉnh đầu đội kim quan khảm ngọc, mặc một thân cẩm bào, thắt lưng đeo chỉ vàng nạm ngọc, từ đầu đến chân đều xa hoa vô cùng, nhưng lại không phô trương. Ngược lại khiến cả người càng thêm ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc.

Tần Ly nhìn trang phục tương xứng với khí chất của hắn, biết người này nhất định là công tử đại gia tộc. Nàng không muốn có quan hệ với những người này, vì thế muốn mở miệng cự tuyệt.

Đối phương tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của nàng, nói tiếp: “Tiểu huynh đệ không cần băn khoăn, tại hạ gọi là Hàn Hi Bạch, tại hạ cùng bằng hữu ngẫu nhiên nghe được ý xảo diệu trong lời nói của tiểu huynh đệ, nên vô cùng khâm phục. Bởi vậy muốn mời các vị cùng nhau ăn một bữa cơm, nhân tiện nhận thức nhau một chút. Huống chi hiện tại lại là thời điểm vô cùng đông khách, cho dù các ngươi đi đêm từ lâu khác, cũng khó có phòng trống.”

Tần Ly nhìn năm người bọn họ, biết bọn họ cũng là đối bụng lăm, ngắm lại cũng chỉ là một bữa cơm, vì thế gật đầu, cất bước lên lầu.

Sau khi bọn họ, những tiểu thư có thân phận ở dưới mới phát đầu phản ứng lại.

“Trời ạ, hắn không phải Hàn gia Hàn nhị công tử ở kinh thành sao?” Nữ hài nhi đứng cạnh Tiết Ngưng Ngọc che miệng hô to.

“Quả thật là Hàn nhị công tử, năm trước ta cùng cha đến kinh thành có thấy qua, một năm không gặp, y càng thêm anh tuấn!” Nàng còn lại gật đầu, lại liếc mắt hướng trên lầu lần nữa.

Tiết Ngưng Ngọc cắn răng, hiện tại chẳng những không thể đuổi họ đi, lại còn gián tiếp thành toàn cho bọn họ, nàng sao lại không tức cho được? Nàng quay đầu nhìn họ về phía sau, an ủi bản thân kiên nhẫn một chút, chờ đến khi sau hội đấu giá, sẽ khiến cho bọn hắn đẹp mặt!

Mấy người Tần Ly đi theo Hàn Hi Bạch lên lầu, đi tới Điện Lan hiên. Vừa vào cửa, một bóng dáng tím nhào lại: “Ai nha, tiểu Bạch, sao này giờ ngươi mới lên? Người có mời được không?”

“Không phải phải đã bảo ngươi rằng ra ngoài không được gọi ta là tiểu Bạch sao?” Hàn Hi Bạch bùng nổ trong nháy mắt, trừng mắt lao nhanh về bóng dáng màu tím: “Khụ khụ, đây là bằng hữu của tại hạ, Nguyệt Diệu Thần. Các vị không cần để ý, mời vào!” Nháy mắt, lại khôi phục sự nho nhã ban đầu.

Nguyệt Diệu Thần cười ngây ngô gãi gãi đầu, nói: “Hắc hắc, luôn quên!”

Tần Ly không nghĩ tới này thiếu niên có bộ dạng ngốc ngốc này, thực lực đã tới đại huyền linh sư tam giai, so Hàn Hi Bạch còn cao hơn hai giai. Nghe thấy hân mang họ Nguyệt Diệu, xem ra là người trong hoàng tộc.

“Đúng rồi, không biết vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào?” Đoàn người sau khi ngồi xuống, Hàn Hi Bạch hỏi.

“Bảo ta Tần Ly là được rồi.”

“Tần Ly đệ đệ, các người cũng đang chuẩn bị tham gia hội đấu giá ngày mai sao?” Nguyệt Diệu Thần hỏi.

“Ân, đúng vậy.”

“Thật xảo diệu, chúng ta cũng đang chuẩn bị tham gia hội đấu giá!”

.....

Sau bữa cơm, mấy người Tần Ly cùng hai người Hàn Hi Bạch cũng càng thêm quen thuộc, đoàn người cùng nhau về phòng khách trong Duyệt Bảo.

Tần Ly trở lại trong phòng, đóng cửa cẩn thận, liền vào trong Huyền Giới tiếp tục tu luyện. hôm nay nàng bị hai kẻ tu luyện biến thái kích thích, nên nàng càng thêm nỗ lực.

Sáng sớm hôm sau, sáu người Tần Ly theo bồi bàn đến phòng khách quý ở tầng hai, chuẩn bị tham gia đấu giá hội sắp bắt đầu. Trong gian phòng ghé ngồi thoải mái, còn chuẩn bị nước trà cùng điểm tâm kỹ lưỡng. mỗi phòng đều có một truyền âm lâm bằng đồng, có thể đem thanh âm phát ra toàn khán đài, bên trong phòng lại cách âm rất tốt, có bản bạc gì đều không có thanh âm truyền ra ngoài. Hơn nữa theo bên trong quan sát toàn bộ tình huống phát sinh bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể nhìn thấy tình huống bên trong. Lầu hai có hai mươi phòng khách quý, bài từ phòng Tần Ly là phòng thứ mười một, Hàn Hi Bạch cùng Nguyệt Diệu Thần là phòng số chín.

Đến phòng khách, Tần Như Phong cô vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Tần Như Lăng lại luôn nháy mắt ra hiệu cho hắn, hai người lên lút, thần thần bí bí, khiến Tần Ly cảm thấy rất kỳ quái.

“Ca ca, người không phải có chuyện muốn nói với tiểu Ly sao?” Tần Như Lăng túm tay áo của hắn, nói.

“Có cái gì muốn nói thì nói đi, hiện tại chúng ta đã là người một nhà, không cần cố kỵ nhiều như vậy.” Tần Ly nhìn hai người cứ cọ qua cọ lại, luôn không chịu mở miệng, nàng phải nói thêm một câu.

“Cái kia... sáng nay ta nhìn thấy thủ hạ của gã mái kia, nhất thời tức giận, nên đã đụng chạm vào ngân phiếu trên người hắn.” đám người Tần Như Phong không biết tên của Tiết Ngưng Ngọc, dựa vào lời nói của Tần Ly hôm qua, gã mái trở thành tên đề gọi Tiết Ngưng Ngọc.

Nói xong, Tần Như Phong lấy ngân phiếu cất trong lòng ra, đưa tới trước mặt Tần Ly. Sấp ngân phiếu rất dày, phòng chừng hắn đã trộm toàn bộ ngân phiếu mà Tiết Ngưng Ngọc mang đến đây.

Tần Ly nhíu mày nói: “Là việc này sao?”

“Ân, chính là chuyện này! Ta bắt ca ca nói cho người, hắn luôn sợ người sẽ tức giận, trách hắn làm việc trộm cắp.” Tần Như Lăng gật đầu.

Tần Ly đếm ngân phiếu, nói: “Các người nhớ kỹ, những người khi dễ người, các người phải nghĩ biện pháp đáp trả người ta, người của Tần Ly ta không thể chịu thiệt!”

“Hi hi, đã nói Tiểu Ly sẽ không tức giận mà!” Tần Như Lăng cười rộ.

Mấy người Tần Như Phong thấy Tần Ly không tức giận, cũng an tâm. Nghe nàng nói bọn họ đều là người của nàng, trong lòng ấm áp không nói nên lời, bọn họ quả nhiên theo đúng chủ nhân.

Một lát sau, chỗ ngồi ở lầu một đều đã đầy, hội đấu giá cũng chuẩn bị bắt đầu. Thịnh Thiển chủ trì hội đấu giá, hội đấu giá đang chuẩn bị những khâu cuối cùng.

“Các vị đại gia, xin yên lặng một chút!” Ở phía dưới, truyền âm đồng khê động phát ra âm thanh, lầu một nháy mắt yên tĩnh xuống dưới, hội đấu giá bắt đầu.

“Các vị khách quý, các vị đại gia, buổi sáng tốt lành! Ta tin rằng các vị đều đã biết, hôm nay hội đấu giá sẽ có không ít trân phẩm quý hiếm xuất hiện, đều là vật phẩm bình thường khó gặp. Bởi vậy, nếu các vị coi trọng kiện vật phẩm nào, mong rằng các vị trăm ngàn đừng để lỡ mất cơ hội. Được rồi, ta nghĩ các vị cũng đều vô cùng chờ mong, ta sẽ không dài dòng nữa, mời trình vật phẩm thứ nhất lên đài!”

Thịnh Thiển vừa dứt lời, liền có người nâng một cái khay đi lên, trong khay có một quyển sách đã có chút ố vàng, nhìn qua có chút lâu năm. Trong sách có một tảng tinh thần phong ấn cường đại, đem thần thức người tra xét toàn bộ đều bị bắn trở về.

“Trong các vị ở đây có không ít võ giả. Kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất là một quyển vũ kỹ, cấp bậc là huyền giai, phẩm chất đồng, nghe nói là do một võ tông sáng chế, tên là Long Giác quyền. Có thể bắt đầu ra giá, ai ra giá cao thì giao dịch!”

“Ta ra một vạn kim!”

“Ta ra một vạn năm!”

“Hai vạn!”

Cuối cùng, bản vũ kỹ này được bán với giá mười vạn kim.

Tần Ly lác lác đầu, kiện đầu tiên liền cao giá như vậy, không biết những kiện sau còn phải tốn bao nhiêu ngân lượng! Đây đều là bạc trắng bóng a, nghe rao giá mà đau lòng. Trên người nàng chỉ có mười vạn kim, sao đủ cho được? May mắn vừa rồi mò được chút bạc trên người Tiết Ngưng Ngọc, nếu không nàng cũng không dám tiếp tục tham gia hội đấu giá, nàng quả nhiên vẫn là rất nghèo !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Hội Đấu Giá (2)

Tần Ly cũng muốn tìm hai bản vũ kỹ thích hợp cho Tần Túc và Tần Tiêu Vũ, chỉ là vũ kỹ huyền giai phẩm chất đồng nàng không để vào mắt. Tuy rằng linh khí ở Đông đại lục thiếu thốn, nhưng yếu tố ảnh hưởng để bồi dưỡng ra một võ giả không như huyền linh sư, chính vì như vậy mà số lượng võ giả vượt xa huyền linh sư, cấp bậc cũng cao hơn huyền linh sư nhiều. Trong lúc chiến đấu, võ giả có vũ kỹ cấp bậc cao, trong cùng một giai và cùng một cấp thì cơ hội chiến thắng càng lớn, đôi khi còn có thể chiến đấu vượt giai. Huyền giai phẩm chất đồng có chút thấp.

Sau kiện vật phẩm thứ nhất, vật phẩm thứ hai là không gian giới chỉ. Có không ít người ra giá, cuối cùng được bán với giá mười lăm vạn kim. Vì sao không gian giới chỉ lại cao giá hơn một quyền vũ kỹ huyền giai? Điều này liên quan tới số lượng huyền linh sư khan hiếm. Bởi vì mặc kệ là việc luyện được hay là việc luyện khí, điều kiện tiên quyết của người làm là bản thân phải là một huyền linh sư.

Thời gian trôi qua từng chút một, vật phẩm được đem ra bán đấu giá càng ngày càng quý hiếm, mấy người Tần Tiêu Vũ xem đến tròn mắt há mồm. Bọn họ đều là cô nhi, mỗi ngày không phải làm khắt cái cũng phải làm móc túi, căn bản không dám tưởng tượng sẽ có một ngày có thể được xuất hiện tại nơi cao cấp như vậy, lại được nhìn nhiều trân bảo hiếm có thế này.

“Các vị võ giả chú ý, kiện vật phẩm tiếp theo cũng là một quyền vũ kỹ, cấp bậc là địa giai phẩm chất bạc, tên là Phượng Minh. Tính chất là công kích bằng âm, nếu các vị thấy thích, mời ra giá, giá quy định là mười vạn kim.” Thịnh Thiên giới thiệu.

Lời Thịnh Thiên vừa dứt, phía dưới liền sôi trào, vũ kỹ công kích bằng âm thanh vô cùng thừa thốt, cấp bậc lại là địa giai phẩm chất bạc, kêu người ra giá càng ngày càng nhiều. Giá tăng một mạch đến bảy mươi vạn kim, Tần Ly mới nói: “Tám mươi vạn kim!”

“Phòng số mười một, tám mươi vạn kim, còn ai ra giá nữa không?”

Bỗng chốc giá cao thêm mười vạn kim, rõ ràng là muốn khiến người ở phía dưới không dám đua nữa. Vị vừa hô bảy mươi vạn kim bỗng chốc ngậm miệng lại. Vũ kỹ đã được mua, còn phải chờ võ giả cao giai xóa đi tinh thần ấn kí, việc này cũng phải thêm phí dụng, bảy mươi vạn đã được xem như giá cao, ra giá thêm có chút không đáng.

Cuối cùng, bản Phượng Minh thuộc về Tần Ly. Muốn lấy được vật phẩm còn phải tốn thêm phí dịch vụ, Tần Ly mới nhận vũ kỹ, có bồi bàn chờ sẵn để lấy tiền.

Trả tiền xong, Phượng Minh được đưa đến tay Tần Ly. Bồi bàn hỏi: “Các hạ có cần xóa đi tinh thần phong ấn không?”

“Không cần!” Tần Ly nghĩ hội bán đấu giá này thực sự rất biết cách làm ăn, không chỉ có vật phẩm bán đấu giá, còn muốn nhằm đến phí phục vụ sau khi mua vật phẩm, thật sự là một chút cơ hội cũng không muốn buông tha.

Sau khi bồi bàn rời đi, Tần Ly đem vũ kỹ thu vào huyền giới, truyền âm cho Khuynh Nhan xóa đi tinh thần phong ấn, còn bản thân thì tiếp tục xem bán đấu giá.

“Người thật đúng là tiết kiệm! Nhân gia cũng không phải là cu li không công.” Khuynh Nhan bất mãn nói.

“Người mặc kệ cũng được, cùng lắm thì ta tiêu tiền mời người đến làm. Chỉ là nếu không đủ tiền mua đan phương sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch ta sau này, như vậy sinh mệnh chi tinh. ....”

“Được, được, dám uy hiếp nhân gia, nhân gia giúp người là được chứ gì!” Khuynh Nhan cuối cùng chầm dứt trong thất bại.

Khóe môi Tần Ly cong lên một chút, quả nhiên đùa giỡn với yêu nghiệt thật thú vị.

Lúc này, ngoài cửa vang lên hai tiếng “Thùng thùng”, tiếp liền truyền đến thanh âm Hàn Hi Bạch: “Tiểu huynh đệ, chúng ta có thể vào không?”

“Mời vào!” Tần Ly đáp.

Cửa vừa mở ra, Hàn Hi Bạch cùng Nguyệt Diệu Thần liền tiến vào. Nguyệt Diệu Thần cười ngây ngô nói: “Phòng chỉ có hai chúng ta không thú vị, cho nên qua góp vui.”

Tần Ly cũng không để ý, thuận miệng hỏi: “Các người không mua gì sao?”

“Chúng ta chủ yếu là xem náo nhiệt, không có ý định mua gì. Nhưng nếu tiểu huynh đệ coi trọng cái gì, chúng ta giúp người mua lại.” Hai người ngồi xuống, Hàn Hi Bạch phe phẩy cây quạt nói.

“Vậy trước cảm ơn các người!” Tần Ly nói xong, tầm mắt lại chuyển tới đài bán đấu giá.

Hàn Hi Bạch cùng Nguyệt Diệu Thần nhìn nhau liếc mắt một cái, đều thấy một tia hứng thú trong mắt đối phương, tiểu huynh đệ này quả nhiên thú vị. Người khác nhìn thấy hai người bọn họ không người nào là không nghĩ biện pháp để nịnh bợ lấy lòng, nằng lại xem bọn họ như bình thường. Người bình thường nếu nghe lời nói này, nhất định sẽ thụ sủng nhược kinh (*) khéo léo từ chối, nằng thì ngược lại, chỉ một câu cảm ơn liền coi như xong việc.

Tần Ly đang lo lắng không đủ tiền, tự nhiên có hai người chạy lại cho tiền, nằng đại gì mà không nhận?

Trong đợt bán đấu giá kế tiếp, nằng mua được một quyền vũ kỹ địa giai phẩm chất vàng, tâm sự của nằng xem như được giải quyết, cả hai người bọn họ đều có vũ kỹ của bản thân.

Càng về sau, hội đấu giá càng đi đến hồi cao trào, thanh âm của Thịnh Thiển cũng càng ngày càng: “Các vị, xin chú ý, mạng vật phẩm tiếp theo lên, tiếp theo là vật phẩm áp trục, chính là một đan phương tam phẩm. Mọi người đều biết, luyện được sư rất khan hiếm, như vậy càng nói rõ tầm quan trọng của đan phương tam phẩm đối với luyện được sư. Nhưng đan phương này có thể luyện ra đan được gì thì không thể tiết lộ, bởi vậy cần các vị suy xét rõ ràng. Giá quy định là năm mươi vạn kim, có thể bắt đầu ra giá!”

“Ta ra sáu mươi vạn!”

“Ta ra tám mươi vạn!”

“Một trăm vạn kim!” Tần Ly hô.

Thanh âm kêu giá vang lên liên tiếp, trên lầu truyền ra thanh âm của một nữ tử: “Một trăm năm mươi vạn!”

Tần Ly tự nhiên nghe ra thanh âm của ai, vì thế ra giá: “Một trăm năm mươi vạn kim là một tiền!”

Người lầu trên lầu dưới nghe thấy giá của Tần Ly đều mang một đầu hắc tuyến, Hàn Hi Bạch vừa uống một ngụm trà lại trực tiếp phun vào mặt Nguyệt Diệu Thần, làm hại hắn ho khan không ngừng.

Người vừa mới kêu giá một trăm năm mươi vạn kim đúng là Tiết Ngưng Ngọc, nằng được phụ thân nhắc nhở, nhất định phải mua được đan phương này. Phải biết luyện được sư cao nhất trong phân bộ liên minh luyện được sư là một gã luyện được sư tam phẩm. Phụ thân Tiết Ngưng Ngọc vì muốn lấy lòng một vị luyện được sư liền đáp ứng sẽ giúp hắn mua được đan phương tam phẩm. Tiết gia có tiền, bởi vậy khi Tiết Ngưng Ngọc xuất môn lần này, Tiết gia chủ cho nằng số ngân phiếu ba trăm năm mươi vạn kim.

Tiết Ngưng Ngọc vốn cảm thấy mình tăng năm mươi vạn kim, khẳng định sẽ không có người cao hơn, không nghĩ có người báo giá cao hơn nằng chỉ có một phần tiền, nháy mắt liền phản nộ hô: “Hai trăm vạn kim!”

“Hai trăm vạn kim là hai tiền!”

“Hai trăm năm mươi vạn!”

“Hai trăm năm mươi vạn là ba tiền!”

“Ba trăm năm mươi vạn kim!” Tiết Ngưng Ngọc vốn nghĩ giữ chút tiền riêng, trong lúc giận dữ, lại đem toàn bộ tiền ra. Hơn nữa nằng nghĩ thầm, nếu để nằng biết là ai dám đối nghịch nằng, nằng nhất định khiến hắn đẹp mắt.

“Chúc mừng người, đan phương này là của người!” Tần Ly cuối cùng hô.

“Còn ai ra giá không? Ba trăm năm mươi vạn kim lần một, ba trăm năm mươi vạn kim lần hai, ba trăm năm mươi vạn kim lần ba! Chúc mừng phòng số mười tám nhận được vật phẩm.”

“Tiểu huynh đệ, sao người không tiếp tục hô? Có phải không đủ tiền không?” Hàn Hi Bạch tò mò hỏi.

“Àn, quả thật là không đủ. Một lát còn phiền toái hai vị ca ca cho ta mượn chút tiền mới được.” Tần Ly gật gật đầu.

Tiết Ngưng Ngọc tuy rằng mua được đan phương nhưng bị tức giận đến sôi máu lên. Lúc này bồi bàn đến lấy tiền, Tiết Ngưng Ngọc sai tùy tùng bên người lấy tiền tiền, kết quả tùy tùng sờ soạng cả nửa ngày, thiếu điều coi cả quần áo ra kiểm tra cũng không lấy được một phần tiền.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Bị Mắc Tỉnh

“Tiểu thư, tiền, tiền mất hết rồi.” Giọng nói hần run run, trên người toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Cái gì? Mất hết rồi?” Tiết Ngưng Ngọc cảm thấy óc vang “Ông” một tiếng, nháy mắt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bồi bàn nhìn bộ dạng của hai người, mặt cũng lạnh đi, “Tiết tiểu thư có ý gì? Người không phải không biết quy củ của Duyệt Bảo. Niệm tình ngài là khách quen, phiền ngài đem tiền đến trả, nếu không đến lúc đó lại không nể mặt nhau.”

Tiết Ngưng Ngọc sống gần ấy năm chưa từng mất mặt đến như vậy, thật vất vả mới mua được đan phương, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. “Người yên tâm, ta sẽ không quyệt nợ. Tiết phúc, người trở về lấy tiền.”

“Hảo, ta ở đây chờ tiền ngài, trước khi tiền tới, ngài không thể rời phòng này. Mặt khác, Duyệt Bảo có quyền thu hồi đan phương.” Bồi bàn xét rõ công đạo xong bước ra khỏi phòng, phái hai đại võ sư canh giữ trước cửa phòng.

Duyệt Bảo chưa từng phát sinh qua chuyện thế này, bởi vì không có người dám khiêu khích Duyệt Bảo. Chỉ cần chuyện Duyệt Bảo có thể tùy tiện lấy hai đại võ sư để canh cửa đã đủ để chứng minh hết thảy.

Bồi bàn lại đến phòng Tần Ly, vừa vào cửa đã nói: “Tần công tử, bởi vì giao dịch xuất hiện vấn đề, hiện tại ngài có thể lấy hai trăm năm mươi vạn kim tệ ba tiền mua đan phương, xin hỏi ngài cần hay không?”

Hàn Hi Bạch không có chờ Tần Ly mở miệng, liền chủ động nói: “Đan phương chúng ta mua.” Nói xong lấy ngân phiếu mua đan phương, đưa cho Tần Ly.

“Tiểu huynh đệ, hiện tại hội đấu giá đã kết thúc, người chuẩn bị đi đâu a?” Hàn Hi Bạch hỏi.

“Lần này xuất môn là để tham gia hội đấu giá, nên giờ chuẩn bị về nhà.” Tần Ly lần này xuất môn thu hoạch không nhỏ, chẳng những mua được đan phương, còn thu được năm thủ hạ, xem như chuyến đi này kết thúc không tệ.

“Hai chúng ta chuẩn bị trở lại Nguyệt Diệu học viện, tiểu huynh đệ nếu như đến kinh thành, nhớ tìm chúng ta a!” Nguyệt Diệu Thần theo thói quen gãi gãi đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút luyến tiếc.

“Ân, ta sẽ tìm hai người. Bảo trọng!”

Sau khi Tần Ly cùng hai người Hàn Hi Bạch tạm biệt, nàng liền để năm người Tần Tiêu Vũ vào trong huyền giới.

Năm người nhìn không gian rộng lớn trước mắt, mọi người kinh ngạc không thôi. Nhất là nhìn thấy Khuyên Nhan mang một thân hồng y, sừng sờ cả nửa ngày. Không phải mới vừa ở trong phòng sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi xa lạ này?

“Bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ ở đây, Khuyên Nhan sẽ hướng dẫn các người tu luyện. thỉnh thoảng ta sẽ vào xem xét tiến trình luyện tập của các người.” Tần Ly chỉ tay vào Khuyên Nhan, dặn dò năm người họ.

“Tiểu Ly Ly, người yên tâm giao bọn họ cho nhân gia!” Lúc trước khi gặp được Tần Ly, không dùng đủ uy tín của bản thân, nên hiện tại luôn bị Tần Ly khi dễ, khiến cho Khuyên Nhan trong lòng vẫn còn đau. Hiện tại chờ mãi mới xuất hiện thêm năm người, lúc này hẳn nhất định phải vẫn hỏi một chút hình tượng mới được.

Năm người thấy mắt Khuyên Nhan không ngừng phát ra tinh quang, theo bản năng đều rút mình lại, có một loại dự cảm bất hảo.

Tần Ly bĩu môi, tâm tư của Khuyên Nhan nàng cũng có thể đoán được một ít. Dù sao nghiêm khắc một ít cũng tốt, nghiêm sư ra cao đồ (*) thôi.

(*): Thầy nghiêm khắc đào tạo ra trò giỏi.

An bài tốt chỉ năm người, Tần Ly lên đường về nhà. Sau khi đến Tần gia, nàng liền về tiểu viện của Trần lão.

“Trần gia gia, ta đã trở về.”

“Ly nhi đã trở lại? Nguyễn gia mấy ngày nay vô cùng yên tĩnh, cũng không có người tới cửa khiêu khích, xem ra thiếu chủ gây cho bọn họ sự uy hiếp không nhỏ.” Trần lão thấy Tần Ly bình an trở về, tâm buông lo lắng, vội vàng nói lại cho nàng nghe tình huống của Nguyễn gia.

“Ly nhi đã biết.” Nguyễn gia hẳn là còn chưa có hành động thăm dò tình huống Tần gia hiện tại, cũng không biết Minh Dạ đã ly khai, bởi vậy mới có thể thành thật thế.

Trên thực tế Nguyễn gia quả thật không biết Minh Dạ đã ly khai, Nguyễn Dục Thành cầu cứu Tô gia ở kinh thành, Tô gia cũng không ngốc, ngay lập tức điều tra được gần đây tại Nguyên thành xuất hiện hai nhân vật vô cùng lợi hại, hơn nữa đều ở lại Tần gia, hơn nữa với cấp bậc hai người, làm sao có thể phái người của chính mình đi tìm cái chết, đành phải tùy tiện tìm một cái cớ để né tránh. Vì vậy, Nguyễn Dục Thành dù rất giận nhưng chỉ có nhịn lại, cũng không còn biện pháp nào khác. Cuối cùng phái con mình là Nguyễn Tịch bỏ ra một số tiền lớn ra chợ đêm mua mấy tên sát thủ diệt Tần gia. Hiện tại Nguyễn gia cùng Tần gia xem như là không chết không ngừng, Nguyễn Dục Thành trả giá lớn như thế chỉ vì có thể trừ bỏ Tần gia.

Tần Ly trở lại phòng của mình, lập tức vào trong huyền giới, chuẩn bị đến Đan phòng bắt đầu học luyện được.

“tam phẩm đan phương kia đâu? Lấy qua đây ta nhìn xem” Khuynh Nhan biết Tần Ly đã đến đan phòng, vì thế để năm người kia tự tu tập, đi tới đan phòng.

Tần Ly đưa đan phương cho Khuynh Nhan xóa tinh thần phong ấn, vừa mở ra liền thấy, là phối phương của tam phẩm đan được phục linh đan. Với cái giá kia coi như xứng đáng. Nếu trong lúc đánh nhau, ăn vào phục linh đan, thực lực sẽ khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, không thể nghi ngờ đây là mấu chốt của chiến thắng.

“Có phục linh đan này, sau đó lại luyện chế một ít nguyên linh đan, chỉ bằng hai loại này đủ để hấp dẫn không ít cao thủ tới cống hiến cho ngươi. Ngươi phải biết rằng, linh khí ở Đông đại lục này thiếu thốn hơn ngàn năm trước đây rất nhiều, luyện được sư càng ngày càng ít. Địa vị của luyện được sư người khó có thể tương đương.”

Tần Ly gật gù đầu, nàng cũng nghĩ như vậy. Hiện tại nàng bắt đầu học tập luyện được, nàng muốn trở thành tam phẩm luyện được sư trong thời gian ngắn nhất, sau đó cũng là lúc giải quyết Nguyễn gia.

Dùng hỏa chủng châm được đỉnh, Tần Ly bắt đầu luyện chế nhất phẩm đan được tự huyết đan. Nàng thật cẩn thận đem dược liệu dùng linh lực phóng vào trong được đỉnh, đến lúc bỏ gốc dược liệu cuối cùng vào, thì toàn bộ dược liệu đều quanh lại, đóng vầng trên mặt.

“Đừng nóng vội, luyện được mà gấp gáp là không được, nhân gia biết ngươi nóng vội trừ bỏ Nguyễn gia, nhưng ngươi phải bắt buộc bản thân tinh táo lại.” Khuynh Nhan nói xong, bước ra ngoài lấy thêm dược liệu cho nàng.

Tần Ly hít sâu vài cái, trong lòng một mực yên lặng dần lòng bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Nàng thanh tẩy được đỉnh, bắt đầu lặp lại bắt đầu động tác. Lúc này dược liệu quả nhiên không có quanh lại, nhưng lại thất bại khi cố loại bỏ tạp chất trong dược thủy. Nàng không tin ma quỷ, lại bắt đầu thử một lần nữa. Đợi đến khi tự huyết đan luyện thành lần đầu tiên, nàng sớm mệt đến hư thoát, hơn nữa khi luyện ra thành phẩm có chất lượng kém cỏi vô cùng.

Tần Ly có chút suy sút, ngồi một đồng xem Tự Huyết đan trên tay, cảm thấy luyện được thật sự khó khăn vô cùng.

Khuynh Nhan lúc này ôm một đồng thảo dược quay trở lại, nhìn thấy cái dạng này của Tần Ly lắc đầu nói: “Không cần xem bản thân ở nơi rất cao, phóng mắt ở toàn bộ Cực đại lục, ngươi chưa chắc đã là thiên tài. Nhân gia giúp ngươi nhiều như vậy là vì thấy được sự bất khuất không chịu thua của ngươi. Như thế nào? Hiện tại sao lại bắt đầu kiêu ngạo? Một chút khổ này đã chịu không nổi rồi? Nghĩ là có thể một bước lên trời sao?”

Lời Khuynh Nhan nói càng ngày càng nặng, mắng cho Tần Ly tỉnh ra.

Nàng buông Tự Huyết đan trong tay ra, đi tới được đỉnh trước mặt nàng, yên lặng lặp lại động tác luyện đan.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Mười Tuổi Trở Thành Tam Phẩm Luyện Được Sư Cao Cấp

Tần Ly vì muốn học luyện được thật tốt, nên thông tri mọi người trong nhà sẽ rời khỏi Tần gia nửa tháng, trên thực tế, nàng không có đi xa, mà núp ở một nơi hẻo lánh ngay bên ngoài Nguyên thành, ở trong Huyền Giới.

Thấm thoát, thời hạn nửa tháng đã hết, Tần Ly rốt cục cũng luyện chế thành công tam phẩm đan được, vô cùng xứng với danh gọi tam phẩm luyện được sư. Bởi vì phục linh đan cùng nguyên linh đan đều là tam phẩm đan được cao cấp, bởi vậy nàng cũng thành tam phẩm luyện được sư cao cấp. Khuynh Nhan nhìn hai bình nhỏ chứa nguyên linh đan cùng phục linh đan trong tay nàng, vui mừng gật gù đầu. Mới hơn một năm [trong huyền giới], từ một học đồ muốn học luyện được đã trở thành tam phẩm luyện được sư, đã được cho là thiên tài khó gặp.

Khi luyện được, phải phóng thích và áp súc linh lực không ngừng và linh hoạt, nên Tần Ly đã tấn chức đến cao cấp huyền linh sư tam giai.

Ra khỏi Huyền Giới, Tần Ly chuẩn bị về nhà, sau đó nàng liền nói cho cả Tần gia biết tin tức nàng trở thành luyện được sư. Mười tuổi đã là tam phẩm luyện được sư, có nhân vật thiên tài bậc này trấn áp, phạm là người có đầu óc sẽ không dám đụng chạm đến Tần gia, ngược lại sẽ có không ít cao thủ tự động đến cửa Tần gia xin được ở lại bảo hộ Tần gia. Trọng yếu nhất chuyện này có tác dụng khiến cho Tô gia ở kinh thành kinh sợ, bọn họ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Chờ nàng giải quyết xong Nguyễn gia, là có thể an tâm đi đến Lạc Hoa Sơn Lâm.

Sau khi nàng trở lại Tần gia, Trần lão đến tìm, “Ly nhi, Nguyễn gia kia đã bắt đầu hành động. Một đám sát thủ đã bị ta xử trí. Có lẽ hành động lần này bất thành, Nguyễn gia kia hẳn là sẽ yên tĩnh mấy ngày.”

“Tần gia gia, đã để người lo lắng. Lần này Ly nhi trở về, muốn triệt để giải quyết Nguyễn gia.” Trong mắt Tần ly xẹt qua một tia u ám khó thấy, nàng không cần phải ẩn nhẫn nữa.

Mỗi lần nhìn thấy người Nguyễn gia, trong lòng Tần Ly đều vô cùng phẫn hận, đây là do chấp niệm của Tần Ly trước đây tạo thành. Khuynh Nhan đã từng nói, nếu chấp niệm này không xóa bỏ, thì nó sẽ thành trở ngại trên con đường tu tập của nàng. Kỳ thực cho dù không có cố chấp niệm này, nàng cũng sẽ không buông tha Nguyễn gia, bây giờ nàng đã đem bản thân mình là người của Tần gia, làm sao có thể cho phép người khác khi dễ người nhà của nàng?

Trần lão cười cười, nhìn ra Tần Ly lần này trở về có chút bất đồng, tựa hồ lại thẳng cấp. Không hổ là người thiếu chủ coi trọng, huống hồ nàng vẫn là.....

Trần lão đi rồi, Tần Ly đến thư phòng Tần Vinh Hải, thương lượng cùng hắn về sự tình công bố thân phận của nàng. Ngày thứ hai, tin tức Tần gia đại tiểu thư là tam phẩm luyện được sư cao cấp khiến cho người trong ngoài thành đều chú ý, nhưng Tần gia vẫn chưa xác nhận thực hư của tin tức này, cũng không có làm ra bất kì động tĩnh gì.

Sau khi Nguyễn gia nghe được tin tức, trên dưới Nguyễn gia đều vô cùng khủng hoảng, Nguyễn Dục Thành cùng vài đứa con họp nhau trong thư phòng.

“Cha, tiểu tiện nhân Tần gia vậy mà thành luyện được sư, tin tức này cha đã nghe qua chưa?” Nguyễn Tịch mở miệng nói.

Nguyễn Dục Thành âm trầm, thần sắc có chút mệt mỏi: “Đã biết, thực hư còn chưa có xác minh. Sát thủ ngươi muốn lần trước đều đã bị giải quyết. Xem ra hai người kia vẫn còn ở trong Tần gia, Tần gia lần này không dễ động tới.”

“Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ không báo thù của Bản nhi sao?” Nguyễn Sửa tức là cha Nguyễn Kiến Bản, nắm chặt nắm tay, gầm nhẹ.

“Tần gia đột nhiên tuyên bố tin tức này, tám phần là vì đối phó chúng ta, thay vì chờ bọn hắn đánh tới cửa, chỉ bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường(*)! Hai người kia còn ở lại Tần gia hay không, còn không rõ, cùng lắm thì cá chết lưới rách(**).” Nguyễn Tịch nói.

(*): ra tay tấn công trước

(**): cùng chết

Còn lại mấy người cũng gật đầu đồng ý.

Nguyễn Dục Thành không nghĩ như vậy, tuy rằng hắn cũng rất muốn diệt Tần gia, cũng muốn báo thù, nhưng hắn dù sao cũng đứng đầu một nhà, phải xét toàn cục. Do dự một lát, hắn quyết định: “Đêm nay chúng ta cả nhà rời đi, đến kinh thành tránh né một đoạn thời gian.”

“Cái gì? Cha, ta không đồng ý! Không báo được thù Bản nhi, ta sẽ không đi.” Nguyễn Sửa nghe lời nói của Nguyễn Dục Thành, vừa sợ vừa tức, lập tức phản đối.

Nguyễn Tịch cũng phụ họa nói: “Cha, nếu phải đi thì các ngươi đi đi, ta ở lại cùng đại ca!”

“Vô liêm sỉ, hiện tại là thời điểm các ngươi cậy mạnh sao? Các ngươi cho rằng ta không muốn báo thù sao? Chẳng lẽ các ngươi muốn tận mắt chứng kiến Nguyễn gia diệt vong thì các ngươi mới cam tâm?” Nguyễn Dục Thành vỗ bàn đứng dậy, uy áp của đại võ sư đỉnh phong nhảy mắt phát tán ra.

.....

Đêm nay, Tần gia nghênh đón vài khách quý có thân phận đặc thù.

Trong đại sảnh Tần gia, Tần Vinh Hải ngồi cùng vài vị trưởng lão, lần này Tần Ly cùng Tần Dịch Dương cũng ở trong đại sảnh.

Ngồi trên ghế khách là một ông lão tóc bạc mang một thân đồ trắng nhìn qua tuy rằng nhìn rất hòa ái, nhưng trên người ẩn ẩn lộ ra uy áp, khiến cho mọi người có mặt trong sảnh có chút cảm giác bị đè nén. Ngay cả năm người tùy tùng theo sau ông đều là đại huyên linh sư. Trang phục những người này thống nhất, người có một chút kiến thức đều biết bọn họ đến từ Liên Minh Luyện Được Sư.

“Tần gia chủ, nghe nói cháu gái gia chủ vừa mới mười tuổi đã là tam phẩm luyện được sư, minh chủ chúng ta vô cùng coi trọng nàng! Lần này minh chủ phái chúng ta đến để chứng nhận thiên phú lệnh tôn nữ, nếu quả thật như thế, đặc biệt ưu tiên nàng gia nhập nội các Liên Minh Luyện Được Sư.” trong mắt ông lão bạch y chợt lóe tinh quang, cười nói.

Trong Liên Minh Luyện Được Sư, trừ minh chủ, còn có mười vị trưởng lão, địa vị trong liên minh dùng trang phục để phân biệt. Trong đó hồng y trưởng lão là cao nhất, bạch y là thấp nhất, nhưng cho dù là thấp nhất thì ông lão cũng là Huyên Linh Tông nhị giai

Lần này tin tức Tần ly là tam phẩm luyện được sư truyền tới tại Liên minh, bọn họ liền lập tức thông tri cho bạch y trưởng lão Diệt Huyền đang ở phụ cận Nguyên Thành mau chóng xác minh thực hư, nếu là thực thì phải thuyết phục Tần Ly gia nhập Liên minh.

“Minh chủ bọn bề trăm việc mà còn chú ý đến chúng ta, lão phu thật sự là thụ sủng nhược kinh. Thật phiền trưởng lão trẻ như vậy mà còn phải vất vả đến đây. Ly nhi, lại đây, mau thỉnh an bạch y trưởng lão.” Tần Vinh Hải tuy rằng thái độ cung kính, nhưng cũng không giống những tiểu gia tộc khác một lòng nịnh bợ các đại nhân vật.

“Người chính là Tần Ly?” Diệt Huyền nhìn Tần Ly đang đứng trước mặt hắn, thấy nàng mang bộ dạng lạnh nhạt trấn định bộ dáng, vừa lòng gật gật đầu.

“Thỉnh an Bạch y trưởng lão!” Tần Ly được rồi thì lễ nói.

“Tiểu tạp chủng Tần Ly, người lần ra đây cho ta!”

“Tiểu tiện nhân, người ra đây!”

Lúc này, ngoài cửa Tần gia vang lên hai thanh âm tức giận chửi mắng, đúng là hai kẻ không cam lòng đào tẩu – Nguyễn Sứ cùng Nguyễn Tịch. Ngay lúc Nguyễn gia trên dưới đang chạy trốn, hai người rời đội ngũ.

Tần Ly cười lạnh trong lòng: Nàng còn chưa đi tìm bọn họ, tới bọn họ lại tự đưa lên tới cửa.

Diệt Huyền đang muốn hỏi tiếp, nghe được tiếng chửi bậy ngoài cửa, sắc mặt bỗng chốc lạnh ngắt.

“Hai người các người, xem ai đang ồn ào ở bên ngoài, dẫn bọn họ tới đây.” Ông phân phó cho hai người phía sau.

Không đến một chung trà, Nguyễn Tịch cùng Nguyễn Sứ đã bị trói lại mang đến đại sảnh, hai người đều hung tợn trừng mắt Tần Ly. Không nghĩ ông trời lại chiếu cố tiểu tiện nhân này như vậy, ngoài trừ hai người thần bí kia, còn có một nhân vật lợi hại nữa tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Nguyễn Gia Diệt Vong (1)

“Tần Ly, người đừng vội đắc ý! Tần gia các người thật là một lũ ti tiện, nên sớm diệt trừ mới phải, vậy mà phụ thân lại quyết định đi. ....” Trong lúc tức giận, Nguyễn Tịch xém lỡ miệng nói ra, may mà dừng lại kịp, nhưng ánh mắt càng ngày càng âm ngoan.

“Tiểu tiện nhân Tần Ly, các người buông ta ra, ta muốn giết nó!” Nguyễn Sứ dùng sức giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc.

Tần Ly nhìn hai người, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, hành vi hai người này có chút khác thường. Nhất là Nguyễn Tịch đang nói hơn nửa câu lại đột nhiên ngừng, khiến nàng vô cùng kỳ quái.

Tần Vinh Hải nghe lời nói của hai người tuy rằng vô cùng tức giận, rất muốn động thủ giết hai kẻ này, nhưng ngại người của Liên minh Luyện Dược Sư đang ở đây, đành miễn cưỡng nhịn xuống. Tần Dịch Dương lại không nghĩ nhiều như vậy, nghe thấy hai kẻ kia chửi rủa nữ nhi bảo bối của mình, ngay lập tức cho bọn họ mỗi người một quyền.

Một quyền của một đại võ sư đang phấn nộ cũng không phải là chuyện đùa, từ trong miệng hai người họ rót ra mấy cái răng, khoe miệng chảy máu, nói không ra lời.

“Tiểu cô nương, có cần chúng ta ra tay giải quyết hai kẻ này giúp người không?” Diệt Huyền hiểu đây là ân oán của hai nhà, nếu mình ra tay mà có thể để lại ấn tượng tốt trong lòng Tần Ly, cũng đáng giá. Huống hồ một nữ hài mười tuổi có thể trở thành tam phẩm luyện dược sư, lão sư của nàng chắc chắn là một thế ngoại cao nhân.

Tần Ly suy nghĩ một chút, quyết định đến Nguyễn gia một chuyến. “Trưởng lão, có thể mượn người của trưởng lão dùng một chút hay không?”

Diệt Huyền sững sốt, lập tức chỉ phân phó: “Bốn người các người từ giờ trở đi nghe Tần cô nương phân phó.”

Tần Ly gọi Trần lão cùng bốn đại huyền linh sư ra khỏi cửa. Đến Nguyễn gia, thấy toàn phủ chỉ còn lại một đống hỗn độn, trong ngoài trống rỗng không có ai, đôi mắt lóe lên sự khinh thường, trong lòng xem như hiểu rõ.

Muốn chạy trốn sao? Đáng tiếc, cho tới bây giờ, Tần Ly nàng không bao giờ thả cộp về núi, trăm thảo trừ căn mới là phong cách của nàng. May mà có hai kẻ ngu tìm tới cửa, nếu không, nàng lại để cho bọn họ đi mất.

Trần lão cũng không nghĩ một gia tộc lớn nhất nhì thành này lại chọn cách lặng lẽ đào tẩu, Tần Ly vậy mà nhanh chóng phát hiện tình huống không đúng,

tâm cơ cùng trí tuệ của nàng không thể không khiến lão kinh ngạc, nàng thực sự là một đứa trẻ mười tuổi sao?

Tần Ly triệu hồi Bạch Diễm:“Bọn họ chưa đi xa, chúng ta đi tìm thử xem.” Kỳ thực trong lòng nàng đã xác định sơ lược được phương hướng của bọn họ, bọn họ hẳn là sẽ đi tìm nơi nương tựa ví dụ như... Tô gia ở kinh thành. Làm con chó trung thành của Tô gia nhiều năm như vậy, bây giờ chắc là muốn cầu xin sự che chở của chủ nhân, nguyện vọng cao cả này cũng là đương nhiên.

Trần lão triệu hồi huyền linh thiên thú ba sao của mình là Tuyết Vân Hồ, bốn người khác cũng triệu hồi huyền linh huyền thú, mấy người cùng nhau theo Tần Ly ra ngoài thành. Bạch Diễm của Tần Ly tuy rằng cấp bậc thấp nhất, chưa đột phá đến cấp của những huyền thú kia, nhưng tốc độ của nó không kém hơn những huyền thú kia một chút nào, thậm chí còn ngang ngửa với thiên thú Tuyết Vân Hồ.

Ước chừng chạy được nửa canh giờ, đã thấy một đội ngũ kéo dài của Nguyễn gia đang đi phía trước, những người này quả nhiên cẩn thận, chọn đường nhỏ mà đi, nếu không nhờ tốc độ của mấy huyền linh thú nhanh, chắc chắn không thể tìm được bọn họ nhanh như thế. Bọn họ tăng tốc theo kịp đội ngũ, thấy dẫn đầu là Nguyễn gia nhị trưởng lão.

“Các ngươi đang đi đâu vậy? Đông vui nhĩ?” Tần Ly cao giọng hỏi.

“Là ngươi? Tiểu tạp chủng Tần gia, chẳng lẽ chúng ta đã thành cái dạng chặt vật đào tẩu như thế này rồi, ngươi vẫn không chịu buông tha cho chúng ta sao?” Nhị trưởng lão giận dữ nói.

“Chê cười, nếu hôm nay đổi lại là các ngươi, các ngươi sẽ cho phép Tần gia ta rời đi sao? Mấy năm nay các ngươi ức hiếp người Tần gia như thế nào chúng ta đều hiểu rõ, không cần nhiều lời như vậy. Mấy ngày trước đây nếu không có Trần gia gia trấn giữ, chỉ sợ Tần gia đã bị sát thủ tiêu diệt! Giờ lại muốn ta tha cho các ngươi? Gọi lão tặc Nguyễn Dục Thành ra đây!” Tần Ly tức giận nói.

“Được, được! Hôm nay chúng ta liền cá chết rách lưới!” Nhị trưởng lão cùng nam đinh Nguyễn gia, mỗi người đều vận khởi chiến khí toàn thân, chuẩn bị liều mạng cùng Tần Ly.

Những người này phần lớn là võ sư, cũng có người đạt tới cảnh giới đại võ sư. Nhưng có Huyền Linh Tông như Trần Lão có mặt, Bọn họ bị khống chế rất nhanh, nhưng năng lực soát khắp đội ngũ cũng không thấy Nguyễn Dục Thành và đại trưởng lão.

Lúc này, một nữ nhân run run rẩy rẩy nói:“Van cầu ngươi, buông tha chúng ta đi!”

“Được, muốn ta buông tha các ngươi không phải là không thể, còn phải xem thái độ của các ngươi.”

“Gia chủ và đại trưởng lão đều đang trở về thành.”

“Trần gia gia, phiền gia gia trông chừng bọn họ, nếu ai có hành động gì khác, gia gia trực tiếp giết, ta đi về trước xem sao.” Tần Ly không nhìn đến nữ nhân kia, xoay người cười lên lưng Bạch Diễm.

“Ngươi, không phải ngươi nói là sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?” Nữ nhân hoảng sợ nói.

“Ta nói không phải là không thể được chứ không nói nhất định sẽ thả các ngươi.” Tần Ly cười quỷ dị nói.

“Tiểu tiện nhân ngươi, ngươi không chết từ tế được!” Nữ nhân điên rồ hét lên.

Bàn tay Tần Ly xuất hiện một ngọn lửa, phóng về phía nữ nhân kia, nữ nhân bỗng chốc bị đốt thành tro đen. Hiện tại, nàng đã khống chế lửa đến mức thu phóng vô cùng thuần thục, nàng ra chiêu trong nháy mắt, hơn nữa lực sát thương cao hơn trước đây không ít.

Tần Ly không tiếp tục ở lại, mà nhanh chóng thúc dục Bạch Diễm đi đến Tần gia. Hai người kia quay lại thành nhất định là sẽ đi tìm hai tên ngu kia.

Lúc đi mất nửa canh giờ, lúc trở về lại chỉ mất một khắc thời gian. Đến đại sảnh Tần gia, Tần Ly nhìn thấy Nguyễn Dục Thành cùng Nguyễn gia đại trưởng lão đang nắm lấy cổ Tần Lang và Tần Vi bay lơ lửng trong không trung.

“Tần Vinh Hải, ngươi mau đem hai người con của lão phu thả ra, bằng không đừng trách ta giết hai hài tử này.” Nguyễn Dục Thành vừa nói, tay lại nắm thật chặt.

“Nguyễn Dục Thành, ngươi cho là ngươi giết hai hài tử này, Tần gia ta sẽ bỏ qua ngươi sao?” Tần Vinh Hải trầm giọng nói.

“Hừ, chỉ cần ngươi thả chúng ta rồi đi, lão phu tự nhiên sẽ thả hai hài tử này ra.”

Tần Vinh Hải trầm mặc, nếu thực để Nguyễn gia rời đi, không chỉ uổng phí khổ tâm của Ly nhi, hơn nữa với sự âm hiểm xảo trá của Nguyễn Dục Thành cùng với sự thù hận chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua cho Tần gia, huống hồ đám người Trần lão lại không có khả năng sẽ luôn ở lại Tần gia.

Hắn nhắm mắt trầm mặc một lát, thoi điểm mở mắt, trong mắt tràn ngập đau xót:“Tiểu Vi, tiểu Lang, các con có sợ chết không?”

“Gia chủ gia gia, chúng con không sợ, người nhất định phải giết ác nhân này đi, không cần phải để ý chúng con!” Hai hài tử hiểu chuyện nói xong, thanh âm tuy rằng non nớt, nhưng là trong giọng nói tràn ngập kiên định.

Tần Ly thừa dịp bản thân cũng không bị phát hiện, leo lên nóc nhà, mở mái ngói chuẩn bị lao xuống đi cứu người.

Nếu lúc bình thường, động tác của Tần Ly có thể bị người phát hiện rất nhanh, nhưng lực chú ý hai người Nguyễn gia đều đặt trên hai kẻ ngu và người tàn gia dưới mặt đất, bởi vậy cũng không có phát hiện Tần Ly.

Tần Ly vận đủ linh lực, trên hai tay đều xuất hiện lửa, lúc này nàng không dám tập kích hai người bọn họ, bởi vì Nguyễn Dục Thành là đại võ sư đỉnh phong, nàng không dám qua loa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Nguyễn Gia Diệt Vong (2)

Lửa trên tay Tần Ly chậm rãi nhỏ lại, nhưng linh lực trong đám lửa lại càng ngày càng đậm đặc, năng lượng bên trong quả cầu lửa cũng chậm rãi sinh sôi. Đây là kỹ năng mới mà nàng ngộ ra trong quá trình luyện được, tên là “Liệt Diễm Tiểu”. Nàng vẫn chưa có cơ hội thử, hiện tại nàng mạo hiểm dùng với địch nhân. Đến lúc tay nàng nóng đến mức chịu không được, hỏa cầu bị ném khỏi tay nàng, mãnh liệt phóng tới hai người Nguyễn gia.

Linh kỹ vừa thi triển, nàng cũng thả người nhảy xuống, nhằm nhân cơ hội đó giải cứu hai đứa trẻ.

Trong lúc hai bên đang giằng co, không ai chịu nhường bộ, đột nhiên một ánh lửa rực rỡ xông thẳng tới, mọi người nhắm tịt mắt lại vì chói. Nguyễn Dục Thành và Nguyễn gia đại trưởng lão không hổ danh đại võ sư đỉnh phong, ngọn lửa vừa đến trước mặt, hai người lập tức có phản ứng, theo bản năng tránh đi, nhưng Nguyễn gia đại trưởng lão vẫn bị ánh lửa làm cho bị thương. Tần Ly đã sớm dự tính hiệu quả này, dù sao thực lực hai người cao hơn mình không chỉ một cấp bậc, gây một chút thương tổn đó cho bọn họ cũng không hề dễ dàng, mục đích chủ yếu là phân tán lực chú ý của bọn họ.

Tần Ly đảo quanh bọn họ hai vòng bắt lấy hai đứa trẻ đang nằm trong tay hai kẻ vô si kia. Nguyễn Dục Thành nhanh chóng phản ứng, chưởng một chưởng lên lưng Tần Ly. May mà nàng đã phối hợp tốt cùng Khuynh Nhan, hơn nữa nàng đã chuẩn bị một tầng linh lực bảo hộ trên người, tuy rằng có học ra một ngụm máu tươi, nhưng cũng không bị thương nghiêm trọng.

Tần Vinh Hải cùng Diệp Huyền cũng bắt đầu lấy lại phản ứng, thừa dịp Tần Ly đánh lén, hai người cũng động thủ. Linh kỹ Diệp Huyền nháy mắt hình thành, một dòng linh lực màu xanh nhạt ngưng tụ thành một cự kiếm trong suốt bắn tới Nguyễn Dục Thành, “Phốc”, hần lập tức mất mạng. Tần Vinh Hải cũng là đại võ sư đỉnh phong, ngưng tụ chiến khí màu xanh lục, sử dụng vũ kỹ huyền giai phẩm chất đồng của Tần gia là Hàn Yên Chưởng, chỉ một chưởng đã đánh Nguyễn gia đại trưởng lão vốn đang bị thương chỉ còn lại một hơi.

Từ lúc Tần Ly ngưng kết linh kỹ mới cho đến lúc Nguyễn Dục Thành chết, kể ra thì chậm nhưng mọi chuyện diễn biến chỉ trong ba hơi thở.

Tần Dịch Dương thấy nữ nhi bị đánh tới ói máu, nanh chóng chạy đến. “Ly nhi, con sao rồi? Phụ thân đi mời đại phu.”

“Cha, con không sao.” Tần Ly lau máu ở khóe miệng, buông tần Vĩ và Tần Lang, xoay hai đứa trẻ mấy vòng, vội vàng hỏi: “Hai người các người bị thương không?”

“Ly tỷ tỷ, chúng ta không có việc gì.” Hai đứa trẻ bị dọa không nhẹ, nhưng vẫn cố nuốt nước mắt liên tiếp lắc đầu.

Lúc này cha mẹ hai đứa trẻ nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn ở đại sảnh, sợ tới mức hoảng loạn. Nhất là mẹ của bọn chúng, chạy vào trong ôm lấy hai người bọn họ, “Ồ ồ” khóc lớn, còn người cha là Tần Dịch Hàn vô cùng kích động.

Một lát sau, nghe hai đứa trẻ nói Tần Ly cứu mạng bọn họ, phụ thân Tần Dịch Hàn cảm kích Tần Ly nhiều đến mức chỉ thiếu điều lạy tạ mà đi, bóng ma trong lòng khi đại trưởng lão bị xua đuổi nháy mắt tiêu tán.

Nguyễn Tịch cùng Nguyễn Sứ hai người nói không nên lời, giấy dựa không ngừng. Vừa nhìn thấy phụ thân cùng đại trưởng lão chết trước mặt, ánh mắt hai người đỏ hoe. Xong rồi, Nguyễn gia triệt để xong rồi!

Nguyễn gia đại trưởng lão biết mạng mình không kéo dài được nữa, lết đến trước mặt Tần Ly cầu xin: “Gia chủ đã chết, Nguyễn gia..... Nguyễn gia cũng xong rồi, cầu..... Cầu người..... Thả những người khác đi.”

“Thả? Vốn các người đến đây chỉ nói vài câu yêu cầu thả bọn họ đi, nói không chừng ta sẽ thả. Nhưng các người dám lại thương tổn Người Tần gia chúng ta, ta làm sao có thể thả bọn họ? Nhỏ cô phải nhớ tận gốc, ta tin rằng các người hiểu đạo lý này hơn ai hết. Giờ này ngày này, nếu đổi lại Tần gia ta ở trong tay các người, các người sẽ bỏ qua chúng ta sao?”

“Người.....” mắt Nguyễn gia đại trưởng lão mở to, gất gao trừng Tần Ly, chết không nhắm mắt.

Nguyễn gia diệt, Trần lão cùng đám người Liên Minh Luyện Dược sư dẫn đám người còn lại về Tần gia. Thấy họ thật lòng ăn năn, Tần Ly bắt họ phải thề, chỉ cần bọn họ vĩnh viễn không được bước vào Nguyên thành, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt người Tần gia thì nàng sẽ tha cho bọn họ, dòng chính của Nguyễn Dục Thành và Nguyễn gia đại trưởng lão đều đi về Tây Thiên(*).

(*): đi chết

Trong một đêm, Nguyên thành Nguyên gia triệt để biến mất, Tần Ly rốt cục yên tâm như vừa buông được một tảng đá lớn trong lòng. Chấp niệm trong lòng nàng cũng tiêu tán theo Nguyên gia. Về sau không có cái gì có thể là trở ngại đến con đường tu luyện của nàng, Tần gia đứng đầu Nguyên thành, không có gia tộc nào có thể chống lại Tần gia.

Chỉ vài ngày sau đó, kinh thành Tô gia biết Tần gia có một tam phẩm cao cấp luyện dược sư, hơn nữa chuyện Nguyên gia bị Tần gia diệt tộc khiến toàn bộ Tô gia đều khiếp sợ, Tô Uyển Nhi chỉ nghĩ sơ qua đã thấy khiếp đảm, đương nhiên chuyện này sẽ nói sau.

Bởi vì Tần Ly bị thương, đám người Diệp Huyền ở lại Tần gia mấy ngày. Sau khi thương thế chuyển biến tốt đẹp, nàng liền luyện chế một lọ Phục Linh Đan, Liên Minh Luyện Dược Sư chính thức khẳng định thân phận tam phẩm luyện dược sư của nàng, vài gia tộc lớn đến từ các thành xung quanh đều đến Tần gia bái phỏng, Tần Ly cũng chính thức trở thành thành viên nội các của Liên Minh Luyện Dược Sư.

Trước khi rời đi, Diệp Huyền trao cho Tần Ly một ngọc bội, mặt trên có khắc dấu hiệu của Liên Minh Luyện Dược Sư, dặn nàng về sau nếu có gì cần nàng có thể đến các cứ điểm của Liên Minh Luyện Dược Sư, thì sẽ có người góp sức cho nàng.

Trải qua chuyện lần này, Tần Ly càng muốn biến thành viên Tần gia trở nên mạnh mẽ, nhưng tư chất bọn họ không đều, hơn nữa phần lớn cũng không có tư chất cao. Ngay khi nàng đang vô cùng buồn rầu, nàng liền nhớ tới đồng đan dược bên trong đan phòng.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Khuynh Nhan nhìn thấy Tần Ly vết sạch hơn phân nửa giỏ đan dược, trên tay lại cầm một đồng bích nhỏ ra khỏi đan phòng, gấp đến độ nói chuyện lấp bắp.

“Ta muốn cải thiện tư chất của mọi người trong Tần gia!”

“Tất cả đều là đan dược của chủ nhân nhân gia để lại, là vật duy nhất nhân gia dùng để tưởng niệm chủ nhân, ngươi không thể lấy đi.” Khuynh Nhan này đau lòng a, nha đầu kia chính xác là cường đạo(**).

(**): ăn cướp

“Ai, tư chất người trong nhà kém như vậy, nếu về sau ta ra đi cũng không an tâm, vạn nhất bọn họ bị khi dễ thì làm sao bây giờ? Dù sao ngươi cũng không gấp, ta đây cũng chậm chậm học tập luyện dược, chờ ta có năng lực, sau đó ta sẽ giúp người trong nhà cải tạo thể chất. Về phần cái gì Sinh Mệnh chi tinh a, Ngũ Hành huyền hỏa tinh a, xem ra.....”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa! Lấy đi, đều lấy đi! Ô ô, đan dược của nhân gia a!” Khuynh Nhan dậm chân, lắc lắc eo nhỏ bước đi. Nha đầu kia sinh ra là để ăn gấu gao hân, đáng thương cho đan dược của hân, tìm hân vị thương a!

Tần Ly bĩu môi, đáng thương sao? “Bạch Diễm, ngươi có cho rằng ta có điểm phá của không?”

Trong lòng Bạch Diễm chảy nước mắt thông cảm với Khuynh Nhan, ngoài miệng trái lương tâm nói: “Tiểu Ly, ngươi làm sao có thể gọi là phá của? Ngươi càng chứng tỏ cho ta thấy ngươi là một chủ nhân tốt nhất trên đời, biết quan tâm, chăm sóc, ta thích Tiểu Ly nhất.”

Tần Ly gật gật đầu nói: “Ân, ta cũng cảm thấy như vậy.” Vì thế nàng cầm các loại đan dược ra khỏi huyền giới, tính toán đưa trước cho Tần Vinh Hải, để hân đi phân phối.

Đến thư phòng gia chủ, Tần Ly đem tất cả đan dược ra, đặt lên trên bàn Tần Vinh Hải. Tần Vinh Hải xem các loại đan dược quý báu, trong lòng cả kinh!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 25: Bí Mật Của Tần Gia

“Ly nhi, những đan dược này con lấy ở đâu ra? Gia gia vẫn chưa hỏi con, đầu tiên con đột nhiên trở thành huyền linh sư, sau đó lại thành luyện dược sư, một thân bản lĩnh này là ai dạy con?” Tần Vinh Hải nghiêm túc hỏi.

Trên đường đi, Tần Ly đã nghĩ ra một loạt các lý do để thoát thắc mắc của Tần Vinh Hải, vì thế nàng rất bình tĩnh nói: “Gia gia, hân là gia gia có thể đoán đến Minh Dạ cùng Trần lão không phải người Đông đại lục chúng ta. Ban đầu Ly nhi không nói là vì Ly nhi không muốn để lộ thân phận của bọn họ. Nhưng hiện giờ có thể nói cho gia gia thực ra sư phụ của con chính là Trần lão, người dạy con luyện dược cũng chính là ông ta.”

Tần Ly tùy tiện tìm lý do nói dối đã hại Trần lão phải khổ tâm một phen, hân là huyền linh sư, không sai, nhưng hân căn bản biết luyện dược, khiến hân luôn chột dạ mỗi khi người khác hỏi hân.

“Ngà? Thì ra vị kia chính là sư phụ của con? Đứa nhỏ này, sao không nói cho gia gia biết sớm? Nhà chúng ta nợ người ta ân tình lớn như thế, phải tạ ơn

người ta long trọng một chút.”

“Gia gia, không cần đâu, lão sư thật sự không muốn người ta chú ý tới mình, lão sư rất khiêm tốn.” Tần Ly nghĩ: nàng còn chưa chào hỏi Trần lão đầu, không nên để lộ sớm.

Cho dù nàng không nói, trong lòng họ cũng đã cho rằng Trần lão là sư phụ nàng, cả bạch y trưởng lão Diệp Huyền cũng được cho là sư phụ nàng.

“Không được, cho dù vậy cũng không thể qua loa, nhất định phải cảm ơn người ta thật long trọng.” Tần Vinh Hải kiên trì nói.

Tần Ly không có biện pháp nào thuyết phục gia gia nàng, chỉ có thể nói sang chuyện khác, nàng chỉ vào từng loại đan dược: “Gia gia, gia gia xem, tư chất người nhà chúng ta chỉ thuộc dạng bình thường, mấy đan dược này có thể giúp cải thiện tư chất, phụ trợ tu luyện bình thường. Tần Giác ca cùng Tần Nguyệt tỷ tỷ cũng đến tuổi thì vào Nguyệt Diệu học viện, đan dược kia cũng có thể giúp bọn họ. Còn nữa, mấy viên này dùng để lòi kéo cường giả thủ hộ Tần gia chúng ta, sau đó lại mời chào một ít cao thủ làm giáo đầu và khách khanh trưởng lão(*)”.

(*): trưởng lão ngoại tộc, không phải là tộc nhân

“Gia gia, chờ gia tộc chúng ta không còn uy hiếp nào, Ly nhi muốn ra ngoài một chuyến, có khả năng sẽ đi trong thời gian dài.” Do dự một chút, Tần Ly nói ra quyết định của mình.

“Con muốn đi đâu? Con còn nhỏ như vậy đã xuất môn, gia gia không yên tâm?”

“Gia gia, gia gia yên tâm đi, Ly nhi sẽ biết chừng mực, con có năng lực bảo hộ bản thân, lần trước đi ra ngoài nửa tháng con vẫn rất ổn mà?”

Tần Vinh Hải trầm mặc một lát, theo ghế tựa đứng lên: “Ly nhi, có một số việc gia gia cảm thấy nên nói cho con biết, con theo ta.”

Tần Vinh Hải đèn giá sách ở góc tường, rút quyển sách thứ hai từ bên trái ra, để lộ ra một vòng tròn, hấn ấn vào vòng tròn, vòng tròn lún xuống, giá sách chậm rãi di chuyển. Hấn cầm một ngọn đèn, đi trước để dẫn đường cho Tần Ly.

Tần Ly không nghĩ tới bên trong thư phòng gia chủ còn có mật thất, nàng đi theo Tần Vinh Hải. Đi hết thông đạo âm u, tới một căn phòng không lớn lắm.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, nàng nhìn thấy rất nhiều bài vị tổ tiên được bày trên bàn thờ.

“Ly nhi, mau tới đây dập đầu dâng hương, những người ở đây là tổ tiên của Tần gia chúng ta.” Tần Vinh Hải đốt sáu nén nhang, đưa ba nén cho Tần Ly.

Tần Ly cung kính quỳ xuống đất dập đầu ba cái.

“Ly nhi, gia gia vốn cho rằng một thế hệ Tần gia như hiện nay đã không còn hi vọng, tưởng rằng sau khi chết đi sẽ đem bí mật này chôn chung với quan tài. Nhưng nhìn thấy con trưởng thành với thiên phú như vậy khiến cho ta có thêm hi vọng, ta nghĩ có một số việc con chắc là đã biết. Thực ra Tần gia chẳng phải gia tộc ở Đông đại lục, mà đến từ Tây đại lục.”

“Ban đầu ở Tây đại lục có ba đại gia tộc lãnh đời lãnh đời và bốn thế lực lớn, những thế lực lớn nhỏ còn lại thì nhiều vô cùng. Bởi vì không có hoàng triều thống trị, Tây đại lục ngầm quy ước lấy bốn thế lực lớn đi đầu thống trị, nhưng thực ra ba đại gia tộc lãnh đời có thực lực còn trên cả bốn thế lực lớn, chẳng qua họ không thèm màng tới thế tục chỉ tranh(*)”.

(*): tranh đấu thế tục

“Bốn thế lực lớn lần lượt là Thanh Vân tông, Tinh Sa phái, Hỏa Bạo môn, U cung. Ba đại gia tộc lãnh đời là Minh gia, Lăng gia và Tần gia, quan hệ của ba đại gia tộc lãnh đời thì gần gũi hơn một chút. Luôn luôn bình an vô sự, ai ngờ được ba trăm năm trước, bởi vì một ngôi mộ của huyền linh thần xuất thế nên phát sinh kịch chiến, trong đó Tần gia tổn thất nghiêm trọng nhất.”

Tần Ly nghe đến đó thì vô cùng xấu hổ, thì ra hạng người trộm cắp trong lời nói của Khuynh Nhan là những người đào mộ huyền linh thần thuộc những thế lực lớn, hơn nữa còn có tổ tiên của mình.

Tần Ly truyền âm nói với Khuynh Nhan: “Khuynh Nhan, ta.....”

“Không cần phải nói, nhân gia nghe được hết rồi. Tần gia rơi xuống tình thế hiện tại, coi như là nhận được trừng phạt, huống chi chuyện năm đó không có quan hệ gì với ngươi, nhân gia tự nhiên sẽ không giận chó đánh mèo, ân oán với gia tộc ngươi xem như xóa bỏ đi!”

“Khuynh Nhan, cảm ơn ngươi!”

Tần Vinh Hải tiếp giảng đạo: “Trong mộ có không ít bảo tàng, ban đầu nói sẽ chia đều. Ai ngờ vào một đêm, Hỏa Bạo môn cùng U cung bí ổi kia thừa dịp nguyên khí Tần gia đại thương mà liên thủ đến đánh lên. Lão tổ tông để cho mọi người Tần gia chạy trước, còn bản thân thì ở lại, nhưng người Tần gia thực sự thoát được lại chẳng có bao nhiêu. Vì bảo trụ huyết mạch Tần gia, cuối cùng gia chủ kế vị quyết định đến Đông đại lục, nhưng từ Tây đại lục sang Đông đại lục phải qua nơi nguy hiểm như sa mạc Huyền Nguyệt và nơi đầy những huyền linh thú như Lạc Hoa sơn lâm. Cuối cùng khi đến Đông đại lục, gia tộc cũng chỉ còn lại mấy người.”

Tần Ly cười lạnh trong lòng, không thể tưởng tượng được gia tộc của mình suy tàn như hôm nay đều là do bọn họ giờ trò quỷ. Hỏa Bạo môn cùng U cung, các người chờ đó, sớm muộn gì Tần Ly ta sẽ đi tìm các người.

Tâm tình Tần Vinh Hải từ phần hận cho đến bất đắc dĩ, cuối cùng thở dài thật sâu, gương mặt có chút suy sụp tiêu tụy. Hắn đi đến bàn thờ, theo trong tủ âm(*) lấy ra một cái hộp màu đỏ, đưa cho Tần Ly.

“Ly nhi, con cầm đi. Đây là thiên phẩm thánh khí Kim Huyền Linh, đoạt được trong mộ huyền linh thần, năm đó, gia tộc ta cũng chỉ giữ lại được một vật này. Con là hi vọng, là tương lai của Tần gia chúng ta, con thừa kế kiện thánh khí này là thỏa đáng nhất. Còn chuyện báo thù hay không, gia gia không muốn đặt áp lực lớn như vậy lên người người. Người chỉ cần nhớ kỹ, Tần gia chúng ta đã từng đứng đầu đại lục này, về sau, từng câu nói, từng hành động không được bôi nhọ uy danh tổ tiên.”

(Linh khí chia làm

phổ thông linh khí

bảo khí

thánh khí

bán thần khí

thần khí

Mà từ bảo khí trở lên phân biệt thành bốn phẩm cấp là: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.)

Bởi vì luyện khí sư ở Đông đại lục vô cùng thưa thớt nên làm cho linh khí quý hiếm vô cùng. Gia tộc tam lưu như Nguyễn gia còn chẳng có đến một kiện phổ thông linh khí, phổ thông linh khí căn bản không có nổi một kiện, mà thiên phẩm thánh khí xem như tồn tại nghịch thiên.

“Gia gia, Ly nhi hiểu rõ. Trước khi không có đủ khả năng, Ly nhi tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.” Tần Ly cam đoan.

“Tốt, tốt.” Tần Vinh Hải thấy cháu gái ưu tú như vậy, trong lòng cũng cảm thấy an ủi.

Rời khỏi phòng tối, Tần Ly liền bắt đầu thương lượng cùng Tần Vinh Hải về việc xây dựng một đội bảo hộ. Tần Vinh Hải cũng đồng ý vô cùng, cháu gái mình sau này thành tựu nhất định không thấp, bản thân không thể để gia tộc kéo chân nàng, chỉ khi Tần gia cường đại, mới có thể trở thành hậu thuẫn cho nàng.

Sau khi Liên Minh Luyện Dược Sư xác nhận thân phận luyện dược sư của nàng, có rất nhiều người và gia tộc nhỏ đến lấy lòng, trong đó có rất nhiều cao thủ. Tần Vinh Hải lãnh toàn bộ trách nhiệm xây dựng tổ kiến vệ, để Tần Ly an tâm tu luyện.

Sau khi Tần Ly trở lại phòng, lập tức vào trong huyền giới. Nàng cầm Kim Huyền Linh tìm Khuynh Nhan, đem thánh khí cho hắn.

Khuynh Nhan nhìn cái hòm trước mặt, lạnh giọng nói: “Nó đã vào tay ngươi, tức là hữu duyên, ngươi cầm đi. Nếu ngươi đã có quyết định, về sau sợ là đường không dễ đi, có nó, coi như là có thêm thủ đoạn giữ mạng. Chỉ là cấp bậc hiện tại của ngươi không thể sử dụng nó, bởi vậy việc quan trọng nhất bây giờ là tăng cấp bậc ngươi lên. Muốn tiến vào Lạc Hoa Sơn Lâm, không cấp bậc đại huyền linh sư căn bản là hy vọng xa vời, từ giờ trở đi ngươi tu luyện cho tốt bên trong huyền giới đi!”

Tuy rằng Khuynh Nhan thái độ có chút lạnh nhạt, nhưng là trong lời nói quan tâm Tần Ly. Nàng biết cấp bậc hiện tại quá thấp, Lời của Khuynh Nhan cũng là ý tưởng của nàng.

“Ta hiểu rõ, trước khi xuất phát ta sẽ tăng cấp bậc của mình lên, bọn Tiêu Vũ tu tập thế nào?”

“Tần Tiêu Vũ hiện tại đạt cảnh giới võ sĩ lục giai, Tần Túc Ngôn là võ sĩ tứ giai, Tần Tiêu Trạch là trung cấp huyền linh sư tam giai, Tần Như Phong là trung cấp huyền linh sư ngũ giai, nha đầu Tần Như Lăng kia cao nhất, trung cấp huyền linh sư lục giai.”

Nhìn thấy tốc độ tu luyện của họ nhanh như vậy, Tần Ly cũng yên tâm, vì thế nàng đi tới phòng của mình, bắt đầu cố gắng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Tấn Cấp Đại Huyền Linh Sư

Thời gian trôi như thoi đưa, nháy mắt đã qua bốn tuần trăng, Tần gia đã mang một diện mạo mới. Trần lão trở thành khách khanh trưởng lão đầu tiên của Tần gia, sau đó, Tần gia nhận thêm ba khách khanh trưởng lão đều là đại huyền linh sư, hộ vệ Tần gia cũng đã có một quy mô tổng thể. Ai trong đám người mới cũng đã từng nghe những truyền kì về Tần Ly, nhưng vẫn chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy nàng, mỗi ngày ai cũng ôm hy vọng: hôm nay có lẽ sẽ gặp được nàng.

Trong huyền giới, linh khí nồng đậm chảy thành luồng tạo thành một cơn gió bàng bạc bay về một hướng. Tần Như Lăng và Tần Như Phong đang chăm sóc được thảo, bỗng cảm nhận rõ ràng được sự khác thường đó, bèn chạy như bay đến trước cửa phòng Tần Ly. Hai người vừa đến nơi liền nhìn thấy ba người Tần Tiêu Vũ đang cùng Khuynh Nhan canh giữ bên ngoài phòng.

“Khuynh Nhan đại nhân, chuyện gì đang xảy ra?” Tần Như Phong có chút lo lắng, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng đang khép chặt.

“Khuynh Nhan ca ca, Tiểu Ly không có việc gì chứ?” Tần Như Lăng bình thường luôn linh tinh cổ quái, nhưng một khi có chuyện liên quan đến Tần Ly, thái độ của nàng lập tức thay đổi. Tần Như Phong vẫn thường hay nói đùa, trong lòng nàng, ca ca như hắn cũng không có địa vị cao như Tần Ly.

“Không có việc gì, hắn là đang tấn cấp!” giọng điệu Khuynh Nhan nhàn nhạt, giống như hắn không lo lắng chút nào, trên thực tế ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng của hắn đã bán đứng hắn.

Phía bên kia cánh cửa, Tần Ly đang ở thời khắc mấu chốt, có thể phá được tầng bình chướng tấn cấp đến đại huyền linh sư hay không, đây là thời khắc quyết định. Linh khí từng chút từng chút tiến vào bên trong linh hải, bao nhiêu linh lực nàng có đều đổ dồn vào tầng bình chướng kia, cố dùng sức mà đánh thủng nó. Khuôn mặt trắng nõn của nàng không ngừng đổ từng giọt mồ hôi lớn, mày hơi hơi nhíu lại.

Thành công, nhất định phải thành công! Tương lai Tần gia còn trông cậy vào nàng, Khuynh Nhan còn cần nàng trợ giúp. Gia gia và phụ thân vất vả bận rộn đều là để cho nàng an tâm tu luyện, nàng không thể để những người đi theo nàng phải thất vọng, không thể để cho người ngoài thất vọng với Tần gia! Liều mạng, nỗ lực một chút, nhất định có thể!

Trong lòng Tần Ly chuyển trăm ngàn ý niệm, khi nàng cảm giác kinh mạch sắp tan vỡ, thì bình chướng rốt cục cũng bùng nổ, sau đó nàng cảm giác như được mở đê để nước tuôn ra ào ạt, cuối cùng cũng tìm được cửa đột phá, một đường tiến lên, nàng lập tức đập nát bình chướng. Không chỉ có linh hải mở rộng gấp đôi, kinh mạch cũng được mở rộng rất nhiều, linh lực trong cơ thể dâng lên tới trạng thái đỉnh phong. Thành công, nàng rốt cục vượt qua qua giai đoạn khó khăn, trở thành một gã đại huyền linh sư.

Bây giờ nàng có thể bắt đầu tu tập bí quyết Huyền Hòa trọng thứ ba “Hòa Bạo Phong Ba”, có thể tập kích ba mục tiêu đang tấn công theo hình thức quân công.

“Tiểu Ly, ta thật là khó chịu, ta muốn ngủ say một thời gian.” Tần Ly đang cao hứng, chợt nghe thanh âm của Bạch Diễm. Thanh âm nó suy yếu vô cùng, bên trong kèm theo một tia thống khổ.

“Tại sao có thể như vậy? Bạch Diễm, ngươi kiên trì một chút, ta phải đi tìm Khuynh Nhan ngay.” Tần Ly có chút hoảng, nhanh chóng xuống giường, chạy nhanh ra mở cửa, vừa mở cửa liền nhìn thấy mọi người đang canh giữ ngoài cửa.

“Khuynh Nhan, ngươi mau nhìn xem Bạch Diễm, nó nói nó rất khó chịu. Tại sao có thể như vậy? Ta tấn chức, nó hẳn là cũng tấn chức mới đúng a!” Tần Ly một phen giữ chặt Khuynh Nhan, sốt ruột hỏi.

“Đừng nóng vội, nó có thể đang chuẩn bị lột xác. Từ khi lên cửu cấp huyền linh thú, nó vẫn chưa tấn chức thêm lần nào, chuyện này có quan hệ với huyết mạch thần thú của nó. Bây giờ ngươi để nó ra khỏi huyền giới, để nhân gia quan sát tình hình của nó rồi hãy nói.” Khuynh Nhan thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Ly tái nhợt, thanh âm hắn cũng trở nên ôn nhu hơn.

Tần Ly đưa Bạch Diễm ra ngoài, nhìn thấy bộ dáng uể oải của nó, mà mình thì chỉ có thể trơ mắt nhìn, trong lòng nàng vô cùng khổ sở.

“Xem ra việc lột xác hoàn toàn đối với nó vô cùng khó khăn, ngươi cần phải nhanh chóng đi tìm Sinh Mệnh chi tinh, chỉ khi dung hợp với lực lượng của Sinh Mệnh chi tinh thì xác suất lột xác thành công mới tăng lên, nếu không, có lẽ nó sẽ vĩnh viễn ngủ say.” Biểu cảm Khuynh Nhan có chút ngưng trọng.

Tần Ly cúi người, vuốt ve đầu Bạch Diễm nói: “Ngươi an tâm ngủ đi, ta nhất định sẽ tìm được Sinh Mệnh chi tinh, đến lúc đó ngươi sẽ là một thú oai phong lẫm liệt.”

Tần Ly tính một mình nàng sẽ đi tìm Sinh Mệnh chi tinh, để mấy người Tần Tiêu Vũ ở lại chiếu cố Tần gia, còn có thể đến Vệ thành lập dựng binh đoàn. Nàng đã nghĩ kỹ về chuyện linh đánh thuê, thế giới này không có cái gọi là linh đánh thuê, chỉ có tiêu cục (*) truyền thống. Một khi dựng binh đoàn của nàng đi đầu thành lập, càng có thêm phương tiện hỗ trợ để nàng tiếp tục mở rộng thế lực, còn có thể cung cấp tin tức và một số vật phẩm luyện được cần thiết. Thành lập dựng binh đoàn là bước đầu trong kế hoạch của nàng, cũng là một bước rất trọng yếu.

(*): là nơi dùng để bảo vệ và vận chuyển hàng hóa đến nơi an toàn

“Tiểu Ly, để tiểu Lăng cùng đi với ngươi?” Tần Như Lăng không muốn rời khỏi Tần Ly, nàng lắc lắc cánh tay của Tần Ly làm nũng.

“Tiểu Lăng đừng náo! Ly nhi, để Vũ ca cùng đi với ngươi, hắn là võ giả, có rất nhiều thời điểm có thể bù những chỗ thiếu hụt của huyền linh sư, có hắn đi cùng ngươi chúng ta cũng có thể an tâm một chút.” Tần Như Phong đề nghị.

Tần Ly nhìn bọn họ với ánh mắt thân thiết, gật gật đầu. “Được rồi, vậy Tiêu Vũ cùng đi với ta, các ngươi ở lại đây triển khai kế hoạch thành lập dựng binh đoàn. Lát nữa ta đi mua hai con truyền âm thú(**), nếu có tình huống khẩn cấp, lập tức truyền âm cho ta!”

(**): con chuột

Thế giới này có một loại huyền linh thú loại nhỏ, tên là truyền âm thú, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng có thể dùng nó làm công cụ để truyền thông tin.

Chỉ cần là hai con truyền âm thừa sinh trong cùng một lứa, ghi nhận hơi thở hai bên, là có thể nói chuyện với nhau.

Tần Ly ra khỏi huyền giới, dự định đi dạo một chút để mua những thứ cần thiết cho chuyến đi của nàng. Vừa vào viện chính, nàng nhìn thấy rất nhiều người lạ.

Xem ra gia gia và phụ thân đã bắt đầu chiêu mộ thành viên đội hộ vệ, nàng không nghĩ tới vừa mới qua bốn tuần trăng, Tần gia đã thay da đổi thịt. Nơi nơi tràn ngập sức sống, có phúc cùng nhau hưởng.

“Đứng lại, ngươi là loại người nào?” Tần Ly mới vừa đi tới gần thư phòng Tần Vinh Hải, đã bị hai người ngăn cản ở cửa.

“Ta là Tần Ly.” Tần Ly nhìn thấy hai người võ công thâm hậu, rõ ràng không phải gia đình Tần gia, nàng đoán hai người này hẳn là hộ vệ mới chiêu nạp, vì thế nàng báo danh cho họ biết.

“Ngươi, ngươi là Tần Ly? Chính là thiên tài Tần Ly kia?” một thiếu niên trẻ tuổi lên tiếng hỏi.

“Tần gia hình như chỉ có một mình ta là Tần Ly.” Tần Ly thấy hấn trung ra bộ dáng thấy quý, bắt đầu đi bừa bãi.

“Ly nhi, là con sao?” Phòng trong vang lên thanh âm của tần Vinh Hải.

“Gia gia, là ta.” Tần Ly vòng qua hai hộ vệ đang hóa đá, đẩy cửa đi vào.

Đã qua bốn mùa trăng Tần Vinh Hải không được gặp cháu gái bảo bối, lúc này nhìn thấy không khỏi ái ngại hai câu. “Ly nhi, con đã lâu không ra ngoài. Tu luyện cũng phải giữ gìn thân thể, đừng để bị kiệt sức.”

“Gia gia, Ly nhi sẽ chú ý, gia gia cũng phải chú ý thân thể. Ly nhi lần trước có nói qua, muốn xuất môn một chuyến, một lát con chuẩn bị đi mua một ít thứ cần thiết. Lần này đi ra ngoài có thể lâu hơn, con dự định nói lời từ biệt gia gia.”

“Nhanh như vậy? Con vừa mới ra khỏi phòng, lập tức xuất môn sao?” Tần Vinh Hải còn tính giới thiệu cháu gái bảo bối cho một vài vị khách trưởng lão và đội hộ vệ nhận biết, không ngờ nàng lại muốn lập tức lên đường.

“Àn, lần này con có chút chuyện khẩn cấp, chò con trở lại, nhất định sẽ ở nhà ngốc vài ngày bồi gia gia.”

Tần Ly hàn huyền với Tần Vinh Hải một chút, sau đó giới thiệu đám người Tần Như Phong cho Tần Vinh Hải, lập tức lén lút rời khỏi Tần gia, nàng lặng lẽ đi, chủ yếu là vì sợ hãi Tần Dịch Dương không cho nàng rời khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1: Gặp Lại Người Quen

Tần Ly vẫn mặc một thân nam trang như lần xuất hành trước, cùng Tần Tiêu Vũ đến phố Phú Dương mua một ít vật phẩm cần thiết, sau đó ra khỏi Nguyên thành hướng về hướng Lạc Hoa Sơn Lâm mà đi.

Có thể nói Lạc Hoa Sơn Lâm là thiên hạ của huyền linh thú, số lượng huyền linh thú sinh hoạt ở đó vô cùng khổng lồ, chủng loại đa dạng phong phú. Càng đi vào sâu trong rừng, cấp bậc huyền linh thú càng cao. Nơi này cũng có thể nói là thiên đường của huyền linh sư và võ giả, huyền linh sư đến đây vì muốn tìm huyền linh thú thích hợp để khắc ước, võ giả thì muốn lấy tinh hạch của huyền linh thú bán lấy tiền.

Bởi vì thảo dược quý hiếm tập trung rất nhiều ở nội địa Lạc Hoa Sơn Lâm, nên thường xuyên những tổ hợp huyền linh sư và võ giả đến đây để thu thập dược liệu. Kỳ thực càng vào trong, thảo dược càng nhiều, nhưng không ai dám xâm nhập vào trung tâm rừng, theo truyền thuyết, ở trung tâm nội địa của Lạc Hoa Sơn Lâm có thánh thú và thần thú cường đại tồn tại.

Hai người đi bộ ở bên rừng một chút, phát hiện có điều lạ, bình thường ngoài bên rừng luôn có huyền linh thú cấp thấp qua lại, nhưng hôm nay, một con huyền linh thú cũng không thấy, chung quanh ngoại trừ tiếng côn trùng kêu thì chẳng nghe động tĩnh nào khác.

“Ly nhi, xem ra có không ít người tiến nhập nội địa Lạc Hoa Sơn Lâm, nếu không sẽ không đến mức dọa toàn bộ huyền linh thú cấp thấp không dám lộ diện.” Tần Tiêu Vũ quan sát bốn phía một chút.

“Không có việc gì, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Tần Ly tự nhiên cũng phát hiện điểm ấy.

Hai người vừa đi vừa chặt cây mở đường, mãi mà cả một ngày không để ý thời gian, trời đã sụp tối lúc nào không hay. Tuy Tần Ly có một kiện thần khí là Huyền Giới, nhưng đây là một địa phương xa lạ, lúc nào cũng có thể xuất hiện người khác, vì thế hai người quyết định qua đêm ở bên ngoài.

“Ly nhi, ngươi ở đây nghỉ ngơi đi, ta đi quanh nhặt củi, tiện thể xem thử xem có bắt được con gì để ăn không.” Tần Tiêu Vũ tìm một nơi sạch sẽ một

chút, để Tần Ly nghỉ ở đó, sau đó bước đi.

“Khuyh Nhan, Bạch Diễm thế nào rồi?” Tần Ly lấy túi nước ra uống một ngụm, sau đó lên tiếng hỏi.

“Ngươi yên tâm đi, có nhân gia chăm sóc, nó sẽ không có việc gì. Nhưng nó đang lâm vào tình trạng hôn mê, sào huyết của Ảnh Nguyệt Bạch đành phải để ngươi tự tìm thôi.”

Tần Ly đã sớm dự định trong khi đi tìm Sinh Mệnh chi tinh, tiện thể đến nơi gia tộc của Bạch Diễm cư ngụ quan sát một chút, nhưng hiện tại Bạch Diễm đang hôn mê, nên chỉ có thể từ từ dò đường mà thôi.

Tần Tiêu Vũ trở về còn kéo theo một con lợn rừng lớn ở đằng sau. Tần Ly lấy củi đốt lên, Tần Tiêu Vũ phụ trách xử lí lợn rừng, tẩy rửa thật sạch sẽ.

“Hôm nay ngươi có lộc ăn, đã lâu rồi ta không tự mình nướng thịt.” Tần Ly lấy cảm thịt đã được xử lí tốt, nói.

“Phải không? Ta đây thật sự rất may mắn. Nếu để bọn Như Phong biết ta ăn thịt nướng do chính tay ngươi làm, chắc bọn họ sẽ hăm dọa ta tới chết.” Tần Tiêu Vũ cười ha ha.

Khỏe môi Tần Ly giương cao, tay cầm một khúc gỗ lớn đưa vào đám củi đang cháy để nhóm lửa. Chỉ một lát sau một loạt động tác công phu nướng thịt của nàng, da heo rừng đã biến thành màu vàng ươm, mỡ chảy ra rớt xuống lửa tạo thành tiếng “Xèo xèo”, mùi hương nhẹ nhàng bay ra ra. Nàng lại lấy ra một ít gia vị đã mua ban ngày vẩy lên, mùi hương lại càng đậm đà.

“Cầm lấy.” Tần Ly cầm lấy một xiên thịt đã nướng chín, đưa cho Tần Tiêu Vũ bên cạnh.

Bụng Tần Tiêu Vũ vang lên âm thanh “Cô ồ”, nhanh chóng cầm lấy xiên thịt.

“Tí!” Tần Ly còn chưa kịp nhắc nhở, Tần Tiêu Vũ đã cắn ngay một miếng, nóng đến mức mặt hần hần lại một chỗ.

Tần Ly nhìn thấy không khỏi cười to, chế nhạo: “Thì ra ta nướng thịt thơm đến như vậy, để ngươi quên hết những thường thức cơ bản!”

Hai người đang cười đùa, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến thanh âm của một nữ hài nhi: “Hàn ca ca mau tới đây, đằng kia có người!”

“Hình nhi, chậm một chút.” Thanh âm sùng nịnh của một nam hài vang lên.

Thanh âm này sao lại quen tai như vậy? Tần Ly suy nghĩ, thanh âm của Hàn Hi Bạch sao? Tại sao hắn lại chạy tới địa phương như thế này?

Quả nhiên, một lát sau, nàng liền nhìn thấy Hàn Hi Bạch mặc một thân bạch y và một nữ hài mặc xiêm y màu lục đi tới.

“A, tiểu huynh đệ, là ngươi?” Hàn Hi Bạch nhìn Tần Ly đang ngồi cạnh đống lửa, bước hai bước lại gần.

“Hàn ca ca, các ngươi biết nhau sao?” Nữ hài lên tiếng hỏi.

Tần Ly ngồi xích vào, chừa ra hai chỗ trống bên cạnh, để cho hai người ngồi xuống.

“Là thế này. Mỗi năm Nguyệt Diệu học viện đều sẽ tổ chức một chuyến đi lịch lãm cho học viên, năm nay tổ chức tại Lạc Hoa Sơn Lâm. Ta và Hình nhi có việc tới trễ, đang cố gắng bắt kịp đội phía trước.” Hàn Hi Bạch biết Tần Ly sẽ đến Nguyệt Diệu học viện khảo thí, vì thế giải thích cho nàng nghe một chút.

“Thần ca ca cũng tới sao?” Tần Ly nhìn hai người, không nhận được mà hỏi một câu.

“Ân, hắn cũng tới rồi, hắn là đi cùng đội ở phía trước. Thịt này là của ngươi nướng sao? Thật là thơm!” Hàn Hi Bạch nuốt nước miếng, theo bản năng xoa xoa bụng, quả thật là hắn đang đói bụng.

“Hàn ca ca, ngươi đừng vội ôn chuyện xưa, ngươi còn chưa giới thiệu cho chúng ta nhận thức nhau!” Nữ hài bên cạnh bắt mồm.

“Nga, đúng rồi, là ta quá thiếu sót. Đây là muội muội của A Thần, Nguyệt Diệu Hình. Đây là bằng hữu tốt của Hàn ca ca của ngươi, Tần Ly……”

Hàn Hi Bạch còn chưa nói xong, bên cạnh Nguyệt Diệu Hình liền hét lên đứng lên. “Trời ạ, ngươi chính là tam phẩm luyện dược sư cao cấp mười tuổi tên Tần Ly kia sao? Nghe nói ngươi còn là cao cấp huyền linh sư? Hàn ca ca, sao ngươi không nói sớm với ta là ngươi biết hắn, rõ ràng biết ta sùng bái hắn, ôi tim của ta! Nếu không phải do hắn nhỏ hơn ta ba tuổi, ta nhất định theo đuổi hắn!”

Tần Ly có chút xấu hổ khụ hai tiếng. “Khụ khụ, các ngươi cũng đói bụng rồi, nhanh ăn đi!” Nàng thật sự không biết nói như thế nào, chỉ có thể nói nữ hài này quá lớn mật, không có biện pháp đối phó, chỉ có thể nói sang chuyện khác.

Tần Ly vừa nói, bụng hai người lập tức lên tiếng đồng tình, có thể hai người mới ăn xong bữa ăn.

Bốn người đã ăn no, Nguyệt Diệu Hình lại quán quýt lấy Tần Ly tán gẫu từ đông sang tây, vớt Hàn Hi Bạch và Tần Tiêu Vũ sang một bên. Qua nói chuyện, Tần Ly biết nàng cũng là một gã luyện dược sư.

Trải qua đêm đầu tiên ở trong rừng. Bốn người sửa sang lại hành trang của mình, rồi chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“Tiểu huynh đệ, các người đi cùng chúng ta đi, có thể chăm sóc lẫn nhau.” Hàn Hi Bạch đề nghị.

“Đúng vậy, Tiểu Ly, các người đi cùng chúng ta đi!” Nguyệt Diệu Hình nhanh chóng gật đầu.

Tần Ly nghĩ: bây giờ đang ở bên ngoài rừng, chưa đi sâu vào, đi cùng nhau cũng không có vấn đề gì lớn. Thuận tiện còn có thể nắm bắt được thời điểm họ rời đi, cũng dễ dàng hành động. Vì thế nàng gật đầu, bốn người cùng nhau lên đường.

Bốn người cứ đi thẳng một đường truy tìm tung tích của đội ngũ kia, rốt cục khi trời sắp tối cũng đã đuổi kịp bọn họ.

“Ca ca, chúng ta đến rồi!” Nguyệt Diệu Hình liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nguyệt Diệu Thần trong đội ngũ, hưng phấn mà vẫy vẫy tay.

Nguyệt Diệu Thần nhìn thấy muội muội mình vẫy tay, vì thế đứng dậy bước qua.

“Ca ca, người xem, ta cuối cùng cũng gặp được Tần Ly mà ta sùng bái!” Nguyệt Diệu Hình nhỏ giọng nói nhỏ, trong giọng nói không giấu được hưng phấn cùng kích động.

“Tiểu huynh đệ, người cũng đã tới rồi!” lúc này, Nguyệt Diệu Thần mới chú ý tới Tần Ly phía sau Hàn Hi Bạch, cười nói.

“Nguyên lai ca ca cũng biết hần? Tốt, các người không nói cho ta biết, hừ!” Nguyệt Diệu Hình trong lòng bất bình, dậm chân xoay người không để ý tới bọn họ.

“Hắc hắc, tiểu huynh đệ đừng để ý, muội muội này của ta luôn rất sùng bái người.” Nguyệt Diệu Thần gãi gãi đầu nói.

“U, ta còn tưởng là ai đến, thì ra là phế vật công chúa a! Như thế nào, bản thân tới chậm rồi không nói, còn mang đến hai kẻ làm chậm chân bọn ta?” Một thanh âm bén nhọn truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Nguyệt Diệu Hình Tự Ti

Người nói chuyện là nữ hài ngồi bên cạnh Nguyệt Diệu Thần, thân hình cao dong dỏng nhưng không đánh mất sự hoa mỹ của trang phục, nàng xông ra, sấn cả người lại gần Nguyệt Diệu Hình. Trong mắt không che dấu địch ý.

“Lôi Ngao San, người cầm miệng cho ta!” Bình thường nhìn Nguyệt Diệu Thần có chút ngốc, không ngờ lại gầm lên một tiếng, khiến nữ hài nhi vô cùng sùng sốt, nhưng lửa giận lập tức bùng nổ lớn hơn.

Nàng quay người nhìn Nguyệt Diệu Thần, chỉ tay vào Nguyệt Diệu Hình: “Người vì nàng mà rống ta? Ta nói sai cái gì? Nàng là một công chúa thất sủng, dựa vào cái gì lại được người và Hi Bạch chú ý nhiều như vậy? Nàng chỉ là học đồ luyện được, thực lực chỉ dừng ở trung cấp huyền linh sư, dựa vào cái gì theo chúng ta ra ngoài lịch lãm? Một người như nàng không chỉ có khiến chúng ta đi chậm tiến độ, còn là gánh nặng của chúng ta! Bây giờ nàng lại tự chủ trương để cho hai người xa lạ đi theo chúng ta, người không biết ở trong rừng nguy hiểm lắm hay sao?”

Dường như Nguyệt Diệu Hình rất sợ Lôi Ngao San, bộ dạng hoạt bát sáng sủa vừa rồi không còn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trở nên tái nhợt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. “Đúng, là ta không nên đi ra ngoài cùng các người, là ta không đúng. Hần ca ca, ca ca, Tần ca ca, Tiểu Ly, thực xin lỗi! Là ta cho các người khó xử!” Nói xong liền quay đầu chạy đi.

Tần Ly không quan tâm đến Lôi Ngao San, nàng xoay người đuổi theo Nguyệt Diệu Hình.

Dù sao cấp bậc của Nguyệt Diệu Hình thấp hơn Tần Ly rất nhiều, vì thế tốc độ chạy của nàng cũng chậm hơn Tần Ly, một lát sau Tần Ly đã đuổi kịp.

Thấy Tần Ly chẳng mất bao nhiêu sức lực đã nhanh chóng đuổi kịp mình, nàng không chạy nữa, úp mặt vào một góc cổ thụ, rầm rút khóc, Tần Ly lại gần vỗ lưng nàng: “Khóc không thể giải quyết được vấn đề, nó chỉ tạm thời giúp người giải tỏa cảm xúc. Ở trong mắt ta, bản tính của người là sáng sủa, hoạt bát, không phải là người bị hạ gục chỉ vì một câu nói, không phải là một nữ hài chỉ biết khóc trong tự ti.”

Nguyệt Diệu Hình dần dần ngừng khóc, lau thật khô nước mắt mới xoay người lại nhìn Tần Ly, nói: “Thực xin lỗi, ta cho người thất vọng rồi. Ta thật sự rất nỗ lực để bản thân trở nên sáng sủa, hoạt bát nhưng lại thất bại. Có hứng thú nghe chuyện xửa của ta hay không?”

Tần Ly ngồi xuống ở một tảng đá gần đó, Nguyệt Diệu Hình ngồi ngồi bên cạnh nàng.

“Người cũng vừa nghe thấy đấy, ta là một phế vật công chúa bị thất sủng. Mẫu phi của ta vốn đã không được sủng ái, sau khi ta ra đời, phụ hoàng càng thêm lạnh nhạt đối với nàng, thậm chí tất cả mọi người cho rằng phụ hoàng đã quên mẫu phi. Mẫu phi ta càng thêm đau khổ, sau đó không lâu thì nàng

qua đời. Từ nhỏ ta đã bị các ca ca, tỷ tỷ chê cười, khi dễ, chỉ có nhị ca đối xử tốt với ta. Cho nên trong lòng ta, hần là ca ca duy nhất của ta. Sau này, thông qua nhị ca, ta quen biết Hàn ca ca, hần cũng đối xử tốt với ta như nhị ca.”

“Chắc ngươi biết, những người chân chính thống trị Nguyệt Diệu hoàng triều là ngũ đại gia tộc, mà Lôi Ngao San chính là đích nữ của gia tộc đứng đầu – Lôi gia. Từ nhỏ, nàng đã thích ta nhị ca, mà Hàn ca ca cũng đã từng rất thích chơi với nàng. Không biết khi nào thì nàng biết ta khá thân với nhị ca và Hàn ca ca, nàng bắt đầu chán ghét ta, lúc nào cũng chĩa mũi nhọn vào ta. Nàng uy hiếp ta, muốn ta cách xa bọn họ một chút, nói ta không xứng để đi cùng với bọn họ, ta chỉ làm liên lụy tới bọn họ. Còn nói chỉ có nàng mới có thể giúp nhị ca lên ngôi hoàng đế, nàng là hoàng hậu tương lai.”

“Ta không dễ dàng từ bỏ chỉ vì sự uy hiếp của nàng, thân thể ta yếu kém, không thể trở thành võ giả, nên ta bắt đầu tu luyện linh lực, nhiều năm như vậy ta vẫn dừng lại ở trung cấp huyền linh sư. Ta hứng thú với luyện đạo, nhưng cho tới bây giờ vẫn chỉ là một học đồ luyện đạo. Thực xin lỗi, ta đã lừa ngươi, kỳ thực ta chẳng phải là luyện đạo sư chân chính. Ta không dám nói thật với ngươi, sợ ngươi khinh thường ta, sẽ tránh xa ta.”

Nguyệt Diệu Hình càng nói càng khổ sở, cắn môi anh đào, gương mặt cam chịu, nước mắt lại ứa ra.

“Ta sẽ không khinh thường ngươi chỉ vì cấp bậc của ngươi, nhảm ta sẽ khinh thường ngươi vì sự nhu nhược đó. Muốn được tôn trọng thì ngươi phải tự nỗ lực giành lấy sự ngưỡng mộ của họ, chứ không phải cầu xin người khác bố thí cho ngươi. Nếu cả chính ngươi cũng không thể tôn trọng bản thân ngươi, thì đừng trông mong người khác tôn trọng ngươi! Ta tin rằng Hàn ca ca và nhị ca của ngươi cũng muốn ngươi trở nên mạnh mẽ hơn, thực ra ta rất thích tính cách của ngươi khi ta mới gặp ngươi, rất thẳng thắn, sáng sủa!” Tần Ly lấy tay lau nước mắt trên mặt nàng.

“Thật sự ta có thể mạnh mẽ hơn sao? Vậy ngươi nguyện ý làm bằng hữu với ta sao?” Nguyệt Diệu Hình chớp đôi mắt to tròn nhìn Tần Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

“Đương nhiên có thể! Nói cho ngươi cái bí mật, thật ra ta.....” Tần Ly ghé vào tai Nguyệt Diệu Hình, nói bí mật nàng là con gái cho tiểu nữ hải nghe.

Nguyệt Diệu Hình nghe xong giật mình lấy tay che miệng nhỏ đang há hốc ra vì ngạc nhiên, nhưng nàng lập tức tiếp nhận sự thật này. Nàng không thể tưởng tượng được người nàng luôn sùng bái lại là nữ nhi giống mình, bây giờ còn là bạn tốt của mình.

Khi hai người trở lại doanh trại, Lôi Ngao San cảm thấy Nguyệt Diệu Hình tựa hồ có chút gì đó khác biệt. Nhưng cho dù có khác biệt gì đi chăng nữa thì bản chất phế vật vẫn không thể thay đổi! Hừ, ở đây có rất nhiều cơ hội diệt bỏ cái gai này!

“Hình nhi, không được tùy ý rời khỏi đội ngũ như thế nữa. Ở ngoài rừng rất nguy hiểm.” Nguyệt Diệu Thần thấy hai người trở về, không nhận được mà dằn dò nàng một hai câu.

“Ca ca, ngươi yên tâm, Hình nhi sẽ không để ngươi phải lo lắng nữa.” khi nói chuyện, Nguyệt Diệu Hình đưa mắt nhìn Tần Ly.

“Được rồi, đồ ăn sắp chín rồi, có thể ăn được! Đừng đứng ngây ngốc ở đó nữa, qua đây ăn thịt nướng.” Hàn Hi Bạch thấy hai người bình an trở về, tâm cũng buông lỏng, nên vô cùng thoải mái.

Hai nam hải bên cạnh Lôi Ngao San ân cần lấy thịt cho nàng, nàng cũng không có ý kiến gì nữa. Một đội mười mấy người đều ngồi quanh đống lửa an tĩnh dùng bữa tối.

Sáng sớm hôm sau, tiểu đội trưởng Nguyệt Diệu Thần gọi mọi người thức dậy, đoàn người bắt đầu thu thập hành trang, chuẩn bị tiếp tục đi vào khu vực trung bộ(*).

(*): giống như trung bộ nước mình, tức là phần ở giữa. Nó không phải là trung tâm, khu rừng này chia làm ba phần, nó là phần giữa đó *chỉ chỉ* (Được rồi, ta thừa nhận ta đang bí từ)

“A thần, hai người bọn họ còn tiếp tục đi theo chúng ta nữa sao? Ngươi có biết trung bộ nguy hiểm không? Để hai kẻ trói chân chúng ta đi theo, nếu xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Ta thấy tách ra vẫn tốt hơn.” Lôi Ngao San bới vì chán ghét Nguyệt Diệu Hình, nên cũng ghét lây hai người Tần Ly.

“Ngươi sẽ có thể im đi có được không? Tiểu huynh đệ để ta lo được rồi, không cần ngươi quan tâm.” Hàn Hi Bạch liếc Lôi Ngao San một cái, quay đầu nhìn hai người Tần Ly.

Tần Ly cũng vừa lúc trông thấy một màn này, không khí bắt đầu có chút xấu hổ, nàng nói với Nguyệt Diệu Thần và Hàn Hi Bạch: “Hai vị ca ca, chúng ta tách ra vẫn hơn, ta cũng muốn hái một chút thảo dược trên đường đi, sợ là sẽ làm chậm chân mọi người.”

“Ha, đừng nói với ta là lại có thêm một học đồ luyện đạo nữa nhé! Quà là vật hợp theo loài.” Lôi Ngao San nói xong, liền ngoảnh mặt đi cùng đám nam hải phía trước, không có nói thêm cái gì nữa.

Tần Tiêu Vũ muốn tiến lên giáo huấn nàng một chút, lại bị Tần Ly giữ chặt, nàng lắc lắc đầu.

Sau khi hai người Tần Ly tách ra, Tần Tiêu Vũ tức giận bất bình nói: “Ly nhi, vì sao ngươi không để ta giáo huấn nàng?”

“Ngươi không phải đối thủ của nàng, nàng đã là đại huyền linh sư nhị giai. Hơn nữa, nếu nháo lớn chuyện nhỏ nhặt này, chỉ càng khiến bọn Hàn Hi Bạch khó xử, không bằng chúng ta chủ động rời đi.”

Hai người rất nhanh đã đi đến vùng trung bộ, phía trước được phủ bởi một màn sương trắng sữa, không thể nhìn thấy bên kia màn sương là gì, giống như là một cánh cửa lớn che phủ mọi thứ bên trong.

Khuynh Nhan ra khỏi Huyền Giới, bảo hai người Tần Ly dừng lại, hần đi tới gần màn sương. “Nhân gia quả nhiên không có nhìn lầm, sương này là độc. Tiểu Ly Ly, xem ra ngươi cần thăng cấp ở đây, chỉ có luyện chế đan dược tứ phẩm Tránh Độc Đan, mới có thể đi qua, nếu không sẽ trúng độc mà sinh ra ảo giác.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Tứ Phẩm Luyện Dược Sư

Tần Ly nhìn sương trắng trước mặt, trong lòng có chút lo lắng. Cũng không biết Hàn Hi Bạch và Nguyệt Diệu huynh muội phải làm sao để vào trung bộ, có phải cũng đụng phải đám sương trắng này hay không? Bọn họ đều là người của đại gia tộc, lại thường đi du ngoạn, có lẽ trên người có phòng hờ vài loại đan dược thường dùng?

“Sương trắng này tương đối cổ quái, bọn họ có thể sẽ không biết trong sương có độc, nếu không cẩn thận mà hít vào một hơi, sau đó mới dùng Tránh Độc đan thì sẽ không có công hiệu.” Khuynh Nhan giải thích.

Chỉ khi vào bên trong huyền giới, Tần Tiêu Vũ mới có thể nhìn thấy và nói chuyện với khuynh Nhan. Tuy rằng vừa nãy Tần Ly bảo hần đứng lại, nhưng hần cũng không biết tình huống cụ thể. “Sao vậy? Ly nhi, có vấn đề gì sao?”

“Sương trắng phía trước có độc, ta phải luyện chế mấy viên Tránh Độc đan mới có thể đi xuyên qua.” Tần Ly dùng thần thức tra xét chung quanh một chút, mới mang Tần Tiêu Vũ vào huyền giới.

Tần Ly lấy bản Cổ Vận Đan Phương mà Khuynh Nhan cho nàng, sau đó bắt đầu tìm đan phương của Tránh Độc Đan. Nhưng chỉ mỗi Tránh Độc Đan thôi thì chưa đủ, để phòng ngừa bất trắc, nàng còn phải luyện một số đan dược giải độc nữa mới được. Trong đan phương có rất nhiều đan dược có cùng công hiệu, Tránh Độc đan và Giải Độc đan không chỉ một hoặc hai loại. Sau khi đọc xong, nàng quyết định chọn hai loại tứ phẩm đan dược hạ cấp tên Tam Hoa Tránh Độc đan và Cửu Linh Thanh Hồn đan.

Không phải Cửu Linh Thanh Hồn Đan là đan dược giải độc hiệu quả nhất, mà điều khiến Tần Ly chú ý là đặc tính kỳ dị của nó, hơn nữa thảo dược để luyện chế hai loại đan dược này đều có ở trong Dược Viên.

Cửu Linh Thanh Hồn đan là tứ phẩm đan dược hạ cấp, được điều chế từ chín loại thiên hạ chí độc(*) trải qua tinh luyện. Nếu chín loại thảo dược được điều chế theo đúng trình tự thì sẽ trở thành giải dược tốt. Nếu không đúng trình tự, thì sẽ trở thành độc dược. Trình tự khác nhau, thì khi trúng độc cũng trúng những loại độc khác nhau, nếu muốn giải độc chỉ có thể biết trình tự ban đầu là gì mới có thể phối ra giải dược tương ứng.

(*): Độc cực nặng

Tần Ly cảm thấy vô cùng hứng thú, vì thế nàng quyết định ngay bây giờ luyện chế hai loại đan dược này thử xem.

Nàng cùng Tần Tiêu Vũ đi tới dược viên, mỗi loại thảo dược đều hái số lượng lớn, nàng sợ rằng một lát nữa luyện chế lại không đủ để dùng. Lần này, nàng luyện chế tứ phẩm đan dược, đối với nàng mà nói đây cũng có thể xem như là một lần khiêu chiến, dù sao từ sau khi nàng trở thành đại huyền linh sư, nàng chưa từng luyện dược lại, cũng không biết mình có thể thành công hay không.

Dùng lửa chậm lò đing, bắt đầu tiến hành tinh luyện thảo dược, sau đó phải bài trừ tạp chất, Quy trình này không phải là việc khó đối với Tần Ly, từng bước đều được thực hiện vô cùng lưu loát gọn gàng. Nhưng khi ngưng đan, nàng phát hiện tứ phẩm đan dược yêu cầu lực khống chế rất nghiêm cẩn, phải vô cùng tinh chuẩn mới được. Lần đầu tiên, nàng vận linh lực hơi mạnh một chút, kết quả đan sắp ngưng thành lại hóa thành tro bụi, lần thứ hai lại yếu đi một chút, đan lại hóa thành tro bụi như lần trước.

Lúc này Tần Ly cũng không nôn nóng, hít sâu một hơi điều chỉnh trạng thái của mình. Chờ cho tâm tình bình thản, mới bắt đầu cầm lấy thảo dược tiến hành luyện chế một lần nữa.

Khuynh Nhan đứng một bên nhìn nàng luyện dược, liên tiếp gật đầu, đối với biến hóa của nàng, hần cảm thấy thật vui mừng.

Trải qua nhiều lần thất bại, Tần Ly rốt cục cũng nắm bắt được tinh hoa của tứ phẩm đan dược, nàng hiểu rõ ràng hơn một chút về quá trình luyện đan, thủ pháp cũng càng ngày càng thành thạo, cuối cùng, nàng quả nhiên thành công luyện chế ra một lò đan dược. Tuy rằng phẩm chất không phải là rất tốt, nhưng là đối với nàng mà nói, đã là một loại thành công.

Đến khi nàng chuẩn bị đủ đan dược, Tần Ly cùng Tần Tiêu Vũ quyết định đi xuyên qua vùng sương.

“Tiểu huynh đệ, các ngươi có ở phụ cận không? Tiểu huynh đệ, các ngươi ở đâu?” Hai người mới vừa ra khỏi huyền giới, chợt nghe tiếng la có chút khẩn đặc của Hàn Hi Bạch truyền tới.

Dùng thần thức tra xét một chút, nàng thấy một người đang đứng cách đây không xa. Kỳ quái, bọn họ không phải đi cùng nhau sao, tại sao hần lại chạy

đến đây một mình ? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Tàn Ly lo lắng, không nghĩ nhiều nữa, cất tiếng trả lời:“Hàn ca ca, chúng ta ở đây.”

Tàn Ly lần theo thanh âm, chạy đến gần, liền nhìn thấy Hàn Hi Bạch đang chạy tới. Hắn vốn mang bộ dáng ngọc thụ lâm phong, bây giờ lại có chút phong trần mệt mỏi.

“Hàn ca ca, ngươi không phải đang ở cùng bọn Thần ca ca sao, tại sao lại chạy đến đây ? Bọn họ cũng tới rồi sao?” Tàn Ly dò hỏi.

“Không, không có, chỉ có mình ta đến đây . Ta tìm các ngươi đã lâu , chỗ này ta đã đi qua rồi, lại không nhìn thấy các ngươi, cuối cùng các ngươi đã chạy đi đâu vậy ?” Nhìn thấy bộ dáng Tàn Ly hoàn hảo không tổn hao gì, Hàn Hi Bạch mới yên tâm, cầm lấy túi nước uống lấy uống để.

“Tìm chúng ta có việc gì sao?”

“Ta cùng a Thần thương lượng một chút, bọn ta vẫn không yên tâm về các ngươi, cho nên mới để cho ta tới tìm ngươi . Lạc Hoa Sơn Lâm này vô cùng nguy hiểm, Thế đôn lực bạc như các ngươi đến đây không hề an toàn. Bọn họ đã đến trung bộ trước, ta đến mang bọn ngươi đến tập trung cùng bọn họ.”

Nguy rồi, nếu đã tới trung bộ thì chắc chắn phải đi qua đám sương này . Tàn Ly lo lắng không thôi, nàng đành hỏi:“Ngươi có biết sương trắng này có độc không? Trước khi ra khỏi nhà có mang theo giải độc đan không?”

“Cái này ta đã biết, ta cùng a Thần đều đã từng đi qua trung bộ, lúc trước có trưởng bối trong nhà dẫn đi, cho nên chúng ta khá quen thuộc tình huống trong rừng .” Hàn Hi Bạch lấy một bình sứ trắng từ không gian giới chỉ:“Ngươi xem, Tránh Độc đan và Giải Độc đan đều đã chuẩn bị đầy đủ.”

“Tìm được các ngươi rồi, ta phải báo cho a Thần một tiếng mới được.” Hàn Hi Bạch lấy một con truyền âm thư từ trong lòng ra, nhằm liên hệ với Nguyệt Diệu Thần.

Truyền âm thư phát ra tiếng kêu “chít chít”, báo hiệu đã cảm ứng được con truyền âm thư kia.

“A thần, các ngươi sao rồi?”

“Tiểu Bạch, tình huống chúng ta hiện tại không được tốt cho lắm. Trên đường đi đụng phải một con cửu cấp huyền linh huyền thú Bích Lâm Xà, rất nhiều đội viên đều đã bị thương, có một số trúng độc rắn, hiện tại cần thuốc trị thương gấp. Giải độc đan trên người ta đều đã dùng hết, nhưng không đủ.” Truyền âm thư trong tay Hàn Hi Bạch phát ra thanh âm của Nguyệt Diệu Thần.

“Được rồi, các ngươi chờ một chút, đừng đi đâu, chúng ta sẽ nhanh chóng qua.”

Biết được phương hướng cụ thể của bọn Nguyệt Diệu Thần, mấy người Tàn Ly ăn Tránh Độc đan xong liền xông vào màn sương.

Đến gần chỗ Nguyệt Diệu Thần đã nói, Hàn Hi Bạch thả truyền âm thư ra để nó chỉ đường. Đến khi nhìn thấy bọn họ, đám người Tàn Ly mới biết đến tột cùng tình huống tệ đến mức độ nào.

Tổng cộng mười mấy đội viên, trên cơ bản, ai cũng mang thương tích, mức độ nặng nhẹ khác nhau, trong đó hai người bị trọng thương đã hôn mê. Còn lại, có ba người trúng xà độc, sắc mặt xanh đen, đang hấp hối. Mà một trong ba người trúng độc, có một người đứng là Lôi Ngạo San.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 4: Tình Hình Ngày Càng Phúc Hắc (*)

(*): đen tối

Tàn Ly bị tiếng hét của hai người dọa đến phát hoảng, không cần phải khoa trương như vậy? Nàng bĩu môi.

Nguyệt Diệu Hình đang chiếu cố những người bị thương, nàng chợt nghe tiếng hô của hai người, cũng cả kinh, lập tức bỏ dở việc chăm sóc, nhanh chóng chạy sang. “Tiểu Ly, ngươi, ngươi thật sự đã trở thành tứ phẩm luyện dược sư sao?”

“Giờ không phải là thời điểm nói chuyện này! Con Bích Xà Lâm kia đâu?” Mỗi lần nàng không muốn đề cập đến một vấn đề nào đó, Tàn Ly sẽ chọn cách nói lảng sang chuyện khác.

“Nhắc đến mới nhớ chuyện này cũng thật kỳ quái, trung bộ này tuy cũng có huyền linh thú cấp cao qua lại, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là bát cấp hay cửu cấp huyền linh thú, tại sao lại bất ngờ xuất hiện huyền linh huyền thú, không những thế cấp lại cao như vậy? Hơn nữa chúng ta cũng không có kinh động nó, nó ra ngoài liền đuổi theo công kích chúng ta, không còn cách nào khác, ta đành phải dùng huyền linh phù chú mà lão sư cho mới có thể giết chết nó, thì thể nó ở bên kia.” Nguyệt Diệu Thần chỉ tay vào gốc cổ thụ phía sau đội ngũ.

Tần Ly nghe vậy, trong lòng cũng hiểu đại khái chuyện gì xảy ra. Vì thế cất bước đi một vòng đến từng đội viên để quan sát, cuối cùng nàng người được một cô hương thơm lạ lùng trên người Lôi Ngao San.

“Hình nhi tử, ngươi đến đây.” Tần Ly gọi Nguyệt Diệu Hình đến cạnh mình, lấy đan dược mà nàng đã luyện chế tốt lúc ở phụ cận trung bộ, nói nhỏ vào tai nàng: “Ngươi đem này Giải Độc đan này phân phát cho bọn họ, những người không trúng độc thì dùng Nguyên Linh đan. Riêng Lôi Ngao San thì ngươi cho nàng .....”

Nguyệt Diệu Hình cầm lấy đan dược, gật gật đầu, nàng dựa theo Tần Ly phân phó mà phát đan dược cho mọi người. Cuối cùng, đến Lôi Ngao San, sau khi nàng cho Lôi Ngao San dùng đan dược, thì phát hiện trên người nàng có một chùm hai quả Bích Linh Quả.

“Tiểu Ly, ca ca, các người nhìn xem!” Nguyệt Diệu Hình đưa Bích Linh Quả đến trước mặt bọn Tần Ly.

“Đây là?” Hàn Hi Bạch cùng Nguyệt Diệu Thần không phải luyện dược sư cho nên chỉ biết vài loại thảo dược quen thuộc, còn những thảo dược cao cấp và vài loại linh quả thì bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

“Đây là Bích Linh Quả, Bích Linh Xà luôn thủ hộ những linh quả này. Nơi nào có Bích Linh Quả, thì nơi đó sẽ có Bích Linh Xà, đây là lý do vì sao nơi này xuất hiện huyền linh huyền thú cấp cao. Về phần vì sao nó điên cuồng công kích các ngươi, là vì có người trong các ngươi ăn cắp vật nó thủ hộ. Sau một trăm năm, Bích Linh Quả mới thành thực, mỗi lần kết trái cũng chỉ có hai ba khóa, cuối cùng đột nhiên có người trộm sạch, các ngươi nói xem, nó sẽ bỏ qua cho các ngươi sao?” Tần Ly giải thích.

Nguyệt Diệu Thần cùng Hàn Hi Bạch nghe lời nói của Tần Ly, sắc mặt bỗng chốc đen lại. Chỉ vì một phút tham lam của Lôi Ngao San, mà khiến đội ngũ bị tổn thất lớn tới như vậy. Nếu không Tần Ly không xuất hiện, chỉ sợ hơn nửa đội sẽ bị mất mạng.

Khoảng nửa canh giờ sau, đan dược bắt đầu phát huy tác dụng, những người bị thương nên hôn mê đã bắt đầu tỉnh lại, sắc mặt của những người trúng độc cũng bắt đầu trở lại bình thường, lần lượt khôi phục ý thức.

Sau khi các đội viên tỉnh lại, Nguyệt Diệu Hình tường thuật lại những gì đã xảy ra, bọn họ vô cùng cảm tạ Tần Ly, nàng chính là ân cứu mạng a! Biết mình bị Bích Linh Xà công kích điên cuồng là bởi vì Lôi Ngao San, bọn họ vô cùng phẫn hận. Hai nam hài lúc trước đi cùng với Lôi Ngao San lập tức phân rõ giới hạn với nàng.

Lôi Ngao San cuối cùng cũng tỉnh, vừa lấy lại ý thức, nàng liền thấy mọi người nhìn nàng với con mắt ăn tươi nuốt sống, lập tức sò vào lồng ngực, phát hiện Bích Linh Quả biến mất, trong lòng căm giận.

Dù sao nàng cũng là một luyện dược sư, nàng cũng biết chuyện Bích Linh Xà làm bạn với Bích Linh Quả. Nàng chỉ có thể nghĩ đến chuyện sở hữu hai quả này, căn bản nàng không màng lo lắng đến tính nghiêm trọng của hậu quả. Nhìn thấy Bích Linh Xà điên cuồng đuổi theo nàng, nàng liền nhanh chóng chạy về đội ngũ để được bảo hộ.

“Ai cho phép các ngươi nhìn ta như vậy? Các ngươi biết đó là gì không? Là Bích Linh quả đã thành thực sau trăm năm. Hy sinh vài người mà có được Bích Linh Quả cũng đáng. Đến khi trở về thì tặng nó cho lão sư, đến lúc đó luyện Bích Linh Quả thành đan dược các ngươi cũng có lợi. Hơn nữa, không phải tất cả đều còn sống tốt sao?” Lôi Ngao San không cần thấy mình sai ở chỗ nào, nói tiếp: “Ai trộm Bích Linh Quả của ta thì lấy ra đây cho ta, nếu không đưa ra, để đắc tội với Lôi gia và lão sư, cũng chỉ có người đó chịu thiệt.”

“Bích Linh Quả ở chỗ của ta, ngươi muốn làm thế nào?” Hàn Hi Bạch bước lên một bước, nói.

“Ngươi nói dối! Ngươi cũng không phải là luyện dược sư, lấy Bích Linh Quả làm gì? Ngươi đừng có bảo vệ bọn họ, ta biết ngươi trộm Bích Linh Quả của ta là bọn họ!” Lôi Ngao San chỉ tay vào Tần Ly và Nguyệt Diệu Hình.

“Ngươi nói đủ chưa? Nếu không phải do ngươi tham lam, thành viên khác sẽ không phải bị thương. Tiểu huynh đệ cứu mạng của ngươi, chẳng những ngươi không cảm kích, còn chỉ trích hấn, ngươi có mặt mũi chỉ trích hấn sao? Lôi Ngao San trúng độc quá sâu, không thể tiếp tục tham gia thí luyện, hai người các ngươi đuổi nàng về Lôi gia đi!” Nguyệt Diệu Thần phân phó cho hai đội viên khác.

“A thần, vì sao các ngươi đều bảo hộ bọn họ như vậy, các ngươi vì phế vật là ta? Ta không đi, ta không muốn đi.” Lôi Ngao San khóc lớn, muốn phản kháng nhưng lại phát hiện nàng không có khí lực, ngay cả ngưng tụ linh lực cũng không ngưng tụ được.

“Tại sao lại như vậy? Linh lực của ta đâu? A!” Lôi Ngao San sợ hãi hét lớn một tiếng, sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu Ly, nàng, nàng làm sao vậy?” Nguyệt Diệu Hình thấy Lôi Ngao San trực tiếp hôn mê bất tỉnh, có chút sợ hãi.

“Trúng độc quá sâu, xem ra đan dược của ta cũng không cứu được nàng. ah! Nàng không phải có lão sư rất lợi hại sao? đừng trì hoãn thời gian nữa, mau đưa nàng đi cứu chữa đi, may ra còn kịp.” Tần Ly lắc lắc đầu, nhìn Lôi Ngao San với ánh mắt đồng tình.

“Tiểu Ly Ly, nhân gia phát hiện tính tình của ngươi càng ngày càng phức tạp, nhưng nhân gia thích.” Khuynh Nhan cười nhẹ như gió xuân, nói. Người khác không biết nội tình, nhưng hấn biết. Làm sao mà nàng không cứu được? rõ ràng nàng cố ý diễn như thế.

“Đúng vậy, tính tình của ta càng ngày càng đen tối, cho nên ngươi đừng có đại độ mà đắc tội ta.” Tần Ly nhàn nhạt trả về một câu.

Khuynh Nhan khoé mắt giật giật, không biết nói gì cho phải.

Lôi Ngao San cứ như vậy mà bị đưa trở về , rất lâu sau đó, nàng cũng không có tỉnh lại. Lão sư của nàng thử lần lượt tất cả phương pháp mà người ta biết, nhưng cũng không thể giải được xà độc trên người nàng. Không chỉ có như thế, người nàng chậm rãi chảy máu, da thịt bắt đầu thối rữa, một thân tu vi bị hủy, đương nhiên chuyện này sau này mới nói.

Ngoại trừ Lôi Ngao San, độc trên người những thành viên còn lại đều đã được giải , những người bị thương cũng đã được chữa lành. Tuy rằng không có ai nói ra ngoài miệng, nhưng ai cũng đoán được Lôi Ngao San có kết cục như vậy cũng là do đắc tội với Tần Ly , mọi người ai cũng cảm kích Tần Ly, nhưng đồng thời cũng e ngại nàng. Không có Lôi Ngao San, mọi người càng thêm cần luyện được sư Tần Ly này, vì thể thái độ đối xử với nàng cũng tốt hơn rất nhiều, chủ động mời nàng ở lại.

“Tiểu huynh đệ, người ở lại đi, ta với tiểu Bạch lo lắng cho hai người các người.” Nguyệt Diệu Thần khuyên nhủ.

“Chúng ta chưa nói là sẽ đi a, ta cảm thấy đi cùng với bọn người cũng rất tốt .” Nghe thấy Tần Ly nói, Nguyệt Diệu Thần rất cao hứng, nhưng hán bỗng chốc không biết nói cái gì cho phải.

“Tiểu Ly Ly, bây giờ người thu thập vậy và túi mật của Bích Lân Xà đi. Còn có cành cây Bích Linh Quả, cũng lấy nốt. Lôi Ngao San dù có đề tiện nhưng cũng giúp người không ít, nếu không có nàng, người cũng không có được bảo bối.” Khuynh Nhan nhắc nhở.

Tần Ly cũng nghĩ như vậy , vì thế nàng đào tinh hạch của Bích Lân Xà giao cho bọn Nguyệt Diệu Thần, còn mình thì lấy túi mật và vậy, đem túi mật cùng vậy của Bích Lân Xà và cành của Bích Linh Quả vào để trong Huyền Giới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Họa Vô Đơn Chí

Bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ một ngày, cho đến khi thương tích của đại bộ phận thành viên đều không còn đáng lo ngại, Nguyệt Diệu Thần hạ lệnh tiếp tục đi. Người mạnh nhất trong đội ngũ thuộc hàng trung đẳng này là Hàn Hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần, vì thế, khu vực lịch lãm của bọn họ chỉ giới hạn trong nửa phía trước của khu rừng, còn nửa khu phía sau là địa bàn của huyền linh huyền thú cấp cao và huyền linh thiên thú, bọn họ không thể bước vào.

Gió nhẹ phát phơ bay qua hàng cây, làm lá cây rung động phát ra những tiếng “xạc xào”, không khí lạnh lạnh làm cho người ta cảm thấy phấn chấn, thoải mái. Buổi sáng trong rừng yên tĩnh đến mức khi bước chân đạp lên bụi cỏ có thể nghe được âm thanh “sàn sạt” rõ ràng, mười người Tần Ly cứ như vậy tiếp tục đi về phía trước. Ai cũng vô cùng cẩn thận, đề cao cảnh giác, liên tục quan sát tình huống xung quanh, tuy rằng phần lớn huyền linh thú ở khu vực này cấp bậc không quá cao, bình thường cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không loại bỏ khả năng xuất hiện tình huống giống như lần hội ngộ Bích Lân Xà vừa rồi.

Đi khoảng nửa canh giờ, bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, dày đặc đến tận chân trời, trời ngày một tối dần, cuồng phong nổi lên mang theo đất cát tấp vào mặt mọi người khiến bọn họ khó có thể mở mắt.

“Tất cả mọi người tập hợp lại đây, xem ra trời sắp đổ mưa to, trước hết chúng ta tìm chỗ dựng trại tránh né một chút rồi tính tiếp.” Nguyệt Diệu Thần la to về phía cả đội.

Trong lúc hán nói, mọi người chỉ thấy một tia sét xẹt ngang qua mờ đầu cho một loạt các đợt sấm gào thét vang rền cả một góc trời, sau đó mưa rơi tầm tã như trút nước.

Tục ngữ có câu: “Họa vô đơn chí(1).” Mọi người đang bối rối tìm nơi trú mưa, chợt nghe từ đằng xa truyền đến âm thanh “rầm rập” rung động cả mặt đất.

(1): Nguyên câu: Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai. Có nghĩa là xui xẻo đến không chỉ đến một mình, may mắn không bao giờ quay lại lần thứ hai.

“Không tốt, là một đàn huyền linh thú, mọi người chuẩn bị chiến đấu!” Nguyệt Diệu Thần cảm lấy thiên phẩm bảo khí của mình là một thanh cương kiếm(2), hán vận đủ linh lực truyền và trong, thanh kiếm liền lóe lên hào quang màu xanh biếc. Sau đó, hán triệu hồi huyền linh huyền thú ngũ giai – Tật Phong Báo, một con báo lớn màu đen ngẩng đầu chờ đợi, cả người tản mát hơi thở mạnh mẽ. Nó đứng chắn trước mặt chủ nhân, nhằm bảo vệ chủ nhân của nó, toàn thân rơi vào trạng thái chuẩn bị, chờ lệnh phát động của Nguyệt Diệu Thần.

(2): Cương = thép

Không ngờ chiếc quạt xương rồng luôn nằm trên tay Hàn Hi Bạch là một kiện thiên phẩm bảo khí, huyền linh thú của hán cũng là một con huyền linh huyền thú cấp năm, đó là một con tuyết lang xinh đẹp dị thường, toàn thân mang bộ lông trắng như tuyết, lại vô cùng mềm mại, mắt đỏ nhìn chăm chăm vào động tĩnh phía trước.

Nghe được lời nói của Nguyệt Diệu Thần, mọi người triệu hồi huyền linh thú của mình ra, toàn bộ linh khí bảo khí trên người bọn họ cũng đều được chuẩn bị sẵn sàng.

Đàn huyền linh thú chạy tới chỗ bọn họ đang đứng. Phần lớn đều là huyền linh thú cấp tám cấp chín, có một ít huyền linh thú trộn lẫn bên trong. Tuy rằng cấp bậc toàn chỉnh thể không cao nhưng số lượng vô cùng khổng lồ, nếu không cẩn thận sẽ lâm vào nguy hiểm.

Trong tay Tần Ly cầm một thanh đoản chùy(3), linh lực của nàng bao trùm toàn thân đoản chùy, nàng chuẩn bị dùng công pháp võ công kiếp trước để nghênh chiến. Hiện tại nàng không thể thi triển bí quyết Huyền Hóa, bất kì loại lửa nào cũng không chịu được cơn mưa lớn thế này, vì thế nàng buông tha cho việc sử dụng công kích linh kỹ.

(3): dao ngắn

“Ly nhi, lát nữa theo sát ta, ta bảo hộ ngươi.” Tần Tiêu Vũ vận chiến khí, chiến khí màu vàng bao phủ toàn thân.

“Tiểu huynh đệ, theo sát phía sau chúng ta, ngàn vạn lần đừng rời khỏi chúng ta.” Nguyệt Diệu Thần nói xong, lập tức cùng Hàn Hi Bạch và Tần Tiêu Vũ vây quanh Tần Ly, đưa Tần Ly vào chính giữa ba người.

Đàn thú đã tới trước mặt mọi người, mọi người cùng tập hợp lại một chỗ, tạo thành đội hình hỗ trợ nhau, cấp bậc cao đi cùng cấp bậc thấp, ai cũng đề cao tinh thần chuẩn bị chém giết tạo thành một đường giữa. Huyền linh thú thật sự rất nhiều, căn bản không kịp thi triển linh kỹ, vì thế mọi người chỉ có thể cầm vũ khí chém giết. Trong rừng tối lóe ra hào quang muôn màu từ cơ thể bọn họ, đem máu tươi của huyền linh thú nhuộm mình thành một thân đồ chói.

“Thống khoái(4), đã lâu rồi không chém giết đã tay thế này!” Hàn Hi Bạch hét lớn.

(4): sung sướng, thỏa mãn

“Đúng vậy, đây mới là thí luyện chân chính, chỉ có như vậy mới có thể trưởng thành.” Nguyệt Diệu Thần phụ họa.

“Hai vị huynh trưởng không thể chỉ biết có mình thống khoái như vậy được, tiểu đệ đây cũng đã lâu rồi không được chiến đấu!” Tần Ly nói xong, lách mình ra khỏi vòng bảo hộ, vận mê tung bước(5) nàng linh hoạt di chuyển trong đàn thú dữ, khi thì xuất hiện bên trái khi thì xuất hiện bên phải. Nàng mạnh mẽ giơ tay chém giết, thuần thục đâm vào những điểm yếu của từng loại huyền linh thú. Chỉ một lát sau, số lượng huyền linh thú chết dưới tay nàng đã theo kịp bọn họ.

(5): mê tung = khiến cho người khác không nhìn kịp tung tích của mình

Đám người Nguyệt Diệu Thần thấy Tần Ly ra khỏi vòng bảo hộ, trong lòng hoảng sợ không thôi, sợ nàng bị huyền linh thú đã thương. Bọn họ định kéo nàng trở lại vòng bảo hộ, bọn họ lại nhìn thấy một màn ngoài ý muốn, áo trắng nàng tung bay, một nửa như yêu, một nửa như tiên nhân vùng vẫy trong biển thú, mỗi lần ánh sáng xanh phát ra từ đoản chùy xoẹt qua, là lại có thêm một huyền linh thú ngã xuống.

Cổ lẽ ngay tại một khắc này, hình ảnh xinh đẹp kia đã gieo vào lòng ba người bọn họ. Bóng trắng yêu dị kia cứ như vậy mà chiếm giữ một vị trí quan trọng trong tim bọn họ, không thể xóa nhòa.

“Tiểu huynh đệ, không ngờ ngươi lại lợi hại như vậy, ha ha... Được rồi, chúng ta tỷ thí xem ai giết được nhiều thú hơn.” Nguyệt Diệu Thần cười nói. Hẳn vốn cho rằng bản lĩnh luyện được của Tần Ly dường như rất lợi hại, nhưng hẳn không tưởng tượng được nàng đã đạt tới cảnh giới đại huyền linh sư. Vốn dĩ ai cũng công nhận hần và Hàn Hi Bạch là thiên tài, nhưng so với Tần Ly, thì thiên tài như bọn họ tính là cái gì?

Có lẽ là bị Tần Ly kích thích, tuy rằng mọi người đều bị thương, nhưng những nỗi đau đó không hề ảnh hưởng tới họ, ngược lại, càng làm họ thêm tham chiến, liều chết mà tiến lên.

Không biết qua bao lâu, rốt cục mọi người cũng đã mở được đường máu. Lúc này, mưa cũng đã tạnh dần, Nguyệt Diệu Thần dẫn mọi người đi tìm một nơi tương đối an toàn, chuẩn bị cắm trại trú mưa, tiện thể nghỉ ngơi một chút, vết thương trên người cũng cần được xử lí.

Nguyệt Diệu Thần tìm mãi cuối cùng cũng tìm được một khu đất trống đủ rộng, mọi người bắt đầu dựng trại.

Quần áo trên người Tần Ly ướt đầm, chuẩn bị thay quần áo khác. Vừa mới cởi áo khoác, thì Nguyệt Diệu Thần xông vào. “Tiểu huynh đệ...”

Tần Ly nhanh chóng lấy quần áo che người lại, xoay người nói: “Thần ca ca, phiền ngươi lần sau trước khi vào thì nói một tiếng

“Đều là tiểu nam hài, phiền toái như vậy làm gì, Chẳng lẽ ngươi là nữ nhi sao? Ha ha” Nguyệt Diệu Thần vô tâm vô phách cười lớn.

Đầu Tần Ly đầy hắc tuyến, chỉ có thể nói: “Ngươi tìm ta có việc gì sao?”

“À, bọn họ hầm canh làm ấm người, ngươi có muốn uống một chén hay không? Vừa rồi ngâm nước mưa lâu như vậy, sợ hàn khí xâm nhập thân thể.” Nguyệt Diệu Thần cảm giác được Tần Ly đang mất hứng, không biết mình đã chọc gì tới nàng, khiến hần hơi hơi đau đầu, chỉ có thể cười cười.

“Được, ta thay xong quần áo sẽ ra.” Tần Ly nhìn thấy Nguyệt Diệu Thần như vậy, cũng không có động tác gì khác.

Nguyệt Diệu Thần thấy vậy, cười mỉa hai tiếng rồi nhấc chân bước ra ngoài.

Vốn dĩ khi nàng đi riêng cùng Tần Tiêu Vũ, Tần Ly không cảm thấy bất tiện gì cả, nhưng bây giờ nàng phát giác chuyện này thật sự rất phiền toái. Nếu về sau nàng muốn đi nhà xí hoặc là tắm rửa, thì lúc nào cũng phải đề phòng mấy người này sao? Ai, đau đầu.

Tần Ly thay xong quần áo, sau đó bước ra ngoài, Hàn Hi Bạch nhìn thấy nàng, liền múc một chén canh đưa cho Tần Ly, nói: “Tiểu huynh đệ, trên người ngươi có một vết thương cần phải xử lý một chút, lát nữa ta giúp ngươi băng bó.”

Vừa rồi trong quá trình điều chế giữa đàn huyền linh thú, mọi người ai cũng bị thương ít nhiều, Tần Ly được bọn Nguyệt Diệu Thần bảo hộ, xem như là ít bị thương nhất, nhưng ở cánh tay lại có vài vết thương nhẹ.

“Không cần đâu, để Tiểu Vũ băng bó giúp ta là được rồi. Nhưng ngươi và Thần ca ca lại thay ta cần không ít công kích. Ở đây ta có một ít Nguyên Linh đan, ngươi cầm lấy, phân cho mọi người đi.” Tần Ly lấy một bình sứ trắng trong ngực ra, đưa cho Hàn Hi Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Phụng Tiễn Thần Bí Cường Đại

(1): mạnh mẽ

Hàn Bạch Hi tiếp nhận Nguyên Linh đan trong tay Tần Ly, sau đó hân hoan phát cho những người bị thương nặng hơn trước. Nguyệt Diệu Thần thấy mặt ai cũng mặt mày, quyết định nghỉ ngơi thêm hai ngày rồi mới tiếp tục đi.

Cuối cùng mưa cũng tạnh, không khí sau cơn mưa vô cùng mát mẻ. Mọi người ai cũng vô cùng mặt mày, sau khi ăn no, ngoại trừ hai người được cử ra canh gác, những người khác đều chui vào lều nằm ngủ. Tâm tình khẩn trương được buông lỏng, tất cả mọi người đều ngủ ngon vô cùng.

Sáng ngày hôm sau, Nguyệt Diệu Thần thức dậy đi thay hai người canh gác khác, nhưng đến khi bước ra khỏi lều thì chỉ thấy bên ngoài một mảnh im lặng không có một ai. Không xong rồi, hôm qua ngủ say quá, chắc hai người kia không xảy ra chuyện gì chứ?

Hắn càng nghĩ càng lo lắng, vội vàng đi gọi mọi người dậy, chia mỗi nhóm ba người đi tìm kiếm xung quanh.

“Mọi người tự chia tổ cho nhau, mỗi tổ ba người, tìm kiếm ở quanh đây xem, hai người họ không thể đi xa, hai canh giờ sau tập hợp lại chỗ này.” Nguyệt Diệu Thần phân phó xong, tất cả mọi người chia nhóm và bắt đầu xuất phát.

Tần Ly để Tần Tiêu Vũ ở lại, lỡ như có hai người họ quay lại thì cũng có người chiếu cố, còn bản thân nàng thì đi cùng Nguyệt Diệu Thần và Hàn Hi Bạch ra khỏi trại, nhắm thẳng một hướng mà đi.

“Tiểu Ly Ly, ở phía tây nam cách đây không xa có một cổ hơi thở rất mạnh.” Khuynh Nhan lên tiếng nhắc nhở nàng.

“Thần ca ca, Hàn ca ca, chúng ta đi hướng này xem thử.” Tần Ly chỉ tay về phía tây nam, nhắc chân đi đầu, dựa theo lời của Khuynh Nhan mà bước tới

Phân Cách Tuyển

Ở dưới một gốc cây cổ thụ to lớn, một thiếu niên tóc đỏ đang ngồi xổm nghiên cứu cái gì đó, miệng lẩm ba lẩm bầm, mà quan trọng là hai người mất tích của đội đang hôn mê bất tỉnh dưới sát gốc cây.

“Các trưởng lão nhất định đã gạt người, nói nhân loại cường đại như thế nào, giải đối như thế nào, cuối cùng ngay cả một chiêu của ta cũng đỡ không được. Nếu lần này không trốn ra ngoài, thì ta chắc chắn tiếp tục bị bọn họ lường gạt! Xem ta như trẻ con không biết gì sao? Buồn cười, ngay cả ta cũng dám gạt, chờ ta trở về, ta nhất định phải nhổ sạch lông bọn họ, làm cho bọn họ trở thành phụng hoàng troc.”

Hắn đâu hiểu được rằng các trưởng lão lừa gạt hắn chính là vì muốn dọa hắn hoảng sợ để hắn không tùy ý chạy loạn. Không ai ngờ dọa hắn nhiều như vậy lại gọi cho hắn tò mò.

Dưới gốc cây, hai người hôn mê ngồi dựa vào nhau, đầu tóc cùng quần áo đã cháy đen, vô cùng thê thảm.

Lúc ba người Tần Ly lại gần, liếc mắt một cái liền nhận ra hai người kia, vội vàng chạy nhanh qua.

Thiếu niên tóc đỏ nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn về phía ba người: “Uy, các người cũng là nhân loại sao?”

Ba người dừng bước, liếc mắt nhìn nhau. Thiếu niên này có mái tóc màu đỏ, ngũ quan vô cùng tinh xảo, giữa trán có một ấn ký hình ngọn lửa. Tuy rằng từ bộ dáng cho đến cách ăn mặc đều là nhân loại, nhưng hơi thở đến khí chất lại không giống chút nào. Vốn dĩ bọn họ không chắc chắn lắm nhưng khi nghe câu hỏi kia của hắn, trong lòng bọn họ đã biết kết quả rồi. Có thể hóa thành hình người, cấp bậc của hắn ít nhất cũng đã đạt tới thánh thú.

Làm sao bây giờ, hiện tại đã đi qua, có biện pháp nào có thể thoát khỏi tiểu tổ tông này không? Thánh thú không phải là thứ mà bọn họ có thể đối phó.

“Này, ta đang hỏi các ngươi đó!” Thiếu niên tóc đỏ đứng dậy bước đến gần bọn họ.

Tần Ly quyết định phải hòa hảo với hán một chút, nếu chọc giận hán, cho dù có mượn lực lượng của Khuynh Nhanh cũng không hoàn toàn có thể toàn thân trở ra: “Ừ, chúng ta là nhân loại!”

“Các ngươi cũng yếu như bọn họ sao?” Thiếu niên tóc đỏ bắt mắt nhìn hai người bất tỉnh trên mặt đất.

“Ta đã trả lời ngươi một vấn đề, ngươi cũng phải trả lời một câu hỏi của ta! Như vậy mới công bình, đúng không?” Tần Ly dò hỏi.

Thiếu niên tóc đỏ ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu, nói: “Được, ta trả lời ngươi một vấn đề.”

“Ngươi là người bắt bọn họ tới sao?” Tần Ly chỉ hai người kia.

“Cũng không phải ta bắt bọn họ, ta nhìn thấy bọn họ ở đây. Lần đầu tiên ta nhìn thấy nhân loại, muốn thử nhìn xem bọn họ có lợi hại như trong truyền thuyết hay không. Ai ngờ được chỉ mới ra một chiêu, bọn họ lại biến thành như vậy.” Thiếu niên tóc đỏ bĩu môi.

“Mang đi đi, ta còn đang buồn rầu không biết phải xử lý thế nào. Thực vô vị, thì ra nhân loại yếu đuối như vậy.”

Ba người Tần Ly mặt đen lại, hai người này cũng thật xui xẻo, làm sao lại đụng phải tổ tông sống này. Nguyệt Diệu Thần cùng Hàm Hi Bạch chạy đến chỗ hai người nằm, kiểm tra một phen, thấy tính mạng bọn họ không bị nguy hiểm, thở phào một hơi, lấy đan dược chữa thương cho bọn họ dùng.

Hàm Hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần đỡ hai người bọn họ, cả đám chuẩn bị về doanh trại, đi chưa được mười bước thì thiếu niên tóc đỏ đã đuổi theo: “Này, các người từ từ.”

“Có việc gì sao?” Tần Ly hỏi.

“Ta muốn xem cuộc sống nhân loại các người, ta có thể theo các ngươi được không?” Thiếu niên tóc đỏ nghĩ đến việc mình trốn đi là vì muốn học hỏi thế giới bên ngoài. Nhân loại tuy rằng nhỏ yếu, nhưng nghe nói cuộc sống của bọn họ rất thú vị. Vừa lúc gặp được một đám nhân loại, có thể đi theo bọn họ trải nghiệm cuộc sống của con người.

“Đi theo cũng được, nhưng chúng ta không có quay về liền, chúng ta còn phải ở trong rừng thêm vài ngày nữa.” Tần Ly không muốn chọc giận hán, nên cho hán một câu trả lời vừa ý.

“Không sao, dù sao ta cũng có rất nhiều thời gian.” Thiếu Niên tóc đỏ vui vẻ cười.

Vì thế đến lúc trở về trại, tổ hợp ba người biến thành năm người một thú.

Tìm được hai người mất tích, bọn họ vốn dĩ có thể buông lỏng, nhưng nhìn thấy có thêm một huyền linh thú có thể hóa nhân hình trở về cùng bọn họ, mọi người lại càng lo lắng. Mỗi người đều thận trọng, sợ chọc tới hán lại bị hán đốt thành hắc nhân.

Đến giờ ăn cơm, thiếu niên tóc đỏ chạy đến cạnh Tần Ly, ngồi xuống.

“Theo ta làm gì?” Tần Ly có chút bất đắc dĩ.

Sau khi trở lại doanh trại, thiếu niên tóc đỏ chạy một vòng, quan sát tất cả mọi người một lượt, cuối cùng vẫn tiếp tục theo sau Tần Ly. Nàng đi đến chỗ nào, hán liền theo tới chỗ đó, như hình với bóng.

Thiếu niên tóc đỏ cười cười, lộ ra cái răng nanh nhỏ, nói: “Tâm thấy ngươi rất ý vị, nhìn ngươi rất thuận mắt. Bọn họ nhìn thấy ta ai cũng run cầm cập, nhưng ngươi lại không sợ ta.”

Tần Ly buồn bực, nàng nên sợ hãi hán mới đúng.

“Ta là Phượng Tiêu, còn ngươi?” Phượng Tiêu hỏi.

“Tần Ly.”

“Nghe, vậy các ngươi đến Lạc Hoa Sâm Lâm làm gì vậy?”

“Thí Luyện.”

Nơi này có gì hay để thí luyện? Huyền linh thú nơi này nhìn thấy ta là bỏ chạy mất bóng. Ở đây chỉ có mấy lão già trong kia lợi hại. Nhất là ở thú linh.... Hắc hắc, không nói ra vẫn hơn. Coi như ngươi không nghe thấy gì đi, nếu không lão nhân nhà ta làm thịt ta.”

Tần Ly nghe thấy hai chữ “thú linh”, tò mò nổi lên, biết Phượng Tiêu sẽ không nói, nàng hỏi Khuynh Nhan: “Khuynh Nhan, ngươi có biết thú linh không?”

“Ta cũng chỉ nghe nói qua địa phương kia, chưa có đến đó. Nam đó chủ nhân muốn đi vào lịch lãm một phen, nhưng lại tìm không thấy cửa vào. Nghe nói cửa vào ở trong Lạc Hoa Sâm Lâm, nhưng lại rất bí ẩn. Địa phương đó không phải là nơi ngươi có thể đi vào, huyền linh thú cấp thấp nhất cũng đã

đạt tới thần thú, không biết còn tồn tại nào đáng sợ hơn nằm trong đó nữa không!”

Tần Ly nghe thấy cấp thấp nhất cũng đã là thần thú, lập tức ngậm miệng lại không nhắc tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: Tiếp Tục Rời Đi

Phượng Tiêu thấy Tần Ly không nói gì, chủ động lên tiếng: “Đúng rồi, không phải ngươi nói đến Lạc Hoa Sâm Lâm lĩnh làm hay sao? Ta có thể dẫn đường cho ngươi, đến nội địa sâm lâm ta cũng đã từng tiến vào. Trung bộ không có gì hay để chơi, ta đưa ngươi đi vào trong chơi được không?”

Tần Ly hoàn toàn không còn gì để nói, với tu vi của nàng mà đi vào đó không phải là nộp mạng hay sao? Nhưng nghĩ lại Phượng Tiêu quen thuộc với khu rừng này như vậy, nàng có thể hỏi hân sào huyết của Ảnh Nguyệt bạch Hồ ở đâu, còn có sự tình của Sinh Mệnh chi tinh.

“Ngươi có biết nơi nào trong nội địa tràn đầy mộc khí hay không?” Tần Ly thử thăm dò, nàng không ôm quá nhiều hi vọng.

Không thể không nói ý tưởng này của nàng vô cùng chuẩn xác.

Phượng Tiêu lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết cái này, nhưng ta có thể hỏi thăm giúp ngươi một chút. Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?”

“Huyền linh thú của ta đang tiến giai, bây giờ nó rất cần một loại thảo dược, loại thảo dược này chỉ có thể tìm thấy ở nơi dư thừa mộc khí.” Tần Ly không dễ dàng bại lộ mục đích của mình, chỉ có thể uyển chuyển giải thích đại khái cho Phượng Tiêu.

”Không thể tưởng tượng được lại có người đối xử với huyền linh thú tốt như vậy. Nó thuộc tộc nào, cần thảo dược gì để phụ trợ? Chỉ có huyền linh thú có huyết mạch đặc thù mới cần một vài thủ đoạn phụ trợ khi tiến giai, chẳng lẽ huyền linh thú của ngươi thực sự mang huyết mạch đặc thù sao?”

Trong các loại huyền linh thú, những loài bình thường chỉ có thể dựa vào tu luyện và luyện hóa tinh hạch của các huyền linh thú khác mới có thể tiến giai. Không chỉ cần phải thực hiện tuần tự để tiến giai, hơn nữa tốc độ tiến giai cũng chậm hơn. Nếu trong thân thể mang huyết mạch của thần thú mới có thể thăng cấp vượt giai, nhưng đồng thời cũng nguy hiểm vô cùng, cho nên chủng loại này cần một ít thủ đoạn phụ trợ mới giảm bớt nguy cơ tồn tại trong quá trình tiến giai.

“Ân, có thể xem như nó mang huyết mạch thần thú, nó là Ảnh Nguyệt Bạch Hồ. Thời điểm ta nhặt được nó, toàn tộc nó đã bị ..., bây giờ chỉ còn có nó. Ta muốn đi tìm lại nơi ở của tộc Ảnh Nguyệt Bạch Hồ, mang nó về để nó nhìn lại một chút, tiện thể xem thử xem còn tộc nhân nào của nó còn sống hay không.”

“Ảnh Nguyệt Bạch Hồ? Hình như chúng nó bị tộc Bạch Hồ đuổi ra khỏi nội địa, hẳn là chúng nó cư ngụ ở trung bộ! Ta có thể mang ngươi đi tìm.”

Tần Ly ngẫm nghĩ: dù sao bọn Nguyệt Diệu Thần ở đây vài ngày nữa, không bằng nhân mấy ngày này, nàng đi vào nội địa xem thử. Có Phượng Tiêu bên cạnh nàng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

“Này, rốt cuộc ngươi có đi hay không? Ta tương đối thuận mắt ngươi, muốn kết bằng hữu với ngươi, nếu đổi lại là người khác chắc chắn sẽ không được đãi ngộ tốt vậy đâu. Đương nhiên ta cũng có điều kiện của mình, ta đưa ngươi vào nội địa, sau khi kết thúc chuyến đi, ngươi phải dẫn ta thăm thú thế giới của nhân loại các ngươi.” Phượng Tiêu thấy Tần Ly không mở miệng, gấp gáp hỏi han.

Tần Ly cảm thấy Phượng Tiêu thực đặc biệt, quả thực là một thành phần nổi bật trong huyền linh thú, trong khi những huyền linh thú khác nhìn thấy nhân loại mà không trốn thì chính là truy sát, vậy mà hắn lại muốn kết giao với nhân loại.

“Vì cái gì lại muốn trở thành bằng hữu của ta? Chúng ta rõ ràng mới gặp nhau chưa lâu, hơn nữa ta còn là nhân loại. Không phải huyền linh thú các ngươi luôn chán ghét nhân loại sao?” Tần Ly có chút tò mò.

“Kỳ thực huyền linh thú chúng ta chẳng liên quan gì đến nhân loại, vốn là nước sông không phạm nước giếng, những người chân chính thống hận nhân loại chính là những huyền linh thú cấp thấp hơn. Chúng nó không có thực lực mạnh mẽ, không cách nào bảo vệ chính mình cho nên mới bị bắt giết hoặc khế ước. Nếu ngươi thấy đã có người khế ước thánh thú hoặc thần thú, không phải do huyết thống họ tiến hóa mà là do huyền linh thú tự nguyện. Người đứng nhìn ta mang bộ dáng tùy tiện mà đánh giá ta, bộ tộc chúng ta có trực giác rất chuẩn xác. Nếu ta đã nhận thức ngươi là bằng hữu của ta, chứng tỏ rằng con người ngươi rất không tồi.” Phượng Tiêu giải thích.

“Được, ngươi đã xem ta là bằng hữu, ta cũng không nên già mồm cãi láo, về sau, ngươi là bằng hữu của Tần Ly ta.”

“Thế này mới được, ta đã nói rồi, ta không nhìn lầm ngươi!” Phượng Tiêu vỗ vỗ bả vai Tần Ly.

Tần Ly cũng vỗ vỗ vai hấn, hai người nhìn nhau cười.

“Ngươi chờ ta một chút, ta nói một tiếng với bằng hữu ta rồi chúng ta xuất phát.” Nếu đã quyết định sẽ vào nội địa, Tần Ly sẽ lập tức lên đường không trì hoãn.

Đến trước lều của Nguyệt Diệu Thần, Tần Ly hỏi: “Thần ca ca, ta có thể vào không?”

“Tiểu huynh đệ, có việc gì? Mau vào đây rồi nói.” Nguyệt Diệu Thần nghe thấy thanh âm của Tần Ly, xốc màn cửa lên gọi Tần Ly vào.

“Không cần đâu, ngươi đã ra đây rồi thì ta sẽ nói ở đây luôn vậy, ta tính thừa dịp mấy ngày này đi vào nội địa cùng Phượng Tiêu thăm thú. Nếu thời điểm các ngươi chuẩn bị xuất phát mà ta còn chưa trở về vậy thì không cần chờ ta đâu.” Tần Ly đáp lời.

“Cái gì? Ngươi tiến vào trong nội địa? Không Được, tuyệt đối không được. Còn có... Phượng Tiêu là ai?” Nguyệt Diệu Thần nghe thấy Tần Ly nói muốn tiến vào nội địa, cực lực phản đối.

“Phượng Tiêu chính là huyền linh thú đã theo chúng ta về, có hấn đi cùng ta, ngươi không cần lo lắng.”

“Không được, ngươi không quen thuộc với hấn, hấn làm sao có thể bảo vệ tốt cho ngươi?”

Thần tình Tần Ly cười khỏ, sớm biết vậy chi bằng nàng lưu lại một phong thư rồi đi. Không nghĩ hấn bình thường ngốc ngốc lại có thể bướng bỉnh như vậy, nàng có nói thế nào cũng không đồng ý. Không có biện pháp, nàng trở lại lều của mình, chuẩn bị trộm xuất phát vào ban đêm.

Màn đêm buông xuống, không gian huyền siêu chứa đầy những đốm sáng li ti, ba người Tần Ly, Phượng Tiêu và Tần Tiêu Vũ lặng lẽ ra khỏi lều trại. Nhìn thấy hai người canh gác cho doanh trại, Tần Ly vừa muốn tìm biện pháp trốn đi, kết quả Phượng Tiêu liền trực tiếp làm cho bọn họ hôn mê. Tần Ly cho hấn một ánh mắt xem thường, bắt đầu đi báo Tần Tiêu Vũ đến xác định rằng hai người không có vấn đề gì mới đi khỏi doanh trại.

Lúc này, có hai người từ lều của Nguyệt Diệu Thần bước ra, đúng là hai người Nguyệt Diệu Thần và Hàn Hi Bạch.

“Ta đã nói hấn sẽ không nghe lời ngươi mà!” Hàn Hi Bạch nói.

“Ai, không nghĩ hấn còn quật cường hơn cả ta.” Nguyệt Diệu Thần vô cùng bất đắc dĩ.

“Ngươi cũng đừng có quá lo lắng, tiểu huynh đệ ở cùng chỗ với huyền linh thú kia nhất định sẽ không có việc gì. Hấn không phải là người lỗ mãng, nếu đã nói một tiếng với ngươi, tức là hấn đã suy nghĩ rất chu toàn. Dù sao chúng ta còn ngây ngốc ở trong này vài ngày, thuận tiện chờ bọn họ.”

Sau đó ba người Tần Ly hướng về nội địa mà đi, trên đường đi vô cùng yên tĩnh, một con huyền linh thú cũng không thấy. Xem ra có một con huyền linh thú cường đại bên người thật là tốt, tránh được không ít phiền toái.

“Hướng kia chính là địa bàn của thiên thú, từ trung bộ đến nơi này của nội địa bọn hấn đều vô cùng quen thuộc. Ta mang ngươi đến lãnh địa của Huyền Quy (1), bọn chúng xem như là thiên thú sống ở đây lâu nhất, có vấn đề gì cứ hỏi chúng.” Phượng Tiêu đề nghị.

(1): Rùa đen

“Được, ngươi rành nơi này hơn chúng ta, chúng ta nghe ngươi. Nhưng ngươi xác định bọn họ sẽ nói cho ta biết sao? Ta chính là nhân loại, chỉ sợ chúng nó hận không thể ăn thịt ta!” Tần Ly có chút hoài nghi.

“Yên tâm, nếu các ngươi đến đây một mình, khẳng định là sẽ bị tên này giết, Nhưng có ta ở đây, có cho chúng nó thêm mười lá gan cũng không dám.” Phượng Tiêu vỗ ngực cam đoan.

Quả nhiên, càng đi càng thấy nhiều huyền linh thú, nhưng đều nhìn bọn họ từ đằng xa, không dám tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Tử Tâm Đẳng

Phượng Tiêu dẫn đường phía trước, sau đó tới Tần Ly, Tần Tiêu Vũ đi ở sau cùng, ba người tiếp tục tiến lên phía trước dưới ánh mắt soi mói của các huyền linh thú. Đột nhiên, Tần Tiêu Vũ cảm giác đuôi mình bị thứ gì đó quấn chặt, nhìn xuống xem thử, hấn liền thấy một sợi dây màu tím đang cuốn lấy mình. Hấn cũng không đặt ở trong lòng, cúi người xuống gỡ ra, lúc này bỗng dưng có thêm mấy sợi dây tím từ đâu xông ra trói chặt hấn lại. Hấn càng giãy dụa, sợi dây lại càng buộc chặt hơn, cho dù có vận chiến khí lan tràn toàn thân cũng không thoát khỏi ma trảo của nó.

Tần Ly nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh sần sật, vừa quay đầu lại, nàng lập tức nhìn thấy Tần Tiêu Vũ bị cây tử đằng kéo ngược về phía sau, còn hấn thì vẫn đang liêu mạng giãy dụa. Trên tay Tần Ly xuất hiện một ngọn lửa, đốt đứt cái mở lộn xộn đang bám trên người Tần Tiêu Vũ, ngay lập tức

những sợi dây màu tím di chuyển quần quai trên mặt đất, phát ra những tiếng “xèo xèo” vô cùng kì quái, bọn chúng chần chừ một chút, không cam lòng mà rút về.

Mặt Tàn Tiêu Vũ có chút đỏ lên, hần căn bản không nghĩ rằng loại thực vật này lại có thể lợi hại như vậy, khiến hần không thể thoát ra được. Nếu không phải nhờ Tàn Ly phát hiện sớm, hần không biết mình sẽ bị kéo tới đâu nữa.

“Ly nhi, ta... cảm ơn.”

“Tiêu Vũ, ngươi bị cuốn như vậy sao không quát to một tiếng?” Tàn Ly không nghĩ tới trong rừng này, ngay cả một cái cây cũng nguy hiểm tới vậy, nếu nàng không sớm phát hiện, nàng thật sự không dám nghĩ tới hậu quả đó, vì thế giọng điệu nàng trầm xuống.

“Ta... ta nghĩ rằng mình có thể thoát ra.” Mặt Tàn Tiêu Vũ càng ngày càng đỏ, xấu hổ đến mức không biết nên nói cái gì.

“Tiêu Vũ, ta không hi vọng ngươi cậy mạnh như vậy! Nếu không phải vừa rồi ta phát hiện kịp thời, ngươi sẽ tình nguyện bị kéo phải không? Đối với ngươi, tư tưởng chủ nghĩa đại nam nhân quan trọng hay là mạng quan trọng?” Tàn Ly nghĩ tới hậu quả mà hoảng sợ vô cùng. Từ khi thu nhận năm người bọn họ, bọn họ trở nên rất quan trọng đối với nàng, thiếu chút nữa nàng đã mất đi một người quan trọng, vì vậy, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra sợ hãi.

“Sẽ không, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, Ly nhi, đừng nóng giận!” Tàn Tiêu nhận ra Tàn Ly lo lắng.

“Sao vậy? Các ngươi dừng lại sao không nói ta một tiếng? Hại ta này giờ làm bầm một mình.” Phụng Tiêu vừa đi vừa nói chuyện, nói cả nửa ngày cũng không thấy ai trả lời, hần quay lại thì phát hiện mọi người đã mất tăm.

“Đó là cây gì? Thật là lợi hại!” Tàn Ly chỉ vào đoạn tua dây bị đứt trên mặt đất, hỏi.

“À, đây là Tử Tâm Đằng, chúng thích sinh hoạt ở nơi có linh khí tương đối tràn đầy, loại cây này tương đối phổ biến ở trung bộ và nội địa. Các ngươi cứ theo sát ta, đừng cách ta quá xa, nếu không sẽ rất nguy hiểm” Phụng Tiêu nói.

Tàn Ly suy nghĩ một chút, hỏi: “Nơi dày đặc Tử Tâm Đằng nằm ở đâu?”

“Ngươi hỏi cái này làm gì?” Phụng Tiêu tò mò.

“Ta phải tìm kiếm thảo dược sinh trưởng ở nơi dư thừa linh khí như thế, ta nghĩ nơi Tử Tâm Đằng sinh hoạt nhiều nhất sẽ có thể tìm ra loại thảo dược này.” Tàn Ly giải thích.

“À, đến lúc đó ta giúp ngươi hỏi lão ô quy(1) kia thử xem. Bây giờ đi nhanh một chút, các ngươi theo sát ta.” Phụng Tiêu nói xong liền nhắc bước đi tiếp.

(1): lão rùa già

Tàn Ly và Tàn Tiêu Vũ cũng bước đi nhanh hơn vì sợ chuyện ngoài ý muốn lại tiếp tục xảy ra. Đi suốt bốn ngày ba đêm, rốt cuộc bọn họ cũng đã đến địa bàn của bộ tộc Huyền Quy.

“Lão ô quy, lần ra đây, nhân gia tới rồi.” Phụng Tiêu vừa tới nói đã bắt đầu la lớn.

Lúc này tộc trưởng bộ tộc Huyền Quy đang chăm sóc linh thụ bảo bối của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng của Phụng Tiêu, sợ tới ngã ngựa ra.

Ai u, tiểu tử tông này sao đã trở lại rồi? Cái mạng già này sớm muộn gì cũng bị hần lấy mất.

Tàn Ly nghe thấy tiếng quát của Phụng Tiêu, trên đầu nổi ba đường hắc tuyến. Hần cũng quá mức bực hần (2) rồi! Tới địa bàn của người ta mà còn kiêu ngạo như vậy. Vừa rồi khi bước vào nàng còn thấy mấy con rùa đen, bây giờ lại chẳng thấy một mống, hần thật sự khiến nhiều người e ngại a!

(2):Dùng mánh

Chỉ một lát sau, một con rùa đen khổng lồ đi ra, tứ chi trắng kiện vô cùng, mai rùa cứng màu đen lóe hào quang, hần chính là tộc trưởng bộ tộc Huyền Quy.

“Tiểu tử tông, sao ngươi trở lại sớm vậy?” Tộc trưởng cười mỉnh mỉ.

“Thế nào? Không chào đón ta sao?” Phụng Tiêu gắt gôn.

Aizzz, còn không phải sao? Mỗi lần nhìn thấy ngươi đều mất nửa cái mạng, Huyền Quy hần cũng có nỗi khổ không thể dùng lời nói để diễn tả a.

“Làm sao có thể a, ha ha, tiểu tử tông, lần này tới tìm lão quy ta có việc gì phân phó?”

“Lần này tìm ngươi là muốn hỏi một chút chuyện mà thôi, ngươi có biết sào huyết Ảnh Nguyệt Bạch Hồ ở đâu không? Con có nơi nhiều Tử Tâm Đằng nhất là nơi nào? Đừng trả lời cho có lệ, suy nghĩ kỹ hần trả lời.” Phụng Tiêu nói.

“Ảnh Nguyệt Bạch Hồ? Tiểu tử tông, ngươi cũng biết từ sau khi Ảnh Nguyệt Bạch Hồ bị đuổi ra khỏi nội địa, cuộc sống của bọn họ bí ẩn vô cùng, lão

quy ta thật sự không biết. Nhưng nói có nhiều Từ Tâm Đẳng thì ta biết, nó nằm trong bãi tha ma trước kia của huyền linh thú. Tiểu tổ tông, ngươi hỏi chuyện này làm chi vậy?” Tộc trưởng thấy phía sau Phụng Tiêu có hai nhân loại, gương mặt trầm xuống.

“Ngươi hỏi nhiều vậy làm gì? Được rồi, ta biết ngươi không chào đón ta, ta đi đây.” Phụng Tiêu biết những huyền linh thú này không chào đón nhân loại, thậm chí còn mang oán hận rất sâu đối với nhân loại, bởi vậy cũng không muốn ở lâu trong này.

“Tiểu tổ tông, sao ngươi lại đi cùng với nhân loại? Thứ cho lão quy ta nhiều lời, thân phận của ngươi không thể quá mức thân cận với nhân loại, bọn họ ai cũng giả dối tham lam, ngươi đừng dễ bị lừa.” Tộc trưởng nói nhỏ với Phụng Tiêu.

“Chuyện của ta không cần ngươi quản, nếu có ai hỏi thì nói là không có thấy ta, có biết không? Được rồi, ta đi đây.” Phụng Tiêu cũng không có nhiều lời mà xoay người đi tìm hai người Tần Ly.

Tuy rằng huyền linh thú có thể nói tiếng người, nhưng Phụng Tiêu nói chuyện với Huyền Quy tộc trưởng bằng thú ngữ, Tần Ly không hiểu một chữ. Nhìn thấy Phụng Tiêu trở lại, vợi Việt Naàng hỏi: “Sao rồi? Hỏi được chưa?”

“Đã hỏi rồi, ta hỏi hấn dám không trả lời sao? Nơi đây đặc Từ Tâm Đẳng nằm trong bãi tha ma bỏ hoang của huyền linh thú, nhưng hấn không biết sào huyết của Ảnh Nguyệt Bạch Hồ.” Phụng Tiêu trả lời.

Xem ra chỉ có thể chờ Bạch Diễm tiến giai thành công mới có thể đi tìm sào huyết của bọn họ, bây giờ đến bãi tha ma xem thử trước.

Tần Ly tính toán kỹ lưỡng, sau đó nói với Phụng Tiêu: “bây giờ chúng ta xuất phát đi đến bãi tha ma đi!”

“Nơi đó không dễ đi, ngươi xác định mình có thể đi sao?”

“Bất buộc phải đi, cho dù khó đi ta cũng phải đi. Nếu không tìm ra thảo dược này, huyền linh thú của ta sẽ gặp nguy hiểm.” Tần Ly gật đầu kiên định.

“Ai, ta bắt đầu hâm mộ huyền linh thú của ngươi. Được rồi, chúng ta đến đó thôi.”

Phụng Tiêu tiếp tục đi phía trước dẫn đường, đưa hai người Tần Ly đến bãi tha ma bỏ hoang.

Bãi tha ma cách địa bàn bộ tộc Huyền ô không xa, ba người chỉ mất một ngày đường. Bên ngoài bãi tha ma lượn lờ sương trắng, so với sương trắng lúc trước còn đậm đặc hơn nhiều.

Để phòng ngừa vạn nhất, Tần Ly đưa cho mỗi người một viên Tị Độc Đan(3), sau đó đi về phía cửa.

(3): tránh độc đan

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Xui Xẻo, Lăn Đầu Gặp Trí Linh (1) Thánh Thú

(1): hiểu nôm na là linh hồn

Vừa xuyên qua đám sương trắng, mùi hương có chút khó ngửi lập tức xộc thẳng vào mũi bọn họ, Phụng Tiêu nhíu mày lại, ngón tay không ngừng niết mũi, nói: “Ta biết nơi này sẽ không dễ ngửi, nhưng không nghĩ tới nó có thể thối như vậy. Hai người các ngươi cẩn thận một chút, nhất định phải theo sát ta. Rất nhiều thực vật ở sâu lâm sẽ chủ động công kích, nơi này hấn là có rất nhiều, hơn nữa còn tồn tại trí linh của cao cấp huyền linh thú.”

Tần Ly thấy Phụng Tiêu cau mày, nhăn nhó mũi, khóe miệng nàng nhìn không được mà tạo thành một đường cong. Tuy mùi của nơi này không được tốt cho lắm, nhưng cũng không khoa trương như hấn nói. Qua lời nói của Phụng Tiêu, nàng cũng ý thức được sự nguy hiểm ẩn dấu trong bãi tha ma này, nhưng nàng không biết “trí linh” trong lời nói của Phụng Tiêu là cái gì. Nàng cũng không hỏi mà cẩn thận theo sát Phụng Tiêu.

Khi vừa bước chân vào nơi này, khắp nơi đều là bùn đất, chỉ có những cây cỏ thấp bé yếu ớt sinh sống. Nhưng càng đi, thì mùi hôi thối càng nồng đậm, các loại thực vật xuất hiện càng ngày càng nhiều. Phụng Tiêu dẫn đường ở phía trước, luôn miệng nói cho hai người Tần Ly cách đi cách đứng thế nào mới an toàn, không ngừng nhắc đi nhắc lại hai chữ “cẩn thận”.

Đi khoảng nửa canh giờ, ba người thấy biển hoa đỏ tươi.

“Đẹp thật.” Nhụy hoa màu đỏ tía, cánh hoa màu đỏ tươi, cánh hoa dày, cuộn cong lại, tạo thành hình cầu rỗng bên trong. Tần Tiêu Vũ chưa bao giờ thấy loại hoa nào đẹp như vậy, muốn hái một bông đưa cho Tần Ly xem. Vừa đưa tay xuống định hái, bông hoa đã Phụng Tiêu đốt cháy mất.

“Ta nói cho các ngươi biết, những thứ xinh đẹp kia không dễ dàng hái như vậy, nếu không để ý, ngay cả chết thế nào các ngươi cũng không biết đâu. Hoa này gọi là hoa Tử Vong, sinh trưởng rất nhiều trong bãi tha ma. Nếu vừa rồi ngươi chạm vào nó, không đến một khắc, toàn thân của ngươi sẽ thối rữa mà chết.” Phụng Trọng Tiêu nói xong, tay lập tức xuất hiện một ngọn lửa, đốt một dải hoa lớn tại thành một đường đi.

Tần Tiêu Vũ không còn dám tùy tiện đụng chạm, theo sát Tần Ly. Tần Ly nhìn chăm chăm ngọn lửa trên tay Phụng Trọng Tiêu, suy đoán bản thể của hắn.

Sau khi đi qua biển hoa tử vong, ba người Phụng Trọng Tiêu dừng lại nghỉ ngơi một chút, Tần Ly chuẩn bị đi hái một ít thảo dược ở gần đây. Nàng phát hiện mọi nơi tuy có chút nguy hiểm, hoa cỏ độc sinh trưởng rất nhiều, nhưng cũng có không ít thảo dược quý hiếm. Trên đường đi, nàng đã hái vài loại để trong huyền giới cho Khuynh Nhan trồng ở Dược Viên.

“Khuynh Nhan, ngươi có cảm nhận được Sinh Mệnh chi tinh đang nằm ở đâu không?” Tần Ly vừa tìm thảo dược vừa hỏi Khuynh Nhan.

“Không khí nơi đây rất hỗn tạp, ta phán đoán không được, nhưng ta có thể cảm nhận được, nó hẳn là nằm sâu bên trong bãi tha ma.” Khuynh Nhan ngẫm nghĩ một chút, sau đó cố gắng cảm nhận rồi nói.

Tần Ly bĩu môi, tiếp tục tìm kiếm thảo dược vừa ngẩng đầu lên, nàng liền thấy một cây cỏ màu tím phát ra ánh quang có ba phiến lá nhỏ nằm lệch về bên trái phía trước nàng. Nếu không phải ánh mặt trời vừa lúc chiếu tới nó, nàng thật sự sẽ không phát hiện ra.

“Khuynh Nhan, ngươi nhìn xem, cây cỏ đó có phải là Tử U Thảo không?” Giọng điệu Tần Ly có chút kích động, nếu nó quả thật là Tử U Thảo, vậy thì nàng lại có thêm một loại dược liệu để luyện chế Băng Cơ Đan.

Khuynh Nhan đã từng nói với nàng Huyền Hòa là thần hỏa, cho dù uy lực của Huyền Hòa đã giảm nhưng người thường không thể thao túng nó. Nếu nàng muốn có được hỏa chủng Huyền Hòa thì nàng phải hàng phục được nó. Mà điều kiện tiên quyết để hàng phục nó chính là nàng phải đạt tới cảnh giới huyền linh tông và phục dụng Băng Cơ Đan. Mỗi loại dược liệu để luyện chế băng cơ đan đều vô cùng trân quý, Tử U Thảo là một trong những dược liệu trọng yếu.

“Thật là Tử U Thảo, mau hái!” Khuynh Nhan vừa nghe ba chữ “tử u thảo”, kích động chạy ra khỏi Huyền Giới.

Tần Ly xoắn cao vạt áo, Chạy tới vũng bùn có Tử U Thảo, tất cả lực chú ý của nàng đều tập trung trên cây Tử U Thảo, nên không nhìn thấy những dây dài đang bò trên đất đi về phía nàng.

Ngay khi nàng vô cùng cao hứng, chuẩn bị hái Tử U Thảo, thì “Bá” một tiếng, nàng đã bị những sợi dây to dài rắn chắc trói lại. Tần Ly cũng không hốt hoảng, trên tay lập tức xuất hiện ngọn lửa cố gắng đốt những sợi dây, nhưng những sợi dây dai dẳng không chịu buông nàng ra. Tại sao lại như vậy? Tử Tâm Đẳng rất sợ lửa mà. Không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể hô Khuynh Nhan sử dụng Huyền Hòa. Ngay lúc Khuynh Nhan muốn đốt chúng nó, thì Phụng Trọng Tiêu và Tần Tiêu Vũ chạy đến.

“Ài, thật sự là không dễ cho ta chút lo.” Phụng Trọng Tiêu nhìn thấy Tần Ly bị trói, một ngọn lửa xinh đẹp xuất hiện trên tay đốt mở dây lộn xộn thành bột phấn, Tần Ly được giải thoát.

Tần Ly ném Tử U Thảo vào huyền giới, nhìn đám tro tàn, hỏi: “Đây là cây gì? Sao lại không sợ lửa?”

“Nó là Ma Quỷ Đăng, còn lợi hại hơn cả Tử Tâm Đẳng. Ngươi nhìn bên kia đi, nếu vừa rồi nó lôi ngươi đến chỗ của nó kịp thời thì ngươi đã nằm trong bụng nó rồi. Đến lúc đó ta mới cứu ngươi ra, chỉ sợ ngươi sẽ bị biến dạng hoàn toàn. Đã bảo ngươi không được đi xa, tại sao lại chạy đến chỗ này?” Phụng Trọng Tiêu chỉ một cây hoa lớn màu đen, cánh hoa của nó khép lại, nhìn dữ tợn và đáng sợ như tua dây của nó.

Tần Ly phát hiện thú thuộc tính hỏa tên Phụng Trọng Tiêu này không đơn giản, lửa của mình tuy không thực sự là huyền hỏa, nhưng cũng lợi hại hơn lửa bình thường, vậy mà nó không có chút tác dụng đối với Ma Quỷ Đăng, nhưng lửa của hắn lại có thể thiêu nó thành tro bụi trong nháy mắt, sự chênh lệch thật quá lớn.

“Ta đến đây hái thảo dược.” Tần Ly trả lời.

“Thảo dược ngươi cần là loại ngươi vừa hái à?” Phụng Trọng Tiêu hỏi tiếp.

“Không phải, nhưng nó rất quý hiếm.” Tần Ly nhìn bộ dáng lo lắng của Tần Tiêu Vũ và Phụng Trọng Tiêu, nàng lên tiếng: “Lần sau ta sẽ cẩn thận hơn, sẽ không tái phạm nữa.”

“Quên đi, tiếp tục lên đường thôi.” Phụng Trọng Tiêu nói xong, liền cất bước đi về phía trước.

Trên đường đi, ba người đã bắt đầu nhìn thấy hải cốt huyền linh thú nằm rải rác, hải cốt tỏa ra những dải hào quang phiêu tán về bốn phía, nhẹ nhàng uốn lượn, vô cùng xinh đẹp.

“Dải hào quang này là gì?” Tần Ly tò mò.

“Nó là thú linh. Có vài huyền linh thú sau khi chết đi, linh hồn của nó không tiêu tán toàn bộ, mà tụ lại rồi biến thành những dải hào quang. Trí linh mà ta nói với ngươi là một loại của thú linh. Đặc điểm của trí linh là có thể tiếp tục tu luyện. Tuy rằng cấp bậc huyền linh thú có thể không cao khi chết, nhưng trí linh của chúng nó có thể tu luyện được đến cảnh giới thánh thú hoặc thần thú.” Phụng Trọng Tiêu duỗi tay ra, một dải thú linh bay đến, lơ lửng trên tay hắn.

Lúc này, cách đây không xa, một trận dao động cuồng bạo của linh lực truyền đến, đôi mi thanh tú của Tần Ly nhíu lại, cảm giác được nguy hiểm đang

tiến lại gần.

“Vận khí của ngươi thật đủ tốt! Mới vừa đến đã có thể gặp được trí linh thánh thú, xem ra ta sắp phải thư giãn gân cốt một chút.” Phụng Tiêu vừa dứt lời, ba con Cuồng Sư(2) vàng rực vô cùng dữ tợn xuất hiện.

(2): Sư tử

“Ta đối phó với hai con, các ngươi giải quyết một con. Trí linh này cũng không phải là huyền linh thú thật sự, nhưng không thể xem thường công kích của nó. Các ngươi không được liều mạng, chỉ cần giữ chân nó cho tới khi ta giải quyết hai con này xong là được.” Nếu ba con này còn sống thì Phụng Tiêu có thể giải quyết nó ngay lập tức, nhưng trí linh thì chẳng dễ dàng như vậy.

Tần Tiêu Vũ cười khò trong lòng, giao chiến với thánh thú cho dù chỉ còn là tàn hồn cũng có thể dùng một cái tát mà tát chết hẳn. Nhưng hắn không thể lùi bước, cho dù phải liều mạng hắn cũng phải bảo vệ tốt Tần Ly.

Ba người Tần Ly gắt gao nhìn chăm chăm ba con thánh thú phía trước, một con thánh thú cấp bảy, hai con thánh thú cấp năm, ba con cuồng sư hung tợn nhìn chăm chăm ba người họ, hai bên giằng co, tình hình vô cùng căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 10: Linh Đan Tới Tay, Nguy Cơ Được Giải Trừ

Phụng Tiêu nói nhỏ với hai người Tần Ly: “Trí linh tuy rằng không có thực thể, nhưng chúng nó cũng có nhược điểm. Đó chính là linh đan, không có linh đan chúng nó không những không thể tu luyện mà còn hồn siêu phách tán. Chỉ cần lấy được linh đan trong đầu bọn chúng là có thể tiêu diệt bọn chúng. Nhưng muốn lấy được thì không hề dễ dàng, các ngươi phải cẩn thận.”

Phụng Tiêu vừa dứt lời, ánh mắt con cuồng sư cấp bảy chợt lóe linh quang, liền xông tới Phụng Tiêu. Sau khi huyền linh thú chết đi, nó không còn phải chịu uy áp của huyết mạch đặc thù nữa, cho nên dù Phụng Tiêu có cao hơn nó một bậc cũng chỉ có thể dựa vào bản sự của chính mình để giết nó.

Phụng Tiêu không dám chậm trễ chút nào, ngọn lửa màu vàng kiểu điểm nhảy múa trên bài tay của hắn, ngọn lửa cực nóng như đang gào thét, nhanh chóng phóng về phía cuồng sư. Mặt khác, một con cuồng sư cấp năm muốn đánh lên Phụng Tiêu, bóng dáng của nó vô thanh vô thức xuất hiện phía sau lưng hắn, chỉ kịp để lại cái bóng ở vị trí ban đầu. Móng vuốt nó xé gió mà đánh vào lưng hắn.

“Phụng Tiêu, cẩn thận sau lưng.” Tần Ly sợ hãi kêu thất thanh, Phụng Tiêu cũng không phải loại người ngu ngốc, lập tức tránh né.

Con cấp năm còn lại dường như không hề sốt ruột, cũng không vội tấn công Tần Ly và Tần Tiêu Vũ, nó quan sát từng động tác của hai người như đang ngắm nghía món đồ chơi của nó.

Chiến khí của Tần Tiêu Vũ mạnh mẽ bộc phát tạo thành một lớp ánh sáng màu vàng quanh quần toàn thân hắn. Tay của Tần Ly cũng đã bắt đầu nổi lửa, chuẩn bị công kích.

Ở bên kia, Phụng Tiêu cùng hai con cuồng sư không ngừng tranh đấu, khó mà phân được thắng bại, Toàn bộ thực vật xung quanh đều bị cháy đen. Lực phá hoại tương đối mạnh. Bên này, Tần Ly cũng bắt đầu sử dụng chiêu thức mà năng linh ngộ “Liệt Diễm Khiếu” để tiến hành công kích, một ngọn lửa xanh đỏ đan xen vọt ra ngoài.

Con cuồng sư cấp năm phát hiện linh lực tiềm tàng trong ngọn lửa đang không ngừng gào thét kia, thân mình hư ảo của nó lập tức tan biến trong không trung.

“Cẩn thận, chúng ta tựa lưng vào nhau, như vậy nó mới không thể đánh lên. Trí linh quả thật rất khó để đối phó, nhất định phải cẩn thận.” Tần Ly lại nói lên một ngọn lửa, sau đó nhắc nhở Tần Tiêu Vũ.

“Ngươi yên tâm, Ly nhi, cho dù liều mạng ta cũng phải bảo vệ ngươi.” Tần Tiêu Vũ cam đoan.

“Bây giờ chúng ta là chiến hữu, không phải chủ tớ. ta không muốn nghe những lời này lần thứ hai. Đường chúng ta đi còn rất dài, chúng ta nhất định không có việc gì.” Tần Ly nhún mày. nói.

Tần Tiêu Vũ và Tần Ly quay lưng lại với nhau, lời nói của Tần Ly khiến lòng hắn cảm động vô cùng. Lúc này không ai nói gì cả, chỉ tập trung quan sát động tĩnh xung quanh.

Cuối cùng nó cũng xuất hiện, Tần Ly vừa ném ngọn lửa ra, nó lại biến mất. Cứ lặp đi lặp lại như thế vài lần, linh lực của Tần Ly cũng tiêu hao khá nhiều. Trên thân thể hai người bọn họ có không ít dấu cào, cấu của cuồng sư. Nhưng con cuồng sư vẫn lông tóc vô thương, vừa xuất hiện lại biến mất giống như đang đùa giỡn.

Như vậy mãi không phải là cách, nàng nhất định phải tiếp cận được nó. Tần Ly nói với Khuynh Nhan: “Khuynh Nhan, ngươi là linh hồn thể, tương đối miễn cảm với năng lượng dao động, ngươi quan sát vị trí nói giúp ta.”

“Được, nhân gia giúp ngươi quan sát nó.” Khuynh Nhan trả lời.

“Tiêu Vũ, vũ kỹ của ngươi là Phượng Minh, dùng sóng âm công kích thử xem. Ta nói công kích ở đâu, ngươi lập tức xuất chiêu đánh tới chỗ đó.”

Tần Tiêu Vũ nghe xong, lau máu tươi ở khóe miệng, trả lời: “Được, ngươi nói vị trí, ta sẽ phối hợp.”

“Khuynh Nhan cảm ứng có một luồng linh lực dao động, nói với Tần Ly: “Phía trên, bên trái.”

Tần Ly lập tức lặp lại với Tần Tiêu Vũ. Nàng cũng không dùng linh kỹ, mà lại lặng lẽ quan sát biến hóa của vị trí mà Khuynh Nhan chỉ điểm khi Tần Tiêu Vũ ra chiêu.

“Ba ba.” Tiếng của phượng hoàng vang lên mang theo sóng âm công kích về phía linh lực dao động. Cuồng sư cấp năm đang che dấu thân hình, chuẩn bị công kích nhưng lại bị sóng âm đánh tan kế hoạch, bắt buộc phải hiện hình.

Sau khi nắm bắt được những vị trí của Cuồng sư, Tần Ly cũng bắt đầu dùng linh kỹ, hợp sức cùng Tần Tiêu Vũ tiêu hao năng lượng của nó, làm cho tốc độ của nó càng ngày càng giảm, thân hình cũng ngày càng mờ nhạt.

“Tốt, quả nhiên hữu dụng! Ngươi yểm trợ ta, ta vòng ngược phía sau đánh lên nó.” Tần Ly nói xong, chờ cuồng sư hiện hình, lệnh cho Tần Tiêu Vũ đánh lạc hướng nó, còn nàng thì phóng đến phía sau cuồng sư, nhắm lấy linh đan trong đầu nó ra.

Nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh, Tần Ly bỏ nhào về phía trước, tay phải nắm chặt gao linh đan màu đỏ, linh đan không ngừng xoay tròn, cuồng sư nổi giận gầm lên một tiếng bắt đầu giãy dụa. Tần Ly cảm giác lực phủ ngũ tạng của nàng bị đảo lộn nhưng nàng vẫn ngoan cố nhất quyết không buông tay.

“Ly nhi, mau buông tay, nếu còn như vậy ngươi sẽ chết mất.” Tần Tiêu Vũ thấy cả người Tần Ly đầm máu, lo lắng la lớn.

Một chút nữa, kiên trì một chút nữa! Tần Ly tự nhủ, trong tay nắm chặt gao linh đan.

Đến khi ý thức nàng bắt đầu mơ hồ, cuồng sư cấp năm rống to một tiếng, thân mình biến thành hư vô. Nàng... thành công rồi, rốt cuộc nàng cũng thành công rồi. Tần Ly nắm linh đan trong tay, rồi nàng lăm vào hôn mê.

Đến khi nàng tỉnh lại, cảm giác đau đớn giống như bị lửa đốt, cử động một chút cũng khó khăn vô cùng.

Nàng miễn cưỡng mở mắt, cảnh vật mơ hồ dần trở nên rõ ràng, ngay lập tức nàng thấy hai ánh mắt lo lắng đang nhìn chăm chăm mình.

“Ngươi tỉnh? Không phải ta đã nói rồi sao? Hai người các ngươi chỉ cần kéo dài thời gian là được rồi, ngươi liều cái mạng như vậy để là gì?” Sau khi giải quyết hai con cuồng sư, hẳn liền thấy cả người Tần Ly đầy máu rồi ngã gục xuống đất ngất đi.

Tần Ly vừa mới tỉnh liền nghe thấy tiếng rống của Phượng Tiêu, nàng bất đắc dĩ bĩu môi: “Ta dù sao cũng đang bị thương, ngươi không thể tỏ ra đồng tình một chút được sao?” Giọng nói khàn khàn, suy yếu vô cùng, nhưng giọng điệu lại thoải mái hơn nhiều.

“Đồng tình? Ta không có cái thứ đó. Lần sau còn không nghe lời ta, chết cũng đáng!” Phượng Tiêu tuy ngoài miệng vẫn mắng xối xả, nhưng tay lại đưa nước đến bên miệng Tần Ly.

“Ly nhi, trên người ngươi còn Nguyên Linh đan không? Mau ăn một viên, vừa rồi nhờ có Phượng Tiêu vận chuyển linh lực cho ngươi ngươi mới tỉnh nhanh như vậy.” Tần Tiêu Vũ thân thiết nhìn Tần Ly.

Tần Ly cũng biết thương thế của nàng không nhẹ, lập tức lấy ra một viên Nguyên Linh đan ăn vào. Đến khi hết được hiệu, tuy rằng không hoàn toàn hồi phục, nhưng đã không còn đau đớn như lúc này.

“Tiêu Ly Ly, lần này ngươi thực sự rất lỗ mãng, hồi nãy nhìn thấy ngươi như vậy, nhân gia xem nữa là bị hù chết. May mà người kia độ linh lực cho ngươi, nếu không ngươi sẽ biến mất giống như con cuồng sư kia.” Khuynh Nhan bất đắc dĩ nói.

“Thực xin lỗi đã làm cho các người lo lắng. Phượng Tiêu, cảm ơn ngươi.” Tần Ly giương mắt nhìn Phượng Tiêu đang giận dữ bên kia.

“Không cảm ơn ta không phải người rộng lượng, nếu ngươi tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn, ta lập tức ném một phát cho ngươi ra khỏi Sâm Lâm này.” Ngoài miệng Phượng Tiêu nói vậy nhưng giọng điệu đã buông lỏng rất nhiều.

“Được, nếu ta còn có lần sau, ngươi cứ trực tiếp ném ta ra ngoài.” Tần Ly cười lấy lòng.

“Hừ, ngươi bị thương quá nặng, chúng ta cũng không thể đi tiếp. Nơi này có ba trí linh thánh thú, vậy thì sẽ không có trí linh khác ở, là nơi khá an toàn. Mặt khác, linh đan của trí linh có thể trợ giúp ngươi tu luyện, ngươi luyện hóa chúng sẽ có lợi thúc đẩy tăng tu vi.” Phượng Tiêu nói xong, đem hai linh đan của mình cho Tần Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11: Luyện Hóa Linh Đan, Hai Người Tấn Chức

Tần Ly tiếp nhận linh đan trong tay Phụng Tiêu, hỏi: “Phải luyện hóa linh đan này thế nào?” Cho tới bây giờ chỉ có hấp thu linh khí để tu luyện, chưa từng dùng qua phương pháp khác nên nàng không hiểu rõ.

Đầu Phụng Tiêu đầy hắc tuyến, hần nhìn Tần Ly như đang nhìn một kẻ ngốc: “Ta thật sự thua ngươi rồi, Chưa từng thấy nhân loại nào ngốc như ngươi. Luyện hóa linh đan tức là dùng linh lực của ngươi dẫn đường cho linh lực trong linh đan chạy vào cơ thể của ngươi, biến linh lực của linh đan thành của ngươi.”

Trong lòng Tần Ly buồn bực, nàng bị một con huyền linh thú xem thường a. Hết cách rồi, ai bảo nàng không biết chuyện này, nàng cười mĩa hai tiếng.

“Bây giờ dùng linh đan của cường sư cấp năm mới có lợi cho vết thương của ngươi, nếu vận khí tốt thì còn có thể thăng cấp.” Dùng một cú, Phụng Tiêu lại nói tiếp: “Nhưng ngươi phải tự không chế tốt, không thể luyện hóa toàn bộ viên linh đan này trong một lần, thân thể của ngươi sẽ chịu không nổi. Ta giúp ngươi hộ pháp, ngươi an tâm luyện hóa.”

“Huyền linh thú các người cũng tăng tu vi bằng cách này sao?” Tần Ly nghĩ thầm: xem thường thì cũng đã bị xem thường, vậy cứ tự nhiên mà hỏi rõ các vấn đề khúc mắc.

“Ài, sao lại còn tồn tại loại người như ngươi chứ? Cái này mà cũng không biết? Ta nói cho ngươi biết, huyền linh thú ngoại trừ có thể hấp thu linh khí của thiên địa, thường thường cũng giết những huyền linh thú có cấp bậc thấp hơn, lấy tinh hạch để tu luyện, cũng có huyền linh thú vào những địa phương có linh trí như bãi tha ma của huyền linh thú để lấy linh đan tu luyện.” Quả nhiên, Tần Ly lại bị Phụng Tiêu khinh thường một phen, nàng có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn lắng lắng nghe Phụng Tiêu giải thích.

“Khỏa linh đan cấp bảy này ngươi dùng đi, ta dùng khỏa cấp năm là tốt rồi.” Tần Ly thấy huyền linh thú cũng tu luyện bằng linh đan, liền đưa linh đan cấp bảy cho Phụng Tiêu.

“Đã cho ngươi rồi thì ngươi cứ giữ lấy, linh đan thánh thú không có tác dụng đối với ta.” Phụng Tiêu nhìn linh đan trong tay Tần Ly một cách khinh bỉ.

Tần Ly bị đá kích vô cùng, không biết bản thể của Phụng Tiêu là gì mà lại biến thái như vậy, ngay cả linh đan thánh thú cũng không có tác dụng.

“Phụng Tiêu, bản thể của ngươi là gì?” Tần Ly tò mò hỏi.

Phụng Tiêu hơi hơi nhú mày: “Hỏi chuyện này làm gì? Ngươi nên nhớ kỹ, không được tùy tiện hỏi han về bản thể của huyền linh thú. Có thể hóa thành hình người thì thực lực chắc chắn phải là thánh thú trở lên, đa số bọn họ cũng không thích nhân loại, lại càng không thích nhân loại tìm tòi về bản thể của chúng.”

Tần Ly ngậm miệng, quan sát linh đan trên tay. Vòng sáng màu đỏ lớn vờn xung quanh linh đan vô cùng mê người.

“Khuyên Nhan, ngoại trừ luyện hóa linh đan, hấp thu kinh khí thiên địa thì còn cách nào để tu luyện không?” Tần Ly hỏi Khuyên Nhan, tốt xấu gì hần cũng biết mình là một nhân sĩ xuyên việt, tự nhiên sẽ không đã kích nàng như Phụng Tiêu.

“Có, có linh thạch, nhân loại còn có thể hấp thụ linh khí trong linh thạch để tăng tu vi, năm đó, chủ nhân cũng đã từng dựa vào linh thạch để phụ trợ tu luyện, linh thạch chia thành nhiều cấp độ và phẩm chất, gồm hạ cấp linh thạch, trung cấp linh thạch và cao cấp linh thạch.” Khuyên Nhan âm thầm vui vẻ trong lòng, bình thường đều là Tần Ly khiến mình kinh ngạc, không nghĩ tới một con huyền linh thú có thể khiến nàng á khẩu, thật sự là vật đổi sao dời a.

Tần Ly có thêm một ít tri thức, nàng thầm cảm thán thế giới thực kì diệu. Nếu nàng có thể tìm được một ít linh thạch, hơn nữa còn có linh đan, nhất định nàng sẽ tu luyện nhanh hơn nhiều lần. Nhưng nàng biết tu vi tăng quá nhanh sẽ không tốt, vì thế nàng quyết định lịch lãm thật tốt ở trong sâm lâm để củng cố tu vi.

Nàng nhìn Tần Tiêu Vũ, lấy thêm một viên cấp năm đưa cho hần.”Ngươi cầm đi, thừa dịp Phụng Tiêu hộ pháp cho chúng ta, ngươi cũng tu luyện đi.”

Phụng Tiêu bĩu môi, nhưng không nói cái gì, mà xoay người lại, khoanh tay đứng đó, xem như nói cho hai người hần sẽ hộ pháp cho bọn họ.

Tần Ly nhìn linh đan màu đỏ trong tay, bắt đầu nhắm mắt tiến vào trạng thái tu luyện, toàn thân phóng linh lực ra bên ngoài, hút linh lực ra khỏi linh đan, một tia linh khí vô cùng tinh thuần chậm rãi tiến vào thân thể Tần Ly, linh lực của chính nàng cũng bắt đầu xoay vòng quang kinh mạch để vận chuyển, hấp thu. Cứ như thế, lặp đi lặp lại nhiều lần, linh khí tiến vào cơ thể nàng càng ngày càng nhiều, đau đớn trên người cũng càng ngày càng giảm, dần dần chỉ còn cảm giác ấm áp thoải mái động lại.

Tần Ly cảm nhận như chính mình đang lớn lên trong cơ thể của người mẹ, sự thư sướng này từ trước tới nay nàng chưa từng trải qua. Không thể tưởng tượng được hiệu quả của luyện hóa linh đan lại tốt như vậy, so với việc hấp thu trực tiếp linh khí từ thiên địa, nàng thích cách hấp thu này hơn nhiều. Nhưng nàng vẫn luôn duy trì ý nghĩ thanh tỉnh, không thể để mình trầm mê loại cảm giác này.

Trong quá trình nàng luyện hóa linh đan, hơi thở của nàng chậm rãi biến hóa từng chút một, càng ngày càng mạnh, linh lực màu xanh biếc không ngừng biến hóa, bất tri bất giác nàng đã đạt tới cảnh giới đại huyền linh sư nhị giai. Nàng chưa nhận ra biến hóa của mình, thì Phụng Tiêu đã hoảng sợ vô cùng. Vừa rồi hắn nói với nàng rằng luyện hóa linh đan không chừng có thể thăng cấp, nhưng không phải thăng cấp nhanh như vậy, chưa qua bao nhiêu thời gian nàng đã trực tiếp thăng cấp, thật sự là một tiểu biến thái.

Tần Ly cảm thấy luyện hóa đã nhiều, liền mở mắt thoát khỏi trạng thái tu luyện, linh đan trong tay vẫn rất đỏ, không phai màu dù chỉ là một chút, xem ra linh đan này thực sự là thứ tốt. Mottj viên linh đan thành thủ dư dả cho nàng tu luyện thoải mái. Nàng không sợ không tăng được tu vi trên đường đi nữa.

Ngay sau khi Tần Ly thăng cấp, Tần Tiêu Vũ cũng đã là võ sư tam giai.

Hai người luyện hóa linh đan xong, thì trời cũng đã tối. Cảnh vật chung quanh tuy rằng không còn nhìn thấy rõ, nhưng những dải ánh sáng nhẹ nhàng nhảy múa càng trở nên xinh đẹp tuyệt luân.

Phụng Tiêu thấy hai người đều ngưng luyện hóa, vỗ vỗ bụng, rên to: “Ta hộ pháp các ngươi lâu như vậy, đói đến không chịu được rồi, mau nướng thịt cho nhân gia ăn, ha ha.”

Tần Ly vừa luyện hóa linh đan, nàng không có đói bụng, nhưng nhìn Phụng Tiêu vỗ bụng than khổ, bèn từ huyền giới lấy ra một tảng thịt heo tươi, đặt trên giá gỗ bắt đầu nướng.

Mùi thịt heo phiêu tán khắp không trung, Phụng Tiêu là người thứ nhất chạy vội đến, cầm đại một miếng thịt, vội vàng cắn nuốt: “Tuy rằng ngươi không thực sự thông minh, nhưng tay nghề nấu nướng lại rất không tồi, ta thích.”

Tần Ly không còn lời nào để nói, rốt cuộc hắn đang khen nàng hay đang chửi nàng a? Nàng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể không đáp lời, lấy một miếng thịt đưa cho Tần Tiêu Vũ đang ngồi bên cạnh, chính mình cũng chậm rãi ăn.

Lúc này, trong màn đêm u tối, xuất hiện một đôi mắt màu lam lóe sáng, gắt gao nhìn chăm chăm vào bọn Tần Ly, nói đúng hơn là nhìn vào khối thịt đang nằm trên giá gỗ.

Sau khi ba người Tần Ly ăn uống no nê, bọn họ liền tự tìm một chỗ gần đồng lửa mà nằm ngủ. Trên giá còn một ít thịt heo chưa ăn, Tần Ly đen giá để qua một bên, chuẩn bị làm bữa sáng ngày mai.

Giữa đêm khuya thanh vắng, một bóng của một con thú to lớn xoẹt ngang qua người bọn họ, đến khi bóng dáng biến mất, giá thịt heo cũng không cánh mà bay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Vật Nhỏ Biến Thái

Sáng sớm ngày thứ hai, sương sớm đọng trên từng nhánh cây ngọn cỏ. Đồng lửa đã tàn từ khi nào không biết, mấy người Tần Ly bị hơi lạnh đánh thức. Đôi mắt Tần Ly lim dim buồn ngủ, vừa tỉnh dậy nàng liền thấy giá gỗ trống không.

“Phụng Tiêu, đêm hôm qua ngươi ăn hết thịt à?” Trần Tần Ly nổi ba đường hắc tuyến, bất đắc dĩ thở dài một hơi. Vốn dĩ nàng muốn giữ lại ít thịt để ăn sáng, bây giờ chẳng còn chút thịt nào.

”Ta không có, tối hôm qua ta ăn nó rồi lập tức ngủ, chờ buổi sáng lại ăn tiếp.” Phụng Tiêu nhìn Tần Tiêu Vũ, trong lòng hắn buồn bực vô cùng.

Tần Tiêu Vũ xua tay, vội vàng nói: “Tối hôm qua chúng ta nằm nghỉ ngơi cùng một lúc, không phải ta ăn đâu.”

Tần Ly quan sát bốn phía, không phát hiện ra dấu chân của động vật, kì quái nói: “Thật sự là kì quái, vậy thì là ai ăn?”

Ba người đều khó hiểu, không còn cách nào cả, chung quanh họ không có vết tích để lại, bọn họ chỉ có thể tiếp tục đi tiếp.

Đi được một canh giờ, trên đường đi vô cùng yên tĩnh, không có bất kì âm thanh nào, thỉnh thoảng có thể thấy một vài dải hào quang phiêu đảng.

Tần Ly nhìn hải cốt khổng lồ còn nguyên vẹn trước mặt, hình dáng khối hải cốt này rườm rà vô cùng, nhìn thế nào cũng không giống chết theo tự nhiên, dường như mỗi khối xương đều mang vết thương vô cùng thương tâm. Tuy rằng trong bãi tha ma bỏ hoang này có không ít chủng tộc huyền linh thú, nhưng bây giờ, huyền linh thú chết theo tự nhiên sẽ có bãi tha ma riêng, sẽ không hỗn tạp giống nơi này, hơn nữa, trên cơ bản thú cốt ở đó luôn khá đầy đủ, không giống như nơi này, đa phần xác huyền linh thú không được trọn vẹn. Xác huyền linh thú này có phần giống cá, lại có phần giống rồng, làm cho nàng nhớ tới truyền thuyết được lưu truyền ở kiếp trước là rồng chín đuôi.

“Phụng Tiêu, ngươi có phát hiện được hải cốt này rất bất thường không?” Tần Ly đi qua đi lại, vuốt ve một đốt xương đầy vết trầy, khẽ nhíu mày.

Phượng Tiêu quan sát tình huống chung quanh một chút: “Không lẽ chúng ta đã bắt đầu bước vào chỗ mai táng của bộ tộc Ly(1) Vãn? Nghe mấy lão già trong tộc nói hơn năm trăm năm trước, một trận đại chiến diễn ra giữa bộ tộc Ly Vãn và bộ tộc Long Tước. Cuối cùng bộ tộc Ly Vãn bị diệt, còn bộ tộc Long Tước thì mai danh ẩn tích.”

(1): là con rồng không sừng.

Lúc hai người đang nói chuyện, mặt đất chấn động dữ dội, xương của hai cốt cạ sát vào nhau vang lên vài tiếng “Khanh khách”. Vừa nãy không có một chút gió, nhưng lúc này lại đột ngột nổi một cơn lốc. Cát đá bị cuốn lên cao tạo thành một dòng xoáy, bụi bay mù mù làm bọn họ không cách nào mở mắt ra được.

“Không tốt, năng lượng gió xoáy!” Phượng Tiêu không nói nhiều lời, hần lập tức hóa thành bản thể của mình, một con phượng hoàng rực rỡ to lớn xuất hiện, đuôi phượng phát ra ánh sáng rực đỏ như mặt trời mùa hạ, lông phượng mang màu đỏ tiên diễm dường như không ai muốn mạo phạm vẻ đẹp đó hòa cùng màu vàng đầy uy quyền khiến người ta không nhìn được mà muốn quỳ xuống thần phục, toàn thân sáng bóng phát ra hào quang mê người. Phượng hoàng đem Tần Ly và Tần Tiêu Vũ nhắc lên, nhanh chóng hướng một hướng mà lao đi, cách xa cơn lốc xoáy. Đến khi bay đủ xa, ba người nhìn lại, chỉ thấy nơi mình vừa đứng đã trở thành một mảng mông lung, không nhìn thấy rõ được nữa.

Sau khi xác định vùng này an toàn, Phượng Tiêu thả Tần Ly và Tần Tiêu Vũ xuống mặt đất, sau đó biến về hình người: “May mắn tới kịp, nếu không chúng ta sẽ biến thành tro bụi. Kỳ quái, nơi này là bãi tha ma bỏ hoang, tại sao lại có thần thú ở chứ?”

Tần Tiêu Vũ khiếp sợ trước năng lượng cường đại của lốc xoáy, lại càng khiếp sợ với bản thể xinh đẹp của Phượng Tiêu, hần nhất thời ngây ngốc còn chưa lấy lại phản ứng được. Tần Ly giờ ngón cái với Phượng Tiêu thật lâu cũng không bỏ xuống: “Rất không tồi, rất xinh đẹp.”

Phượng Tiêu cắn răng nói: “Tình huống vừa rồi khẩn cấp nên chắc người nhìn không kỹ. Ta oai hùng suốt đời như thế, sao người có thể sử dụng từ xinh đẹp để hình dung cơ chứ?”

Tần Ly không trả lời mà nhìn về phía đang mù bụi đất.

“Hiện giờ không thể quay lại rồi, đành phải chờ đến ngày mai, đêm nay ở lại đây, ngày mai lại tiếp tục lên đường.” Phượng Tiêu nói xong, tìm một tảng đá ngồi xuống.

Tần Ly vẫn nhìn chăm chú mảng mù kia thẳng đến khi trời sẩm tối mới thu hồi tầm mắt. Tần Tiêu Vũ kiểm chút củi gỗ ở xung quanh, chông thành một đống.

Thịt heo tới qua đã không cánh mà bay, Tần Ly lấy một con heo từ huyền giới ra, Tần Tiêu Vũ xử lí con heo. Còn Phượng Tiêu dùng hai tay nâng cằm chờ ăn thịt Tần Ly nướng.

Tần Ly cố ý nướng nhiều thịt một chút, Trước khi đi ngủ, nàng để cái giá qua một bên như hôm qua. Nàng nhắm mắt lại nhưng không ngủ xem thử đêm nay có phát sinh chuyện gì hay không.

Ba người vẫn nằm quanh đống lửa như cũ, đám củi cháy không ngừng phát ra tiếng “xèo xèo”, ngoại trừ âm thanh đó, xung quanh chỉ có một mảng yên tĩnh.

Tần Ly hốt hoảng nghe động tĩnh xung quanh, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Đúng vậy, quả thật là tiếng bước chân. Chẳng lẽ còn có người khác ở trong bãi tha ma?

Tần Ly không có lập tức mở mắt, mà nàng lẳng lặng chờ người nọ tới gần. Thẳng cho tới khi cảm thấy người nọ tới gần giá thịt nướng ở gần nàng, nàng mới mở mắt.

Một đứa trẻ nam nhỏ nhỏ có mái tóc dài màu xanh đang ngồi chồm hổm, đoán chừng sáu hần chỉ khoảng năm, sáu tuổi, thân nhỏ béo tròn lại trắng nõn, trước ngực là một cái yếm màu xanh, hần đưa tay tính cầm lấy giá thịt. Tiểu nam hần dừng động tác giữa chừng, ngẩng đầu nhìn Tần Ly, đôi mắt xanh lam như ngọc ngập nước phản chiếu hình ảnh Tần Ly.

Hần mở to mắt, trong mắt tràn ngập bối rối cùng sợ hãi, hần muốn chạy đi ngay lập tức, Tần Ly thấy được ý đồ của hần, một tay ôm lấy hần, la to với hai người kia: “Các người mau tỉnh dậy.”

Phượng Tiêu đã sớm biết tính toán của Tần Ly, hần căn bản không có ngủ, vừa nghe Tần Ly lên tiếng, hần đã đứng phát dậy: “Tốt, thì ra tiểu tử người đã ăn cắp thịt nướng của ta, hại ta sáng nay đói bụng.”

Đứa trẻ nhìn thấy bộ dáng dương danh múa vuốt của Phượng Tiêu, sợ hãi rút đầu vào lòng Tần Ly, nước mắt trong suốt đọng đầy vành mắt.

“Người đừng có dọa hần, hỏi hần một số câu hỏi xong rồi nói tiếp.” Tần Ly cảm giác bé trai trong lòng đang không ngừng run rẩy, vỗ vỗ lưng hần, trấn an: “Đừng sợ, chúng ta sẽ không làm người đau, Tối hôm qua thịt của chúng ta bị mất, có phải là người ăn không?”

Đứa trẻ nhìn Tần Ly, hình ảnh nàng hiện rõ mồn một trong con ngươi màu lam, nhìn nàng vô cùng chăm chú. Một lát sau, hần khề khề gật đầu.

“Làm sao người có thể một người tiến vào bãi tha ma của huyền linh thú? Người cũng là huyền linh thú sao?” Tần Ly tiếp tục hỏi.

Đứa trẻ lắc đầu (trả lời câu hỏi 1) rồi lại gật gù đầu (trả lời câu hỏi 2), ánh mắt lại lia đến thịt nướng đang nằm trên giá.

Tần Ly biết hẳn chắc là rất đói, nàng đem giá thịt để trên đồng lửa còn liu riu: “Thịt nguội rồi, hâm nóng rồi hãy ăn.”

“Tiểu Ly, sao ngươi đối xử với xú tiểu tử này tốt như vậy? Mỗi buổi sáng ta cũng phải ăn thịt nguội mà, phải không? Xú tiểu tử này là thần thú sáng nay xém hại chết ba chúng ta.” Phụng Tiên tức giận bĩu môi, vẻ mặt rất bất mãn.

Tần Ly kì thực cũng đoán được một hai, nhưng nghe được lời nói của Phụng Tiên nàng vẫn là có chút giật mình, nàng nhìn đứa trẻ hỏi: “Chuyện lốc xoáy sáng nay là do ngươi tạo ra sao?”

Đứa trẻ gật gù đầu, lại đem thân nhỏ sà vào lòng Tần Ly, hẳn vương bàn tay mập mập sờ mặt Tần Ly, chi chi chính mình, lại lắc lắc đầu nhỏ, mắt mở to, nở nụ cười

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13: Thân Thế Của Đứa Trẻ

Tần Ly thấy hẳn chỉ vào nàng rồi lại chỉ vào mình lắc lắc đầu, suy tư một chút, nàng hỏi: “Ý của ngươi là ngươi không muốn thương tổn chúng ta?”

Đứa trẻ gật đầu, cười đến đôi mắt sáng như trăng rằm, làm Tần Ly nhất thời quên phản ứng.

Phụng Tiên thấy đứa trẻ này tươi cười, nhất thời con giận không có chỗ phát tiết, hẳn không biết vì điều gì mà trong lòng lại khó chịu vô cùng. Xú tiểu tử này so với hẳn còn đáng yêu hơn, hẳn không thể nào chấp nhận được sự thật này! Hẳn đưa tay bế đứa trẻ ra khỏi ngực Tần Ly: “Xú tiểu tử, đừng có giả bộ đáng yêu trước mặt ta. Tiểu Ly, hẳn là huyền linh thần thú đã trưởng thành, hình như là lúc tiến hóa thiếu khuyết sự trợ giúp của truyền thừa nên mới có bộ dáng này. Nếu ta đoán không sai, tối hôm qua là thời điểm hẳn thức tỉnh huyết mạch.

Tần Ly nghĩ tới việc tiểu tử này là một người trưởng thành, trán nàng nổi ba đường hắc tuyến. Bộ dáng hẳn khả ái như vậy quả thật rất khó có thể tượng tượng hẳn đã trưởng thành: “Ngươi thật sự đã trưởng thành?”

Đứa bé chớp đôi mắt màu lam trong suốt nghiêng đầu nhìn Tần Ly, sau đó cúi đầu nhìn chằm chằm người mình, gương mặt có chút mờ mịt. Đôi mắt trong như bảo thạch phủ một tầng sương mù, tựa như cho thể tùy thời đều có thể chảy nước.

“Ngươi không biết phải không?” Tần Ly nhìn bộ dáng mê mang của hẳn, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cũng không biết có phải là mẫu tính bất ngờ tăng cao hay không mà nàng đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng.

Đứa trẻ gật gù đầu, tựa hồ nhìn thấy Tần Ly đau lòng, hẳn đến bên người Tần Ly, sờ sờ mặt nàng, lắc lắc đầu vui vẻ nở nụ cười.

Khóe miệng Tần Ly vui vẻ cong nhẹ: “Về sau ngươi theo chúng ta đi, tên ngươi sẽ là Lam U, được không?”

Hắn lập tức sà vào lòng Tần Ly, đầu nhỏ dùng sức cọ cọ, làm cho Tần Ly có chút cứng người, nàng không quen lắm a.

Phụng Tiên cùng Tần Tiêu Vũ vô cùng kinh ngạc bộ làm nũng của Lam U, rất phối hợp cùng nhau bĩu môi. Xem ra bây giờ đã không còn việc gì, hai người lại về chỗ của mình nằm ngủ.

Lam U nằm trong lòng Tần Ly, một tia u quang lóe trong mắt, vừa lòng nở nụ cười.

Tần Ly kéo Lam U từ trong lòng nàng ra, đến gần đồng lửa nói: “Thịt có thể ăn rồi, nhanh ăn đi.”

Nhìn Lam U gió cuốn mây tan, đem toàn bộ thịt heo ăn sạch, khóe miệng Tần Ly giật giật, tiểu gia hỏa này ăn thật khỏe, so với Phụng Tiên còn khỏe hơn. Có lẽ hẳn vừa mới biến hóa, lại là thần thú trưởng thành nên mới ăn nhiều như vậy, nghĩ thế nàng lại bình thường trở lại.

“Mau ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói sau.” Tần Ly đem vị trí của mình tặng cho Lam U, còn nàng thì dọn chỗ bên cạnh một chút, rồi nằm xuống.

Lam U gật gù đầu, ngoan ngoãn nằm xuống đất, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tần Ly tỉnh lại nàng lập tức nhìn thấy Lam U đang mở to mắt nhìn nàng, hỏi: “Ngươi dậy sớm vậy?”

Lam U chỉ nơi hẳn biến hóa hôm qua, kéo kéo tay Tần Ly

Tần Ly nhìn thấy phụng hướng hẳn chỉ, hỏi: “Ngươi nói là muốn chúng ta trở về chỗ kia?”

Lam U gật gật đầu, Tần Ly gọi Tần Tiêu Vũ và Phụng Tiêu.

Phụng Tiêu nhìn cái thùng rỗng, sắc mặt nháy mắt đen thui: “Ta nói xú tiểu tử nguoi nghe, nguoi ăn cũng có thể đi, nhưng tại sao lại ăn sạch cả bữa sáng của ta? Tiểu Ly, ta đói bụng.” Phụng Tiêu học theo bộ dáng của Lam U, con nguoi màu vàng nháy mắt liền nhìn Tần Ly vô cùng u oán.

Khỏe miệng Tần Ly co rút mạnh, xem ra mình đối với bọn hắn quá tốt rồi thì phải. Nàng trừng mắt với Phụng Tiêu, nói: “Giữa trưa rồi nói, buổi sáng có đói một chút cũng không chết.”

“Tiểu Ly, nguoi thật bất công. Xú tiểu tử này nhìn nguoi, nguoi liền mềm lòng, ta cầu xin nguoi như vậy, nguoi luôn thờ ơ. Ai, đãi ngộ khác biệt a, mệnh ta thật khổ.”

Tần Ly nhìn Phụng Tiêu dậm chân giậm dỗi, bộ dáng than thở, nàng thật sự không còn lời gì để nói. Nàng nắm lấy tay nhỏ của Lam U đi về phía mộ phần của hải cốt Ly Vẫn hôm qua họ gặp phải.

Tới nơi, khung xương mọi người thấy hôm qua đã không còn, chỉ còn lại lổm đóm bụi trắng trên mặt đất. Xem ra năng lượng lốc xoáy không phải mạnh bình thường, nếu không phải họ nhanh chân chạy trốn, chắc bây giờ cũng chỉ còn lại một đồng bụi.

Lam U lôi kéo Tần Ly đang ngây nguoi, chỉ tay về phía trước, Tần Ly biết hắn có vài món đồ muốn cho nàng xem, cho nên nàng theo hắn đi về phía trước. Tần Tiêu Vũ cùng Phụng Tiêu nhìn thoáng qua rồi cũng đi theo.

Xuyên qua một rừng cây nằm trong bãi tha ma, Lam U đưa bọn họ tới một hồ nước. Tần Ly cảm thấy buồn bức, trong đầu lại vang lên thanh âm của Khuyển Nhan: “Tiểu Ly Ly, nơi này có hơi thở của Sinh Mệnh chi tinh. Xem ra con huyền linh thú này có thể tiến hóa thành công có quan hệ tới điều này.”

Trong lòng Tần Ly cả kinh, lại nhìn thật kỹ hồ nước xanh biếc, nhưng nàng không nhận ra cái gì.

Đột nhiên cả không gian phủ đầy một ánh sáng xanh, Tần Ly nhìn vàng sáng xanh trong tay Lam U, hắn đẩy vàng sáng vào hồ nước tạo thành một tận sóng gợn trên mặt nước, sau đó hình ảnh dần hiện.

Một ông lão tóc đỏ nhú chặt mày nhìn chăm chăm một quả trứng huyền linh thú, người ở xung quanh hình như đang tranh luận điều gì đó.

Sau đó, một thiếu nữ tóc đỏ quỳ trên mặt đất, hình như nàng đang cầu xin ông lão, ông lão nổi giận, tựa hồ cơn giận của ông lão là do nữ tử quỳ dưới chân hắn gây ra.

Hình ảnh lại chuyển, nữ tử trẻ tuổi lên đi vào chỗ để trứng huyền linh thú, sau đó lấy quả trứng, lặng lẽ rời đi. Sau đó nàng gặp một nam tử tóc xanh, còn lấy trứng cho hắn xem, cả hai người đều rất vui sướng.

Hình ảnh một lần nữa thay đổi, nam tử cùng nữ tử vừa rồi bị bao vây, đau đớn thay, những người vây quanh bọn họ chính là tộc nhân của hai người bọn họ. Mỗi bên có một ông lão, một bên là lão tóc xanh, bên kia là lão tóc đỏ, có vẻ đang cãi nhau. Lão nhân tóc xanh biến thành một con thần thú Ly Vẫn, lão nhân tóc đỏ hóa thân một con thần thú Long Tước, hai bên bắt đầu xông vào đánh nhau, sau đó một trận đại chiến không có thiên lý bắt đầu.

Nam tử trẻ tuổi tóc xanh cùng thiếu nữ tóc đỏ bảo vệ trứng gắt gao, cuối cùng hai tộc huyền linh thần thú trên cơ bản đều đã chết hết, nhưng trứng lại được bảo vệ hoàn hảo dưới lòng đất.

Hình ảnh thay đổi lần cuối, biến thành bãi tha ma huyền linh thú như bây giờ, trứng huyền linh thú được tầng tầng lớp lớp linh khí màu xanh lục cất chứa, nuôi dưỡng, trứng nở ra một con vật có hình dạng giống con rắn màu xanh lam, đúng là bộ dáng sơ sinh của thần long từ thời thượng cổ. Nó gất gao nhắm hai mắt lại, dần dần lớn lên trong linh khí màu xanh lục, cho đến khi mở mắt tỉnh lại. Một loạt các hình ảnh động ngừng lại trong chớp mắt rồi biến mất vô tung trả lại sự phẳng lặng cho hồ nước.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn mà nhìn chăm chăm vào hồ nước, Phụng Tiêu tỏ ra rất trí lý, gật đầu, nói: “Thì ra là thế, ta rốt cuộc cũng đã hiểu ra. Thì ra nguyên nhân khiến cho hai tộc thần thú đại chiến là vì xú tiểu tử nguoi. Tiểu tử này thật không phải may bình thường, không chỉ còn sống mà còn mau huyết mạch thượng cổ thần long. Ban đầu ta có chút khó hiểu vì sao có huyền linh thú sống trong đây, thì ra là còn có một đoạn sự tình như thế. May mắn a, xú tiểu tử nguoi thật sự mang vận tốt đến nghịch thiên, ta ghen tị, tiểu Ly, nguoi mau nướng chút thịt an ủi nguoi ta, tâm hồn ta bị thương sâu sắc!”

Tần Ly cho hắn một ánh mắt xem thường, hoàn toàn không nhìn tới ai đó đang than trời than đất, quay đầu nhìn đứa nhỏ tội nghiệp kia, sau khi biết về thân thể của hắn, nàng càng đau lòng hơn. Trong hoàn cảnh đó mà có thể sống sót kì thực rất không dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Người Đến Từ U Cung

“Tiểu Ly Ly, linh khí màu xanh hẳn là đến từ sinh mệnh chi tinh, xem ra nó thật sự ẩn mình sâu trong bãi tha ma. nhân gia vừa cảm ứng được một chút, sinh mệnh chi tinh hẳn là ở gần đây, ngươi thử đi tìm trong phiến rừng gần đây xem.” Khuynh Nhan nhìn hình ảnh trong hồ nước, có chút suy tư, sau đó nhắc nhở nàng một chút.

Lời nói của Khuynh Nhan cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, nàng cũng chú ý đến dòng linh khí màu xanh. Nàng đưa mắt nhìn phiến rừng phía sau hồ nước một chút, nói với mấy người Tần Tiêu Vũ: “Các ngươi xem, phiến rừng này có từ tâm đằng, thử xem có tìm được thảo dược ta cần hay không. Đi nào.”

Tần Ly kéo tay Lam U đi phía trước dẫn đường, Tần Tiêu Vũ và Phụng Tiêu đi phía sau, vượt qua hồ nước đi về phía rừng cây.

“Khuynh Nhan, ngươi thử cảm ứng xem, đại khái phương hướng của nó ở đâu.” Tần Ly lúc này đã muốn nhanh chóng tiến vào khu rừng, nhìn thấy đường đi tràn ngập cây cỏ, lầy lội vô cùng, nàng nhíu mày một chút.

Trong rừng, đâu đâu cũng thấy những cái cây che trời, khiến không gian u ám, từ tâm đằng và rất nhiều loại cây nàng không biết tên sinh trưởng dày đặc, gây trở ngại rất lớn cho tầm mắt của Tần Ly.

“Ngươi đi lệch về phía bên trái một chút, ta cảm nhận được hướng đó có linh khí nồng đậm.” Khuynh Nhan đề nghị.

Tần Ly vẫn nắm tay Lam U, cẩn thận né tránh những dây dương chân, hướng về hướng Khuynh Nhan chỉ.

Khu rừng yên tĩnh vô cùng, không có tiếng côn trùng kêu, chỉ có tiếng “xào xạc” lay động của lá cây bị gió thổi.

“Ai nha, mấy cây cỏ này thật là phiền toái, gây trở ngại nghiêm trọng cho ta, chi bằng để ta đốt sạch chúng cho xong chuyện.” Phụng Tiêu một đường thẳng tiến, nên hẳn vô cùng đương nhiên bị vướng những cành cây đang chia ra, hẳn lập tức chọc cho phần nọ, miệng lầu bầu.

“Hừ, dừng lại một chút.” Tần Ly hạ giọng, khoát tay với hai người phía sau.

Phụng Tiêu tuy rằng không biết nàng làm sao, nhưng hẳn biết trực giác nàng không sai nên vẫn cau mày dừng lại. Tần Tiêu Vũ vô cùng phối hợp với Tần Ly, hẳn dừng lại, lỗ tai hẳn dừng sức nghe động tĩnh xung quanh.

Khuynh Nhan nói cho Tần Ly bên kia có người, bảo nàng nhanh chóng nói cho hai người kia biết. Hồi thở bọn họ rất mạnh, không phải là người mà các nàng có thể đối phó, một khi bị bọn họ phát hiện sẽ rất nguy hiểm.

“Hiện giờ các ngươi nghe ta nói, lập tức trốn đi, thu liễm hơi thở của mình vào, nhanh!” Tần Ly nhanh chóng xoay người nói với bọn hắn, hai người có chút không theo kịp suy nghĩ của nàng, nàng chỉ một tán cây thật lớn phía sau, ý nàng là trốn trước đi rồi nói sau.

Bốn người Tần Ly nếu trốn chung một chỗ nguy cơ sẽ tăng lên, nên trốn ở những cây khác nhau, ai cũng cố không làm ra động tĩnh, sợ làm cho bọn họ chú ý.

Chỉ khoảng một khắc sau, ở một chỗ cách không xa bọn Tần Ly xuất hiện ba hắc y nhân. Ba người đều mặc một thân y phục đen, tay áo thêu vài đường trắng, trang phục thống nhất như thế vừa nhìn cũng biết bọn họ xuất thân từ tông môn, bang phái.

“U Quý, ngươi chắc là nhìn lầm rồi! Đây là bãi tha ma của huyền linh thú, làm sao có thể có người được?” Một đại hán trong đó dùng sức lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau đó lên tiếng nói với người gây yếu đang mang bộ mặt âm u.

“Không có khả năng, rõ ràng ta nghe thấy thanh âm, ta làm sao có thể nghe lầm? Đừng quên, những người không ngừng cũng cấp tin tức về sinh mệnh chi tinh cho U Cung chúng ta cũng không phải là những kẻ an phận, cẩn thận một chút vẫn hơn.” Nam nhân gây yếu tên U Quý lên tiếng.

Bên cạnh U Quý còn có một nam nhân có vóc dáng nhỏ hơn bọn họ một chút, nghe thấy lời nói của U Quý cũng gật đầu đồng ý: “Tịch Mịch, ta cảm thấy lời nói của U Quý có lý, cẩn thận vẫn hơn.”

Đại hán tên Tịch Mịch khinh thường liếc mắt nam nhân có vóc dáng thấp bé: “U Lang, ngươi bị người Minh gia dọa sợ rồi sao? Lão tử chính là không nhìn được bộ dạng nhát gan của người kia, quả thực khiến U Cung chúng ta mất hết mặt mũi! Lão tử không tin tượng thật sự sẽ có chuyện không hay ho như vậy xảy ra, bọn người Minh gia cách xa như vậy mà còn có thể đụng được lão tử.”

Trong mắt U Lang hiện lên một tia âm ngoan, gầm nhẹ: “Ngươi thì biết cái gì? Còn dám cậy mạnh, thời điểm cần ngươi động não thì chưa bao giờ thấy ngươi xuất lực. Ngươi quả thực không nhát gan đâu, người Minh gia tới ngươi dám ra mặt sao?”

U Quý nhìn hai người cãi và không kiên nhẫn cắt ngang: “Được rồi, đều là người một nhà, cãi cái gì mà cãi? Trước đây không phải ngay cả chính lão Quý bói tung cái Lạc Hoa Sâm Lâm mà cũng chẳng tìm được sinh mệnh chi tinh hay sao? Xem ra, sinh mệnh chi tinh rất có thể ở nơi này, chỉ cần tìm được sinh mệnh chi tinh, địa vị của chúng ta trong U Cung cũng được tăng lên, đến lúc đó, lão Quý muốn làm gì cũng phải nhìn sắc mặt chúng ta, không phải sao?”

U Lang liếm môi, không nói nữa, trên mặt Tịch Mịch một mảng vui sướng, tựa hồ đang suy nghĩ về cuộc sống tốt đẹp sau này.

Tần Ly nghe ba người bọn họ nói chuyện, ánh mắt u ám, tay nắm thành quyền, nắm tay chặt đến nỗi khiến Lam U đau đến đỏ mồ hôi nhưng lại không dám lên tiếng. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, ở trong này mà cũng có thể đụng mặt một trong đám cừu nhân của Tần gia.

“Tiểu Ly Ly, người nhất định phải bình tĩnh, ba người này đã đạt đến cảnh giới huyền linh hoàng, tùy tiện lấy một người trong đó ra cũng có thể một tay bóp chết người. Ngay cả Phụng Tiêu và Lam u cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra. Người bây giờ phải bình tĩnh, bằng không bọn họ sẽ phát hiện.” Khuyết Nhan đương nhiên cũng nghe thấy cuộc đối thoại của ba người bọn họ, sợ Tần Ly nhất thời xúc động mà bại lộ tung tích.

Tần Ly nhìn Lam U bên cạnh đang nhăn mặt đau đớn, lúc này mới thanh tỉnh một chút. Đúng vậy, mình không thể xúc động, nhăn, phải nhăn. Bản thân không phải người dễ xúc động, kiếp trước đối mặt với những kẻ rình rập địa vị gia chủ của nàng, kiếp này đối mặt với bọn Nguyễn gia khi dễ Tần gia nàng, nàng thắng được bọn họ cũng nhờ một chữ “nhẫn”. Nàng không cho phép sự xúc động nhất thời của nàng mà phá hủy tất cả công sức của nàng, hơn nữa còn có tính mạng của bọn Tần Tiêu Vũ ở cạnh nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đôi mắt bảo thạch của Lam U hiện lên một chút nghi hoặc cùng lo lắng, hần nắm nắm tay Tần Ly. Tần Ly nhìn thấy sự lo lắng trong mắt hần, nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu cho hần không cần lo lắng.

U Quý tiếp tục nhìn chăm chú vào mọi động tĩnh, ánh mắt sắc bén lia qua lia lại bốn phía, đợi một chút, không phát hiện động tĩnh bất thường mới cùng U Lang và Tịch Mịch rời đi.

Chờ bọn họ đi lâu rồi, mấy người Tần Ly mới đi ra.

“Những người này sao vẫn chưa từ bỏ hi vọng? Mấy tháng trước cũng có không ít người đi vào Lạc Hoa Sâm Lâm tìm kiếm sinh mệnh chi tinh gì đó. Bây giờ còn tiếp tục đi vào, xem ra mấy lão già kia cũng nên đi ra quản chuyện này một chút rồi.” Sắc mặt ngưng trọng khó thấy của Phụng Tiêu cũng bày ra, âm thanh hần trầm thấp.

Ánh mắt Tần Ly và Tần Tiêu Vũ giao nhau, trong mắt lóe lóe ra điều gì đó. Tần Ly suy nghĩ một chút rồi nói với Phụng Tiêu: “Phụng Tiêu, có một số việc ta cảm thấy nên nói rõ ràng với người, chúng ta đồng sinh cộng tử lâu như vậy cho nên chúng ta không muốn gạt người lâu hơn nữa.”

Phụng Tiêu gật mình sừng sốt một chút, nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của Tần Ly, hần chậm rãi nói: “Các người không phải muốn nói các người cũng muốn đi tìm sinh mệnh chi tinh gì đó chứ?”

Tần Ly gật gù đầu nói: “Phụng Tiêu, người đừng tức giận, lúc trước không nói vì điều này quá trọng yếu. Lúc ấy không biết người có đáng tin hay không, tự nhiên ta không thể mạo hiểm nói cho người biết, hy vọng người có thể thông cảm.”

“Được, ta không tức giận, bây giờ có thể nói.” Phụng Tiêu cũng biết thái độ làm người của Tần Ly, nàng tuyệt đối không phải là dạng người gian ác, bởi vậy hần bình tĩnh trở lại rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Hần Sắp Tự Bạo (1)

(1): giống như đánh bom liều chết vậy.

Tần Ly nói sơ lược về sự tồn tại của Ngũ Hành huyền hóa, đồng thời nhấn mạnh tầm quan trọng của sinh mệnh chi tinh đối với Bạch Diễm và bản thân nàng, Phụng Tiêu thu hồi vẻ mặt bất cân đối, nghiêm túc lắng nghe từng câu từng chữ.

“Nhiều người tìm sinh mệnh chi tinh như thế người cho rằng người có hi vọng sao?” Đôi mắt trong veo của Phụng Tiêu nhìn chằm chằm Tần Ly.

Cổ họng Tần Ly có chút nghẹn ngào, trong lòng nàng rầu rĩ vô cùng, thờ dãi một hơi, nói: “Ta biết rằng sẽ rất nguy hiểm, nhưng ta không thể không làm. Kỳ thực người không có nghĩa phải giúp ta đâu, lời muốn nói ta đều đã nói, người có quyền lựa chọn rồi đi.”

Phụng Tiêu nhẹ nhàng thờ dãi, lắc lắc đầu: “Vẫn tưởng rằng nhân loại lúc nào cũng sợ chết, nhưng người như người thì ta lần đầu thấy. Ta đã sớm nói qua, ta nhìn người thực thuận mắt. Nếu đã xem người như bằng hữu, ta tự nhiên sẽ không bỏ rơi người. Huống hồ người có thể nói cho ta biết bí mật quan trọng như thế, ta cũng không thể để người thất vọng. Được, ta điên với người một lần vậy.”

Tần Ly vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý nghe quyết định của Phụng Tiêu, quả thực nàng không có quyền lôi kéo Phụng Tiêu chịu khổ cùng nàng, giao tình của bọn họ cũng không phải là rất sâu, lúc này Phụng Tiêu nêu như lựa chọn rồi đi nàng có thể hiểu được. Nhưng khi nghe Phụng Tiêu nói nguyện ý đi cùng nàng, lòng Tần Ly dậy sóng mãnh liệt, nhìn chằm chằm Phụng Tiêu nói: “Cảm ơn!”

“Đừng nhìn người ta như vậy, người ta tự biết sức quyến rũ của người ta bắt phàm!” Phụng Tiêu khôi phục vẻ mặt ngả ngón, lắc lắc cái đầu đỏ chói lọi của hần.

Tần Ly câm nín, sự cảm động vừa rồi cũng tan theo mây khói.

“Khuyết Nhan, nơi này đã không còn an toàn, khó có thể bảo đảm không còn ai thêm ai tiến vào, có biện pháp gì giúp chúng ta an toàn lặng lẽ đi

không?” Từ khi nghe ba người U cung nói chuyện, Tần Ly biết có không ít người tới Lạc Hoa Sâm Lâm. Nếu bọn họ có thể đi được đến đây như vậy không có nghĩa những kẻ khác sẽ không thể mò đến.

“Huyền giới này là bán thần khí, đương nhiên có không ít công năng. Ngươi để bọn họ tiến vào đây đi, ngươi chỉ cần không ngừng rót linh lực vào huyền giới thì ngươi sẽ luôn ở trạng thái tàng hình. Nhưng nó cũng không hoàn toàn an toàn, ngươi phải biết rằng cấp bậc “Đê” có thể khống chế một bộ phận không gian nhỏ, cấp bậc “Thánh” cơ thể nắm không gian trong tay mà đến cấp “Thần” thì có thể tạo ra tiểu không gian. Khi gặp người có tu vi huyền linh đê thì miễn cưỡng có thể thủ một lần, nhưng nếu là huyền linh thánh hoặc huyền linh thần mà nói thì huyền giới này không cách nào cứu được ngươi. Bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, hi vọng đừng may đến mức gặp phải hai dạng người hiếm hoi kia.” Khuynh Nhan giải thích.

Tần Ly gật gù đầu, đưa những người kia vào huyền giới còn nàng thì ẩn mình theo sự chỉ dẫn của Khuynh Nhan, đi đến phương hướng mà Khuynh Nhan cảm nhận sự tồn tại của sinh mệnh chi tinh. Kỳ thực nàng hi vọng sẽ có nhiều người tiến vào hơn, tuy rằng sẽ nguy hiểm hơn, nhưng cơ hội để nàng đục nước béo cò cũng sẽ lớn hơn.

“Càng ngày càng gần, cảm ứng cũng càng ngày càng mạnh, phương hướng hẳn là đúng.” Khoảng nửa canh giờ, Khuynh Nhan nhắc nhở nàng.

Thực vật càng ngày càng thưa thớt, xem qua có người dọn đường ngang qua đây. Tần Ly càng tiến về phía trước nàng càng thêm cẩn thận, luôn đề cao cảnh giác chú ý động tĩnh xung quanh. Sau khi đi qua một cái cây to lớn, tầm nhìn của nàng được mở rộng rất nhiều, liếc mắt một cái, nàng liền nhìn thấy một cái sơn động.

Lúc này, một vầng sáng màu xanh tỏa ra từ sơn động, mặt đất bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

“Không tốt, có người tìm được sinh mệnh chi tinh.” Khuynh Nhan cảm nhận khí tức của sinh mệnh chi tinh không ngừng di chuyển gần về cửa động.

Tần Ly vừa nghe, lập tức muốn chạy qua nhìn xem, nhưng lại bị tiếng nói của Khuynh Nhan cản lại: “Ngươi có đi qua cũng vô dụng, hiện tại ngươi không thể đối phó với bọn họ, trước tiên cứ từ từ, có lẽ còn có cơ hội trở mình.”

Tần Ly ngừng bước chân, ẩn mình sau một thân cây to lớn, ngón tay không ngừng cào mạnh vào thân cây, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa sơn động.

Khoảng một khắc sau, sự chấn động bắt đầu giảm xuống. Từ bên trong sơn động, ba bóng dáng bước ra bên ngoài, đúng là ba người đến từ U Cung mà bọn họ gặp phải.

Chỉ thấy trong tay của đại hán tên Tịch Mịch cầm một viên màu xanh cỡ nắm tay, không ngừng phát ra ánh sáng, hắn cẩn thận đặt nó vào một cái túi nhung đen, trên mặt mang theo nụ cười vừa lòng.

“Đó là sinh mệnh chi tinh phải không?” Tần Ly trầm giọng hỏi.

“Không sai, đó chính là bộ dáng của sinh mệnh chi tinh.” Khuynh Nhan đáp.

Ngay khi Tần Ly đang cảm giác bất lực, U Lang và U Quý đứng sau lưng Tịch Mịch liếc mắt nhìn nhau, trên tay hai người cùng xuất hiện hai nguồn linh lực màu trắng, đồng thời chưởng một chưởng về phía Tịch Mịch.

Biến cố bất ngờ này kinh động đến Tần Ly đang quan sát cửa động, nàng không thể nào nghĩ tới bọn họ lại phát sinh nội chiến lúc này, xem ra mình vẫn còn cơ hội cuối cùng. Nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi, khăn trương đến cửa động.

Tịch Mịch cũng không nghĩ tới hai người họ sẽ trở mặt như vậy, nhưng cảm xúc cực kỳ kinh ngạc cũng trôi qua rất nhanh, tuy rằng bọn họ làm hắn trọng thương nhưng cũng không thể làm cho hắn chết ngay lập tức, không thể tưởng được tu vi cao nhất trong ba người bọn họ dĩ nhiên là tên lỗ mãng này.

Tịch Mịch lau máu tươi ở khóe miệng, ánh mắt cũng âm u vô cùng: “Hai người các ngươi có ý gì?”

“Có ý gì? Ta sớm đã chưởng mắt với ngươi, cùng là phân đà chủ của U Cung, dựa vào cái gì mà ngươi luôn cao hơn ta một bậc? Lúc trước ta ẩn nhẫn là vì thực lực của ngươi, bây giờ tìm được sinh mệnh chi tinh rồi ngươi cũng không cần thiết phải tồn tại.” U Lang âm ngoan nói.

“U Quý, khi nào thì ngươi đã thông đồng với hắn?” Tịch Mịch gầm nhẹ.

“Ta chỉ muốn bắt đi một người hưởng công lao mà thôi.” Gương mặt trắng xanh của U Quý có chút dữ tợn.

“Được, đã như thế, lão tử muốn nhìn xem các ngươi có thể giết chết lão tử hay không?” linh lực toàn thân của Tịch Mịch bùng nổ, linh khí trắng như sữa lập tức tràn ra mãnh liệt, hắn triệu hồi huyền linh thánh thú ba sao của mình Kiểm Xi Phi Thiên Hổ.

U Quý cùng U Lang thấy thế cũng triệu hồi huyền linh thánh thú của mình. Ba huyền linh thánh thú đều hóa hình người, sáu người lập tức sáp vào chiến đấu, xung quanh, khí tức cuồng bạo tàn phá bừa bãi, đem cảnh vật xung quanh phá hủy đến không còn hình dáng.

Tần Ly vẫn quan sát từng động thái của bọn họ, đến khi bọn họ khai chiến, nàng nhanh chóng lùi về phía sau một khoảng lớn. Nàng thần nghĩ: huyền linh hoàng chiến đấu quả là không giống bình thường, mình chỉ cần bị dư âm của cuộc chiến cán quét đến thôi cũng khó bảo toàn cái mạng nhỏ này. Trách không được hai người kia phải phối hợp đánh lén, Tịch Mịch kia dĩ nhiên là huyền linh hoàng đỉnh phong. Linh lực khi phóng xuất cũng cao hơn hai người kia.

Sắc mặt hai người kia ngưng trọng vô cùng, chưởng vừa rồi vì sợ Tịch Mịch phát hiện nên không dám vận đủ toàn bộ linh lực, nhưng cũng đã đến tám phần thực lực của bọn họ, vậy mà chỉ khiến hấn trọng thương, còn có thể công kích mạnh như vậy. Hai người có chút hối hận, nhưng nếu đã lỡ rồi thì chỉ có thể cố sức giải quyết hấn. Đã tới bước này thì chỉ có thể người không chết thì chính là ta mất mạng, không có khả năng lùi bước.

Ba người khó phân thắng bại, cuối cùng vì trọng thương nên Tịch Mịch không thể tiếp tục cầm cự, U Quỷ và U Lang gần như nắm chắc thắng lợi trong tay. Nhưng lại thêm một màn ngoài ý muốn, lịch lực toàn thân của Tịch Mịch không ngừng tăng mạnh, thân thể nhanh chóng bành trướng.

“Không tốt, hấn muốn tự bạo!” Khuynh Nhan hô to.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Ba Năm Sau

Thân thể Tịch Mịch nhanh chóng bành trướng, mạch máu cũng trương lên, nhìn thấy rõ ràng, linh khí dư thừa trong thân thể ứa ra, tơ máu che kín con mắt, nhìn qua như muốn rỉ máu ra.

U Lang và U Quỷ hiển nhiên không ngờ hấn lại quyết tuyệt như vậy, với tu vi cao như bọn hấn, linh hồn mà đào thoát đúng lúc thì vẫn có cơ hội trọng sinh. Như nếu là tự bạo mà nói, thì sẽ thật sự hồn phi phách tán.

Hai người biết bọn họ chỉ có một cơ hội duy nhất, đồng thời ra chiêu tấn công Tịch Mịch, chuẩn bị đoạt túi nhưng trong tay hấn sau đó nhanh chóng lùi về phía sau. Ai ngờ chuyện ngoài ý muốn lại nhiều vô cùng, qua mấy chiêu, túi nhưng đen thật sự rời khỏi tay Tịch Mịch, nhưng lại rớt ở gần chỗ hấn chứ không vào tay hai người.

“Khuynh Nhan, mau!” Tần Ly dựa vào lực lượng của bản thân căn bản sẽ không thể bay đến cạnh Tịch Mịch nhanh như thế, chỉ có thể mượn lực lượng của Khuynh Nhan. Đôi mắt phượng nhìn gắt gao quỹ đạo rơi của túi nhưng, thả người bay đến cạnh Tịch Mịch.

May mắn Tần Ly đang ẩn thân nên Tịch Mịch không cảm nhận được sự tồn tại của nàng, nàng bắt lấy cái túi nhưng trong chớp mắt, một trận năng lượng lốc xoáy chấn động trời đất bùng nổ. Hai người U Lang cùng U Quỷ phần hận không cam lòng mà lui về phía sau, dù là thế thì bọn hấn vẫn bị trọng thương nghiêm trọng. Mà Tần Ly chỉ thấy một trận ánh sáng đỏ chói mắt, sau đó mất đi ý thức.

_____ Ba năm sau _____

Trong một viện lớn ở Tần gia, một thiếu nữ thanh xuân ngồi xếp bằng trên giường, nàng mặc một thân lụa mỏng, tóc đen dài nhảy múa sau lưng nàng được cố định đơn giản bằng một cây trâm trâm châu màu trắng. Mắt phượng dài hẹp, khoe mắt dụ hoặc, ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ. Khí chất cả người kiều diễm như hoa khoe sắc, lại mờ ảo như tiên nhân.

Nàng thu tư thế, mắt chậm rãi mở ra, đôi mắt trong veo như nước hồ thu lại vô cùng sinh động, có sức sống. Nàng phun ra một ngụm trọc khí, linh lực màu xanh lục bao phủ toàn thân dần dần thu liễm vào. Cô gái này không phải ai khác, nàng chính là Tần Ly.

Ba năm trước đây, tuy rằng ứ lực tự bạo của Tịch Mịch không đánh chết nàng, nhưng khiến nàng hôn mê hai năm trong hồ sâu do lốc xoáy tạo thành. Ngay khi lốc xoáy đánh úp nàng, nàng đã kịp thời vào trong huyền giới, đồng thời cũng mất đi ý thức, đến lúc nàng tỉnh lại cũng đã mất ba năm thời gian.

Nghe Khuynh Nhan nói, tuy rằng nàng không chết nhưng thương tích thật sự quá nặng, cho dù dùng sinh mệnh chi tinh cũng không chắc chắn có thể chữa lành cho nàng. Biện pháp duy nhất là kích hoạt linh lực trong cơ thể nàng tăng lên đồng thời dùng sinh mệnh chi tinh chữa trị, hai bút cùng về. Mà nếu như muốn kích hoạt linh lực của nàng chỉ còn cách khế ước với huyền linh thú cao cấp.

Vốn là chỉ cần khế ước với Lam U cũng đã đủ, nhưng vì hấn thiếu khuyết truyền thừa, nên thực lực cũng không có phát huy đến tận cùng, Phượng Tiêu dần vật thật lâu, cuối cùng cũng quyết định khế ước cùng nàng. Khế ước của bọn họ không giống khế ước máu của Bạch Diễm lúc trước, khác ở chỗ bọn họ bắt buộc phải ký bản mạng khế ước, từ nay về sau, sinh mạng của Phượng Tiêu và Lam U gắn kết với Tần Ly, một trong ba người tử vong thì hai người còn lại cũng chết.

Sau khi Tần Ly tỉnh, cả người đều thay đổi, không chỉ có thực lực tăng đến đại huyền linh sư đỉnh phong, mà dung mạo cùng khí chất cũng biến hóa rất lớn, tựa như nàng đã phá kén thành bướm. Bạch Diễm nhờ vào sự trợ giúp của sinh mệnh chi tinh nên cũng tiến hóa thuận lợi, chính thức trở thành thân thủ Bạch Hồ có thể biến thành hình người.

Cả đám cùng nhảy trở về sào huyết của Ảnh Nguyệt Bạch Hồ, sao huyết đã hoang phế lâu rồi, không phát hiện Ảnh Nguyệt Bạch Hồ nào may mắn sống sót. Bạch Diễm vì thế mà thương tâm thật lâu, một lòng một dạ điên cuồng tu luyện, hấn chờ một ngày có đủ khả năng tự tay báo thù cho tộc nhân của mình.

Sau khi hoàn thành mọi việc trong Lạc Hoa Sâm Lâm thỏa đáng, Tần Ly trở về Tần gia. Nàng phải chuẩn bị cho việc khảo thí nhập học của Nguyệt Diệu học viện diễn ra trong vài tháng tới. Trở về Tần gia, nàng phát hiện Tần gia đã có biến hóa lớn, trong ba năm thời gian, Tần gia đã tiến nhập hàng ngũ gia tộc nhị lưu, ần ần theo kịp ngũ đại gia tộc ở Nguyệt Diệu hoàng triều. Mà bốn người nàng phái đi làm việc bên ngoài hiện tại đã thành lập được một tập

đoàn dong binh đoàn vô cùng lớn mạnh, ở những thành thị lớn đều có chi nhánh ngân hàng của bọn họ. Lúc đầu dong binh đoàn chỉ có một chi, bây giờ đã phát triển thành năm chi.

Lúc trước khi Tần Ly giao nhiệm vụ thành lập dong binh đoàn cho bọn họ cũng không nghĩ đến bọn họ sẽ phát triển tới mức này. Thậm chí sau khi nàng tỉnh lại, nàng còn có chút lo lắng, không thể tưởng được năng lực của bọn họ lại mạnh tới mức này. Hiện tại, không ít dong binh đoàn được thành lập nhưng dong binh đoàn của nàng thủy chung chiếm địa vị cao nhất.

“Thùng thùng”, “Tiểu Ly, ta có thể vào không?” Tần Ly vừa mới ngừng tu luyện, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa và giọng nói của Tần Như Lăng.

“Vào đi.” Thanh âm của Tần Ly vang lên như chim oanh, giọng điệu lạnh nhạt.

Thần sắc Tần Như Lăng có chút lo lắng, đẩy cửa đến cạnh Tần Ly, nói: “Tiểu Ly, ca ca ta đã trở lại. Gần đây ngũ đại gia tộc tựa hồ hứng thú với sinh ý của dong binh đoàn, ca ca nói thực sự hẳn không nghĩ ra được biện pháp nào, có thể nghiệp đoàn lính đánh thuê của chúng ta có khả năng xảy ra vấn đề.”

Tần Ly cũng nghĩ tới điểm này, sinh ý của dong binh đoàn tốt như vậy, ngũ đại gia tộc không có khả năng không động tâm. Dong binh đoàn của nàng vừa mới đi vào quỹ đạo, có quy mô nhất định, quả thực không phải là đối thủ của ngũ đại gia tộc. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu Lăng, người cầm kim thiếp và phong thư này đến khu bán đấu giá Duyệt Bảo tìm Thịnh Thiển, bàn với nàng chuyện hợp tác, nàng hẳn sẽ cho chúng ta một câu trả lời thích hợp. Chuyện còn lại các người không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp, ngay mai ta phải lên đường đến Nguyệt Diệu học viện khảo thí, việc trong nhà phải dựa vào các người rồi.”

Tần Như Lăng gật gù đầu: “Tiểu Ly, người yên tâm, bọn ta sẽ không để người thất vọng đâu.”

Sáng sớm hôm sau, Tần Ly từ biệt hai người Tần Vinh Hải và Tần Dịch Dương, rời lên đường cùng Trần lão. Nguyệt Diệu học viện chiêu sinh, giới hạn tuổi từ mười ba tới mười lăm, thi hai vòng. Vòng một còn gọi là sơ thí, được tiến hành ở những thành thị tuyển hai của Nguyệt Diệu trong ba ngày, nhân tài thông qua sơ thí sẽ có tư cách tiến vào vòng hai được tổ chức ở kinh thành.

Tần Ly lại tiếp tục mặc một thân nam trang, thêm một phần anh khí so với ba năm trước. Trần lão đi cùng nàng vì lo lắng nàng là một, lí do còn lại là tiện thể đi tìm Minh Dạ. Hai người cưỡi hai con ngựa cao to, đi ngày đêm để đến Lâm thành. Lâm thành là một trong những địa điểm chiêu sinh của học viện, là nơi chiêu sinh gần Nguyên thành nhất, hai người cưỡi ngựa hai ngày là tới.

Hai ngày sau đúng là ngày khảo thí đầu tiên, trong Lâm thành đâu đâu cũng là thí sinh chuẩn bị tham gia khảo thí. Tần Ly cũng chuẩn bị tiến đến chỗ báo danh, nhưng nhìn đến hàng dài dằng dặt này, Tần Ly bất đắc dĩ bĩu môi. Nếu cứ như vậy thì không biết bao lâu mới tới mình.

“Trần gia gia, chúng ta đi tìm nơi trọ trước đi, xem tình hình này, hôm nay không đến lượt chúng ta rồi, ngày mai nói sau vậy.” Tần Ly lên ngựa nói với Trần lão bên cạnh.

Trần lão nhìn hàng dài kia, cũng gật gù đầu, hai người quyết định đi tìm khách điểm để trọ trước. Đi hỏi một chút, thì biết được khách điểm lớn nhỏ trong thành cơ hồ đều đã đầy, chỉ còn Vân khách điểm là còn phòng. Vì giá cả của Vân khách điểm cao hơn nên đến bây giờ còn phòng trống.

Tần Ly ngoại trừ có tiền của Tần gia cung cấp còn có tiền do dong binh đoàn kiếm được, không túng quẫn như lúc đầu. Vì thế cũng không so đo giá tiền, liền lấy hai gian phòng. Nàng thanh toán tiền xong, vừa muốn lên lầu thì một bóng dáng màu xanh vọt đến bên người nàng, nắm lấy cánh tay nàng hô to: “Hắn là vị hôn phu của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 1: Liễu Hàn Vân

Tần Ly vừa quay lại, liền nhìn thấy một thiếu nữ mặc xiêm y màu lục, gương mặt nhỏ nhắn đang ngẩn lên, vẻ mặt không kiên nhẫn trông mắt thiếu niên lam bào đang đứng ở phía đối diện.

“Tiêu Tiêu, đừng náo loạn nữa, ta thật sự thích người, hơn nữa hai chúng ta đã có hôn ước.” Thiếu niên lam bào sừng sốt một chút sáu đó bước lại gần kéo tay thiếu nữ.

Thiếu nữ tránh tay của hắn, lui về phía sau nửa bước, vẫn nắm chặt cánh tay Tần Ly nói: “Ai rảnh rồi đâu mà nháo cùng người? Ta và hắn hai bên cùng tình nguyện, hắn mới là vị hôn phu của ta.”

Tần Ly nghe được lời nói của nàng, theo bản năng nhú mày, Tần Ly rút cánh tay ra đi thẳng lên lầu. Nàng đổi nam trang vì muốn đi đường thuận lợi một chút, nhưng vẫn không nghĩ phiền phức vẫn tìm tới nàng. Trần lão theo Tần Ly lên lầu, hắn cười đến híp cả mắt.

Thiếu nữ kia hơi hơi sừng sốt, muốn đi theo lên lầu nhưng lại bị thiếu niên chặn lại.

Lam Tiêu Tiêu là mỹ nữ có tiếng ở Phong thành, bên ngoài không thiếu người ái mộ nàng. Nhưng phụ thân nàng thấy người sang bắt quàng làm họ, ép nàng gả cho Vệ Liêu là thành viên của Vệ gia trong ngũ đại gia tộc. Vệ Liêu chỉ nằm ở chi thứ của Vệ gia, không phải dòng chính, từ khi nhìn thấy nàng, hần sống chết quấn lấy nàng, nàng có dùng biện pháp gì để đuổi hần hần cũng không chịu đi. Khi biết nàng tham gia khảo thí đề vào Nguyệt Diệu học viện, hần liền chạy từ kinh thành đến đây để khảo thí cùng nàng. Nàng thật sự rất phiền nhưng không cách nào đuổi hần cắt đi được. Sau đó nàng thấy Tần Ly, Tần Ly anh tuấn tiêu sái, diện mạo như tiên lạc trần nên nàng lập tức nghĩ tới lấy cơ có hôn phu để đuổi hần đi.

Từ nhỏ, nàng đã sống trong sự sùng ái của mọi người, chưa từng có người cự tuyệt nàng. Nàng nghĩ rằng chỉ cần mình theo Tần Ly lên lầu, trong lòng Tần Ly sẽ tràn đầy vui mừng, nhưng nàng không nghĩ tới Tần Ly sẽ rút tay mà bỏ đi, Lam Tiêu Tiêu không những không có giận, mà ngược lại, nàng còn nảy sinh hứng thú với Tần Ly, vì thế nàng quyết định đuổi theo.

“Tiêu Tiêu, ngươi đừng có gạt ta, ngươi căn bản là không biết hần. Tiêu Tiêu, ngươi đừng giận có được không?” Vệ Liêu có chút béo, diện mạo xem như đoan chính nhưng hần không phải kiểu người Lam Tiêu Tiêu thích.

“Đừng, ban đầu ta không biết hần, nhưng không có nghĩa là về sau không quen biết. Hôm nay ta liền nói cho ngươi nghe, nghe cho rõ, đời này ta sẽ không thích được ngươi, ngươi chết tâm đi.” Lam Tiêu Tiêu nói xong, quay người chạy lên lầu về phòng mình.

Sau khi Tần Ly về phòng, nàng lập tức muốn tiến vào trạng thái tu luyện, chợt nghe tiếng đập cửa truyền đến.

“Tần đại sư, người có ở trong phòng không?” Một thanh âm khá thô vang lên.

Tần Ly xuống giường mở cửa, liền nhìn thấy một đại hán mặc trang phục của Liên Minh Luyện Dược đang đứng ngoài cửa: “Có việc gì không?”

“Tần đại sư, là thế này, Liên Minh Luyện Dược đã chuẩn bị chỗ ở cho ngài, hi vọng ngài có thể đi giả. Mặt khác, trưởng lão lam bảo cũng đã có mặt ở Lâm thành, hi vọng được nhìn thấy ngài.” Đại hán cung kính nói.

Tần Ly vốn không muốn đi, nhưng nàng cũng không muốn tiếp tục lang bạt ở ngoài, quá phiền phức rồi, vì thế nàng gật đầu, sau đó gọi Trần lão, ba người cứ thế đi xuống lầu.

Liên Minh Luyện Dược đích thân phái người đến mời không phải là sự kiện bình thường, lập tức cả khách điểm gần như bị oanh tạc, tất cả mọi người chạy ra khỏi phòng xem náo nhiệt, Lam Tiêu Tiêu và Vệ Liêu cũng chạy ra nhìn xem. Chương quây biết tiêu điểm của hần được phạt lớn tới cửa nên hần cười nịnh nọt sang lôi kéo làm quen. Chuyện này có chút được gọi là khen ngược rồi, mọi người trong khách điểm ghi nhớ kỹ diện mạo của nàng, cho rằng nàng có thân thể bất phàm liên quan tới Liên Minh Luyện Dược, khiến nàng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Tới phân bộ của Liên Minh Luyện Dược, thấy kiến trúc lấy màu tối là chủ đạo, hai mắt Tần Ly sáng ngời, thấy đại hán làm cử chỉ mời, Tần Ly đi vào cùng hần.

Đại hán đưa hai người tới đại sảnh, hần nói: “Tần đại sư, thỉnh ngài chờ một chút, ta đi thông tri cho trưởng lão lam bảo, sẽ không mất nhiều thời gian.”

Tần Ly cùng Trần lão đứng ở đại sảnh, đột nhiên nàng ngửi được một cỗ hương vị truyền đến. Tần Ly bắt tri bắt giác đi theo được hương đến một gian phòng ở tầng hai, cửa phòng khép hờ, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào muốn xem thử đến tột cùng là đan dược gì. Mùi hương này nếu nàng đoán không sai chính là mùi hương của lục phẩm đan dược Dưỡng Hồn đan. Hiện tại nàng cũng đã đạt tới Ngũ phẩm luyện dược sư, lục phẩm đan dược có sức hấp dẫn tương đối lớn đối với nàng.

“Đi ra ngoài!” Một tiếng quát chói tai làm cho Tần Ly tỉnh người.

Tần Ly thấy trong phòng có một dược đỉnh màu xanh, tuy rằng không tốt như dược đỉnh màu đen của Khuynh Nhan như cũng là dạng khó tìm. Một nam tử mặc cẩm bào đưa lưng về phía nàng và đang không ngừng đưa thảo dược vào đỉnh, linh khí màu lục ngày càng đậm đặc. Vốn tưởng rằng người đang luyện lục phẩm đan dược này là một lão nhân không ngờ lại là người trẻ tuổi ngay trước mặt. Hơn nữa nhìn màu sắc linh lực của hần mà xem, cũng đã tiếp cận cảnh giới đại huyền linh sư đỉnh phong rồi.

Lúc này, đan dược trong trong đỉnh vận chuyển càng ngày càng nhanh, hiển nhiên đã tới bước ngưng đan. Đan dược màu đỏ thẫm, đan hương nồng đậm như thế, đích thực là lục phẩm đan dược. Tần Ly biết người ta không chào đón nên nàng cũng không tiếp tục ở lại, nàng rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đại hán vừa rồi tiếp đón Tần Ly mang một thân đầy mồ hôi chạy tới nàng, nhìn đến gian phòng kia, trong mắt hần hiện lên chút khác thường. Hần thấy Tần Ly không có việc gì, lập tức thở nhẹ ra một hơi: “Tần đại sư, sao người lại chạy tới đây? Trưởng lão áo xanh đang đợi người, thỉnh.”

Tần Ly nhìn phản ứng của hần cũng không nhiều lời mà lặng lẽ đi theo hần.

Đến một gian phòng, đại hán gõ cửa nói: “Trưởng lão, Tần đại sư đến rồi.”

“Mời vào!” Một thanh âm từ ái truyền ra, dĩ nhiên là một nữ nhân.

Đại hán cung kính mở cửa, làm tư thế thỉnh, đợi Tần Ly đi vào hần rồi hần mới nhẹ nhàng đóng cửa.

Tần Ly vừa bước vào liền nhìn thấy một nữ nhân tuổi trung niên mặc áo xiêm y màu xanh lam đang ngồi ở vị trí chủ tọa thường trà, nhìn nàng đang bước vào, mỉm cười ôn nhu mời nàng ngồi xuống, rồi nói: “Ngươi chính là Tần Ly sao? Quả nhiên là khí chất bất phàm. Ngươi đừng khẩn trương, hôm nay gọi ngươi tới đây chủ yếu là giúp lão bà này thỏa mãn sự hiếu kỳ. Ta tên là Liễu Thâm, nếu như không chê thì ngươi hãy gọi ta một tiếng Liễu đi đi!”

“Nghe nói ngươi phải khảo thí vào Nguyệt Diệu học viện?” Liễu Thẩm hỏi.

“Ân, đúng vậy.”

“Hiện tại con đã là đại huyền linh sư, đến nay con đã luyện được ngũ phẩm đan dược cao cấp.”

Liễu Thẩm còn đang muốn mở miệng hỏi chuyện, lúc này tiếng mở cửa “chi nha” truyền vào. Một bóng dáng áo xanh bước tới mang theo mùi hương của đan dược, đúng là người luyện đan trong phòng mà Tần Ly vừa mới gặp.

Nhưng điều khiến cho nàng ngoài ý muốn làm thiếu niên này không lớn hơn nàng bao nhiêu, chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Cứ tưởng rằng tiến độ của mình đã nhanh vô cùng, không nghĩ tới mình bị một phen đã kích ở đây. Da hân trắng nõn giống như nhiều năm không thấy ánh mặt trời, diện mạo có ba phần giống Liễu Thẩm, mi tâm điểm chu sa.

“Đan thành rồi?” Liễu Thẩm hứng thú hỏi hân.

Hân gật đầu, sau đó tìm chỗ ngồi xuống, thủy chung không nhìn Tần Ly một cái.

Liễu Thẩm thấy Tần Ly nhìn chằm chằm hân, cười nói: “Đây là cháu ta, Liễu Hàn Vân, hân cũng đến khảo thí, các ngươi làm quen với nhau, đến khi đó có bằng hữu chiếu cố lẫn nhau. Đứa nhỏ này tính tình ngại ngùng, không thích nói chuyện, ngươi cũng đừng có trách nó.”

Sau đó lại quay sang nói với cháu mình: “Hàn Vân, đây là người mà bác đã nói với cháu, Tần Ly. Mười tuổi đã là cao cấp luyện dược sư, bây giờ đã luyện được ngũ phẩm đan dược cao cấp.”

Liễu Hàn Vân nghe vậy, vốn đang nhìn xuống đất bỗng ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Hai Yêu Nghiệt

Đôi mắt tối đen lạnh lẽo như băng, Tần Ly nhìn đôi mắt hân nhìn không được mà nhú mi lại.

Liễu Hàn Vân nâng mắt nhìn thoáng qua Tần Ly rồi lại cụp mắt xuống.

Thần sắc Liễu Thẩm có chút bất đắc dĩ, sau đó lại nói chuyện với Tần Ly: “Liên Minh Luyện Dược đã an bài chỗ ở cho ngươi, hiện giờ ngươi về nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai tham gia khảo thí.”

Tần Ly đứng dậy, gật gật đầu đi ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, đại hân ngày hôm qua chiều đãi Tần Ly gõ cửa nói là sẽ đưa nàng đi khảo thí, đồng hành cùng nàng còn có Liễu Hàn Vân. Phủ thành chủ của Lâm thành sẽ là nơi chiêu sinh, mới sáng sớm đã có một hàng dài người tham gia rồi. Ở từng địa điểm chiêu sinh, Nguyệt Diệu học viện an bài ba vị lão sư phân biệt phụ trách hướng dẫn thí sinh điền tư liệu cá nhân và xem xét tu vi của họ.

“Tất cả thí sinh xếp thành hàng, sau khi điền đầy đủ tư liệu, ai là võ gia thì qua Khương lão sư bên kia khảo nghiệm, còn những ai là huyền linh sư thì đến Trịnh lão sư bên này, không được chen lấn, từng người đến.” Vị lão sư họ Lâm một mặt thì sắp xếp tư liệu, một mặt thì nói với hàng người đang xếp dài kia.

Đại hân trực tiếp mang Tần Ly và Liễu Hàn Vân xuyên qua đội ngũ tiến đến phía trước, thí sinh nhìn thấy hai thiếu niên tuần lảng một người áo xanh một người áo trắng, đều là mỹ nam hiếm thấy. Nữ nhân nhìn thấy hai người đều tỏ vẻ e lệ, trong mắt còn có hưng phấn. Thấy hai người bọn họ là người mà Liên Minh Luyện Dược hộ tống đến, tất cả bọn họ đều nghị luận to nhỏ.

“Nhìn kia, người của Liên Minh Luyện Dược, xem ra bối cảnh của hai người bọn họ rất sâu xa nha.”

“Vừa nhìn liền biết công tử nhà lâm tiên, cũng không biết tu vi thế nào. Hậu thuẫn mạnh không có nghĩa là tu vi cao.”

“Ngươi nói nhỏ thôi, bị người ta nghe được cũng không hay.”

Bọn họ bắt đầu tùm năm tùm ba nghị luận sôi nổi, Lam Tiêu Tiêu và Vệ Liêu cũng chú ý tới hai người bọn họ, Lam Tiêu Tiêu lại chú ý đến Tần Ly hơn, muốn xem xét tu vi của Tần Ly.

“Tiêu Tiêu, tiểu tử kia nhìn là biệt tiểu bạch kiểm, tốt mã dê cùi (1), ngươi cũng đừng để vẻ ngoài của hắn lừa!” Vệ Liêu thấy Lam Tiêu Tiêu nhìn Tần Ly không chớp mắt, trong lòng vô cùng mất mát. Hắn hi vọng lát nữa khảo nghiệm tu vi Tần Ly sẽ bị đào thải, như vậy hắn còn một chút hi vọng, đối với

thực lực của bản thân hẳn vẫn rất tự tin.

Lam Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn hắn, nói: “Ngậm miệng thôi của ngươi lại, không biết thì đừng nói. Hừ, ngươi đây là đang ghen tị với hắn!”

Tần Ly và Liễu Hàn Vân đã điền xong tư liệu của mình, Lâm Giai vốn đã có chút hứng thú với hai người bọn họ, nhìn tờ tư liệu, hai mắt Lâm lão sư sáng ngời: “Hai người các ngươi đều là luyện được sư? Tốt lắm, đến phía trước khảo nghiệm đi.”

Vòng sơ thí sử dụng hai khối linh thạch đặc thù, vòng này dùng để xem xét tu vi và tiềm năng của một người. Linh thạch dùng để khảo nghiệm tu vi gọi là Huyền Linh thạch, còn linh thạch hình cầu kia dùng để đánh giá tiềm năng của một người gọi là Tiềm Long Bi. Sau khi linh lực hoặc chiến khí của một người bộc phát đánh tới Huyền Linh Thạch, màu sắc mà nó hiện lên sẽ nói lên tu vi của người đó, còn tiềm năng của một người dựa vào độ sáng của tinh thể trong Tiềm Long Bi mà đánh giá, cấp cao nhất là mười sao.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên hai người bọn họ, có người tò mò thành tích bọn họ đạt được, có người hi vọng bọn họ bị đào thải, có người chờ xem bọn họ bị chê cười.

Người đầu tiên cảm lấy Huyền Linh Thạch là Liễu Hàn Vân, thời điểm hắn điều xuất linh lực ra ngoài, toàn không gian lâm vào một mảng yên tĩnh. Chỉ thấy linh lực màu xanh lục quanh quẩn toàn thân của hắn, sau đó gào thét đánh về Huyền Linh Thạch, Trình Nam đang giám sát lập tức ngây dại, thậm chí quên luôn việc hô thành tích. Mãi cho đến khi Liễu Hàn Vân thu hồi linh lực, dùng con mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm hắn, hắn mới có thể lắp ba lắp bắp tuyên bố: “Đại, đại huyền linh sư, đỉnh phong.”

Sau đó Liễu Hàn Vân đến trước Tiềm Long Bi, đưa tay chạm đến nó, một cột linh lực sáng bay thẳng lên trên, trông mắt mọi người mờ mịt mù mịt, trái tim đập thình thịch, trong lòng mặc niệm: một sao, hai sao, ba sao, ... Mười sao. Trời ạ, hắn vẫn còn là người sao? Căn bản là yêu nghiệt!

Lúc này không cần Trình Nam hô to thành tích, tất cả mọi người đều đã sững sờ, nhóm thí sinh bị đá kích cực kỳ.

Tần Ly nhìn thấy phản ứng của mọi người, nhíu mày, không nghĩ tới Liễu Hàn Vân này lại mạnh như vậy.

Liễu Hàn Vân khảo nghiệm xong, biểu tình trên mặt chưa từng biến hóa, nhìn Tiềm Long Bi sáng tới đỉnh xong hắn lập tức thả tay bước sang một bên, giống như mọi người trên thế giới này đều không có tồn tại, trong mắt hắn không có một chút gợn sóng.

Qua một lúc lâu, ba lão sư mới khôi phục bình thường, chuẩn bị nhìn thành tích của Tần Ly. Tần Ly cảm lấy Huyền Linh thạch, rót linh lực vào, sau khi linh khí màu xanh thâm tập kích vền viên đá, Trình Nam lẫn nữa chết lặng: “Đại, đại huyền linh sư cấp tám!”

Tần Ly nghe vậy, hết sức buồn phiền mà lắc đầu, bản thân nàng vẫn chưa không chế lực đạo tốt, năng áp súc thực lực còn chưa đủ thuần thục. Ngày hôm qua nàng thử áp súc, năng thành áp súc đến cấp sáu, mà bây giờ chỉ có thể đến cấp 8. Kỳ thực nàng không muốn bại lộ thực lực, chỉ cần qua được khảo thí là tốt rồi.

Chỉ là cái lắc đầu của nàng trong mắt người khác lại là nàng không hài lòng với thành tích này. Trong lòng mọi người không ngừng chửi ầm lên: con mẹ nó, chỉ cần mình có thể đạt được tu vi này thôi, cho dù về sau không bao giờ có thể... .. tiến cảnh được nữa cũng cam lòng.

Tần Ly nhìn Tiềm Long Bi trước mặt, đưa tay chạm vào, mọi người lại thêm một lần mặc niệm: một sao, hai sao, ba sao, ... Mười sao. Lại là mười sao, con mẹ nó, Tiềm Long Bi không phải là bị hỏng chỗ nào rồi chứ? Trong lòng mọi người đều mắng lớn.

Sau khi Tần Ly và Liễu Hàn Vân rời đi, ba vị lão sư quyết định phải lập tức đem tin tức về hai thí sinh này bao cho học viện, năm nay bọn họ thật có mặt mũi, chỗ bọn họ thu được hai yêu nghiệt như vậy.

So với hai người, những người được cho là xuất sắc còn lại đều có vẻ bình thường, qua ba ngày chiêu sinh, trừ Tần Ly và Liễu Hàn Vân ra, còn có ba người có vẻ nổi trội là Lam Tiêu Tiêu, Vệ Liêu và một người nữa tên là Trương Lam. Lam Tiêu Tiêu là cao cấp huyền linh sư đỉnh phong, tiềm năng sáu sao; Vệ Liêu là đại võ sư cấp bốn, tiềm năng bảy sao, Trương Nham là đại võ sư cấp sáu, tiềm năng bảy sao.

Sau khi hai người về Liên Minh Luyện Dược, liền tách ra, Tần Ly trực tiếp về phòng mình, Trần lão đang đứng trước cửa chờ nàng, vừa thấy nàng ông lập tức hỏi: “Tiểu Ly nhi, thành tích thế nào?”

“Điểm năng lực ấy của con không phải người đã sớm rõ rồi sao? Tần Ly mỉm cười nói.

“Đừng giả bộ ngờ ngẩn với lão phu, thân tu vi của ngươi lão phu đã biết rõ rồi, tiềm năng của ngươi là bao nhiêu sao? Tám sao hay chín sao?” Trần lão trừng mắt nhìn Tần Ly.

Tần Ly sờ mũi nói: “Mười sao.”

“Mười sao? Quả nhiên là một tiểu biến thái, vượt qua cả thiếu chủ.” Trần lão nghe xong cả kinh, lắc lắc đầu.

Nhắc tới Minh Dạ, Tần Ly nghĩ đến lá thư hắn lưu lại ba năm trước, không biết sau ba năm này, hắn đã biến thành cái dạng gì rồi? Khi nào hắn sẽ xuất hiện? Suy nghĩ miên man, giật mình sững sờ trong chớp lát.

“Sao vậy? Tiểu nha đầu, nhớ thiếu chủ nhà ta sao?” Trần lão thấy Tần Ly bất giác ngây ngẩn, không nhận được mồi câu đùa.

Tần Ly nhíu mày lại một chút, không biết vì sao bản thân lại muốn gặp hắn như vậy, nàng nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Trần gia gia, ngày mai

chúng ta xuất phát đến kinh thành đi, con còn muốn nhanh chóng báo danh tham gia vòng hai.” Nói xong nàng vội vàng chạy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 3: Nguyệt Diệu Học Viện

“Tiểu Ly, mau cho ta ra ngoài hít thở không khí, sống trong cái huyền giới này của người thật đúng là nhàm chán. Mỗi ngày gặp những con người nhàm chán này khiến ta buồn muốn chết.” Tần Ly vừa vào phòng, Phụng Tiên không chịu nổi tịch mịch mà cầu nhàu.

“Ly, ta cũng muốn đi ra.” Đây là thanh âm của Lam U, thời điểm Tần Ly hôn mê ba năm, hắn đã học nói chuyện để nàng nghe hắn nói khi nàng tỉnh, để nàng biết hắn không phải kẻ câm điếc.

Tần Ly không nghe thấy Bạch Diễm nói liền biết hắn vẫn còn đang tu luyện, vì thế nàng cho Lam U và Phụng Tiên đi ra. Phụng Tiên vẫn mang bộ dáng hoạt bát hiếu động không hề thay đổi, mà Lam U lớn hơn lúc trước nhiều lắm, bởi vì duyên cớ của sinh mệnh chi tinh, bộ dáng của hắn hiện tại giống như một đứa trẻ chín tuổi, đôi mắt bảo thạch dài hơn, sắc sảo hơn.

“Tiểu Ly, chúng ta theo người được không? Ở huyền giới nhàm chán lắm.” Phụng Tiên bắt đầu nói.

Tần Ly lắc đầu, nàng cũng rất bất đắc dĩ. Ai bảo bọn họ có ngoại hình quá mức đặc thù, vừa nhìn đã biết họ không phải là nhân loại. Thực lực của nàng còn rất yếu, để bọn họ bên cạnh rất dễ bị các cường giả nhớ thương. Nàng suy tư một chút rồi nói: “Chờ thêm một ít thời gian nữa, đến lúc ta luyện được lục phẩm đan dược, ta sẽ luyện cho các người một loại đan dược tên Long Túc đan, công dụng là có thể biến bộ dáng của các người thành bộ dáng của nhân loại.”

Long Túc đan là lục phẩm đan dược cao cấp, chỉ cần lấy một chút máu người dùng đan làm thuốc dẫn khi luyện chế là có thể biến ngoại hình của họ giống hệt ngoại hình của nhân loại. Nhân loại muốn trà trộn vào huyền linh thú hoặc ngược lại huyền linh thú muốn lẫn vào trong nhân loại thì Long Túc đan là lựa chọn tốt nhất. Nhưng nó cũng không phải vạn năng, dùng phải nhân loại và huyền linh thú cấp cao cũng rất dễ bị lộ tẩy.

Phụng Tiên đưa ngón tay tỏ ra tao nhã nâng lấy một lọn tóc, mặt bi thương, thở dài nói: “Ai, ta chỉ còn cách chờ đợi, nhưng nghĩ tới việc biến thành dáng vẻ nhân loại ta lại luyện tiếu ngoại hình xinh đẹp này.”

Tần Ly và Lam U đồng thời quay mặt đi, lựa chọn không nghe không thấy sự tự kỷ của Phụng Tiên, cả hai thà rằng ngược nhìn quang cảnh chẳng có gì ngoài cửa sổ chứ không cần để ý ai kia đang có tỏ ra đau đớn.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng “thùng thùng”, Tần Ly đoán là họ đưa cơm tới, vì thế nàng đưa Phụng Tiên và Lam U trở lại huyền giới.

Mở cửa ra, quả nhiên là đưa cơm tới, đại hán đặt cơm của Tần Ly lên bàn, quay đầu lại nói với nàng: “Tần đại sư, lam bảo trưởng lão bảo tôi tới thông tri cho ngài ngày mai vào giờ thìn sẽ bắt đầu lên đường, ngài hãy chuẩn bị đi ạ.”

“Liều đi muốn đi kinh thành cùng chúng ta?”

“Đúng vậy, lam bảo trưởng lão hiện tại là trưởng lão của đan viện thuộc Nguyệt Diệu học viện.” Đại hán nói xong chào Tần Ly rồi bước ra khỏi phòng.

Giờ thìn hôm sau, Tần Ly cùng Trần lão ra cửa lớn của Liên Minh Luyện Dược, trước cửa có một con sư thú (1) chờ ở cửa.

(1): là một sinh vật nổi tiếng trong thần thoại Hy Lạp với tên khác là griffin, nó có cánh, đầu đại bàng mình sư tử và khá to lớn.

Không lâu sau, Liều Thâm và Liều Hàn Vân cũng ra khỏi cửa, Liều Thâm nhìn Tần Ly, mỉm cười nói: “Tiểu Ly à, hôm nay sẽ khởi hành đến kinh thành, người có tin tưởng đối với vòng hai không? Liều đi còn phải chờ người vào học viện, bắt người làm đệ tử của ta a.”

Tần Ly không trả lời, nàng nở một nụ cười thật tươi với Liều Thâm, Liều Hàn Vân đứng bên người Liều Thâm thủy chung không ngừng đầu lên.

Đi hết một ngày, con sư thú lớn bay vào phạm vi kinh thành, Tần Ly đang tìm vị trí của Nguyệt Diệu học viện trong phố xá phồn hoa và dòng người qua lại nhộn nhịp.

Bởi vì Nguyệt Diệu học viện chiêu sinh nên trong thành có rất nhiều dân cư từ bên ngoài vào.

Có người cưỡi huyền linh thú phi hành (bay trên không), có người đi kiệu do huyền linh thú kéo, bọn họ đổ dồn vào một phương hướng mà đi.

Bởi vì có quan hệ với Liều Thâm, bọn họ trực tiếp cưỡi sư thú đi vào quảng trường, đó là nơi giữ tọa kỵ và chăm sóc thú dùng để kéo xe hoặc phi hành của học viện.

“Tiểu Ly à, ngày mai mới bắt đầu vòng hai, hôm nay hãy để Hàn Vân mang người cùng vị bằng hữu này (Trần lão) đi dạo kinh thành một chuyến, Liều đi

có chút việc bận, sợ là không thể đi cùng các người. Buổi tối các người sẽ ở trong tổng bộ của Liên Minh Luyện Dược, Liễu di đã an bài ổn thỏa rồi.” Liễu Thẩm lộ vẻ xin lỗi, nói.

Tần Ly đưa mắt nhìn Liễu Hàn Vân vẫn đang cụp mắt không cảm xúc, nàng nói: “Liễu di không cần khách khí, chúng ta tự mình đi dạo là được rồi.” Tần Ly đại khái cảm thấy Liễu Văn Hàn này có gì đó là lạ, khiến nàng cảm thấy nguy hiểm. Không phải thực lực của hắn tạo áp lực cho nàng mà chính khí tức âm hàn tối tăm đó khiến nàng không thoải mái.

“Nga, vậy được rồi, ngày mai đừng quên tới tham gia vòng hai là được rồi.” Liễu Thẩm nhìn cháu mình, cũng không có nói cái gì, nhưng trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, nàng quay đầu nhìn Trần lão và Tần Ly đang dần biết mất khỏi tầm mắt.

Tần Ly cùng Trần lão băng qua quảng trường đi về phía đại môn. Học viện lúc này không nhiều người, trên đường ra cổng nàng ngẫu nhiên thấy vài đề tử qua lại, quang cảnh vô cùng thanh tịnh.

Lúc này ở một góc gần cửa học viện, có mấy thiếu nữ vây quanh một thiếu nữ, trong đó có một người mắt cao hơn đầu, nàng là đầu lĩnh của đám người bọn họ, tên Lôi Ngao Thanh, là đệ tử bàng hệ (không phải dòng chính) của kinh thành Lôi gia, lúc trước nàng đi theo Lôi Ngao San. Sau khi Lôi Ngao San bị hủy tu vi, đều là nàng thay Lôi Ngao San làm việc.

“Nghe nói hôm qua người luyện thành nhất phẩm cao cấp đan dược Chi Huyết đan (cầm máu đan) rồi, đưa nó cho ta nhanh!” Thân ảnh cao lớn của Lôi Ngao Thanh không ngừng áp bách thiếu nữ phía trước, hung hãn ra lệnh.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch phần hận trừng mắt với Lôi Ngao Thanh: “Dựa vào cái gì, cho dù ta không được sủng ai nhưng không tới lượt các người làm cản. Nhất định là Lôi Ngao San sai các người tới có phải không? Rốt cuộc nàng muốn cái gì?”

Người trừng mắt Lôi Ngao San không ai khác chính là công chúa thất sủng của Nguyệt Diệu hoàng triều, và là người mà Tần Ly đã không thấy suốt ba năm, nàng là Nguyệt Diệu Hình.

Ba năm trước đây, đám người Nguyệt Diệu Thần không đợi được Tần Ly, đành phải mang theo lo lắng mà đi về học viện. Sau khi trở về, Nguyệt Diệu Hình càng thêm cố gắng học tập luyện dược, tuy rằng tiến bộ rất chậm, nhưng nàng cuối cùng cũng trở thành nhất phẩm luyện dược sư trong ba năm nay. Vốn mọi thứ đều đang hết sức thuận lợi, nhưng Lôi Ngao San lại đem hết mọi hận thù đẩy lên người nàng. Mặc dù có Nguyệt Diệu Thần và Hàn Hi Bạch che chở, nhưng chỉ cần có một ngày hai người bọn họ không ở cạnh nàng, nàng vẫn bị bọn họ khi dễ như cũ. Sự tình bị cướp đan dược như ngày hôm nay xảy ra như cơm bữa.

“Ha ha, ta có nghe lầm không? Phế vật hỏi ta dựa vào cái gì? Nói cho người biết, phế vật như người chỉ xứng đáng trốn chui trốn nhủi trong góc phòng mà thôi. Nếu người ngoan ngoãn rời khỏi học viện, trốn ở trong nhà thì may ra còn có thể giữ được mạng chó nhà người, nói cách khác, sớm muộn gì người cũng sẽ chết rất khó coi.” Lôi Ngao Thanh dữ tợn cười to.

Nếu không có Hàn Hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần bảo hộ thì tiện nhân này đã sớm chết trên tay Lôi gia bọn họ, sao còn có thể sống đến bây giờ? Nghĩ đến đây, hai mắt Lôi Ngao Thanh lóe lên sát khí.

Nguyệt Diệu Hình trừng mắt nhìn Lôi Ngao Thanh, sát khí trong mắt của Lôi Ngao Thanh nàng thấy rất rõ ràng.

“Người muốn làm gì? Nói cho người biết, cùng lắm thì hôm nay cả ta và người ngọc nát đá tan!” Nói tới đây, đôi mắt Nguyệt Diệu Hình lộ ra kiên định cùng bất khuất.

Cho tới bây giờ, nàng không hề sợ chết, thậm chí đối với nàng, chết là một loại giải thoát. Nhưng mỗi lần nghĩ đến nhị ca và Hàn ca ca luôn yêu thương nàng, nàng cảm thấy luyến tiếc. Nghĩ đến người bằng hữu ở cùng nàng vốn vẹn vài ngày, sợ rằng hôm nay sẽ phải cô phụ sự kì vọng của vị bằng hữu ắt, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

” Phế vật chính là phế vật, chỉ biết khóc nhè! Ngọc tan đá nát? Người xứng sao? Hôm nay cho người một cái kết thúc xem như là rửa đi vết bẩn cho hoàng tộc!” Về mặt Lôi Ngao Thanh cuồng vọng, chiến khí màu vàng của võ sư đỉnh phong bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Gặp Lại Hảo Bằng Hữu

Trong mắt Nguyệt Diệu Hình lộ ra một tia ngoan cường, dứt khoát mặc kệ sinh tử, nàng thậm chí muốn đem tất cả những khuất nhục và không cam tâm phát tiết hết. Trong vòng ba năm, từ trung cấp huyền linh sư cấp tám nàng đã trở thành cao cấp huyền linh sư cấp ba, tuy rằng đối với những học viên đã được đào tạo từ nhỏ trong học viện mũi nhọn này thì tiến độ của nàng rất bình thường hay thậm chí là đứng hạng chót, nhưng nàng biết nàng đã cố hết sức rồi.

Lúc này, nàng dứt bỏ tạp niệm, linh lực màu vàng quán toàn thân, triệu hồi huyền linh thú của mình là huyền linh huyền thú cấp hai Từ Vân Tước (1).

(1): Vân tước = son ca.

“Huyền linh huyền thú, phế vật này vậy mà có huyền linh huyền thú? Chắc lại là nhị hoàng tử cho người rồi, vận khí của người thật đúng là tốt.” Tuy rằng Lôi Ngao Thanh là võ giả, nhưng cũng biết giá trị của huyền linh huyền thú đối với cao cấp huyền linh sư mà nói là vô cùng xa xỉ. Trong mắt nàng ta xẹt qua một tia ghen tị, nghiêng răng nhìn bộ lông màu tím của son ca như thể muốn mang bộ lông đó biến thành áo để mặc.

“Thanh tỷ, lát nữa giải quyết công chúa phế vật kia có thể cho ta bộ lông của Tử Vân Tước không?” Một thiếu nữ khác bên người Lôi Ngao Thanh tham lam nhìn chằm chằm Tử Vân Tước, cười lấy lòng với Lôi Ngao Thanh.

“Được, lưu bộ lông lại cho người.” Lôi Ngao Thanh liếc mắt nhìn thiếu nữ kia, sự khinh thường ẩn trong đáy mắt.

Nguyệt Diệu Hình hét lớn: “Lôi Ngao Thanh, ta sẽ không cho người đạt được mục đích!” Tiếng nói vừa dứt, nàng vận khởi linh lực, hô: “Huyền Nguyệt Trảm!” Linh lực màu vàng xoay trong tạo thành hình dạng của trăng rằm, sau đó bắn nhanh ra ngoài, so với bình thường càng thêm quyết tuyệt, sắc bén, có thể nhìn ra nàng thật sự liều mạng. Tử Vân Tước thấy chủ nhân phát lực, nó cũng nhanh chóng công kích Lôi Ngao Thanh.

“Hừ, không biết sống chết!” Nguyệt Diệu Hình cho dù sử dụng toàn lực, Lôi Ngao Thanh vẫn tránh né lần công kích đầu tiên một cách nhẹ nhàng, nàng miệt thị Nguyệt Diệu Hình, điên cuồng hét một tiếng: “Hôm nay ta cho người chết dưới uy lực của huyền giai ngân phẩm vũ kỹ (2) Thanh Sương Tiên.

(2): vũ kỹ có cấp bậc huyền giai, phẩm chất bạc

Lôi Ngao Thanh rút trường tiên của mình ra, trường tiên màu bạc lại lóe sáng trông rất bắt mắt, xen với chiến khí màu vàng sẫm, dây roi xé gió mà quét tới Nguyệt Diệu Hình, trong mắt mang theo một tia thị huyết điên cuồng.

Nó như một con rồng trắng bay nhanh về phía nàng, nàng biết nàng trốn không thoát, dưới tốc độ này, nàng không có sức chống đỡ. Cuối cùng nàng đưa mắt nhìn về phía Tử Vân Tước đang điên cuồng công kích, sau đó nàng suy sụp nhắm mắt lại.

Qua khoảng một chun trà nhỏ, sự đau đớn trong dự kiến của nàng không có xuất hiện, trong lòng Nguyệt Diệu Hình này sinh hồ nghi với tình cảnh của nàng. Nàng thậm chí tưởng rằng mình đã xuống tuổi vàng.

“Ba năm không thấy, cảnh giới của Hình nhi cao lên không ít. Sao rồi? Có ổn không? Không mở mắt ra xem ta là ai ư?” Tần Ly cùng Trần lão đang đi thẳng về phía cửa lớn, đi được nửa đường thì nghe thấy thanh âm đánh nhau, Tần Ly vốn không tính đi can thiệp vào chuyện của người khác, nhưng nàng đột nhiên nghe một thanh âm quen thuộc vang lên nên lại chạy qua, vừa đúng lúc nhìn thấy roi bạc đang chuẩn bị quét lên người Nguyệt Diệu Hình. Nàng vận khởi Mê Tung Bộ, nhảy mất đi chuyển đến trước mặt Nguyệt Diệu Hình, đỡ lấy roi bạc kia, sau đó quay đầu nhìn thấy Nguyệt Diệu Hình đang nhắm mắt.

“Người là ai? Thả roi ra. Ta khuyên người nên bớt lo chuyện bao đồng đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Lôi Ngao Thanh có dùng hết toàn lực cũng không thể rút roi về, hít đôi mắt tam giác, âm ngoan nhìn chằm chằm Tần Ly.

Tần Ly cong khoe miệng, lạnh nhạt nói: “Không khách khí? Ta rất thích người khác không khách khí với ta. Không biết đối với người, thế nào mới gọi là không khách khí? Giống như thái độ của ta đối với cây roi này phải không?” Nói xong, linh lực màu xanh biếc đậm đặc đầy chiến khí của Lôi Ngao Thanh đánh ngược trở lại, chiếc roi màu bạc nháy mắt biến thành màu xanh biếc sau đó nó đứt đoạn rồi roi từng khúc từng khúc xuống đất. Lôi Ngao Thanh bị chiến khí của nàng đánh ngược trở lại công thêm một cỗ linh lực thật lớn đánh tới nên nàng bị bức lui vài chục bước, sau đó thân hình cường tráng miễn cưỡng dừng lại, trán nàng đầy mồ hôi.

“Đôi khi không cần quá kiêu ngạo. Ta khuyên người một câu, nên xem trọng đầu của mình một chút, nói không chừng người sẽ không biết khi nào nó rời khỏi cổ người đâu.” Với cấp bậc hiện tại của Tần Ly, muốn giết Lôi Ngao Thanh quả thật quá đơn giản., nhưng nàng không muốn động thủ ở trong khu vực này, nàng muốn tìm một cơ hội thích hợp. Và lại, nàng vừa tới học viện, nên nàng không muốn bị chú ý.

Lôi Ngao Thanh theo bản năng rút cổ lại, tuy rằng nàng ta không cam lòng, nhưng trong lòng nàng rất rõ chênh lệch giữa mình và Tần Ly. Nàng trừng mắt nhìn Nguyệt Diệu Hình rồi quay đầu bước đi. Mấy thiếu nữ bên người nàng cũng nhanh chóng chạy đi, sợ chậm một chút thì sẽ bị Tần Ly bắt lại. Nhìn thấy Tần Ly mặc một thân nam trang, tướng mạo lại anh tuấn tiêu sái, nhưng thực lực Tần Ly bày ra ở đó nên không có cô gái nào mạo hiểm nhìn chằm chằm nàng.

Thấy Tần Ly cứu Nguyệt Diệu Hình, trong lòng một đám đều không ngừng gào thét: Ai, thiếu niên này thật đẹp! Nhưng tại sao lại ở một chỗ cùng phế vật công chúa? Thật sự lãng phí a!

Mà nhân vật chính đang chờ roi quét xuống kia vẫn đang ngây ngốc nhìn Tần Ly, miệng chẳng nói ra được lời nào. Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, làm cho nàng không thể thích ứng kịp. Người trước mặt nàng mặc một thân áo trắng, tư thế oai hùng, phần chân bưng bưng lại là thiếu niên ba năm trước nhỏ nhẹ an ủi nàng sao? Nàng không phải đang nằm mơ đó chứ? Nhìn thấy những nữ đệ tử đi ngang qua, trong mắt có ghen tị, có hâm mộ, nàng mới biết mình không có mơ.

“Hình nhi tỷ, chẳng lẽ không gặp nhau ba năm, tỷ đã quên ta rồi sao?” Tần Ly nhắc nhở.

“Người, người thật sự là Tần Ly?” Nguyệt Diệu Hình nuốt nước miếng, mờ mịt hỏi.

“Không thể nào giả được.”

Nguyệt Diệu Hình nhìn Tần Ly đã lâu không gặp, nàng rất kích động, muốn ôm chầm lấy Tần Ly, nhưng nàng ý thức được tần Ly đang mặc một thân

nam trang, liền kiểm chế lại. “Vị này là...?” Nhìn đến Trần lão bên cạnh Tần Ly, Nguyệt Diệu Hinh tò mò hỏi.

“Một vị bằng hữu, cũng là trưởng bối của ta. Hinh nhi tử, Hàn ca ca và Thần ca ca đâu?”

“Hai người bọn họ ra ngoài thí luyện rồi, nếu không Lôi Ngạo Thanh kia cũng không dám động thủ.” Nguyệt Diệu Hinh cười khỏ.

Lôi gia? Không nghĩ tới Lôi gia vẫn chưa chết tâm, đôi mắt phượng xinh đẹp híp lại, quay đầu nói với Trần lão: “Trần gia gia, đây là bằng hữu của con, đã rất lâu rồi con không thấy nàng, con muốn cùng nàng ôn chuyện cũ. Nếu không ngại mua chút đồ cần thiết rồi về Liên Minh Luyện Dược trước, một chút nữa con sẽ tự mình về.”

Trần lão nhìn Nguyệt Diệu Hinh, cười tủm tỉm gật gật đầu, sau đó rời đi.

“Tiểu Ly, người đến khảo thí Nguyệt Diệu học viện sao?” Trần lão đi rồi, Tần Ly cùng Nguyệt Diệu Hinh đi đến ký túc xá của nàng. Tần Ly vừa ngắm học viện vừa nói chuyện phiếm với Nguyệt Diệu Hinh.

Tần Ly gật gật đầu nói: “Ân, ngày mai là thi vòng hai. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ nhanh chóng được học cùng với Hinh nhi tử.”

“Ha ha, thật sự là quá tốt! Đối với năng lực của người mà nói, khẳng định sẽ không có vấn đề gì, đến bọn nhĩ ca trở về, bọn họ nhìn thấy người nhất định sẽ rất cao hứng, năm đó chúng ta ở lại đội người rất lâu, nhưng đến ngày cuối vẫn không thấy người đi ra, nhĩ ca bọn họ vẫn lo lắng tới giờ.”

“Khi đó xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà đã giải quyết xong.”

Hai người nói chuyện cho đến khi trời tối, hai người mới tách ra. Hai người ước hẹn sau khi Tần Ly thi xong vòng hai lại gặp mặt, Tần Ly một mình trở về Liên Minh Luyện Dược, chuẩn bị nghênh đón vòng hai diễn ra vào ngày hai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 5: Sa Mạc Ảo Cảnh

Khí trời thay đổi thất thường, không khí sáng sớm có chút lạnh, nhưng không khí ở cửa lớn của Nguyệt Diệu học viện thì hoàn toàn ngược lại, sự trong trẻo lạnh lẽo kia bị các nhóm thí sinh khảo thí xóa sạch. Khi Tần Ly tới cửa, thì đã đã có rất nhiều thí sinh tụ tập đầy con đường dẫn đến cửa lớn của học viện.

Tần Ly đi đến đội ngũ của Lâm thành liền thấy Liễu Hàn Vân đang đứng cách đám người Lam Tiêu Tiêu vài bước chân, gương mặt hần vẫn lạnh lùng không đổi sắc.

Lam Tiêu Tiêu nhìn ngả nhìn nghiêng, thấy Tần Ly đang đi tới, nàng cười ngây ngô chạy qua: “Còn nhớ ta không? Lần trước chưa kịp giới thiệu, ta tên là Lam Tiêu Tiêu, sau này chúng ta chắc hẳn là đồng học, người không ngại kết giao bằng hữu chứ?”

“Tần Ly thấy nàng cười hi hi nhìn mình, ngật gật đầu tỏ ý đã biết.

Lam Tiêu Tiêu cũng không để ý thái độ của Tần Ly, còn Vệ Liêu thì tỏ vẻ mất hứng. Gương mặt có chút mập mạp đầy âm trầm, vốn ánh mắt có chút ghen tị bây giờ còn xen lẫn tức giận, rít lên: “Xử tiểu tử, thái độ gì vậy? Tiêu Tiêu chủ động giao hảo với người, đó là phúc của người! Không phải chỉ là một tên mặt trắng thôi sao? Nói chuyện với hần làm gì?”

Tần Ly nghe hần nói vậy cũng không tức giận, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của Vệ Liêu, trong lòng nàng buồn cười. Nàng cũng không phải là nam nhân, sợ là tên này đã ăn nhầm dấm chua rồi.

“Vệ Liêu, người cầm miệng!” Gương mặt vốn tràn đầy ý cười của Lam Tiêu Tiêu nháy mắt lạnh xuống, gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ bừng.

Vệ Liêu còn đang muốn tiếp tục mắng Tần Ly, lại bị Lam Tiêu Tiêu quát lớn, lập tức gương mặt hần nhìn nàng như tiểu tức phụ bị ủy khuất, không dám hé răng nói câu nào.

Cái này có tính là quả quýt dày có móng tay nhọn không? Mới vừa rồi hần còn hung hần mắng chửi, nháy mắt một cái hần liền bày ra bộ dáng này, khỏe miệng Tần Ly giật giật.

Lúc này, người tụ tập ở cửa học viện càng ngày càng nhiều, Lâm Giai chịu trách nhiệm tuyển học viên ở Lâm thành tới đội ngũ của bọn họ, thấy Tần Ly và Liễu Hàn Vân đều có mặt, vừa lòng cười.

“Các người chuẩn bị tốt rồi chứ? Lát nữa đi theo ta đến nói tổ chức vòng hai, hiện tại nói cho các người biết về thể lệ thi của vòng hai. Đề thi vòng hai là vượt qua ảo cảnh thời không, vòng này khảo sát toàn diện khả năng của thí sinh, thời gian thi là một tháng. Có nhiều thí sinh như vậy, nhưng thực sự vượt qua được vòng này lại không nhiều. Chỉ có những người thông qua được ảo cảnh mới có tư cách ở lại học viện.”

“Đây là thức ăn và nước uống, còn có một ít công cụ, mỗi người một phần. Vòng này không được sử dụng nhẫn trừ vật hay bất kì đồ vật gì có không gian riêng, đương nhiên cũng không được mang theo huyền linh thú.” Lâm Giai phát cho mỗi người một cái túi, sau đó lại phát cho mỗi người một quyền trục không gian: “Các người nhớ giữ kỹ vật này, nếu gặp nguy hiểm, vật này sẽ trực tiếp đưa các người ra ngoài, đương nhiên đồng nghĩa với việc các người mất tư cách ở lại học viện.”

Lâm Giai đưa mọi người đến trước cổng một tòa kiến trúc được xây theo đường vòng cung, nói: “Đây chính là ảo cảnh thời không, nó có thể biến hóa thành nhiều loại cảnh tượng, sau khi bước vào đó, hết thảy phải cẩn thận, hi vọng các người đều có thể thuận lợi hoàn thành phần thi.”

Người đầu tiên bước vào ảo cảnh là Liễu Hàn Vân, sau đó là Tần Ly, tiếp theo là Lam Tiểu Tiêu và Vệ Liêu.

Tần Ly vừa bước vào, liền nhìn thấy vô số hình ảnh lướt qua, có rừng rậm, có sa mạc, có bình nguyên, có núi non. Sau khi đi hết thông đạo, nàng lại đang ở một sa mạc rộng lớn, trước mắt nàng là một biển cát vàng mênh mông cuộn cuộn, Quay đầu lại, nàng không còn nhìn thấy cửa đầu nữa, xem ra muốn đi ra thì phải tìm được cửa.

Tần Ly ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh thẳm, không một ánh mây, bầu trời sáng chói khiến nàng phải nheo mắt lại. Sa mạc mênh mông bát ngát vô cùng, còn có gió cuốn cát bay lên cuộn cuộn, mọi thứ đều vô cùng chân thật. Nàng thu hồi tầm mắt, tập trung nhìn về phía trước, cảm giác cảnh quang có chút vụn vặt, nàng hồ hạp cũng cảm thấy nồng bỏng, trán nàng đã xuất hiện một tầng hơi nước bằng bạc.

“Khuyên Nhan, người có thể nghe ta nói chuyện không?” Tần Ly cảm thán cảnh tượng này chân thật vô cùng, nhớ đến lời nói của Lâm Giai nói này không thể sử dụng đồ vật có khả năng mở ra không gian riêng, vì thế nàng thử thăm dò bằng cách liên hệ với Khuyên Nhan.

Đáp lại nàng chỉ là một mảng im lặng, hiển nhiên là tồn tại một lực lượng nào đó ngăn cách nàng với huyền giới. Không có Khuyên Nhan bên cạnh, Tần Ly bất giác cảm thấy có chút không quen, bây giờ đột nhiên bị mất liên lạc, nàng mới cảm thấy mình đã ý lại Khuyên Nhan nhiều như thế nào. Sau đó nàng thử liên hệ với ba huyền linh thú, nàng vẫn không liên lạc được.

Tần Ly đeo cái túi nàng được phát trên lưng, lau mồ hôi, sau đó tiến về phía trước. Cát thật nhuyễn, đi một bước thì lún một bước, sau đó lại phải nhấc chân lên, so với việc đi bình thường thì mệt hơn nhiều lắm. Đi được hơn nửa canh giờ, nàng có điểm mệt mỏi. Nếu cứ như vậy mãi thì không được, xem ra phải tìm một chỗ tránh gió nghỉ ngơi trước, chờ buổi tối lại tiếp tục đi, ừm, như vậy có lẽ tốt hơn.

Có mục tiêu, Tần Ly bắt đầu quan sát địa hình xung quanh. Chỉ có thể cảm thán vận khí của nàng thật sự rất tốt, nàng nhanh chóng tìm được một chỗ đất trũng tránh được gió. Nàng chạy đến đó, rồi thả cái túi xuống đất, bắt đầu xem xét bên trong đó có gì.

Trừ thực phẩm, bên trong còn có một cái lều nhỏ giản dị, một ít công cụ giúp ích cho việc dã ngoại. Nàng tính toán một chút, lương thực cùng nước uống phải thật tiết kiệm mới đủ dùng, nàng tự hỏi không biết trong ảo cảnh sa mạc này có ốc đảo hay không.

Nàng dựng lều, cố định lều thật tốt vì sợ gió lốc sẽ cuốn lều đi mất. Tần Ly nuốt nước miếng, chui vào lều trại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, dường sức để buổi tối lên đường.

Sắc trời càng ngày tối, tà dương nhuộm đỏ cả mặt đất cùng một góc trời, không khí cũng không còn nóng bức như ban ngày, thậm chí giống như đám lửa bị dập tắt sau đó nó chậm rãi ướp lạnh. Tần Ly đang nhắm mắt dưỡng thần, cảm nhận được trời bắt đầu sẩm tối, nàng lập tức mở mắt. Nàng không muốn kéo dài thời gian, nàng ăn uống qua loa rồi thu thập mọi thứ thật tốt sau đó tiếp tục lên đường.

Nhiệt độ giữa ngày và đêm trong sa mạc chênh lệch khá lớn, ngày thì nóng bỏng da, đêm lạnh vô cùng, tính chất của sa mạc vốn là như vậy. Nhưng điều đó cũng không hề khiến Tần Ly chậm lại, Tần Ly vậy mà cũng không cảm thấy lạnh lắm. Bầu trời đêm đầy sao bao bọc vàng trắng bạc đang không ngừng tỏa ánh sáng nhu hòa, chính luồng sáng này soi đường cho nàng đi. Sống qua hai kiếp, nàng chưa từng đi trong sa mạc, nhưng một vài cách sinh tồn trong sa mạc nàng vẫn biết, nàng phát hiện đi lần theo các vùng thấp giữa những đụn cát quả nhiên ít tốn sức hơn rất nhiều. Bỗng nhiên một tiếng sói tru truyền đến, Tần Ly nhìn vàng trắng tròn trên đầu, xem ra ảo cảnh này không khác gì so với cảnh thật.

Cổ tay Tần Ly khẽ cử động, một ngọn lửa xuất hiện trên tay nàng. Ánh lửa khiến không khí quanh nàng thêm ấm áp, đồng thời cũng giúp nàng thấy rõ đường hơn. Tiếng sói tru càng ngày càng gần, nàng nhin không được mà nhíu mày.

Huyền linh thú trong sa mạc thường có cấp bậc cao hơn, hơn nữa tính tình hung hãn vô cùng, nếu vận khí không tốt, có thể đụng phải một đàn Sa Mạc Cuồng Lang, muốn giải quyết bọn chúng không phải đơn giản.

Hiển nhiên, thần may mắn không có tiếp tục chiếu cố Tần Ly, trong đầu vừa nghĩ đến Sa mạc Cuồng Lang, Tần Ly lập tức thấy cách đó không xa những đốm sáng màu xanh lục truyền đến.

Tần Ly bất đắc dĩ cười khổ, xem ra hôm nay khó tránh khỏi một trận ác chiến, chỉ hi vọng cấp bậc đám sói này không cao, nếu không thì nàng sẽ gặp bất lợi. Có lẽ ông trời cũng không vô tình lắm, ngay khi nàng đang cảm thán số phận xui xẻo của nàng, nàng phát hiện sự tập trung của bảy sói không nằm trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Sa Mạc Cuồng Lang Trận

Số lượng Cuồng Lang thật sự rất lớn, đại đa số Cuồng Lang có màu xám, ở cổ bọc một tầng lông dày, đôi mắt xanh như ngọc, răng nanh trắng toát lóe sáng. Con đầu đàn là một con sói có bộ lông trắng xám đan xen, thân hình to lớn dũng mãnh. Cả đàn đang nhìn chăm chăm người kia.

Tần Ly biết cho dù đàn sói không nhìn nàng, nàng cũng không có khả năng xoay người chạy đi, nếu nàng làm vậy thì nàng sẽ kinh động đến đàn sói, đến lúc đó nàng sẽ phải nhận sự truy kích điên cuồng của đàn sói. Nàng suy nghĩ một chút, sau đó đi thẳng về hướng của bầy sói, dù sao hai người cũng có phần thắng lớn hơn là một người.

“Cút! Đứng lại gần đây!” Một tiếng hét to vang lên làm nàng dừng bước chân.

“Liễu Hàn Vân?” Thanh âm lạnh như băng, lại mặc một thân áo xanh, Tần Ly dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết hẳn là ai.

Sau khi biết hẳn là ai, nàng càng muốn tiến lên. Nàng đến cạnh hắn: “Ngươi không nói lời tốt đẹp được một lần à? Ngươi cho rằng ngươi có thể thoát thân dưới tình huống hàng chục miệng sói đang bao vây ngươi sao?”

Liễu Hàn Vân đột nhiên ngừng đầu nhìn nàng, mắt hắn phủ một tầng hồng quang âm trầm, Tần Ly sùng sốt. Nàng chớp mắt một cái rồi nhìn kỹ lại, màu đỏ đã biến mất.

“Ngu xuẩn!” Liễu Hàn Vân nói xong, liền dời tầm mắt về phía lũ sói.

Khóe miệng Tần Ly co rút, nghĩ thầm: Minh đã chọn gì tới hắn? Lười so đo cùng hắn, Tần Ly di chuyển tầm mắt đến lũ sói.

Con đầu đàn ngửa cổ lên trời hét dài một tiếng, những con đặng sau cũng hú theo, tiếng sói tru nối tiếp mãi không dứt, khí thế vô cùng. Trong mắt con đầu đàn tràn đầy khinh thường cùng miệt thị, nhấc chân dẫn đầu đám sói bước tới gần hai người. Chúng nó bắt đầu tản ra bao vây hai người, sau khi bày trận, chúng nó đồng loạt hạ thấp cơ thể, rồi đồng loạt nhảy phốc lên, phi về phía Tần Ly và Liễu Hàn Vân.

“Liệt Diễm Cuồng Tiêu!” Tần Ly không dám sơ xuất, ngọn lửa đang nhảy múa trong tay nàng đột nhiên bùng nổ, sau đó nhanh chóng bắn tán mát về phía chó sói đang bao vây. Gió sa mạc không ngừng thổi bùng đám lửa, đồng thời khiến năng lượng trong đám lửa cũng sinh sôi theo, ngọn lửa không ngừng gào thét mà công kích bọn sói. Từ khi cấp bậc của nàng đạt tới cảnh giới đại huyền linh sư, uy lực tăng lên không chỉ mười lần.

Năng lượng cuồng bạo đi qua, Cuồng Lang đều đã tản ra xa một khoảng, nhưng không có con nào tử vong, thậm chí cũng không có chút thương thế nào. Tần Ly nhìn đám CUồng Lang đang tụ lại một lần nữa, trong mắt hiện lên thần sắc khó có thể tin được. Nàng quay sang hỏi Liễu Hàn Vân: “Tại sao lại như vậy?”

“Chính ngươi cũng thấy rồi đó! Cuồng Lang này không phải huyền linh thú bình thường, hoặc thậm chí có thể nói chúng nó vốn không phải huyền linh thú.” Ngờ khi Liễu Hàn Vân đậm mặt, tựa như đang nói chuyện gì đó không liên quan đến mình.

Tần Ly cảm thấy đầu có chút đau, không chỉ vì sự khó chơi của Cuồng Lang mà còn là vì lời nói của Liễu Hàn Vân. Thật vất vả mới nghe được hắn nói một câu đàng hoàng đầu đủ cấu trúc, nhưng lại đáng giận như thế, khiến nàng nhìn không được mà nghiêng răng. Trách không được lúc đầu phát hiện lũ sói giằng co cùng Liễu Hàn Vân, nàng có cảm giác bầy sói này có chút bất thường.

Cả Tần Ly và Liễu Hàn Vân đều không biết thời điểm bọn họ đang buồn rầu vì lũ sói, ở một không gian khác, trong một căn phòng, tất cả lão sư và trưởng lão của học viện đều đang tụ tập lại nhìn chăm chăm một cái màn ánh sáng lớn, tình huống của các đệ tử đều được hiển thị rõ ràng trên cái màn lớn ấy. Màn ánh sáng chia thành nhiều khung nhỏ, hiển thị rõ tất cả các quang cảnh của ảo cảnh.

“Lâm lão sư, kia có phải là đứa nhỏ có thiên phú nổi trội không?” Hàn trưởng lão cũng là gia gia của Hàn Hi Bạch nhìn Tần Ly đang đối chiến với bầy sói, lên tiếng hỏi. Đôi mắt lão đầy nếp nhăn nhưng rất sáng, lóe tinh quang rạng rỡ. Gương mặt cương trực, chính khí nghiêm nghị.

Liễu Hàn Vân là người Liễu gia thuộc ngũ đại gia tộc, Hàn trưởng lão biết hắn, cho nên lão vẫn chú ý Tần Ly hơn.

“Đúng vậy, Liễu trưởng lão cũng biết hắn, đứa nhỏ này không chỉ có thiên phú nổi bật, hơn nữa hắn còn mang thân phận luyện được sư. Người kia là Liễu gia công tử, lại càng không cần phải nói, thiên phú của hắn cũng rất cao, hơn nữa đã là lục phẩm luyện được sư.” Lâm gia vừa nói đến hai người, gương mặt không kiềm được vẻ kiêu ngạo.

Liễu Thẩm cũng phụ họa: “Ba năm trước chắc các ngươi cũng có nghe đến tam phẩm luyện được sư mười tuổi vô cùng nổi danh, chính là đứa nhỏ kia, thiên phú quả thực rất cao.”

Liễu Thẩm vừa dứt lời, một thanh âm bất nhả vang lên: “Thiên phú cao cũng không đại biểu cho cái gì, còn phải xem sự trưởng thành của hắn. Ngươi cũng nói ba năm trước đây là tam phẩm, ai biết ba năm sau hắn có tiến bộ hay không?”

Người nói chuyện là Lôi trưởng lão, một lão nhân gầy yếu, có đôi mắt tam giác. Từ sau khi Lôi Ngao San bị phế, lão này liền không vừa mắt với những đệ tử có thiên phú luyện được. Nhà bọn họ còn một Lôi Ngao Nghiên có thể luyện được, tuy rằng cũng có thiên phú, nhưng cũng không phải bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc. Điều này làm cho địa vị của hắn trong học viện thấp hơn những người khác, trở thành tâm bệnh của hắn.

“Lôi trưởng lão, không thể nói như vậy, ta cảm thấy đứa nhỏ này vẫn rất không tồi. Linh kỹ vừa rồi có uy lực cực lớn, không tồi chút nào.” Người nói chuyện là một lão nhân hơi béo, cũng là một trong năm vị trưởng lão – Tô trưởng lão. Gần đây, lão phát hiện đứa nhỏ nhà mình có tư chất không cao, vì

thế lão dùng sức đào bới những đệ tử có thiên phú, đào tạo bọn họ đến khi tốt nghiệp, sau đó để bọn họ cống hiến cho Tô gia. Lúc này, lão quan sát Tần Ly, trong mắt kéo lên một tầng ánh sáng khác thường.

Lôi trưởng lão khinh thường hừ một tiếng: “Tô trưởng lão, đừng tưởng lão phu không biết điểm tâm tư này của ngươi. Hừ, chỉ sợ ngươi không có với tôi đứa nhỏ này.”

“Ngươi!” Thịt trên gương mặt béo của Tô trưởng lão khẽ run, tức giận đến mức sắc mặt giống như màu gan heo.

“Đủ rồi, không tranh cãi nữa, vẫn là tập trung xem biểu hiện của bọn họ đi.” Vệ trưởng lão thấy hai người trừng mắt nhau, nhanh chóng khuyên can.

Bên này, mấy vị trưởng lão vì Tần Ly mà um sùm cả lên, bên kia, Tần Ly đã nhìn ra được một chút phương thức chiến đấu. Nếu là thời không ảo cảnh, huyền linh thú bên trong ảo cảnh cũng không phải là tồn tại thật, như vậy việc Sa Mạc Cuồng Lang không bị thương nặng cũng đã thông suốt. Hơn nữa với lời nói của Liễu Hàn Vân, trong lòng nàng cân nhắc thêm về tình huống hiện tại.

“Nếu ta đoán không lầm thì Cuồng Lang này nọ là do trận pháp tạo ra. Thời điểm ta công kích, chúng nó sẽ tan ra, chờ công kích hết tác dụng, chúng nó sẽ tụ lại, cứ lặp đi lặp lại như vậy là vì muốn tiêu hao linh lực của chúng ta. Chỉ cần tìm được mắt trận, trận này sẽ được phá giải.” Tần Ly nói với Liễu hàn Vân.

Liễu Hàn Vân sững sốt, lần đầu tiên hần nhìn chăm chú Tần Ly. Thì ra vừa rồi nàng công kích là vì muốn chứng thực suy đoán của nàng. Nhìn thấy nàng nói chuyện với hần, đôi mắt phượng bùng sáng, hữu thần, bộ dáng tràn đầy tự tin khiến lòng hần đột nhiên có chút hoảng hốt. Cho tới bây giờ, ngoại trừ cô cô, hần không đặt kẻ nào vào trong mắt, cho dù là người Liễu gia đi chăng nữa. Nhưng bây giờ hần lại chăm chú nhìn Tần Ly. Có lẽ không chỉ dừng ở mức đặt trong mắt, mà hần còn đem bóng dáng đó khám trong lòng.

Tần Ly thấy Liễu Hàn Vân chỉ nhìn nàng mà không nói chuyện, lại hỏi: “Ngươi có nghe ta nói gì không? Lát nữa ngươi phối hợp với ta, giúp ta yểm hộ một chút, ta muốn tìm mắt trận.”

Liễu Hàn Vân thu tầm mắt, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Trận Pháp. Phá!

Tần Ly đã tìm ra một ít manh mối trong lượt thử vừa rồi, nàng tưởng rằng con đầu đàn là mắt trận, nhưng sau đó nàng phát hiện trận pháp này không đơn giản như vậy. Không thể phủ nhận trận pháp này thật ảo diệu: điểm thứ nhất, người bình thường chắc chắn không nhìn ra đây là trận pháp, nếu không phải nhờ những kiến thức nàng gom nhặt từ kiếp trước, nàng sẽ không dễ dàng phát hiện như vậy; điểm thứ hai chính là nằm ở mắt trận, cho dù người khác có phát hiện đây là một trận pháp, nhưng đoán chắc đa số bọn họ đều nghĩ rằng mắt trận chính là con đầu đàn, sẽ không ai chú ý đến sự quái dị của hướng gió.

Nàng bốc một nắm cát, một vài lọn cát nhỏ rớt ra từ kẽ tay nàng, nàng nói: “Liễu Hàn Vân, bây giờ ngươi công kích bảy sói.”

Liễu Hàn Vân nghe thấy Tần Ly phân phó, linh lực màu xanh lục tràn ra, bao phủ toàn thân hần, linh lực không ngừng dây dưa, chia ra rồi lại tái hợp, cuối cùng tụ trên hai tay hần. Hai tay hần nhẹ nhàng chập lại, rồi lại tách ra, ở giữa hai tay xuất hiện một quả cầu năng lượng màu xanh lục đậm, quả cầu không ngừng xoay tròn, chung quanh không ngừng xuất hiện những tia sáng trắng xoẹt qua như tia chớp.

Linh lực áp súc? Tần Ly cả kinh! Đến bây giờ nàng chỉ có thể áp súc linh lực trong cơ thể mà thôi, nàng không nghĩ rằng linh lực có thể áp súc bên ngoài cơ thể. Một chiêu này đánh ra tuyệt đối có uy lực mạnh hơn bình thường, ít nhất là mạnh hơn gấp đôi. Kinh ngạc thì kinh ngạc, nàng vẫn không ngừng chuẩn bị tốt bốn phận của mình, sau đó chờ Liễu Hàn Vân xuất chiêu.

Liễu Hàn Vân thấy Tần Ly nhìn về phía hần, biết nàng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hần lập tức đẩy mạnh quả cầu ra ngoài. Năng lượng quả cầu không ngừng chèn ép không khí quanh nó, nó đi đến đâu, độ ẩm ở đó giảm mạnh, so với băng tuyết còn muốn lạnh hơn, thậm chí có thể dùng mắt thường nhìn thấy hàn khí khuếch trương ra ngoài. Ngay lúc quả cầu năng lượng bay ra ngoài, Tần Ly cũng lập tức hành động, nàng thừa dịp lực chú ý của bảy sói tập trung trên người Liễu Hàn Vân, nàng nhanh chóng đến chỗ mắt gió, hét to một tiếng: “Liệt Diễm Khiếu, phá cho ta!”

Tần Ly nhìn thấy không khí gần đó bắt đầu trở nên vẩn vơ, dần dần trở nên hư ảo, nàng hiểu ngay linh lực vừa rồi chưa đủ, vì thế nàng tiếp tục ngưng đọng hòa hần, so với ngọn lửa vừa rồi càng thêm mạnh mẽ: “Liệt Diễm Cuồng Phong, phá!”

Linh kỹ vừa phóng ra, nàng cũng nhanh chóng lùi về phía sau, ngay lúc nàng bước vào vùng an toàn, quả cầu năng lượng của Liễu Hàn Vân đã nổi gót đi tới. Một tiếng nổ đinh tai vang lên cùng với một trận ánh sáng xanh lục lan tỏa vô cùng chói mắt, lan rộng đến mức gần như chạm đến nàng. Mỹ mắt nàng kịp thời rời khỏi địa phương kia, nếu nàng không kịp chạy đi mà nói thì vô cùng nguy hiểm. Nàng vung vẩy toàn thân để cát rơi xuống, nhắm mắt nhìn quang cảnh mờ mịt ở phía trước, muốn xem thử trận pháp đã được phá chưa, đồng thời cũng bình ổn linh lực đang xao động trong cơ thể.

Nhờ có gió mà chỉ một lát sau, màn mờ do cát và khói tạo ra đã dần tản đi, Sa Mạc Cuồng Lang đã biến mất hoàn toàn. Xem ra trận pháp đã bị phá,

Tần Ly than nhẹ trong lòng một hơi, trong lòng càng thêm kiên định.

Tần Ly không biết ngay lúc quả cầu năng lượng bùng nổ, Liễu Hàn Vân đã không có đứng yên, hắn dùng tốc độ nhanh nhất vọt về phía nàng. May mắn nàng kịp thời rời khỏi chỗ đó, tâm Liễu Hàn Vân mới buông lỏng. Cảm xúc xao động kia làm hắn sững sốt, trong lòng hắn dâng lên một cỗ tức giận mãnh liệt. Hắn nắm chặt hai tay, hít thật sâu hai hơi mới bình ổn được tâm tình của mình.

“Đồ điên!” Liễu Hàn Vân phun ra hai chữ rồi xoay người rời đi.

Tần Ly có chút mờ mịt, mình làm gì sai sao? Mới vừa rồi còn vô cùng phối hợp với mình, sao bây giờ mặt mũi hắn lại đen như vậy? Người xưa có câu: nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn trở mình, những lời này đúng trên người Liễu Hàn Vân càng thêm chính xác.

Tần Ly nhún vai, lười so đo với hắn, chỉ lặng lẽ đi sau Liễu Hàn Vân.

Các vị lão sư cùng trưởng lão lúc này gắt gao nhìn chăm chăm vào Liễu Hàn Vân và Tần Ly. Áp súc linh lực của Liễu Hàn Vân khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc, bọn họ còn chưa tỉnh lại thì lại bị hai lần phóng xuất linh lực không nghỉ ngơi của Tần Ly làm cho tim đập tới cổ, cuối cùng, nhìn thấy Tần Ly và Liễu Hàn Vân phá giải trận pháp, bọn họ thật sự hoảng sợ rồi. Thật sự là đáng sợ vô cùng, bọn họ cuối cùng đã được cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là hậu sinh khả úy, các trưởng lão tự hỏi: thật sự là mình đã già rồi ư?

“Không được, ta nhất định phải thu đệ tử này.” Tô trưởng lão vỗ đùi hạ quyết tâm. Liễu Hàn Vân là người Liễu gia, hắn không đụng được, chỉ có thể trông cậy vào Tần Ly.

“Người thu sao? Buồn cười, người dựa vào cái gì mà thu? Nghe nói hiệu trưởng đã coi trọng hai người này rồi, người hót được tay trên sao?” Lôi trưởng lão cũng có chút động tâm, tư chất như thế thật sự là thiên tài hiếm có. Hắn đã sớm biết hiệu trưởng sớm đã hứng thú với Tần Ly và Liễu Hàn Vân, hắn có chút khinh thường, nhưng bây giờ chứng kiến năng lực của hai người bọn họ, hắn có chút mất mát. Từ trước tới giờ, hắn với Tô trưởng lão không ngồi cùng bàn, không ăn cùng mâm, nghe thấy lời nói của Tô trưởng lão, nhìn không được mà móc một câu.

Tô trưởng lão đập bàn “rầm” một tiếng, hung hăng trừng mắt Lôi trưởng lão, nói: “Lão thất phu kia, ta thấy người chính là không ăn được bỏ đào, nói bỏ đào còn xanh, muốn phân thắng bại một trận sao?”

“Ai nha. quên đi quên đi, nếu bọn họ được hiệu trưởng coi trọng, tất nhiên tư chất bọn họ vốn đã bất phàm, hai người các người đừng gây nữa. Làm cộng sự cùng nhau lâu như vậy, sao có thể gây chiến vì một chuyện nhỏ như thế?” Vệ trưởng lão thấy hai người bọn họ giương cung bạt kiếm, vội vàng khuyên nhủ.

Hàn trưởng lão cùng Liễu trưởng trao nhau một cái liếc mắt, có chút khinh thường đối với hành vi của ba vị trưởng lão kia.

Năm đại gia tộc này cũng kỳ quái, cho tới nay, bọn họ vẫn luôn tồn tại hình thức liên minh, mặt ngoài nhìn như bọn họ cùng hưởng vinh quang, nhưng ai cũng có thể nhận ra sự bất hòa tồn tại bên trong. Chính là ở tại đây – Nguyệt Diệu học viện cũng luôn tranh chấp không ngừng, đều mang tâm tư riêng. Mặt khác, các lão sư khác cũng biết về tình huống của Ngũ đại gia tộc, nên đối với sự tranh chấp của các vị trưởng lão, bọn họ cũng đã sớm thông suốt.

Trên màn ánh sáng, Tần Ly và Liễu Hàn Vân, một trước một sau đi trong sa mạc, trên màn sáng đột nhiên xuất hiện một người. Sau lưng người này đeo một cái túi, nhìn chật vật vô cùng, thấy hai người bọn họ, nhanh chóng hô to: “Này, Tần Ly, Liễu Hàn Vân, các người chờ ta.”

Trông cậy Liễu Hàn Vân quay đầu lại nhìn là không thực tế, Tần Ly quay đầu nhìn thoáng qua, người gọi bọn nàng lại là Lam Tiêu Tiêu. Quần áo nàng có chút tả tơi, đầu tóc rối bù. Tần Ly nhướng mày, đứng lại chờ Lam Tiêu Tiêu.

“Tần Ly, các người không có việc gì chứ?” Lam Tiêu Tiêu nhìn hai người hỏi.

Tần Ly nhướng mày, nhìn Lam Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới, nói: “Xem ra người mới chính là người có việc.”

“Đúng vậy, có chút xúi quẩy, ha ha.” Lam Tiêu Tiêu cười khỏ hai tiếng.

“Sao lại biến thành như vậy?”

“Sau khi vào đây, ta và Vệ Liêu bị truyền tống vào trong rừng. Nửa đường lại gặp một đám huyền linh thú, chúng ta đánh không lại nên chúng ta chạy trốn, ta lập tức chạy vào sâu trong rừng. May mắn gặp được các người, bằng không, ta cũng không biết sẽ ra sao.”

Tần Ly nhìn Lam Tiêu Tiêu có chút mệt mỏi và hoảng sợ, biết nàng cần nghỉ ngơi một chút, nên cũng không đi nhanh. Liễu Hàn Vân tuy rằng không quay đầu lại, nhưng hắn cũng dừng bước chân. Ba người tìm một chỗ thích hợp gần đây dựng lều nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Rơi Vào Vùng Cát Chảy

Thời điểm ba người Tần Ly dựng lều nghỉ ngơi, rất nhiều đệ tử khác đã bị bắt rời khỏi ảo cảnh. Mới chỉ qua một ngày thời gian mà màn sáng đã mất đi rất nhiều bóng dáng.

Tần Ly nằm trong lều mãi nhưng không ngủ được, tuy rằng nàng vừa tiêu hao không ít linh lực để phá giải trận pháp nhưng đầu óc nàng lại thanh tỉnh lạ thường. Dù sao nàng phải đợi đến tối mai mới có thể tiếp tục lên đường, nên nàng dứt khoát tiến vào trạng thái tu luyện. Nàng hiểu tuy rằng với cấp bậc nàng hiện tại xem như không tệ, nhưng còn kém cường giả chân chính rất xa. Hơn nữa nàng nghĩ đến hai kẻ thù lớn của Tần gia ở Tây đại lục, nàng không khi nào không ước ao thực lực.

Lam Tiêu Tiêu cố gắng bình ổn tâm tình của nàng, sau khi ăn uống một chút gì đó, nàng mới thoát ra khỏi trạng thái hoảng hốt. Không biết vì cái gì mà mỗi lần nàng nghĩ đến Tần Ly, nàng càng trở nên vững vàng hơn, kiên định hơn, thậm chí nàng còn có cảm giác nàng chỉ cần ở cạnh Tần Ly, nàng nhất định có thể thuận lợi ra khỏi ảo cảnh. Nàng không biết vì sao nàng lại có suy nghĩ này, nàng chỉ biết mỗi lần nghĩ đến Tần Ly nàng không kiềm chế được cảm giác vui vẻ. Nàng nằm xuống một lát sau liền tiến vào mộng đẹp, khóa miệng vẫn còn đọng lại nụ cười.

Liễu Hàn Vân vừa bước vào lều, hần đã lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Tối này, lần đầu tiên trong đời hần cảm giác được kinh hoàng và sợ hãi, hơn nữa, chứng kiến khoảnh khắc Tần Ly chạy ra sau khi phá giải trận pháp, trong lòng hần chưa từng câu giận chính mình như vậy, hận mình còn quá yếu đuối. Hần không biết vì sao mình phải tức giận, hần đã không trải những cảm xúc mãnh liệt như thế này từ rất lâu, lâu đến mức hần hoài nghi bản thân rốt cuộc có tình cảm hay không. Bây giờ, hần chỉ có một ý niệm trong đầu là hần phải trở nên cường đại, chỉ có khi có thực lực, hần mới có thể nắm được hết tất cả mọi thứ trong tay. Loại cảm giác sợ hãi này, hần không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Cứ như vậy, hai người tu luyện, một người ngủ...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đến khi ba người bọn họ bước ra khỏi lều đã là chiều ngày hôm sau. Ba người nhanh chóng thu thập đồ đạc sau đó tiếp tục lên đường.

“Tần Ly, ngươi nói thử xem qua một tháng thời gian, chúng ta có thể ra khỏi nơi này không?” Lam Tiêu Tiêu đi nện phải Tần Ly, nàng đưa mắt nhìn sa mạc mênh mông bát ngát, hỏi.

“Nếu đây thật sự là sa mạc mà nói, chúng ta không thể thoát khỏi trong một tháng thời gian. Nhưng đừng quên, trước khi tiến vào nơi này, lão sư đã nói nơi này là thời không ảo cảnh. Hiện tại nhìn như chúng ta đang ở sa mạc, nhưng thật ra đây chỉ là ảo mà thôi. Ngươi nói là ngươi từ trong rừng ra đây, điều này chứng tỏ mọi cảnh tượng đều có quan hệ với nhau, muốn tìm được cửa ra, chúng ta còn thiếu một cơ hội.”

Liễu Hàn Vân đi bên trái Tần Ly, nghe xong lời nói của nàng, hần nhìn không được mà quay lại nhìn nàng một cái, sau đó nhìn sa mạc bao la kia mà cố xác định phương vị. Những điều nàng nói, bác Liễu Thẩm của hần đã sớm nói qua, muốn hần quan sát tình huống kỹ hơn. Nếu nghĩ rằng chỉ cần chạy là có thể ra khỏi ảo cảnh, sợ rằng cả đời cũng không thể thoát ra được. Ngược lại, nếu có người xem thấu ảo cảnh này sớm, thì không đến một tháng cũng có thể đi ra ngoài.

Lam Tiêu Tiêu gật gù đầu, cảm thấy phân tích của Tần Ly quả thật có đạo lý, hiện tại nàng không còn cảm giác mình xúi quẩy, thậm chí việc bị huyền linh thú đuổi đến tận đây là một loại điểm phúc. Tâm tình nàng chuyển biến tốt đẹp, từ lúc bắt đầu đi cho tới bây giờ nàng lúc nào cũng cười, ý cười đầy mặt.

Ba người đã đi được hơn mười ngày, đi đường xem như bình yên, không gặp bất kì trở ngại gì.

Lại qua một đêm, ba người dựng lều nghỉ ngơi, cách vài ngày Tần Ly sẽ kiểm tra hành trang một lần, nàng phát hiện cho dù mình có tiết kiệm đến cỡ nào thì lương thực vẫn hao tổn, bây giờ còn lại không nhiều lắm. Không được, nếu cứ như vậy, mình sẽ không còn lương thực, sẽ vấp phải thất bại. Nhất định phải sớm tìm được đường ra, thức ăn nước uống được phân phát không đủ cho một tháng. Nàng nhìn quyền trục không gian, nhủ thầm.

“Cứu mạng! Cứu mạng! Tần Ly, Liễu Hàn Vân, mau tới cứu ta!” Đang lúc Tần Ly đang buồn rầu vì lương thực, đột nhiên tiếng kêu cứu của Lam Tiêu Tiêu truyền đến, nàng nhanh chóng thả túi xuống đất, lao ra khỏi lều.

Vừa ra khỏi lều, Tần Ly cũng bắt gặp Liễu Hàn Vân cũng đang lao ra, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó phóng đến hướng phát ra âm thanh kêu cứu.

Lúc hai người tới nơi, Lam Tiêu Tiêu đang gãy dựa trong vùng cát chảy, nàng bị lún xuống rất nhanh, trong mắt nàng tràn đầy hoảng sợ và bối rối, thân thể không ngừng vặn vẹo, muốn ngoi lên trên. Nhưng càng gãy dựa, tốc độ chìm càng nhanh, cát đã dâng tới ngực nàng. Gương mặt xinh đẹp trắng bệch, khóa mắt còn đọng lại nước mắt.

“Đừng nhúc nhích, nghe ta nói, ngươi cố gắng dang rộng tứ chi, đừng khép chặt lại, chờ ta cứu ngươi.” Tần Ly chỉ đạo Lam Tiêu Tiêu xong, liền quay sang Liễu Hàn Vân nói: “Ngươi lấy dây thừng, mau.”

Lam Tiêu Tiêu nghe thấy lời nói của Tần Ly, tuy rằng trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng miễn cưỡng buộc bản thân phải bảo trì bình tĩnh. Nàng cảm thấy thân thể vô cùng nặng nề, hô hấp bắt đầu khó khăn, nhưng cố gắng dịch chuyển tứ chi tách ra, hi vọng có thể chống đỡ trong chốc lát.

Tần Ly và Liễu Hàn Vân rất nhanh quay trở lại chỗ cát chảy, Tần Ly buộc hai đoạn dây thừng của hai người bọn họ lại, sau đó ném dây thừng cho Lam Tiêu Tiêu, nói ta: “Ngươi cầm lấy dây thừng, chúng ta kéo ngươi lên, nhớ kỹ không được hoảng hốt, cố sức thả lỏng thân thể.”

Lam Tiêu Tiêu vội vàng ôm chặt lấy dây thừng, chờ Tần Ly và Liễu Hàn Vân kéo nàng ra ngoài. Bởi vì vừa rồi nàng bị lún quá sâu nên thân thể vô cùng nặng nề. Cũng may, tu vi của Tần Ly và Liễu Hàn Vân xem như cao, điều động toàn bộ linh lực kéo nàng lên, tuy rằng tốc độ vô cùng chậm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy Lam Tiêu Tiêu đang từng chút một di chuyển lên.

Lam Tiêu Tiêu cảm thấy hai chân như bị kéo đứt, sau khi được an toàn, nàng cảm nhận rõ cảm giác sống sót sau tai nạn, nghỉ lại mà cảm thấy hoảng loạn vô cùng, nàng lập tức bỏ nhào vào trong lòng Tần Ly, khóc oa oa.

Tần Ly không lường trước được Lam Tiêu Tiêu sẽ bỏ nhào về phía nàng, lập tức ngồi phịch xuống đất. Nàng vỗ vỗ lưng Lam Tiêu Tiêu, an ủi nàng. Liễu Hàn Vân thấy Lam Tiêu Tiêu ôm chặt lấy Tần Ly, trong lòng có chút buồn bã, xoay người trở về lều của mình.

Lam Tiêu Tiêu vẫn ôm lấy Tần Ly khóc lớn, đến khi mệt mỏi bắt đầu bình ổn lại, lâu lâu vẫn thút thút: “Tần Ly, ta, ta đã nghĩ rằng mình đã chết chắc rồi.”

“Sẽ không đâu, nơi này chỉ là ảo cảnh, chẳng qua là khiến người ta cảm giác quá chân thực mà thôi. Được rồi, đừng khóc nữa. Người làm sao lại chạy đến chỗ cát chảy này?” Tần Ly buông Lam Tiêu Tiêu ra, hỏi.

“Vừa rồi ta đang buồn ngủ, đang lịm dim thì đột nhiên cảm thấy xung quanh ta có rất nhiều côn trùng màu đen đang ngoi lên từ đồng cát, rất rất nhiều, rất đáng sợ. Ta, ta muốn chạy đi, nhưng không ngờ những côn trùng này lại bò nhanh tới vậy, sau đó ta chạy đến chỗ này, bọn sâu cũng quay trở lại chỗ cũ không đuổi theo ta nữa. Ta tưởng đâu đã thoát, không ngờ ta lại cảm thấy có gì đó đang kéo ta xuống, giống như là một loại lực hút, làm ta sợ muốn chết.” Lam Tiêu Tiêu nói xong, vỗ vỗ ngực, bộ dạng kinh hồn chưa trấn định lại.

Tần Ly nghe xong lời nói của Lam Tiêu Tiêu, đột nhiên trong đầu lóe ra một ý nghĩ, Sau đó lâm vào trầm tư. Lam Tiêu Tiêu thấy Tần Ly hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cũng không quấy rầy nàng, ngồi bên cạnh nhìn nàng không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 9: Dòng Xoáy Màu Xanh, Đó Là Cửa Ra?

Một ý tưởng xoẹt qua trong đầu Tần Ly, khi nàng nghe Lam Tiêu Tiêu nói có một cỗ lực hút nàng liền liên tưởng đến thời điểm nàng tới ảo cảnh, từng cảnh tượng từ khi vào đây đến giờ không ngừng hiện lên. Có suy nghĩ này, nàng không nhận được muốn nghiệm chứng một chút.

“Tiêu Tiêu, người mau đi gọi Liễu Hàn Vân đến đây, ta muốn nghiệm chứng suy nghĩ của ta một chút.” Tần Ly nhìn chỗ cát chảy kia, trong lòng càng thêm khẳng định.

Lam Tiêu Tiêu nghe nàng nói vậy, biết nàng có phát hiện gì đó mới, vì thế cũng không trì hoãn, lập tức từ trên mặt đất đứng dậy, chạy đến hướng lều của Liễu Hàn Vân.

Lúc này, có mấy người đi tới hướng lều của bọn họ, nhìn lều trại phía trước, biết rằng nhất định có người ở đây, Mấy người đó nhanh chóng chạy đến chỗ ở của Tần Ly bọn họ, liền nhìn thấy Lam Tiêu Tiêu đang ở một chỗ cùng Liễu Hàn Vân.

“Vận khí chúng ta thật tốt, không ngờ trong sa mạc rộng lớn này có thể gặp được người khác. Thức thời một chút, giao thức ăn nước uống ra đây, bằng không đừng trách bọn ta không khách khí.” Nam sinh cường tráng cầm đầu nói xong, những người con lại nở nụ cười quái dị.

Người cầm đầu tên Trần Tường. Dựa vào một thân tu vi mà cướp đoạt không ít thực phẩm của người khác. Mấy người bên cạnh hắn xem như giống như hắn. Quả thật là vật hợp theo loài.

Nguyên do là do học viện cũng cấp thức ăn, nước uống không nhiều lắm, những kẻ cướp đoạt thức ăn như Trần Tường cũng có không ít. Nhưng bọn họ cũng không dám giết người bởi vì học viện có quy định vòng hai không được giết người, nếu không sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu.

Đôi mắt Liễu Hàn Vân hơi nheo lại, hàn khí lăm lăm tuôn ra., trên tay đã ngưng kết một tầng linh lực, Lam Tiêu Tiêu bước mấy bước về phía trước, lớn tiếng nói: “Mất chó các người không biết bồn cô nương là ai chẳng? Phong thành Lam gia các người cũng dám chọc vào? Còn có hắn là kinh thành Liễu gia Liễu Hàn Vân, các người dám cướp của hắn, có phải các người chán sống rồi hay không?”

Trần Tường có dáng người cao lại to, nhìn Liễu Hàn Vân và Lam Tiêu Tiêu với vẻ mặt khinh thường: “Phong thành Lam gia là cái gì? Lão tử chưa từng nghe nói qua! Về phần vị thiếu gia này, ta cũng hân hạnh được biết, vị này là người mà Liễu gia ghét bỏ đây, ha ha!”

“Muốn chết!” Liễu Hàn Vân lật chưởng, mấy đạo ánh sáng xanh lục đậm đặc lập tức hóa thành mũi nhọn xé gió mà bay về phía Trần Tường.

Địa vị của Liễu Hàn Vân ở Liễu gia vô cùng thấp kém, cho nên điều này cũng trở thành điều cấm kỵ của hắn, Trần Tường dám trước mặt nhiều người như vậy mà nói ra, đã khiến cho hắn động sát khí.

Trần Tường cũng không dám qua loa, chiến khí xanh lục lập tức dựng thẳng trước người, mũi nhọn linh lực va chạm lá chắn chiến khí, lập tức bắn ra những đóa hoa lửa chói mắt, thanh âm “đùng đùng” liên tục truyền ra. Mấy người theo sau Trần Tường sợ tới mức lùi ra thật xa, sắc mặt đều biến đổi.

Trần Tường nhìn mấy người bọn họ tản ra bốn phía, miệng hung hăng phi một ngụm: “Phi, một đám phế vật.”

Liễu Hàn Vân thấy một chiêu bị ngăn cản, nhưng cũng đã phá vỡ tuyến phòng ngự của đối phương, lập tức ngưng tụ linh lực một lần nữa, nhưng Tần Ly lại ngăn cản hẳn.

Tần Ly giữ chặt cánh tay Liễu Hàn Vân. Sau đó quay đầu nói với đám người Trần Tường: “Khuyên các người lập tức trốn đi, nếu không lát nữa phát sinh cái gì ta cũng không có khả năng khống chế. Trên đường đi, chắc các người cũng đã cướp không ít thực phẩm của các đệ tử khác. Nếu không muốn bị mất hết thực phẩm thì mau chóng đi đi. Nhóm chúng ta có hai người là đại huyền linh sư đỉnh phong, một người là cao cấp huyền linh sư đỉnh phong, các người cho rằng các người có thể chiếm được tiện nghi sao? Còn mấy tên hèn kia, ta nghĩ người cũng không trông cậy bọn họ có thể ra mặt giúp người, đúng không?”

Tần Ly lúc này cũng không còn cách nào khác, đành phải bại lộ thực lực của mình, linh lực của đại huyền linh sư đỉnh phong lập tức bạo phát. Tần Ly năng hiện tại không đành để giải quyết vấn đề râu ria này, nàng cũng không muốn dây dưa với bọn họ, thâm nghĩ phải nhanh chóng đuổi bọn họ đi.

Trần Tường do dự một chút, mắt hần hiện lên một chút không cam lòng, nhưng vẫn quay đầu dẫn đám người kia ly khai nơi này.

“Hắn nhất định phải chết!” Liễu Hàn Vân bắt mắt Tần Ly ngăn cản hẳn, để cho bọn họ rời đi, trong mắt hần mang một mảng âm lãnh.

Tần Ly nhìn đám người Trần Tường khuất bóng, nói nhỏ với Liễu Hàn Vân: “Liễu Hàn Vân, người không nên dấn vấp vấp đề kia nữa, mà nên nghĩ thử xem rời khỏi nơi này như thế nào.”

Liễu Hàn Vân nghe thấy lời nói của Tần Ly, nhay mắt đã lấy lại bình tĩnh, Tần Ly nói tiếp: “Ta hoài nghi thông đạo nằm ngay dưới lòng đất!”

Liễu Hàn Vân nghe xong, lập tức hiểu rõ ý tứ của Tần Ly, Lam Tiêu Tiêu cũng rất thông minh, rất nhanh cũng hiểu rõ lời nói của nàng.

“Được rồi, bây giờ ngủ một giấc thật ngon, sáng ngày mai chúng ta hành động.” Tần Ly gật gù đầu nói.

Sáng sớm hôm sau, ba người thu dọn mọi thứ, sau đó tới chỗ cát chảy.

Tần Ly nhìn cát chảy, nói: “Chúng ta dùng linh lực oanh kích thử xem, hẳn là thông lộ nằm ngay dưới chỗ cát chảy.”

Liễu Hàn Vân và Lam Tiêu Tiêu nghe xong, lập tức vận khởi linh lực, ba người dùng sức đánh vào tâm cát chảy. Cát chảy càng lúc càng nhanh, lớp cát đã bắt đầu mỏng bớt, ba người rõ ràng cảm nhận có một dòng khí lưu chuyển, vì thế càng cố gắng đánh mạnh vào nó.

Ngay khi thăng cát hoàn toàn biến mất, một lỗ xoáy màu xanh lam nhạt, lỗ xoáy điên cuồng xoay tròn, nhìn không thấy đáy lỗ. Ba người thấy lỗ xoáy lộ ra, liếc mắt nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương chứa đầy sự kinh ngạc.

“Tần Ly, cửa ra là lỗ xoáy này sao? Ta có chút sợ hãi.” Lam Tiêu Tiêu có chút do dự nhìn lỗ xoáy kia, ý tức hàm súc có chút lăm lăm.

Nếu để Vệ Liêu nhìn thấy Lam Tiêu Tiêu có một bộ mặt như vậy, nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt. Bình thường khi nàng và Vệ Liêu ở cùng một chỗ, luôn là hô to gọi nhỏ. Chưa từng có biểu hiện chim nhỏ nép vào người như bây giờ, quả thật vô cùng đặc sắc. Ngay cả Liễu Hàn Vân, nhân chứng chứng kiến bộ dáng bu rầu hân của nàng ngày hôm qua, bây giờ cũng có chút nổi da gà.

Tần Ly nhìn Tần Ly đều đặt ở lỗ xoáy, không có chú ý đến sự khác thường của Lam Tiêu Tiêu. Nàng muốn đánh cược một lần, nếu không có truyền tống đến cảnh thật thì cùng lắm là đến ảo cảnh khác.

Tần Ly nhìn hai người nói: “Thức ăn và nước uống rõ ràng không trụ được hết một tháng, cái này cũng là một lần cơ hội. Nhảy xuống đây cũng chỉ có thể có hai kết quả, một là thoát khỏi ảo cảnh, hai là chuyển đến ảo cảnh khác. Đương nhiên ta không chắc chắn tuyệt đối không có nguy hiểm, cho nên các người chuẩn bị tốt tinh thần.”

“Đem quyền trục không gian để ở trên người.” Liễu Hàn Vân cũng hiểu được phải thử một lần, vì thế đề nghị.

Ba người đều không có bất đồng ý kiến, bọn họ để quyền trục không gian trong lòng.

“Lát nữa chúng ta cột vào cùng nhau, có tới chỗ khác cũng không tách ra.” Tần Ly lấy dây thừng, cột dây thừng của mình vào dây thừng hai người bọn họ, ba đầu dây cột lại cùng nhau tạo thành ba nhánh, vừa vặn mỗi người một nhánh.

Ở trong này, có bạn đồng hành cũng tốt hơn nhiều, có gặp nguy hiểm, tốt xấu gì cũng chiếu cố lẫn nhau được.

Tần Ly đưa tay kéo Liễu Hàn Vân và Lam Tiêu Tiêu lại gần. Tay hần thật lạnh, bị nàng nắm lấy, tay hần run lên một chút. Tần Ly ngẩng đầu nhìn hần một cái, không nói gì, cầm dây thừng buộc chặt lại. Tần Ly cũng buộc Lam Tiêu Tiêu như vậy.

Tần Ly hít sâu một hơi, ba người cùng nhau nhảy vào lỗ xoáy màu xanh.

Một lát sau, đám người Trần Tường cũng đi ra khỏi chỗ nấp, bọn họ ở một chỗ không xa chỗ Tần Ly ở.

Thì ra, hôm qua sau khi rời đi, Trần Tường càng nghĩ càng không cam lòng, nên quay lại định đánh lên bọn Tần Ly, trốn ở chỗ cách bọn Tần Ly không xa, rình xem ba người. Phát hiện hành động khác thường của ba người bọn họ, hần vẫn tránh ở chỗ đó để xem bọn họ muốn làm gì. Thấy bọn họ đều nhảy xuống chỗ cát chảy, Trần Tường cũng đã minh bạch ý muốn của bọn họ.

Q.3 - Chương 10: Thoát Khỏi Ảo Cảnh, Chuẩn Bị Nhập Học

“Tuồng ca, bọn họ nhảy xuống rồi, chúng ta có nhảy theo hay không?” Một nam sinh có vóc dáng nhỏ bé đứng cạnh Trần Tường hỏi.

Trần Tường ngẫm nghĩ một chút, nói với mấy người bọn họ: “Nhảy, chuyện này nhất định có vấn đề, không chừng đây chính là lối thoát.” Nói xong, hắn cắn chặt răng nhảy xuống trước.

Mấy người đi theo hắn cũng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi nhảy xuống theo.

Sau khi bọn họ nhảy xuống, lối xoáy nhanh chóng biến mất, sau đó khôi phục thành vùng cát sa mạc bình thường.

Quay lại ba người Tần Ly, bọn họ rơi thẳng một đường trong lối xoáy, cũng không có nguy hiểm hay đau đớn như trong tuồng tượng, chỉ có một chút cảm giác bị dồn nén. Khoảng nửa canh giờ trôi qua, cảm giác dồn nén và chóng mặt chấm dứt, bọn họ mở mắt ra liền nhìn thấy bọn họ đang đứng ở nơi trước khi bọn họ bước vào ảo cảnh.

Lam Tiêu Tiêu quan sát thật lâu mới có phản ứng, cầm lấy tay áo Tần Ly cao hứng hô to: “Thật tốt quá, chúng ta ra ngoài rồi, chúng ta thành công rồi!”

Hàn trưởng lão đang quan sát màn ánh sáng, thấy Tần Ly có thể phát hiện ra sự ảo diệu của thời không ảo cảnh trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn mang theo hai người khác, hơi gật đầu: “Tần Ly này quả nhiên hữu dũng hữu mưu, quả nhiên là mầm tốt!”

“Hừ, chỉ là may mắn mà thôi! Nếu không phải Lam Tiêu Tiêu kia rơi vào chỗ cát chảy, bọn họ cũng không nhất định có thể phát hiện ra.” Lôi trưởng lão vẫn cố gắng chống đối.

Liễu Thẩm lắc đầu nói: “Có đôi khi vận may cũng là một loại năng lực. Hơn nữa bọn họ có thể phát hiện ra đường ra không chỉ là dựa vào vận khí.” Sau đó nàng quay đầu lại phân phó cho Lâm Giai: “Người đi đi, sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi đến chỗ viện trưởng.”

Lâm Giai chấp tay, ra khỏi phòng, đến chỗ ba người Tần Ly: “Chúc mừng các người ra khỏi thời không ảo cảnh, ba người các người chính thức trở thành đệ tử của học viện. Lát nữa học trưởng của các người sẽ đưa các người tới ký túc xá, mấy ngày nay nhất định là đã rất mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho thật tốt. Tần Ly, Liễu Hàn Vân, hai người các người ngày mai đi đến chỗ của viện trưởng.”

“Chúng ta về ký túc xá rửa mặt một chút, lát nữa ta mời các người ăn cơm, xem như chúc mừng.” Lam Tiêu Tiêu nhìn bộ dáng chật vật của mình, đề nghị.

Tần Ly thấy nàng vui vẻ như vậy, không muốn nàng mất hứng, vì thế gật đầu. Liễu Hàn Vân thấy Tần Ly gật đầu, cũng không nói gì.

Một lát sau, một nam sinh đưa ba người đến phía sau của học viện.

Ký túc xá ở phía sau học viện phân làm hai bộ phận, một bên là bốn tòa lầu cao, một bên là các tiểu viện riêng lẻ. Nam sinh nói với Lam Tiêu Tiêu: “Học muối, về sau, người ở lầu hai của tòa lầu kia.”

“Chỉ có ta ở tòa lầu kia sao? Hai người bọn họ ở đâu?” Lam Tiêu Tiêu tưởng rằng bọn họ sẽ ở cùng một chỗ, không nghĩ tới sẽ phải tách ra, trong lòng có chút buồn bực.

Nam sinh nhìn Tần Ly và Liễu Hàn Vân, trong ánh mắt toát lên sự hâm mộ, trả lời: “Hai người bọn họ là đệ tử của viện trưởng, tự nhiên đãi ngộ cũng khác chúng ta, những tiểu viện độc lập bên kia đều là nơi ở của đệ tử dưới tay viện trưởng và các trưởng lão.”

“Bình thường chúng ta học ở đâu?” Lam Tiêu Tiêu truy hỏi.

“Đệ tử bình thường học cùng nhau, những người giống bọn họ học ở Tinh Anh đường. Nơi đó dành cho đệ tử tinh anh, vấn đề quản lý nơi đó cũng không có nghiêm khắc như chúng ta.”

Lam Tiêu Tiêu có chút buồn bực, nàng thật vất vả mới có thể trở thành bằng hữu của Tần Ly, không nghĩ tới lại phải tách ra.

Tần Ly thấy tâm tình nàng không tốt, liền an ủi: “Đừng như vậy chứ, dù sao cũng ở chung một học viện, khẳng định có thể thường xuyên gặp mặt.”

“Àn, đúng vậy, đến lúc đó còn cần các người phải chiếu cố ta nhiều hơn a! Vào được học viện, lại còn có thể kết bạn với hai đệ tử tinh anh, nói ra cũng rất có mặt mũi, ha ha.” Lam Tiêu Tiêu không muốn bọn họ lo lắng, nàng cười nói.

Tần Ly và Liễu Hàn Vân đuổi Lam Tiêu Tiêu về học viện trước mới về lại tiểu viện của mình. Nơi bọn họ ở là hai tiểu viện ở cạnh nhau, Tần Ly cảm thấy hàng xóm là người mình biết tốt hơn rất nhiều so với việc hàng xóm là một người lạ.

Tiểu viện rất sạch sẽ, hoàn cảnh xem như yên tĩnh, thanh u. Trong sân viện có một bàn đá, xung quanh có ba cái ghế đá. Gần tường có một chỗ dành ra để trong cây hoa, các loại hoa cỏ đua nhau khoe sắc. Bên trong phòng tuy rằng bày biện đơn giản nhưng đầy đủ vô cùng, không giống như khuê phòng của nữ tử, đầy những trang sức son phấn, thật phiền phức. Nhìn căn phòng, Tần Ly cảm thấy rất thư thái, nàng vô cùng vừa lòng với nơi ở của mình.

“Khuyên Nhan, mấy ngày nay không liên hệ được với ngươi, thật là có chút không quen.” Tần Ly vào phòng, nói với huyền giới.

Khuyên Nhan bay ra khỏi huyền giới, bước đến bên bàn, ngồi xuống: “Thời không ảo cảnh kia thật cao minh, cũng chỉ có luyện khí sư đạt tới trình độ ngang với chủ nhân mới có thể tạo ra được. Mấy ngày nay tuy không nói chuyện được với ngươi, nhưng nhân gia vẫn có thể nhìn thấy tình huống của ngươi. Liễu Hàn Vân kia làm cho ta có cảm giác là lạ, ngươi cách xa hẳn một chút vẫn tốt hơn.”

Tần Ly giơ mắt nhìn Khuyên Nhan nói: “Ngươi đã nhìn ra rồi? Ta cũng biết hẳn có chút gì đó là lạ, nhưng ta nghĩ hẳn hẳn là không làm gì tổn hại đâu. Bây giờ tiểu viện của hẳn cách tiểu viện của ta có một bức tường, sau này muốn tránh mặt là không thể. Ngươi yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

Tần Ly nói chuyện cùng Khuyên Nhan xong, tắm rửa một chút, thay đổi một kiện quần áo khác. Không lâu sau, Lam Tiêu Tiêu tìm đến tiểu viện của Tần Ly, nhìn ngắm tiểu viện nãy, trong lòng Lam Tiêu Tiêu hâm mộ không thôi.

Tần Ly và Lam Tiêu Tiêu đến tiểu viện Liễu Hàn Vân tìm hẳn, ba người hướng đến cửa lớn học viện mà đi. Tần Ly nghĩ lát nữa đi tìm Trần lão để ông yên tâm.

Trên đường đi, ba người Tần Ly nhìn thấy đám người Trần Tường đang nghênh ngang đi tới. Trần Tường tự nhiên cũng nhìn thấy ba người bọn họ, cười tà nói: “Cảm ơn ngươi đã tìm được lối thoát, nếu không nhờ ngươi, lão tử còn phải tốn nhiều thời gian lắm mới có thể đi ra. Đúng rồi, lão tử đã được Tô trưởng lão thu làm đệ tử, về sau còn gặp mặt dài dài. Ha ha...”

“Ta phi, tại sao các trưởng lão có thể thu dạng đồ đệ vô lại như ngươi? Tiểu nhân vô sỉ nhà ngươi, thật sự là cho ngươi chiếm được tiện nghi lớn, vậy mà để các ngươi nhanh chóng ra được.” Lam Tiêu Tiêu trừng mắt, tức giận nãy.

Trần Tường sải bước đến trước mặt Lam Tiêu Tiêu, nắm lấy cằm nàng, nói: “Lão tử là ai không tới phiên ngươi nhận xét, không muốn chết thì lần sau gặp mặt lão tử phải khách khí một chút. Nhìn thấy ngươi cũng có chút tư sắc, không bằng đi theo lão tử đi.”

Lam Tiêu Tiêu không nghĩ tới Trần Tường có thể đối xử với nàng như vậy, trong mắt vô cùng kinh hoàng, nhưng tức giận lại nhiều hơn. Nàng dùng hai tay cố hất tay hắn ra, la toáng: “Ngươi vô lại, mau thả ta ra.”

Lúc này, hai đạo linh lực xanh lục đậm đặc bắn nhanh về phái Trần Tường, hắn buộc phải buông tay, dù hắn cố hết sức tránh né, vạt áo vẫn bị đốt cháy một mảng. Trần Tường tức giận trừng mắt Tần Ly và Liễu Hàn Vân, trong lòng sợ hãi: “Ồ đây mà các ngươi cũng dám động thủ, không sợ viện trưởng khai trừ các ngươi ra khỏi học viện sao? Lão tử là đệ tử Tô trưởng lão, các ngươi thật to gan.”

“Trước khác nay khác, bọn ta không đồng đến ngươi ở ảo cảnh không có nghĩa là sẽ vĩnh viễn không động đến ngươi! Tô trưởng lão có thể bảo vệ ngươi suốt đời sao? Trần Tường, làm người tốt nhất nên chừa đường lui cho mình, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.” Tần Ly tiến lên phái trước, tiến gần đến Trần Tường mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11: Ngẫu Nhiên Gặp Mặt Tại Thiên Hương Cư

Trần Tường thấy sắc mặt Tần Ly lạnh lẽo, hẳn liền hiểu đây không chỉ đơn thuần là uy hiếp hẳn. Tuy rằng không nuốt được cục tức này, nhưng cũng không dám động thủ chính diện với nàng. Khi hẳn được Tô trưởng lão thu làm đồ đệ, hẳn liền nghe được tin viện trưởng coi trọng Liễu Hàn Vân và Tần Ly, hơn nữa dùng thực lực đại võ sư đỉnh phong của hẳn mà đối chiến với hai vị đại huyền linh sư đỉnh phong, hẳn căn bản không có phần thắng.

“Hừ, hôm nay tâm tình lão tử tốt, tha cho các ngươi một mạng, chúng ta đi!” Tuy rằng hẳn không dám động thủ, nhưng hẳn cũng chắc chắn sẽ không mở miệng nhận thua, hẳn tà tà liếc nhìn ba người bọn họ rồi dần từ từ rời đi.

Lam Tiêu Tiêu lấy tay hung hăng chà xát cằm mình, tức giận trừng mắt bóng lưng Trần Tường, nói: “Loại người gì vậy? Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu!”

“Thôi bỏ đi! Ở đây không giải quyết hẳn được, sau này còn nhiều cơ hội. Không phải ngươi nói sẽ mời com sao? Đi thôi!” Tần Ly vỗ vỗ bả vai Lam Tiêu Tiêu, sau đó cất bước đi trước.

Ba người ra khỏi học viện, nơi đầu tiên bọn họ đến là Liên Minh Luyện Dược, Tần Ly đến thăm Trần lão đồng thời thông báo chuyện mình đã vượt qua vòng hai. Sau đó ba người mới dắt nhau đi ăn.

Kinh thành lớn hơn Lâm thành không chỉ hai lần, hai bên đường buôn bán tấp nập, những cửa hàng nằm san sát nhau, còn có những người bán hàng rong, những sạp nhỏ bày đầy cả con đường, người qua người lại vô cùng nhộn nhịp.

Tổng điểm của Thiên Hương Cù chiếm một góc đường ở một ngã tư lớn, Thiên Hương Cù là từ lâu nổi danh nhất kinh thành, giá cả thức ăn tuy rằng có chút đắt nhưng có thể nói từ hình dáng đến hương vị đều thuộc bậc nhất. Ở Vệ thành, Tần Ly cũng đã từng thưởng thức một chi nhánh của Thiên Hương Cù, cảm thấy cũng không tồi, vì thế cả ba quyết định dùng cơm tại Thiên Hương Cù.

Bởi vì sắc trời còn sớm, khách nhân cũng không nhiều, ba người liền chọn gian Điện Lan Hiên có quang cảnh đẹp nhất, lại tương đối yên tĩnh.

“Các ngươi gọi món ăn đi, hôm nay ta mời, các ngươi không cần tiếc tiền thay ta.” Lam Tiêu Tiêu đưa thực đơn cho Tần Ly và Liễu Hàn Vân, hào sảng nói.

Tần Ly mỉm cười: “Ngươi muốn ta không tiếc tiền cũng không được, giá cả nơi này không thấp. Vẫn là các ngươi gọi món đi, dù sao cũng là ngươi mời cơm, chúng ta là khách liền theo ý chủ đi!”

“Đừng, mời các ngươi ăn cơm, đương nhiên món ăn phải do các ngươi chọn rồi, như vậy mới tỏ rõ thành ý của ta! Tần Ly không chọn, vậy ngươi chọn đi!” Lam Tiêu Tiêu đẩy thực đơn đến trước mặt Liễu Hàn Vân.

Liễu Hàn Vân cầm thực đơn, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, miệng bắt đầu liếng thoắng không ngừng nghỉ: “Phượng Vĩ Ngư Sí, Lư Ly Châu Kỳ, Du Mộng Tiên Ma, Vũ Hựu Xuân Duân, ...”

Liễu Hàn Vân nói một hồi, gọi hơn mười món ăn, nhưng mười món này đều là chiêu bài của Thiên Hương Cù, câu dài nhất của hắn từ trước đến nay lại khiến cho khóe miệng của Tần Ly và Lam Tiêu Tiêu không ngừng co giật. Nhìn bộ dáng hân bình thường lạnh như băng, không ngờ lại có thể ăn nhiều như vậy.

Không thể không nói, Thiên Hương Cù ngón bạc nhiều như vậy cũng có đạo lý của nó, tiểu nhị vừa cầm thực đơn xuống, không lâu sau đồ ăn được đưa lên liên tục. Món ăn trên bàn muôn màu muôn vẻ, nhưng không món nào là không tinh xảo, mỹ lệ, khiến người ta càng thêm muốn ăn.

“Không thể không nói Liễu Hàn Vân chọn đồ ăn thật đúng là ngon miệng.” Khi ở ảo cảnh, đồ ăn là loại bình thường nhất, mỹ vị hay hương thơm căn bản là không có. Bây giờ nhìn thấy một bàn đồ ăn toàn của ngon vật lạ, hai mắt Lam Tiêu Tiêu tỏa sáng, vội vàng nhắc đũa gấp đồ ăn vào chén mình.

Tần Ly và Liễu Hàn Vân cũng không khoa trương như nàng, tuy rằng đã nhiều ngày không được ăn ngon nhưng động tác ăn uống của bọn họ vẫn tao nhã vô cùng.

Ba người đang dùng cơm, chợt nghe một thanh âm chất chứa ở dưới lầu truyền lên: “Điện Lan Hiên luôn là gian mà Tô gia ta bao, ai dám chiếm phòng của ta? Các ngươi có còn muốn làm ăn hay không? Chúng ta là ai các ngươi không biết ư?”

Khoảng một chum trà trôi qua, tiếng bước chân bước lên lầu liên tục truyền đến, nghe thanh âm là biết số người đến không ít. Tần Ly đặt đũa xuống, nói: “Xem ra bữa cơm này ăn không ngon.”

Quả nhiên thanh âm chất chứa lại vang lên: “Phá cửa ra, để ta xem là ai lớn mặt như vậy.”

“Quên đi Uyển Nhi, chúng ta đến gian bên cạnh ăn cũng được. Hi Bạch, ngươi cũng khuyên nàng một chút đi.” Lúc này một âm thanh nhu nhược vang lên, nói đến hai chữ “Hi Bạch” còn để lộ ra một chút như tình.

Tính tình Lam Tiêu Tiêu vốn là thẳng thắn, nghe thấy người bên ngoài nói năng thô lỗ, nàng đập đũa xuống bàn, đứng dậy mở mạnh cửa: “Cửa mở rồi, các ngươi muốn gì?”

Tần Ly nghe những người ngoài kia nói chuyện, đôi mi thanh tú nhướng lên, xem ra người quen không ít. Cửa vừa mở, nàng liền nhận ra Tô Uyển Nhi kiều ngạo kia. Mấy năm không gặp, chẳng những không học khôn được chút nào, lại còn trầm trọng hơn. Nợ nần bốn năm trước chưa tính xong, nàng lại tự đưa mình đến cửa.

Bên phải Tô Uyển Nhi là một nam tử tuấn tú mặc một thân màu xanh lam, nhìn thấy Liễu Hàn Vân ngồi bên trong, trên mặt có chút bất nhã. Hàn khí trên người Liễu Hàn Vân mạnh mẽ phóng xuất, hai người bọn họ hẳn là biết nhau, hơn nữa mâu thuẫn không nhỏ.

Bên trái Tô Uyển Nhi là Hàn Hi Bạch và một mỹ nữ cao gầy mặc một thân váy tím, giọng nói nhu nhược vừa rồi hẳn là của nàng. Ánh mắt nàng ta vẫn dán trên người Hàn Hi Bạch, Hàn Hi Bạch vẫn trầm mặc cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, trên mặt mang theo thần nhiên còn có sự không kiên nhẫn.

Phía sau bọn họ còn có hai nam tử, một người sắc mặt lạnh nhạt là Nguyệt Diệu Thần, còn người kia Tần Ly chưa có gặp qua. Hắn mặc một thân hồng y, đôi mắt chứa hoa đào, nhìn là biết hẳn là một công tử phong lưu.

Lam Tiêu Tiêu vừa dứt lời, Tô Uyển Nhi cười lạnh: “Thế nào? Các ngươi lập tức rút khỏi nơi này, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Uyển Nhi, quên đi, dù sao người ta cũng tới trước.” Từ y mỹ nữ lại tiếp tục lên tiếng.

“Nghiên tử, ngươi quá thiện lương! Ngươi xem thái độ nàng ta. . .”

Tô Uyển Nhi còn chưa nói hết lời, Hàn Hi Bạch vốn vẫn luôn cuối đầu liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Đủ, đến gian bên cạnh!”

Tần Ly đứng lên, đến cửa nói: “Hàn ca ca, Thần ca ca, đã lâu không thấy!”

Hàn Hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần quay đầu lại nhìn nàng, cả hai sùng sốt một chút, sau đó hàn Hi Bạch vui vẻ nói: “Ha ha, tiểu huynh đệ, là người a!”

Nguyệt Diệu Thần cũng nói: “Tiểu huynh đệ, năm đó người để chúng ta chờ thật lâu nga, hại Thần ca ca lo lắng mấy năm nay.”

Hàn Hi Bạch cũng phụ họa: “Nhìn thấy người nhẹ cả người! Người đến là để khảo thí Nguyệt Diệu học viện sao?”

“Ân, vừa thông qua vòng hai, ta cũng chuẩn bị được học cùng hai vị ca ca rồi!” Tần Ly thấy thái độ của bọn họ dành cho nàng vẫn không thay đổi, trong giọng nói chất chứa quan tâm, nàng gật đầu vui vẻ đáp lời.

“Các người đến bên cạnh trước đi, ta cùng Thần đã lâu không gặp tiểu huynh đệ, còn muốn ôn chuyện cũ.” Hàn Hi Bạch nói với bọn Tô Uyển Nhi.

Tô Uyển Nhi vừa muốn phản đối, tử y nữ tử kéo nàng lại, gương mặt tươi cười chớp mắt mấy cái cứng ngắc, sau đó nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình của mình, gật đầu nói: “Vậy các người cứ tán gẫu, chúng ta qua đó trước.”

“Qua gian bên cạnh cũng không có ý nghĩa gì, nếu không chê chúng ta, chúng ta liền ngồi ăn cùng nhau đi!” Hồng y nam tử nhìn biểu tình của mọi người, hứng thú đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Kì Nhân Vệ Khanh

Hồng y nam tử vừa dứt lời, biểu tình mọi người lập tức thay đổi, mỗi người một vẻ. Tần Ly không nhận được nhượng mi, nghĩ thầm: tên này e sợ thiên hạ không đủ loạn cho hắn xem.

“Sao vậy? Ta nói không đúng à? Sau này đều là đồng học cả, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, không cần phải cư xử xa lạ như vậy! Ta đành mở đầu vậy, ta tên là Vệ Khanh, tên áo lam kia là Liễu Hàn Ngọc, tiếp theo là Hàn hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần, người chắc cũng đã biết, tử y nữ tử kia là Lôi Ngạo Nghiên, bên cạnh nàng là Tô Uyển Nhi. Liễu Hàn Vân, ta biết hắn, còn hai vị là...?” Vệ Khanh đem toàn bộ những người hắn biết nói qua một lần, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Ly và Lam Tiêu Tiêu.

“Tần Ly! Nàng tên Lam Tiêu Tiêu.”

“Thấy không? Vậy là quen thuộc cả rồi! Cái này gọi là trước lạ sau quen, sau này mọi người đều là đồng học, giúp đỡ nhau học tập, cùng nhau tiến bộ. Người thấy có đúng không? Tần huynh đệ?” Vệ Khanh hiên ngang cười, nhìn Tần Ly, tay phải hắn xoa xoa vành tai. (MĐ: ý hắn là Tần Ly có bám lỗ tai, hắn nhìn ra nàng là con gái, chỉ có 3 tên dở người kia bị lừa cho tới giờ.)

Tần Ly cười cười, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Nàng không ngờ tên Vệ Khanh này chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận nữ nhi của nàng, thật không hổ với danh hiệu phong lưu của hắn, hiểu biết đối với nữ nhân cũng thật nhiều.

Tô Uyển Nhi vừa nghe tới tên Tần Ly, quay đầu mạnh một cái, nhìn chăm chăm nàng, cảnh nhìn sắc mặt Tô Uyển Nhi càng trắng bệch.

“Hơn ba năm không gặp, Tô tiểu thư quên ta rồi sao?” Tần Ly vẫn đậm mặc cười.

Vệ Khanh nhìn thấy phản ứng của Tô Uyển Nhi, nghĩ thầm: Có trò hay!

“Oa... Thì ra là các người biết nhau nga!”

“Chúng ta đâu chỉ biết nhau, chúng ta còn rất... quen... thuộc!” Tần Ly trả lời.

Dáng vẻ bệ vệ vừa rồi của Tô Uyển Nhi lập tức biến mất, tất cả mọi người ai cũng thấy sự khác thường của nàng. Tô Uyển Nhi lập tức lôi kéo tay Lôi Ngạo Nghiên: “Nghiên tỷ, ở đây nhiều người, không khí không thoải mái cho lắm, chúng ta vẫn nên đi đến gian bên cạnh đi!” Nói xong, không chờ Lôi Ngạo Nghiên trả lời, lập tức lôi nàng bên gian bên cạnh.

Lôi Ngạo Nghiên liếc mắt nhìn Tần Ly một cái rồi cũng đi theo Tô Uyển Nhi. Liễu Hàn Ngọc không muốn chạm mặt Liễu Hàn Vân, thấy hai người kia đi rồi, hắn cũng đi theo.

“Ai nha, bọn họ đi rồi, bây giờ có thể ăn cơm được rồi chứ? Lịch lãm lâu như vậy, đã lâu không được ăn uống tử tế. Các người đừng đứng ngốc ở đó nữa, mau qua đây ăn cơm.” Ba người Tô Uyển Nhi vừa đi, Vệ Khanh liền bước vào phòng đầu tiên, tìm ghế trống ngồi xuống, cầm chén đũa được bày trên bàn lên. (MĐ: trên bàn tròn thường được đặt 8 bộ chén đũa cho dù không đủ tám người ăn)

Khỏe mặt Tần Ly gạt gạt, da mặt người này đủ dày: “Hàn ca ca, Thần ca ca, mời ngồi!”

Hàn hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần bước vào phòng, cả đoàn người ngồi xuống. Tần Ly nhìn Hàn Hi bạch và Nguyệt Diệu Thần, nói: “Hai vị ca ca vừa mới lĩnh lâm trở về sao? Ba năm không gặp, cảnh giới của các người nhất định tăng lên rất nhiều có phải không?”

Hàn Hi Bạch đã là đại huyền linh sư lục giai, Nguyệt Diệu Thần là đại huyền linh sư tứ giai. Tuy rằng không mạnh như Tần ly, nhưng nếu không có Tần Ly và Liễu Hàn Vân bên cạnh thì bọn họ cũng đã được xem như thiên tài rồi.

“Ha ha, có thể nói là vậy đi! Chúng ta cũng vừa mới trở về, Vệ Khanh đã đòi chúng ta mời hắn đi ăn cơm.” Hàn Hi Bạch cười nói.

Vệ Khanh tay gấp một khối thịt bò, đầu ngẩng lên nói với hai người bọn họ: “Cảm tạ ta hậu hĩnh vào, nếu không nhờ ta các người có gặp được tiểu huynh đệ trong miệng các người không?”

Mọi người cười rộ lên, Liễu hàn Vân cũng nhin không được mà nhếch mép, nhờ có Vệ Khanh mà không khí nặng nề lúc này xem như tan hết, bữa ăn kết thúc vui vẻ. Đám người Tô Uyển Nhi bên kia lại không được tốt như vậy, ba người nhìn một bạn đồ ăn, nhưng không ăn được gì, mỗi người đều có tâm sự.

Cơm nước xong xuôi, Tần Ly trở về tiểu viện, Phụng Tiêu liền nhin không được mà rít gào: “Tiểu Ly, mau thả ta ra, cho ta hít thở không khí, ta nhàm chán muốn chết rồi!”

“Có thể đi ra, nhưng chỉ có thể hoạt động trong phòng, nếu để người ngoài nhìn thấy, sẽ xảy ra chuyện.” Tần Ly bĩu môi, thả hắn ra ngoài.

Phụng Tiêu vừa ra khỏi huyền giới, lập tức chạy qua chạy lại trong phòng, nhìn hết cái này tới cái kia, thấy hắn như vậy, nàng có chút không đành lòng. Lúc trước, phụng tiêu theo nàng là vì muốn kiến thức cuộc sống của nhân loại, sau đó vì cứu nàng mà khế ước với nàng, cho đến bây giờ, nàng chưa từng dẫn Phụng Tiêu ra ngoài dạo chơi: “Phụng Tiêu, bây giờ còn ở trong học viện, người chịu khổ một chút, chờ ta có dịp ra ngoài, ta nhất định sẽ đưa người đi dạo chơi.”

“Ta hiểu mà, người không cần phải cảm thấy áy náy. Lúc trước cứu người là vì ta tự nguyện, nếu xem ta là bằng hữu thì đừng có cảm thấy ngại ngùng hay áy náy.” Phụng Tiêu trừng mắt nhìn Tần Ly, nói.

“Tiểu Ly, người có ở đây không?” Lúc này, bên ngoài tiểu viện vang lên thanh âm của Nguyệt Diệu Hình.

Tần Ly ra dấu với Phụng Tiêu bằng ánh mắt, Phụng Tiêu không tình nguyện mà trở về huyền giới. Tần Ly chạy ra ngoài sân liền nhìn thấy Nguyệt Diệu Hình đứng ngoài cửa, Tần Ly sực nhớ là mình đã hứa sẽ đến tìm nàng khi qua được vòng hai: “Hình nhi tỷ, thật ngại quá, chắc người sốt ruột lắm? Ta vừa mới gặp bọn Hàn ca ca, bọn họ đã trở lại.”

Nguyệt Diệu Hình mỉm cười nói: “Không có việc gì, ta nghe lão sư nói người đã ra khỏi ảo cảnh, ta muốn qua đây hỏi thăm một chút. Thấy người không có việc gì, ta cũng an tâm.”

“Hình nhi tỷ, người vào đây ngồi chơi với ta một chút! Ta không có nhiều bạn trong học viện, rảnh rồi thì người qua đây ngồi chơi a. Tiểu viện bên này hình như có trận pháp gì đó nên linh khí ở đây nồng đậm hơn chỗ khác, đối với việc tu luyện của người mới có lợi.”

“Àn, đúng vậy, nơi này có tụ linh trận, bọn nhị ca cũng ở đây, ta thường đến tiểu viện của bọn họ tu luyện.” Nguyệt Diệu Hình giải thích.

Tần Ly nghĩ nghĩ, lên tiếng nói: “Đúng rồi, ở ký túc xá ta có quen một người tên Lam Tiêu Tiêu, Hình nhi tỷ, nếu được thì hai người làm quen một chút, xem như có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Thì ra nàng là bằng hữu của người! Nàng với ta ở chung một phòng, ha ha!”

Nguyệt Diệu Hình ngồi hàn huyên với Tần Ly một chút rồi đi, Tần Ly đợi nàng đi hẳn liền tiến vào huyền giới tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, Tần Ly đến tiểu viện bên cạnh tìm Liễu Hàn Vân, cả hai cùng đi đến phòng viện trưởng. Hai người xuyên qua khu nhà ở, liền nhìn thấy một tòa lầu nhỏ nằm đằng sau một hoa viên, nơi này là nơi viện trưởng sống và làm việc.

“Cẩn thận một chút, nghe nói viện trưởng là một lão ngoan đồng, rất nhiều lão sư và đệ tử đã bị ông ta chinh.” Tần Ly vừa muốn tiến lên, lại bị Liễu Hàn Vân kéo lại, hắn nhìn chằm chằm tiểu lâu, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Trán Tần Ly hiện lên ba vạch hắc tuyến, nàng không nghĩ tới một viện trưởng lại có loại tính cách này. Bất ngờ hơn là nàng không nghĩ tới Liễu Hàn Vân lại chủ động nhắc nhở nàng, còn kéo nàng lại, còn có thể nói một câu đầy đủ cấu trúc như thế, cái này có tính là một loại tính cách của hắn hay không?

Hai người cẩn thận quan sát bốn phía một chút, chậm rãi bước vào bên trong. Vừa bước qua cánh cửa, Tần Ly và Liễu Hàn Vân chỉ thấy một vệt sáng xanh xoẹt qua, cửa bỗng đóng sầm lại, bọn họ bị giam lỏng bên trong.

“Hai tiểu oa nhi kia, sao lại lâu như vậy? Để lão nhân ta chờ lâu như thế. Khi nào các người phá được Linh Quang Giới này mới có thể đi vào gặp lão nhân ta, hừ!”

Tần Ly và Liễu Hàn Vân quay mặt nhìn nhau, Liễu Hàn Vân cười khổ: “Ta không phóng xuất linh lực được!” (MĐ: Vân ca biết cười? Ai nha, chuyện lạ a! Làm lão nương nhin không được phải nói xen vào một câu.)

Bàn tay Tần Ly lật ngửa lên, một ngọn lửa xuất hiện. Xem ra linh lực nàng không bị ảnh hưởng, chắc chuyện này có quan hệ với Khuynh Nhan. Khóe

mỗi nàng hơi giương lên, tạo thành một đường cong tà tử: “Ai nha, ngọn lửa này ta không khống chế được. Nếu không thả chúng ta, có lẽ tiểu lâu này cũng không được đảm bảo. Chắc chắn, thật sự đáng tiếc!” Nói xong, ngọn tay bùng một cái, đám lửa nhanh chóng lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 13: Viện Trưởng Là Tiểu Lão Đầu

“Ai nha, tiểu nữ oa, lão nhân chỉ đùa với ngươi một chút thôi, sao ngươi nhân tâm đốt đồ của lão nhân a, thật sự là không đáng yêu, một chút cũng không đáng yêu!” Nguyệt Diệu Thương một mực núp ở chỗ tối quan sát hai người, thấy Tần Ly có thể thoải mái dùng linh lực mà không chịu tác động của Linh Quang Giới, trong lòng lão cả kinh. Khi Tần Ly phóng ngọn lửa ra ngoài, lão hoảng sợ vô cùng, bèn lập tức phóng ra một đạo linh lực màu xanh lam kết thành một chuỗi ấn lớn dập tắt ngọn lửa của Tần Ly.

Nguyệt Diệu Thương không cao, áo choàng màu trắng lão đang mặc rộng thùng thình nhìn rất buồn cười. Râu bạc lão dài, cả người trắng kiết, mặt mày hồng hào. Lão bước ra gặp mặt Tần Ly và Liễu Hàn Vân, gương mặt lão phụng phịu vì phần nộ, khoe miệng Tần Ly giật giật, quay sang nói với Liễu Hàn Vân: “Ngươi xác định tiểu lão đầu này chính là viện trưởng sao?”

Thứ cho câu hỏi của nàng có chút thô thiển, hình tượng này của lão cùng hai chữ “viện trưởng” thật sự cách nhau rất xa, không cách nào đặt cùng một chỗ. Tuy rằng, khi Liễu Hàn Vân nhắc nhở nàng, nàng cũng có chút tưởng tượng, nhưng tưởng tượng của nàng cũng không dọa người đến mức này. . Đối với việc lão biết được giới tính thật của nàng, nàng cũng chẳng ngạc nhiên, mấy lão hồ ly sống mấy trăm năm như lão mà không phát hiện được giới tính thật của nàng mới được coi là kỳ quái. Lại nói, nàng cũng không phải là muốn giữ bí mật chuyện nàng là nữ, nàng vận một thân nam trang chỉ là muốn dễ dàng hoạt động, chi vậy thôi.

Nguyệt Diệu Thương nghe thấy câu hỏi của Tần Ly, lão cũng không có sinh khí, mà vuốt vuốt râu, nói: “Tiểu nữ oa, ngươi cho rằng viện trưởng là phải mang bộ dáng như thế nào? Tiên phong đạo cốt, anh tuấn tiêu sái như ta không phải tốt sao?”

Khoe miệng Tần Ly giật mạnh, ba đường hắc tuyến hiện rõ trên trán. Tiên phong đạo cốt? Anh tuấn tiêu sái? Hai câu này căn bản đã không liên quan tới người rồi!

“Khụ khụ, viện trưởng tìm hai người chúng ta đến là có chuyện gì sao?” Sắc mặt Tần Ly nghiêm túc hỏi.

“Đi theo ta!” Tay Nguyệt Diệu Thương vung lên, xóa đi kết giới Linh Quang giới, sau đó lão xoay người chấp tay sau lưng đi đến cầu thang lên tầng trên.

Tần Ly cùng Liễu Hàn Vân theo sau lão, đến phòng làm việc của lão ở tầng hai. Sau khi tiến vào phòng, Nguyệt Diệu Thương từ không gian giới chỉ lấy ra hai mươi viên hạ phẩm linh thạch để lên trên bàn: “Đây là linh thạch cấp thấp, mỗi người mười viên, cầm về tu luyện đi! học cùng lão nhân ta tương đối thoải mái, tự do, không có việc gì quan trọng thì không cần báo cáo lại mỗi ngày. Khi về nhớ lấy thời khóa biểu, các ngươi học theo thời khóa biểu của tinh anh, thời gian còn lại không phải học các ngươi tự mình sắp xếp.”

Trương đối thoải mái, tự do? Sợ là lão nhân gia người ngại phiền toái thì đúng hơn! Nói dễ nghe là cho đồ đệ tự do trưởng thành, thực tế là chuẩn bị phải mông bỏ đi a! Tần Ly nhìn đồng linh thạch trên bàn, trong lòng thì tặng lão một ánh mắt xem thường.

“Còn có chuyện này nữa, một tháng sau là thi đấu bài danh của học viện, phần thưởng cho mười tên đầu tiên trên bảng của đợt thi đấu lần này không tồi, hai người các ngươi tuy là tân sinh nhưng cũng có thể tham gia thử xem, tiện thể tích lũy kinh nghiệm cũng tốt. Liễu tiểu tử, tu luyện cho tốt, đừng để chút sự tình phạm tục đó quấy nhiễu ngươi, nếu không có gì muốn hỏi thì người có thể về trước. Tiểu nha đầu, ngươi ở lại một chút.” Nguyệt Diệu Thương nói xong, nhìn Tần Ly, tinh quang trong mắt chợt lóe.

Liễu Hàn Vân hiểu ý tứ của lão, nhú nhú mày, đem phần linh thạch của mình bỏ vào không gian giới chỉ, nói với Tần Ly: “Có cần ta chờ ngươi ở ngoài không?”

Tần Ly nghe đến phần thưởng của bài danh thi đấu, có chút động tâm, nghe thấy tiểu lão đầu muốn nói chuyện riêng với nàng, phỏng chừng là tò mò về việc mình tự do sử dụng linh lực trong Linh Quang Giới. Đối với việc Liễu Hàn Vân chủ động hỏi thăm nàng, nàng có chút thụ sủng nhược kinh, hôm nay Liễu Hàn Vân có chút khác.

Tần Ly lắc lắc đầu nói: “Ngươi về trước đi, không cần chờ ta.” Liễu Hàn Vân gật gật đầu, cất bước đi trước.

Liễu Hàn Vân vừa đi, Nguyệt Diệu Thương đã bước đến trước mặt Tần Ly, lão cười hắc hắc, hỏi nàng: “Tiểu nữ oa, lúc này, sao ngươi có thể tự do hoạt động trong Linh Quang Giới của ta? Tại sao lão nhân không thể nhìn thấu cấp bậc của ngươi, có chút ý tứ! Còn nữa, linh kỹ của ngươi có vẻ bất đồng so với linh kỹ của huyền linh sư bình thường a!”

“Viện trưởng, chưa gì mà người đã hỏi ta nhiều vấn đề như vậy, ta nên trả lời vấn đề nào trước? Kỳ thực, ta rất hứng thú với bài danh thi đấu với phần thưởng của bài danh thi đấu, không biết viện trưởng có thể tiết lộ cho ta biết một chút được không?” Tần Ly thu linh thạch vào trong Huyền Giới, sau đó ngồi xuống cái ghế đặt ở đối diện cái bàn.

Nguyệt Diệu Thương ngồi vào ghế của mình, biểu tình trên mặt trở nên trịnh trọng: “Hàng năm, học viện tiến hành bài danh thi đấu, mười đệ tử đứng đầu có thể đạt được tư cách tiến vào Minh Tường Trì của học viện, không những thế nào có thể đạt được trung cấp linh thạch và cao cấp dược liệu. Tiểu nữ oa, có hứng thú hay không? Nói không chừng ngươi có cơ hội đạt được một trong mười bài danh đầu!”

“Minh Tường Trì là cái gì?” Đi vào đó có chỗ gì tốt?” Trung cấp linh thạch và dược liệu tuy rằng có lực hấp dẫn, nhưng Minh Tường Trì kia càng hấp dẫn nàng hơn. Tần Ly tò mò hỏi.

Nguyệt Diệu Thương thành công khơi dậy mối quan tâm của nàng, vì thế lão nhân tiện hỏi: “Tiểu nữ oa, có phải nên trả lời vấn đề ta đặt ra rồi hay không?”

“Được rồi, ta trả lời đại khái vậy, thật ra, linh kỹ ta tu luyện không giống linh kỹ người khác tu luyện là bởi vì sự phụ tá dạy. Lão nhân gia là một thể ngoại cao nhân, linh kỹ ông sáng tạo tương đối đặc thù. Khi đó, lão nhân gia cũng tặng ta một bảo khí có thể chặn người khác tra xét tu vi của ta, nhưng cái này cũng không có gì đặc biệt, lão nhân gia nhất thời tâm huyết dâng trào mà làm ra. Chết chết, lão nhân gia không muốn người khác biết sự tồn tại của hân, thật ngại, ta không thể để lộ ra nhiều.”

Câu trả lời của Tần Ly so với việc không trả lời căn bản là không có gì khác nhau, đường lui đã bị phá hỏng ngay từ câu nói đầu tiên, làm Khuynh Nhan ở trong huyền giới không ngừng cười trộm. Muốn tính kế tiểu Ly Ly sao? Lão nhân này còn chưa đủ tư cách. Nhìn thấy nét mặt của Nguyệt Diệu Thương co rút một chút, tổ chất tâm lý của lão xem như đủ vững.

Tần Ly cười tươi, nói: “Viện trưởng, hiện tại có thể nói cho ta biết về Minh Tường trì rồi chứ?”

“Khụ khụ, kỳ thực Minh Tường Trì này là một địa phương không tồi. Không chỉ có thể giúp ngươi tăng tu vi, còn có thể tăng cảnh giới tinh thần cho ngươi. Ngươi phải biết rằng, mặc kệ là huyền linh sư hay là võ giả, khi tấn cấp đến cấp “tôn”, tinh thần lực cũng bay lên một độ cao nhất định. Hơn nữa, ngươi là luyện dược sư, đối với luyện dược sư, tinh thần lực càng mạnh thì cái lợi càng lớn.” Tuy Nguyệt Diệu Thương trong lòng buồn bực không thôi, nhưng thấy bộ dáng cười tủm tỉm của Tần Ly, cũng không nỡ từ chối nàng, đành phải giải thích cho nàng nghe một chút.

“Khuynh Nhan, ngươi cảm thấy Minh Tường Trì này thế nào?” Tần Ly nghĩ một chút, hỏi.

“Minh Tường Trì này mà so sánh cùng với không gian huyền giới như đệ tử gặp phải sư phụ. Nhưng có thể tăng cảnh giới tinh thần, có thể vào xem thử.”

Tần Ly cũng nghĩ như vậy, hơn nữa việc đối chiến cùng các đệ tử có cấp bậc cao hơn nàng, đối với việc tăng và củng cố tu vi cũng có lợi. Vì thế hỏi tiếp: “Viện trưởng, như thế nào mới có tư cách tiến vào bài danh thi đấu?”

“Ngươi chỉ cần tham gia tỷ thí cạnh tranh, tổng thắng lợi đạt được ba trăm điểm là có tư cách tham gia bài danh thi đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Gọi Tiếng sư Phụ Nghe Một Chút

“Được, ta đã rõ! Viện trưởng, nếu không còn việc gì, ta đi về trước.” Tần Ly đứng dậy, nói với Nguyệt Diệu Thương.

Nguyệt Diệu Thương bĩu môi, bĩu tình vô cùng u oán, đôi mắt sáng minh mẫn mở to, ngập nước như tùy thời có thể rơi lệ, tràn ngập mong đợi nhìn Tần Ly: “Tốt xấu gì thì lão nhân cũng đã là sư phụ của ngươi, gọi một tiếng sư phụ nghe một chút, không được sao?”

Trán Tần Ly lại xuất hiện vô vàn hắc tuyến, nàng phát hiện rằng mỗi khi mình ở cùng với lão ngoan đồng này, thời thời khắc khắc đều phải kéo căng thần kinh: “Gọi sư phụ cũng không có việc gì khó, đừng nhìn con như vậy có được không? Sư phụ, con về trước đây!”

Tần Ly không muốn nán lại đây thêm một phút giây nào, nàng sợ người sư phụ này lại có thêm chiêu trò gì mới kích thích nàng. Nàng nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc của lão, phía sau lưng lại tiếp tục truyền đến một thanh âm: “Tiểu đồ đệ, ta xem trọng con a!”

Ra khỏi tòa lâu, Tần Ly đến Cảnh Kỹ Trường là nơi diễn ra thi đấu dành tư cách bước vào bài danh thi đấu nhìn xem, làm quen với cách thức thi đấu. Còn mười ngày nữa là đến kỳ hạn kết thúc Thời Không Áo Cảnh, tuy rằng nàng là người đầu tiên ra khỏi Thời Không Áo Cảnh nhưng vẫn chưa chính thức nhập học, bởi vậy còn rất nhiều thủ tục chưa được hoàn tất. Bây giờ đến Cảnh Kỹ Trường nàng cũng chỉ có thể nhìn, không thể tham gia tỷ thí.

Dọc đường đi, nàng nhìn những nhóm người đang tụm năm tụm ba đi chung với nhau, Tần Ly muốn hỏi đường đi đến Cảnh Kỹ Trường. Lúc này, một cây màu đỏ chói đập vào mắt nàng, những đệ tử đang đi qua đi lại, nhất là nữ đệ tử đều bị mắt đào hoa của hân dõi theo. Vừa thấy Tần Ly, hân lập tức chủ động đến cạnh nàng, không ai khác, người này chính là đồng học Vệ Khanh của chúng ta.

Người này thật đúng là đủ phô trương, hân không phải là mặc cẩm bào màu đỏ, mà hân mặc y phục làm từ lụa mỏng màu đỏ. Tần Ly theo bản năng đi về hướng khác tỏ ý ta không quen hân, ai ngờ hân mở miệng gọi to: “Tần đệ, ngươi muốn đi đâu vậy?”

Tần Ly biết bây giờ mình không có khả năng giả bộ không nhìn thấy hắn, vì thế nàng thản nhiên mở miệng: “Ta muốn đến Cạnh Kỹ Trường nhưng ta không rành đường của học viện lắm.”

“Đúng lúc ta đang không có chuyện gì làm, không bằng ta đưa ngươi đi?” Vệ Khanh nói xong nhanh chân chạy đến cạnh Tần Ly.

“Không cần phiền phức như vậy, ngươi nói cho ta đến đó như thế nào là được rồi.”

Vừa nãy Tần Ly đơn độc đi trong học viện, không ngừng xuất hiện nữ đệ tử đỏ mặt nhìn nàng, nhưng đến khi Vệ Khanh đến bên cạnh nàng, rõ ràng trong mắt họ có thêm bất mãn và địch ý. Nàng không nghĩ tới tên phó trường này lại được chào đón tới vậy. Nữ nhân nhìn nàng với đôi mắt địch ý, nàng có thể lý giải, nhưng tại sao ngay cả nam nhân cũng thù địch nhìn nàng? Thiên lý ở đâu a?

Nhưng nàng không biết một chuyện, đó là tuy rằng cách ăn mặc của Vệ Khanh có chút phô trương, nhưng trừ bỏ đám người Nguyệt Diệu Thần ra, cho tới bây giờ hắn chưa từng thân cận với ai khác, hơn nữa hắn còn mang tiếng ghét nữ nhân. Có một lần, một nữ đệ tử dám công khai tỏ tường tới hắn, kết quả nàng ta mang kết cục đầm máu, sau đó, lời đồn hắn đoạn tụ chỉ phích nhanh chóng lan truyền. Cho dù là vậy, nhưng số người thích hắn không những không giảm, ngược lại còn tăng lên rất nhiều, đây là lý do vì sao nam đệ tử cũng thù địch nhìn nàng.

Vệ Khanh thấy Tần Ly cự tuyệt, đôi mắt đào hoa quyến rũ tối sầm lại, thở dài nói: “Tần đệ chán ghét ta sao?”

Kỳ thật cũng không hẳn là chán ghét, nàng chỉ là không muốn quá thân cận với hắn. Nhìn bộ dáng thương tâm của hắn, Tần Ly bất đắc dĩ nói: “Ta làm sao có thể chán ghét ngươi? Ta đây là sợ chậm trễ chính sự của ngươi.”

Sắc mặt Vệ Khanh lại sáng lên, tộc độ thay đổi sắc mặt không phải là nhanh bình thường: “Vậy sao? Không chậm trễ gì cả, chẳng phải ta đã nói với ngươi ta rất rảnh sao? Đi thôi, ta nói không phiền là không phiền.”

Tần Ly không có biện pháp nào, chỉ có thể đi theo hắn đến Cạnh Kỹ Trường trong vô vàn những ánh mắt thù địch.

“Tần đệ thật đúng là chăm chỉ, bây giờ còn chưa có chính tức nhập học đâu! Ngươi vội đi đến Cạnh Kỹ Trường làm gì vậy?” Hai người đi song song nhau, Vệ Khanh hỏi.

Tần Ly gật gật đầu, nói: “Không phải một tháng sau sẽ diễn ra bài danh thi đấu sao? Ta muốn đi làm quen một chút, đến lúc nhập học là có thể đi kiểm điểm tích lũy.”

“Thì ra là muốn tham gia bài danh thi đấu của học viện, vậy cũng tốt, ta và bọn Liễu Hàn Ngọc cũng sẽ tham gia. Chỉ là với tu vi của ngươi vừa mới tiến nhập học viện, hi vọng tiến vào mười bài danh đứng đầu không quá lớn. Kỳ thực cũng không cần phải quá sốt ruột, rất nhiều người ở học viện cả năm sáu năm cũng không có tư cách tham gia bài danh thi đấu. Ta cũng chỉ tham gia góp vui lấy kinh nghiệm mà thôi, chưa bao giờ được lọt vào mười tên đầu tiên.”

Vệ Khanh là võ giả, bây giờ cũng đã là võ tông tứ giai, cấp bậc như vậy mà cũng chẳng được lọt vào mười tên đầu tiên, Tần Ly nhún nhún mày.

Tần Ly nghĩ thầm: Tốt xấu gì hắn cũng đã lăn lộn trong học viện ba năm, hiểu biết của hắn về học viện nhiều hơn mình rất nhiều. Nàng liền hỏi: “Những người đứng đầu bài danh học viện thường là có cấp bậc như thế nào?”

“Vốn dĩ bài danh học viện mấy năm vòng đi vòng lại cũng chỉ có mấy người bọn họ, ta là không có hi vọng. Nhưng năm trước một số trong bọn họ đều đã tốt nghiệp, cơ hội của bọn ta cũng khá lớn. Theo ta được biết, cấp bậc cao nhất đã đạt tới huyền linh tông đỉnh phong. Còn lại những người đã đến cảnh giới “Tông” cũng trên dưới mười người. Đùng nóng lòng, lần này không được vào mười người đứng đầu, còn có thể tham gia vào năm sau. Kỳ thực ngoại trừ mười người đứng đầu được tiến vào Minh Tường Trì, mười người tiếp theo cũng có phần thưởng tương ứng. Hai mươi bài danh đầu tiên đều là những người có thiên phú khá tốt.”

“Xem ra ngươi nghiên cứu khá sâu, vậy ngươi có biết người có cảnh giới thấp nhất trong cấp Tông là gì không?” Nàng nhất định phải tiến vào mười bài danh đầu tiên, cho nên nàng muốn hỏi kỹ một chút.

Vệ Khanh suy tư một chút, trả lời: “Hình như là võ tông nhị giai.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã tới Cạnh Kỹ Trường. Cạnh Kỹ Trường là một tòa kiến trúc hình vòm, vừa vào cửa đã nhìn thấy một cái lôi đài rất lớn, bốn phía là khán đài.

“Bình thường rất nhiều đệ tử đều tới nơi này luận bàn, nhưng cấp bậc cao thì rất ít. Những người có cấp bậc cao không phải ra ngoài lịch lãm thì cũng là bế quan tu luyện. Đúng rồi, ngươi còn chưa đi tới phòng tu luyện phải không? Nơi đó linh khí và áp lực nặng hơn ngoại giới gấp ba lần, vô cùng đối với việc tăng cấp, nhưng không có nhiều người có thể chịu đựng được sự dày vò bên trong.” Vệ Khanh tiếp tục giới thiệu.

Tần Ly phát hiện Nguyệt Diệu học viện này quả thật danh bất hư truyền, trách không được hàng năm có nhiều người muốn đậu vào đây như vậy, quả thật không hổ danh là đệ nhất học viện ở Nguyệt Diệu hoàng triều.

“Vệ đại ca, ta có thể gọi ngươi như vậy không? Cảm ơn ngươi đã tận tình chỉ dẫn ta, ta quả thật không có quá nhiều hiểu biết đối với học viện.” Tần Ly thấy Vệ Khanh giới thiệu cho mình tí mĩ như vậy, cảm thấy thái độ của mình đối với hắn lúc nãy không được tốt cho lắm, trong lòng có chút có lỗi.

Vệ Khanh nhún nhún mày, đôi mắt đào hoa không ngừng có sóng ngầm dao động: “Vì cái gì mà Hàn Hi Bạch và Nguyệt Diệu Thần đều được ngươi gọi là ca ca, còn đến ta lại biến thành đại ca? Ta so với bọn hắn còn nhỏ hơn, vẫn nên gọi ta là ca ca đi!”

“Được rồi, Vệ ca ca.” Ca ca thì ca ca, Tần Ly cũng không già mồm cãi láo.

“Người có biết làm thế nào để kiểm điểm tích lũy trong Cảnh Kỳ Trường không?” Tần Ly hỏi tiếp.

“Cái này đối với người cũng không quá khó, chỉ cần thắng một trận là có thể kiểm được mười điểm tích lũy. Nhưng ngược lại, thất bại một trận trừ đi mười điểm tích lũy. Nói cách khác, người phải thắng liên tiếp ba mươi trận mới kiểm đủ điểm để đạt tư cách tiến vào bài danh thi đấu.” Vệ Khanh giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15: Tân Sinh Thần Bí Và Thông Báo Nhập Học

Tần Ly và Vệ Khanh quan sát vài trận tỷ thí ở Cảnh Kỳ Trường, xác nhận quả thật những người thi đấu ở đây đều có cấp bậc không phải là rất cao, ít nhất không phát hiện được người có cấp bậc cao hơn nàng. Hiện tại, nàng đã có hiểu biết đại khái, Tần Ly lập tức lên kế hoạch trở về tu luyện, tranh thủ thắng cấp nhanh một chút.

“Ta phải về trước, người có việc thì mau chóng đi đi, ta đã khiến người chậm trễ không ít thời gian, thật sự là ngại ngùng.” Tần Ly nói với Vệ Khanh.

Còn mười ngày nữa là chính thức nhập học, nàng không phải đi học, cũng không có chuyện gì làm, vừa lúc có thể tu luyện. Tần Ly nghĩ phải lợi dụng thật tốt một tháng thời gian này, tranh thủ thắng cấp trước khi bài danh thi đấu diễn ra.

Vệ Khanh cười cười, lấy tay sờ sờ đầu nàng: “Khách khí như vậy làm gì? Sao vậy? Muốn trở về tu luyện sao?”

Tần Ly theo bản năng lui về phía sau nửa bước, dù sao, nàng và Vệ Khanh cũng không quen thuộc tới mức này: “Àn, đúng vậy, muốn nhanh chóng cố gắng dành được một trong mười bài danh đầu bảng.”

Vệ Khanh cũng không biết Tần Ly có Huyền Giới, hẳn nghĩ rằng tuy rằng tiểu viện của nàng có linh khí nồng đậm hơn bình thường một chút nhưng muốn trong thời gian ngắn mà thăng cấp thì rất không thực. Vì thế, hắn lấy một cái phiếu nhỏ màu vàng trong lòng ngực ra, nói với Tần Ly: “Một tháng thời gian có chút gấp gáp, đây là linh tạp của tinh anh đường, người có nó là có thể tiến vào tầng hai tu luyện, tuy rằng nói đó không phải là nơi quá yên tĩnh, đúng hơn là một nơi khá hỗn tạp vì nhiều người, nhưng có chút trợ giúp đối với tu vi của người.”

Tần Ly không nghĩ hắn sẽ tặng nàng linh tạp của hắn, nàng lắc đầu, đẩy linh tạp trở về: “Không cần đâu Vệ ca ca, người cũng cần phải tu luyện, người đưa kim linh tạp (linh tạp có màu vàng) cho ta, vậy người thì làm sao bây giờ?”

“Aiz, ta cho người mượn, có lẽ mười ngày sau linh tạp của người cũng đã tới tay, đến lúc đó người trả linh tạp lại cho ta là được. Đúng lúc ta cũng vừa lịch lãm trở về, nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt. Ta cũng không phải người cuồng tu luyện, thế giới bên ngoài đối với ta có sức hút hơn nhiều.”

Vệ Khanh đã nói vậy rồi, Tần Ly cũng không tiện từ chối, vì thế đem linh tạp để vào trong Huyền Giới: “Tốt lắm, mười ngày sau ta trả lại cho người, ta đi về trước.”

Tần Ly vừa về tới tiểu viện liền nghe thấy có tiếng nói trong tiểu viện truyền ra, nàng bước vào thì nhìn thấy Lam Tiêu Tiêu và Nguyệt Diệu Hình đang ngồi nói chuyện phiếm.

Hai người kia nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại. Nhìn thấy Tần Ly trở về, Lam Tiêu Tiêu đứng dậy nói: “Tần Ly, sao bây giờ người mới trở về? Người ta cùng Hình nhi tỷ chờ người đã lâu. Tên Liễu Hàn Vân kia đã sớm trở lại rồi sao bây giờ người mới về?”

“Ta nói chuyện với viện trưởng xong thì đến Cảnh Kỳ Trường. Ta muốn báo danh tham gia bài danh thi đấu thử xem.” Tần Ly bước vào tiểu viện, ngồi xuống một bệ đá.

Lam Tiêu Tiêu kinh ngạc nói: “Người còn chưa nhập học mà đã nghĩ tới tham gia bài danh thi đấu? Sao phải liều mạng như vậy? Ta cũng không quá để tâm tới việc này khi còn học năm nhất, cho dù ta có tham gia cũng không có khả năng tiến vào danh sách hai mươi người đầu tiên.”

Sở dĩ Lam Tiêu Tiêu muốn vào học viện là để tìm ý trung nhân cho mình. Tối thiểu nàng cũng có thể kéo dài thời gian hoãn chuyện hôn nhân đại sự với Vệ Liêu, nàng cũng có thêm thời gian tự do. Tuy rằng nàng không thích Vệ Liêu, nhưng cũng biết bản thân không thể trốn tránh mệnh lệnh của gia tộc nên nàng mới nghĩ cách kéo dài thời gian bằng cách tiến vào học viện. Về phần tầng cảnh giới tu vi, nó chưa bao giờ là mục tiêu vĩ đại mà nàng hướng tới. Từ khi nàng phát hiện mình thích Tần Ly, nàng đã quyết định là sẽ đi theo Tần Ly, nàng sẽ cố gắng đuổi kịp bước chân của Tần Ly nhưng khi nghe Tần Ly nói sẽ tham gia bài danh thi đấu, trong lòng có chút buồn bực. Chẳng lẽ nàng còn cần phải nỗ lực tu luyện hơn sao?

Nguyệt Diệu Hình không quá kinh ngạc như Lam Tiêu Tiêu, nàng tốt xấu gì cũng hiểu biết cá tính Tần Ly nhiều hơn Lam Tiêu Tiêu một chút: “Tiểu Ly, người muốn tham gia bài danh thi đấu sao? Ta luôn ủng hộ người, cố lên.”

“Tần Ly, ta cùng Hình nhi tử cố ý đến đây tìm người là vì muốn rủ người đi ăn cơm trưa. tuy rằng học viện an bài chỗ ở cho chúng ta, nhưng linh tạp vẫn chưa được phát, chúng ta không thể ăn cơm ở nhà ăn của học viện, chúng ta ra ngoài ăn đi, ta sắp chết đói rồi.” Lam Tiêu Tiêu không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, nàng sờ bụng oán giận.

Tần Ly nhìn bộ dáng của Lam Tiêu Tiêu, sau đó liếc mắt nhìn Nguyệt Diệu Hình một cái, rồi cả hai cùng bật cười: “Tốt lắm, đi, hôm nay tới lượt ta đãi các người, gọi Liễu Hàn Vân cùng đi.”

“Tiêu Tiêu, người và Hình tử đi gọi Liễu Hàn Vân đi, ta đến ký túc xá một chút, lát nữa gặp nhau ở đại môn học viện.” Ngày hôm qua có nhiều việc chưa giải quyết xong, hơn nữa, nàng chưa đi tham quan học viện nên cũng không có bao nhiêu hiểu biết. Hôm nay, nàng đã dạo gần hết học viện, hiểu biết về học viện cũng nhiều hơn. Ba năm trước, Tần Nguyệt và Tần Giác đã đậu vào học viện, nàng muốn đi tìm bọn họ.

Tần Ly đến chỗ đăng ký của ký túc xá, nhìn thấy một ông lão đang đứng đó, có lẽ ông là người trông coi ký túc xá, nàng đến trước mắt ông lão, hỏi: “Xin hỏi một chút, ta muốn tìm hai người, người có thể giúp ta tìm xem bọn họ đang ở phòng nào không?”

“Tên họ là gì?” Ông lão bắt đầu lia ngón tay trên bản ghi chép.

“Tần Nguyệt và Tần Giác, ba năm trước có lẽ đã tiến vào học viện.”

Lão tra xong, liền nói cho Tần Ly số phòng của hai người bọn họ, cả hai đều ở tầng trệt. Nàng đang muốn đi vào ký túc xá thì nghe thấy một thanh âm truyền tới: “Ngốc tử, người nhìn xem, bộ dáng người kia có chút quen thuộc, phải không?”

Tần Ly vừa quay đầu lại, liền thấy một đôi nam nữ đang đi tới, đúng là Tần Nguyệt và Tần Giác mà nàng đang muốn tìm. Nàng bước nhanh đến trước mặt hai người, về mặt không kiềm nổi kích động: “Nguyệt nhi tử, Giác ca ca, ta tới tìm hai người.”

“Ly nhi, đúng là người rồi.” Tần Nguyệt thiếu điều nhảy dựng lên, lúc chốc chạy đến bên người Tần Ly nhìn từ trên xuống dưới.

Tần Giác ngẩn người, đứng sững sờ nơi đó. Đây cũng quá dọa người đi, vừa rồi hai người còn đang nói chuyện về Tần Ly, chớp mắt một cái liền thấy người sống, quá linh rồi.

Tần Ly nhìn hai người, ba năm trôi qua, hai người cơ hồ chưa từng thay đổi, Tần Nguyệt vẫn mang bộ dáng hoạt bát tùy tiện, Tần Giác vẫn có chút ngây ngô như vậy.

“Àn, là ta. Hôm qua ta vừa qua được vòng hai, hôm nay lập tức đi tìm hai người. Đi, ta mời các người ra ngoài ăn cơm.” Tần Ly cười nói.

Tần Nguyệt cũng cười rộ lên, vỗ vỗ vai Tần Giác vẫn còn đang đứng yên như bị đóng băng: “Ngốc tử, đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa!”

Ba người cùng đi đến đại môn học viện, đi được nửa đường liền nhìn thấy bọn Liễu Hàn Vân đang đứng lại, phía trước có một đám đông lớn.

Tần Ly đến cạnh Lam Tiêu Tiêu hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sao phía trước lại có một đám người lớn thế kia?”

“Nghe nói học viện vừa nhận thêm một tân sinh, hẳn được miễn tất cả các cuộc thi. Vừa mới tiến vào học viện liền oanh động như thế!” Lam Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói.

Tuy rằng phía trước có không ít đệ tử vây quanh, nhưng không đệ tử nào dám tiến lại quá gần người kia. Tần Ly nhìn nam tử đang đeo mặt nạ phía trước, hẳn mặc một thân y phục trắng tào nhũ, trên đầu đội kim quan (nón vàng). Đi theo hắn có bốn nam nhân lớn tuổi, đều mặc hắc y nhưng không đeo mặt nạ, càng khiến hắn thêm nổi bật. Hơi thở mấy người này đều mạnh mẽ vô cùng. Hiển nhiên, cấp bậc đều không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 16: Minh Dạ Đến, Thăng Cấp

Tần Ly nhũ mày, người này cũng thật phô trương, cho dù có là người của ngũ đại gia tộc cũng chưa chắc có thể bì kịp hắn. Không thể không nói, tuy rằng nam nhân này đeo mặt nạ nhưng không thể che giấu khí chất lãnh ngạo nghiêm nghị toát ra từ người hắn, giành lấy toàn bộ ánh hào quang, che lấp tất cả những nam sinh khác.

Cho dù là Liễu Hàn Vân ở bên cạnh nàng cũng âm thầm đi mấy phần. Nam nhân mang mặt nạ đi thẳng một đường ở phía trước, cả đám nữ đệ tử đi theo phía sau, vẫn si ngốc nhìn hắn. Tần Ly nhìn thoáng qua, rồi quay lại nói với mấy người bọn họ: “Đừng nhìn nữa, không phải các người đói bụng sao? Đi ăn cơm thôi.”

Một hàng sáu người hướng công mà đi, không còn gì để nói, người vây quanh hắn thật sự nhiều lắm. Tần Ly phát hiện đám đệ tử này nhiều chuyện cũng không phải nhiều bình thường, muốn bao nhiêu náo nhiệt thì có bấy nhiêu.

Tần Ly dẫn đầu đi trước, vừa lúc nam tử áo trắng kia cũng chuẩn bị lướt qua, đột nhiên, nam tử đến trước mặt Tần Ly: “Tần Ly?” Bởi vì chiều cao chênh lệch, Tần Ly phải ngẩng mặt lên mới nhìn thấy mặt hắn. Thật ra nàng không hề thấp, nhưng khi nam nhân kia đứng đối diện nàng, nàng chỉ cao tới ngực hắn.

Thanh âm nam nhân sạch sẽ như suối mát lại tản mát sự lãnh liệt như có như không len lỏi trong dòng suối kia, thanh âm này, khí chất này thật quen thuộc, một bóng dáng mơ hồ hiện hiện trong trí nhớ của nàng. Khoảnh khắc nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm của hắn lập tức hiện trong mắt nàng. Con ngươi hắn đen như mực lại sáng lấp lánh giống như có thể hút mọi thứ vào trong đôi mắt sâu thẳm, nàng nhìn thấy chính hình ảnh của mình trong mắt hắn.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không ai mở miệng, thời gian phẳng phất như đóng băng. Tần Ly chỉ cảm thấy bóng dáng mơ hồ kia càng ngày càng trở nên rõ ràng, bóng dáng người nam đó và thiếu niên này gần như hợp lại làm một.

Tần Nguyệt cảm thấy thanh âm nam nhân này có điểm quen tai, nàng vắt óc suy nghĩ rốt cuộc mình đã nghe thấy thanh âm này ở đâu?

Lam Tiêu Tiêu và Nguyệt Diệu Hinh cảm thấy có chút mờ mịt, tên đệ tử vừa mới tới này sao lại biết Tần Ly? Nhất là Lam Tiêu Tiêu, lúc này nàng ta cất lực phát huy tinh thần bát quái, vểnh tai lắng nghe từng động tĩnh của hai người.

Trực giác Liễu Hàn Vân cho hắn biết hắn không thích nam nhân này, không chỉ vì tu vi nam nhân này làm cho hắn có cảm giác áp bách mà còn bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt của Tần Ly dao động khi nhìn tên kia. Ngày hôm qua, sau khi hắn trở về, hắn không thể tập trung tu luyện được, vì thế quyết định đi ngủ, nhưng vừa đặt lưng nằm xuống hắn lại mơ thấy Tần Ly. Hôm nay, sau khi trở về từ viện của viện trưởng, hắn luôn một mực tự hỏi vấn đề của mình, tuy rằng hắn vẫn chưa thể xác định mình bị gì nhưng hắn biết cảm giác mình đối với Tần Ly khác với những người khác, ít nhất hắn có hảo cảm với nàng. Hình như tên nam nhân mới tới này biết Tần Ly, chỉ cần nghĩ đến điểm này thôi, trong lòng hắn đã muốn phát nổ.

Nam nhân kia ôm lấy thất lưng Tần Ly bay lên không trung. Tốc độ bay của hắn rất nhanh, hắn đã bay xa mà những người khác còn chưa phản ứng lại. Ngay cả Tần Ly cũng không nghĩ rằng hắn sẽ đột nhiên làm như vậy, theo bản năng, nàng nắm chặt vạt áo hắn.

“Xem ra ngươi vẫn còn chưa quên ta, nữ nhân.”

“Thả ta xuống.”

Tần Ly nghe thấy cụm từ “nữ nhân”, nàng đã hoàn toàn chứng thực được suy nghĩ của mình. Kỳ thực nàng đã tưởng tượng rất nhiều lần về quang cảnh khi nàng gặp lại hắn, hắn sẽ có bộ dáng gì, nhưng nàng không nghĩ tình cảnh nàng gặp lại hắn là cái loại này. Mọi người dưới đất ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, mặt Tần Ly đỏ hồng, nàng có chút chịu không nổi: “Minh Dạ, ngươi thả ta xuống.”

Minh Dạ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng kia, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười nhẹ. Ba năm trước hắn lặng lẽ đi chỉ để lại một lá thư, trong suốt ba năm, hắn không ngừng nghĩ về nàng, tưởng tượng bộ dáng của nàng ba năm sau, mỗi ngày không ngừng cầu mong ba năm trôi qua nhanh một chút. Lúc đầu hắn không biết đây là loại cảm giác gì, nhưng thời gian cứ chậm rãi trôi, nỗi nhớ nàng cũng chậm rãi ăn dần ăn mòn tim hắn, hắn rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác của mình đối với nàng là gì. Hắn không biết từ khi nào hình ảnh nàng đã in sâu vào tâm trí hắn, hắn cứ nghĩ rằng mình chỉ nhất thời tò mò về con người của nàng, nhưng hắn dần phát hiện loại tình cảm này hắn chỉ có thể nảy sinh với nàng, nữ nhân khác hắn không nhìn được vào mắt.

Ba năm trước, hắn trở về bắt đầu không ngừng điên cuồng cố gắng giải quyết mọi việc, mong hoàn thành sớm một chút để hắn được gặp nàng, vài ngày trước, cuối cùng hắn cũng đem mọi việc xử lý thỏa đáng, lập tức mang theo thuộc hạ thân tín mà chạy tới học viện. Ba năm trước, hắn giao hẹn cùng nàng, khi gặp lại, hắn sẽ cùng nàng kết giao bằng hữu, nhưng bây giờ hắn cảm thấy hình như làm bằng hữu cùng nàng vẫn chưa đủ. Một loạt động tác vừa rồi của hắn diễn ra khi hắn còn chưa kịp suy nghĩ, dường như là do ham muốn của hắn muốn làm vậy, hắn liền không suy xét mà lập tức làm theo. Bây giờ mới cảm thấy được có chút không ổn, hình như hắn đã chọc tức nữ nhân này mất hứng rồi.

Ba năm thời gian trôi qua, thiếu nữ trong lòng hắn đã trở nữ, càng thêm xinh đẹp động lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đường nét như được vẽ từ trong tranh, ngũ quan tinh xảo như một bức điêu khắc được chau chuốt tỉ mỉ, so với bộ dáng hắn ngày đêm tưởng tượng còn hoàn mỹ hơn. Nhưng cách ăn mặc của nàng có chút kì quái, Minh Dạ nhíu mày nói: “Nữ nhân, sao ngươi lại ăn mặc thành cái dạng này?”

“Ngươi thả ta xuống trước, bằng không đừng trách ta động thủ.” Tần Ly có chút bất mãn, vì cái gì mà mình không bao giờ có thể nắm quyền chủ động trước mặt hắn? Thật giống như hắn không chế mọi thứ trong tay, nàng rất không thích cảm giác vô lực này.

Minh Dạ thấy Tần Ly sắp sinh khí, không muốn vừa gặp nàng đã khiến nàng có ấn tượng không tốt đối với mình, vì thế hắn chậm rãi đáp xuống mặt đất. Vừa đáp xuống mặt đất, Tần Ly lập tức thoát khỏi vòng tay hắn, ra khỏi lòng ngực hắn. Vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay tán loạn, nàng trở về nhóm người Lam Tiêu Tiêu.

Mọi người chung quanh vừa chứng kiến một màn này đều có chút ngẩn ngơ. Hai nam nhân công khai ôm nhau trước mặt mọi người rốt cuộc là cái dạng tình huống gì? Trọng yếu hơn là có chuyện như vậy phát sinh mà lại không thấy lão sư ra ngăn cản, xem ra người này thật không đơn giản.

Trong mắt đám người Tần Nguyệt, Tần Ly đang bị nam nhân này phi lễ, trong mắt toàn là phần nộ.

Hàn khí toát ra từ người Liễu Hàn Vân như muốn đông cứng chết tên nam nhân này, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Minh Dạ. Nếu ánh mắt có thể chém người, Minh Dạ chắc chắn đang bị lăng trì.

Ánh mắt Lam Tiêu Tiêu nhìn Tần Ly có chút quái dị, cẩn thận quét mắt qua người Minh Dạ một cái, sau đó kéo kéo tay Tần Ly, nói: “Tần Ly, quan hệ hai người các người là gì vậy?” “Không có quan hệ gì, chỉ là quen biết thôi.” Vốn ba năm trước, kia Minh Dạ để Trần lão ở lại bảo hộ nàng, nàng liền

quyết định lần sau gặp lại liền thử làm bằng hữu của hắn. Nhưng xét thấy biểu hiện vừa rồi, Tần Ly còn muốn tự hỏi một chút.

(MĐ: Chương này cảm giác Tần Ly có chút khó ưa, đối với ai cũng tốt, thậm chí Liễu Hàn Văn một mực lạnh nhạt nàng ta cũng cố gắng kết bằng hữu cho bằng được, trong khi Minh Dạ để Trần lão ở lại bảo vệ nàng, nàng chỉ muốn THỬ kết bạn cùng hắn, vừa rồi chỉ là do lâu năm không gặp, có chút kích động, nàng ta lại muốn liệt Minh Dạ vào danh sách đen. Đối xử với ai cũng tốt, riêng đối xử với Minh Dạ như kiểu hắn chiều nàng, nàng làm kiểu vậy!!! >_<)

Trái tim Lam Tiêu Tiêu trở về vị trí cũ, không quan hệ là tốt rồi, nếu Tần Ly thật sự là đoạn tụ, nàng sẽ không có hi vọng. Sau đó nàng lại liếc nhìn Minh Dạ thêm một cái, nghĩ: hắn không có việc gì lại đi đeo mặt nạ, sợ người khác nhận ra hắn, biết hắn đoạn tụ sao?

Tần Nguyệt và Nguyệt Diệu Hinh chạy đến bên cạnh Tần Ly, một trái một phải không ngừng lôi kéo nàng, cuối cùng hai nàng hung hăng trừng Minh Dạ một cái. Tuy rằng tu vi hắn rất cao, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Tần Ly bị khi dễ, hai nàng lập tức có can đảm, không còn sợ hãi.

Với tu vi hiện tại của Minh Dạ, nhỡ lực tương đối tốt. Nghe Tần Ly nói hắn chỉ là người mà nàng gặp qua, trong lòng hắn tràn ngập bất đắc dĩ. Xem ra, hành động vừa rồi của hắn đã khiến nàng tức giận, phải nghĩ cách bù lại mới được.

“Người là ai? Tại sao lại vô cớ ôm lấy người khác một cách tùy tiện như thế?” – Tần Nguyệt không thèm để ý cái gì, nàng tức giận gầm tiếng với Minh Dạ.

Tần Giác làm ca ca, cảm thấy mình phải có nghĩa vụ chiếu cố muội muội, tự nhiên hắn cũng đứng cùng chiến tuyến với Tần Nguyệt.

Tần Ly giữ chân hai người lại không cho tiến lên, nàng nói: “Quên đi, đi ăn cơm! Để một kẻ không liên quan trì hoãn nhiều thời gian như vậy có đáng không? Các người không đói nhưng ta đã đói lắm rồi.”

Minh Dạ nghe Tần Ly gọi hắn là người không liên quan, đôi mắt hắn chợt nhú lại. Nhưng hắn cũng coi như hiểu con người Tần Ly, chỉ thích ăn mềm không ăn cứng, nên hắn cũng biết bản thân không nên nóng vội khiến quan hệ của hai người trở nên căng thẳng.

Ánh mắt của từng người nhìn hắn, hắn đều để vào trong lòng. Nhất là địch ý trong mắt của tên Liễu Hàn Văn kia khiến hắn có chút khó chịu. Kỳ thực, hắn có nghĩ tới chuyện ba năm sau, quanh nàng không chỉ có mỗi hắn mà còn có rất nhiều ruồi bọ vây quanh. Nhưng nếu hắn đã sẵn sàng đến đây để đứng trước mặt nàng, hắn cũng có cách để chậm rãi đuổi lũ ruồi bọ này đi.

Hắn dõi theo đám người Tần Ly ra khỏi học viện cho tới khi khuất bóng, hành động của Minh Dạ khiến cho đám thuộc hạ bên người hắn hóa đá, hắn quay đầu khôi phục vẻ lãnh ngạo ban đầu rồi nói: “Đi thôi!”

“Điện chủ, người biết tên đệ tử vừa rồi sao?” Một tên có chút tò mò lên tiếng hỏi.

Minh Dạ lạnh lùng liếc hắn một cái nói: “Không nên hỏi thì ngậm miệng lại.”

Người nọ rút đầu lại, không dám lên tiếng nữa. Những kẻ khác cũng rất tò mò về quan hệ của điện chủ bọn họ với tên đệ tử kia, nhưng bọn họ không có can đảm hỏi, sợ điện chủ bọn họ thẹn quá hóa giận mà tát cho kẻ lảm nhảm kia một phát, lại còn bị những tên còn lại vui sướng khi người gặp họa mà cười trộm.

Mấy người Tần Ly đến gian phòng Điện Lan Hiên ở Thiên Hương cư dụng cơm, một bàn đầy đồ ăn được dọn ra rất nhanh. Nhưng mấy người bọn họ không ai lên tiếng, chỉ yên lặng ăn cơm.

Lúc trở lại học viện, sau khi nói lời từ biệt với mọi người, Tần Ly từ biệt đám người Tần Nguyệt xong thì trở về tiểu viện cùng Liễu Hàn Văn.

“Người biết người kia sao?” Liễu Hàn Văn đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tần Ly không nghĩ hắn sẽ nói ra thắc mắc trong lòng hắn, nàng cảm thấy có chút mơ hồ, dường như hắn có gì đó là lạ. Nhưng nàng vẫn gật gật đầu xem như trả lời.

“Người có tham gia bài danh thi đấu không?” – Tần Ly nhanh chóng hỏi sang chuyện khác.

Liễu Hàn Văn thấy Tần Ly vẻ mặt vàng đôi chủ đề, hắn hiểu nàng không muốn nói về vấn đề này. Kỳ thực, hắn cũng muốn tham gia bài danh thi đấu, nếu có cơ hội nào có thể thăng tu vi của hắn lên, hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Hắn biết, sở dĩ Liễu gia gia chủ chưa đuổi hắn đi chính là vì thiên phú của hắn. Kỳ thực, hắn cũng không lạ gì cách sống của Liễu gia này, cũng không hiểm lạ với đãi ngộ của Liễu gia, nhưng để nể thân được ở lại Liễu gia, hắn vẫn luôn cố gắng tu luyện. Từ nhỏ, những đứa trẻ khác trong gia tộc đều được ăn các loại đan dược cao cấp, còn hắn thì cấp thấp đan dược cũng không có. Bằng với thiên phú của hắn, kỳ thật hắn có thể đạt đến cảnh giới rất cao rồi chứ không dừng lại ở đây. Nhưng bởi vì không được coi trọng, nên tới bây giờ hắn chỉ mới đạt đến trình độ này. Nếu không có bác hắn, hắn sẽ chẳng có cơ hội trở thành luyện dược sư, thậm chí đến càng không có khả năng đạt đến loại trình độ này.

Nhớ trước đây, tất cả những đứa nhỏ khác trực thuộc gia tộc cho dù là trực hệ hay là chi thứ đều vô cùng chán ghét lại sợ hãi hắn, ai cũng nói hắn là quái vật. Hắn biết, chỉ cần hắn nổi giận, linh lực sẽ tăng lên rất nhanh, căn bản không nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Cách đây không lâu, trong lúc tức giận, hắn đã vô tình giết một đứa nhỏ trong gia tộc, từ đó về sau, gia tộc càng thêm chán ghét hắn. Nếu không có gia chủ và bác bảo vệ, có lẽ hắn đã bị người ta giết từ lâu rồi. Hắn từng hỏi mẫu thân vì cái gì mà hắn lại bị đối xử như vậy, nhưng mẫu thân cũng không nói cho hắn biết, chỉ bảo hắn cố gắng thăng tu vi.

Tần Ly thấy ánh mắt Liễu Hàn Vân đột nhiên có chút sâu xa, hiển nhiên hắn đã sắp lâm vào trầm tư. Nàng dừng bước chân, tay nàng vẫy vẫy trước mặt hắn: “Này, suy nghĩ cái gì vậy?”

Liễu Hàn Vân lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, hắn có chút giật mình, sau đó nói: “Ta sẽ tham gia Bài Danh thi đấu.”

“Ta cũng tham gia, chờ mười ngày sau linh tập tới tay, chúng ta cùng đi kiểm điểm tích phân!”

“Ân.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến tiểu viện, nàng và Liễu Hàn Vân tách ra, Tần Ly đẩy cửa bước vào. Vừa bước vào sân, nàng đã thấy Minh Dạ ngồi trên bệ đá, mặt nạ đã được cởi bỏ, hắn ngồi đối diện nàng. Thiếu niên lạnh như băng của ba năm trước nay lột xác càng thêm hoàn mỹ, giống như gương mặt của thần được mặt trời bao phủ càng thêm chói mắt. Đôi mắt hắn hơi híp lại, ánh sáng trong mắt lóe lên đằng sau lớp long mi dài, bộ dáng suy tư khiến Tần Ly thêm sợ hãi.

Hiện tại nàng cũng biết vì sao hắn lại lấy mặt nạ che lại, gương mặt này thật sự rất mê người, quả thực có thể nói là: nam thông nữ ăn. Cho dù là Vệ Khanh cũng kém hắn không ít.

Minh Dạ thấy Tần Ly đẩy cửa đi vào thì ngừng đầu nhìn nàng, nói: “Người đã trở lại rồi?”

Kỳ thực khi này hắn đã nghe thấy thanh âm của nàng, lại biết thì ra con ruồi kia ở cách vách, điều này làm cho hắn khó chịu. Hắn còn tự hỏi: vì sao mình lại để ý nữ nhân không tìm không phổi này?

Tần Ly không quên hành vi tự tiện của hắn trước khi nàng ra khỏi học viện, lại nghe được câu hỏi của hắn, nàng thuận miệng cự lại: “Hình như nói này là chỗ ở của ta, không có ta cho phép, ai cho người vào đây?”

“Còn giận sao? Ba năm không gặp, người không thể đối với ta tốt một chút được sao? Được rồi, ta thừa nhận hành vi của ta có chút không ổn, ta có thể giải thích.” Đôi mắt Minh Dạ âm trầm, đôi môi hồng mỏng bạc gấu gao mím lại, có chút u oán, cũng có chút ủy khuất.

Tần Ly nhướng mày nhìn hắn, nam nhân này vậy mà biết nàng là loại người chỉ thích ăn mềm không ăn cứng. Nhìn hắn bày ra bộ dạng này, nàng quả thực không thể nào giận hắn nổi. Nàng liếc nhìn hắn một cái, rồi vào phòng lấy bộ trà cụ ra, đặt lên bàn đá bắt đầu pha trà, cũng không có mở miệng đuổi hắn đi.

Tần Ly có thói quen uống trà, chính xác hơn là nàng thích pha trà. Pha trà có thể làm cho tâm tình nàng bình tĩnh, có thể tu tâm dưỡng tính. Rót cho mình một chén, rồi lại đưa cho Minh Dạ một chén.

Minh Dạ cầm lấy ly trà, hớp một ngụm nhỏ, cảm thán: “Rất thơm, không nghĩ tới nữ nhân người còn biết pha trà, hơn nữa tay nghề rất tốt.”

“Những gì người chưa biết còn rất nhiều, đừng bày ra bộ mặt người rất hiểu ta. Trần lão hiện giờ đang ngụ ở Liên Minh Luyện Dược Sư, trong ba năm này, Trần lão đã giúp ta rất nhiều. Biết người đến, người nhất định sẽ rất cao hứng, mai ta mang người đi gặp người.”

“Ân, được.”

“Hiện tại, ta là đệ tử tinh anh của Nguyệt Diệu học viện, đương nhiên là ở tiểu viện trường này. Nữ nhân, ta còn chưa nói với người, ta với người hiện tại là hàng xóm.” – Minh Dạ quan sát vẻ mặt của Tần Ly, trong lòng có chút thích thú.

Tần Ly bĩu môi nói: “Nếu không còn việc gì nữa thì người về đi, ta muốn tu luyện một chút. Một tháng sau học viện có bài danh thi đấu, ta còn muốn tiến vào mười người đầu tiên. Đứng rồi, người có tham gia bài danh thi đấu không?”

Nếu Minh Dạ tham gia Bài Danh thi đấu, thì tương đương với việc cơ hội của nàng đã nhỏ lại còn bị chia ra, nhưng nếu hai võ tông kia bị bài trừ, như vậy cơ hội nàng thành công là rất cao.

“Người nghĩ ta muốn tham gia sao? Cái Minh Tường tri kia ta còn không có để ý đến. Được rồi, không quấy rầy người nữa, ta về đây, ở thêm cũng chỉ khiến người phiền chán mà thôi.” – Minh Dạ chậm rãi ra khỏi tiểu viện của Tần Ly.

Tần Ly đóng cửa cẩn thận, sau đó nàng bước vào phòng rồi tiến vào Huyền Giới. Nàng đến Dược Viên hái một chút dược liệu chuẩn bị luyện dược. Hiện tại nàng muốn luyện chế lục phẩm đan dược, nếu thành công nàng sẽ trở thành luyện dược tông sư. Sau khi trở thành luyện dược tông sư, chỉ cần không ngừng luyện tập thì không bao lâu thời gian nữa, nàng sẽ tấn chức huyền linh tông. Chờ tiến cấp, là nàng đã có thể thử thu thập huyền hóa. Nguyên liệu luyện chế Băng Cơ đan còn thiếu hai loại, hai ngày này nàng đã đi khắp nơi trong thành tìm kiếm, phạm vi ngoài thành nàng để cho bọn Tần Nhược Phong săn lùng, việc gom góp cho đủ dược liệu cũng không phải là rất khó. Ngoại trừ Băng Cơ đan, nàng còn đáp ứng cho bọn Phượng Tiêu mỗi người một viên Long Túc đan, cho nên nàng nhất định phải mau chóng luyện thành lục phẩm đan dược.

Tần Ly hái vài loại thảo dược, chuẩn bị luyện chế Lục phẩm đan dược – tấn tông cấp.

Lúc này, Khuyết Nhan xuất hiện, dung bản hóa của mình để châm dược đỉnh: “Sinh Mệnh Chi Tinh đã trở về với nhân gia, dùng bản hóa của nhân gia để luyện dược, xác suất thành công tăng lên rất nhiều, hơn nữa phẩm chất đan dược cũng tốt hơn rất nhiều. Mặt khác, hôm nay nghe lão ngoan đồng kia nhắc tới Minh Tường Tri, nhân gia dường như đã cảm nhận được tinh lực chi tinh đã ở đâu rồi.”

Q.3 - Chương 17: Luyện Chế Vòng Như Ý

Địa điểm ăn cơm vẫn định ở Thiên hương cư phòng Điện Lan Hiên, Minh Dạ vẫn lạnh lùng nhìn Vệ Khanh, không khí cả phòng vẫn tiếp tục bảo trì đóng băng. Tần Ly cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể ngồi bên cạnh Minh Dạ, tùy thời ngăn cản hấn động thủ. Ngoại trừ Tần Ly, vị trí còn lại bên cạnh hấn tự nhiên không có ai ngồi, ai cũng không dám ngồi quá gần hấn. Trừ bỏ vị trí trống bên cạnh hấn, tiếp theo chính là Tần Giác, dù không nhằm vào Tần Giác nhưng bạn học Tần Giác vẫn bị hấn khí đánh úp.

Đám người Lam Tiêu Tiêu Cũng nơm nớp lo sợ, tuy rằng không biết rõ cảnh giới của Minh Dạ, nhưng vẫn biết người này không hề đơn giản, vừa tiếp xúc liền biết cảnh giới của hấn cao hơn cảnh giới của bọn họ không phải là ít.

Liễu Hàn Vân khá trấn định, bởi vì bữa ăn này là chúc mừng hấn và Tần Ly tấn chức huyền linh tông, vì thế bây giờ hấn đang ngồi bên kia của Tần Ly. Lực chú ý của hấn đều tập trung trên người Tần Ly, người khác hấn đều tự động xem nhẹ.

Vệ Khanh tà khí dựa vào thành của ghế ngồi, ánh mắt quét qua Minh Dạ ở phía đối diện, sau đó nhắc đĩa được đặt trên thành đĩa gấp một miếng thịt đưa qua chén của Tần Ly: “Bữa cơm này chính là chúc mừng ngươi, sao ngươi lại không ăn? Ném thử một chút, hương vị quả thực không tồi.” – Nói xong còn nhìn Minh Dạ một cách khiêu khích, đôi mắt hoa đào le lói ánh sáng khác thường.

Huyệt thái dương của Tần Ly đập lên thỉnh thoảng, đau đầu vô cùng. Người này tại sao vẫn không chịu tính ra, không thấy cái vị bên cạnh nàng lạnh đến mức có thể đông chết người sao?

Ánh mắt Minh Dạ nhìn chằm chằm chiếc đĩa của Vệ Khanh, tay vừa muốn động đã bị Tần Ly nắm lại: “Ha ha, hôm nay không phải muốn chúc mừng chúng ta sao? Sao lại không ăn? Nào, mọi người đều ăn đi.” – Nói xong nàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Nguyệt Diệu Thần cùng Hàn Hi Bạch. Hai người hiểu ý kéo Vệ Khanh xuống không để cho hấn làm khó Tần Ly.

Minh Dạ liếc Tần Ly một cái, sau đó cầm đĩa gấp đồ ăn trong đĩa cắn một miếng, hơi thở trên người dần bình ổn lại.

Thật ra Minh Dạ không muốn để cho Tần Ly khó xử, nếu không hấn đã sớm động thủ giải quyết người khiêu khích hấn như Vệ Khanh. Nhìn Tần Ly tự mình gấp đồ ăn cho hấn, hấn cũng lười so đo với Vệ Khanh. Dù vậy, hấn cũng không thể dễ dàng buông tha cho Vệ Khanh, không thể giết hấn nhưng vẫn phải cho hấn một chút giáo huấn, Minh Dạ muốn làm Vệ Khanh uất ức trong chốc lát, hấn cũng gấp đồ ăn cho Tần Ly: “Ngươi cũng ăn một chút.”

Cùng lúc với Minh Dạ, Liễu Hàn Vân cũng gấp đồ ăn cho Tần Ly. Tần Ly nhìn cái chén đầy đồ ăn, trong lòng cười khổ không ngừng.

Bữa cơm cứ thế trôi qua trong không khí quý dị, Tần Ly kỳ thực ăn không vô, vẫn thấy tiêu hóa khó khăn như cũ, nhưng đáng ăn mừng là bữa cơm này xem như ăn được bình an,

Ăn cơm xong, trăng đã muốn lên đến đỉnh đầu, Tần Ly trở về tiểu viện, đóng kín cửa rồi trực tiếp đi vào Huyền Giới. Sau khi tấn chức, nàng đã tính toán xong, trước bài danh một tháng, ban ngày tu luyện trong phòng tu luyện, buổi tối tu luyện ở trong huyền giới. Một là có thể củng cố tu vi của nàng, hai là có thể tranh thủ tăng thực lực trong một tháng thời gian.

Tần Ly đi vào Huyền Giới, không nhìn thấy Phượng Tiêu là Lam U lộ diện, nàng cảm thấy có chút kỳ quái. Thấy Khuynh Nhan đang cúi húi tìm kiếm vật gì đó, liền hỏi: “Phượng Tiêu và Lam U đâu? Sao lại không thấy hai người bọn họ?”

“Lúc ngươi đi ra ngoài, không phải là bọn chúng đang luận bàn sao? Hai người bọn họ cuối cùng bất phân thắng bại, cho nên đều bế quan tu luyện. Bọn họ bảo sẽ tái chiến khi xuất quan, Phượng Tiêu còn nói nhất định phải thắng được Lam U. Ban đầu nhân gia còn tính gọi ngươi vào, hiện tại ngươi đã là huyền linh tông, là thời điểm cần có một kiện linh khí thích hợp. Giờ ngươi chưa dùng Kim Huyền Linh được, cho nên nhân gia đành hướng dẫn ngươi tự tay luyện cho bản thân một kiện vậy.”

(MĐ: Ta chỉ là một con “Lam x Phượng” shipper :3)

Tần Ly cũng rất muốn sở hữu một kiện linh khí, nhưng không ngờ nàng có cơ hội tự luyện cho mình, trên mặt vô cùng hưng phấn: “Thì ra ta còn có thể tự mình luyện chế linh khí sao? Khuynh Nhan, ngươi cũng có thể luyện chế linh khí à?”

“Đương nhiên, chủ nhân của nhân gia chính là phải toàn tài. Nó đây rồi, đây chính là luyện khí phổ, chỉ cần bị tung ra ngoài sẽ lôi kéo sự chú ý của tất cả các thể lực lớn, sẽ nổ ra tranh đoạt. Ngươi đọc qua làm quen, chờ ngươi đọc hết và hiểu được, ta đưa ngươi đi luyện khí thật.” – Khuynh Nhan đem quyển sách hấn vừa tìm được cho Tần Ly.

Tần Ly cầm quyển Luyện Khí Phổ màu xanh, trên bìa đề “Diễm Lân luyện khí thủ trát(*)”. Mở trang đầu tiên, nàng bắt đầu đọc. Thì ra ở thế giới này, trừ chức nghiệp tôn quý luyện được sư, còn có chức nghiệp khan hiếm hơn – luyện khí sư. Một luyện khí sư cao cấp không những chế tạo ra được linh khí có uy lực lớn, mà còn nắm giữ được kỹ thuật khám nạm.

(*)thủ trát: viết, sao lại bằng tay

Luyện khí sư chia là: luyện khí học đồ, luyện khí sư, luyện khí đại sư, luyện khí tông sư, luyện khí thánh sư. Học đồ là những người đang trong giai đoạn xây dựng trụ cột bằng cách nắm vững các tri thức luyện khí, có thể tự mình luyện chế những loại linh khí bình thường đơn giản. Luyện khí sư mới bắt đầu có thể luyện chế bảo khí có phẩm cấp.

“Khuyh Nhan, với tu vi hiện tại của ta có phải có thể sử dụng thánh khí rồi không?” – Tần Ly vừa đọc sách vừa hỏi.

“Nhân gia cảm thấy ngươi có thể luyện chế một loại linh khí có thể nuôi dưỡng được, như vậy, nếu cấp bậc của ngươi tăng lên, thì linh khí của ngươi cũng sẽ không ngừng tăng lên. Linh khí đi theo chủ nhân lâu thì độ phù hợp cũng sẽ không ngừng gia tăng, hơn nữa sau này khi cấp bậc của ngươi tăng lên, cũng không cần phải đổi loại linh khí khác. Kim Huyền Linh tuy rằng cấp bậc tương đối cao, nhưng dù sao cũng không phải do chính ngươi luyện chế, không nhất định ngươi có thể dùng nó thuận tiện.” – Khuyh Nhan đề nghị.

“Ừ, ngươi nó có đạo lý, vẫn là chính mình tự luyện chế thì tốt hơn. Đúng rồi, tài liệu luyện linh khí và tài liệu khám nạm đều có ở Huyền Giới sao?”

“Ngươi không cần lo lắng, năm đó chủ nhân để lại không ít tài liệu khan hiếm, đủ cho ngươi dùng.”

Tần Ly gật gù đầu, tinh tâm xem những vấn đề cần chú ý khi luyện khí, nàng xem trọn hai ngày.

Lúc này ở cạnh tiểu viện của nàng, Minh Dạ nhìn trăng trên trời, đầu óc không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi làm thế nào để theo đuổi Tần Ly. Vốn hắn cũng không phải người nóng vội, hắn nghĩ từ từ sẽ đến. Nhưng bên cạnh nàng có quá nhiều nam nhân, một đám đều mang mưu đồ gây rối, hắn không thể không nóng nảy.

Đi thăm dò tư liệu của hai tên Vệ Khanh và Liễu Hàn Vân kia.” – Lời nói thăm của Minh Dạ vừa dứt, một bóng dáng bay lên giữa tiểu viện yên tĩnh, sau đó nhanh chóng chìm vào đêm tối.

Tần Ly nghiên cứu tương đối thành công, chuẩn bị thí nghiệm một chút. Khuyh Nhan mang Tần Ly đến một cung điện có hai tầng, bên trong có một gian phòng tên Trữ Tàng thất. Bên trong Trữ Tàng thất, huyền thiết và Nguyên Linh Tinh Thạch nằm rải rác khắp phòng. Tần Ly nhìn cái hòm nhỏ đặt ở một góc sáng sủa của căn phòng hỏi: “Trong hòm nhỏ đó có cái gì vậy?”

“Bên trong là tinh hạch của huyền linh thú, dùng để khám nạm linh khí. Đã nghĩ kỹ muốn luyện chế linh khí gì chưa? – Khuyh Nhan hỏi

“Đã nghĩ kỹ rồi, luyện chế một cái vòng Như Ý. Bình thường có thể đeo ở cổ tay, khá là tiện lợi.” Tần Ly dùng một ngày để nghiên cứu nên dùng loại linh khí gì, cuối cùng quyết định chế tạo vòng Như Ý.

Khuyh Nhan chọn hai khối huyền thiết không quá lớn sau đó cảm thêm một khối ngân tinh thạch: “Hai loại tài liệu này có thể làm tài liệu chính luyện chế vòng, ngươi mang cái hòm kia theo, rồi lấy thêm một khối nguyên linh tinh thạch, ngươi có thể lập tức luyện chế rồi.”

Tần Ly lần đầu tiên luyện chế linh khí, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương. Khuyh Nhan mang nàng đi đến gian phòng bên cạnh, bên trong có một cái lò luyện lớn. Nhìn chiếc lò cổ xưa vô cùng, xem ra niên kỷ của nó cũng đã khá lâu.

“Các bước luyện chế ngươi cũng đã xem qua hết, bây giờ ngươi thực hành đi! Ngươi chưa dung hợp huyền hỏa, trước hết để nhân gia giúp ngươi khống hỏa, như vậy ngươi luyện chế cũng dễ dàng hơn một chút. Chờ đến khi ngươi dung hợp huyền hỏa, ngươi sẽ mở ra năng lực khống hỏa. Ngươi nên hiểu rằng, luyện được và chế thuốc giống nhau, đối với khống hỏa, yêu cầu tương đối hà khắc, chẳng qua là độ lửa khác nhau.” – Khuyh Nhan bổ sung.

Tần Ly nhớ kỹ lời nói của Khuyh Nhan, nghiêm túc gật đầu.

Khuyh Nhan bắt đầu nổi lửa, Tần Ly đem một khối huyền thiết thả vào, ngọn lửa màu trắng không ngừng tăng lớn, độ nóng của lò luyện cũng tăng cao, dùng mắt thường có thể thấy được huyền thiết nhanh chóng tan chảy thành nước thép.

Tần Ly suy tư một chút ở trong đầu, bắt đầu điều động linh lực. Linh lực màu xanh nhạt rót vào trong lò từng chút một, nước thép được linh lực dẫn bắt đầu tạo hình.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, nước thép đã ngưng tụ thành một chiếc vòng hình tròn hoàn hảo. Tần Ly thả vào một khối huyền thiết khác, cuối cùng là ngân tinh thạch. Nàng biết bước kế tiếp càng thêm phức tạp, dễ thất bại, phải vô cùng tinh tế khống chế linh lực của mình, bằng không sẽ dễ thất bại vô cùng. Khuyh Nhan ở bên cạnh quan sát từng động tác của Tần Ly, lâu lâu chỉ đạo nàng một chút, giúp nàng khống chế độ lửa.

“Tốt lắm, bây giờ chỉ cần chờ đợi.” Tần Ly lau mồ hôi, nàng cuối cùng cũng hiểu được luyện khí khó khăn đến cỡ nào. Khó nhất khống hỏa do Khuyh Nhan làm, nhờ có hắn giúp nàng khống hỏa, nàng luyện chế dễ dàng hơn rất nhiều. Cho dù là như thế, nàng vẫn cảm thấy linh lực mình có chút không đủ dùng. Nếu không phải thời khắc mấu chốt Khuyh Nhan ra tay giúp nàng, có lẽ linh khí của nàng sẽ không luyện chế được.

Năm ngày trôi qua, trừ bỏ đến được viên hải Bích Linh quả ăn cho đỡ đói, nàng vẫn luôn bên cạnh lò luyện quan sát tình huống. Thật vất vả mới có thể thấy linh khí thành hình, trong lòng nàng hưng phấn không nói nên lời.

Linh khí đã thành hình, sau đó cần phải khám phách (phách trong hồn phách) cho linh khí, còn gọi là khám khí phách, cuối cùng là khám bí văn. Tần Ly cầm lấy khóa nguyên linh tinh thạch, dùng linh lực nhắc vòng Như Ý lên, sau đó nàng bắt đầu dung hợp.

Nhìn thấy cả hai dung hợp hoàn mỹ, khóe môi Tần Ly nhếch lên. Vòng Như Ý màu bạc vô cùng hoa mỹ, nàng quyết định gọi nó là Như Ý Trạc Liễu.

Tiếp đó, nàng dùng linh lực mở ra ba lỗ trên vòng, chuẩn bị khám bí văn.

Khuyên Nhan chọn cho nàng hai khóa tinh thạch thánh thú cửu giai và một khóa tinh hạch thánh thú bát giai. Vừa bỏ tinh hạch vào lò luyện, nàng lượng cường bạo lập tức bộc phát dữ dội, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy thú ảnh hư ảo của ba thánh thú trong ngọn lửa. Tần Ly nhìn ba khóa tinh thạch, trong lòng tưởng tượng về bộ dạng ba thánh thú khi còn sống cường đại cỡ nào, mà người có thể đánh chết bọn chúng, lấy được tinh hạch của bọn chúng – Huyền linh thần Diễm Lân còn cường đại hơn bọn chúng rất nhiều. Cường giả như vậy không thể không làm cho người ta bội phục. Ba khóa tinh hạch cuối cùng cũng áp súc thành ba khóa bảo thạch được khảm vào ba cái lỗ mà nàng đã mở sẵn. Từ lúc khảm khí phách cho đến lúc khảm bí văn đã qua được hai ngày.

Tần Ly nhìn vòng tay Như Ý đã chính thức hoàn thành, nàng khẩn cấp muốn thử uy lực của nó. Nàng lập tức lấy máu nhận chủ rồi đeo Như Ý lên cổ tay. Sau khi nhận chủ xong, Tần Ly thử dùng ý niệm, vòng Như Ý hoàn toàn có thể phóng to thu nhỏ theo ý của nàng.

Bao khí có ánh sáng riêng của nó, theo màu sắc mà phân chia phẩm cấp, hoàng phẩm là màu đỏ, huyền phẩm là màu cam, địa phẩm là màu vàng, thiên phẩm là màu xanh lục. Thánh Khí chia theo phẩm cấp như trên như khác màu, theo thứ tự là màu xanh lá non, xanh lam, tím và trắng. Bán thần khí và thần khí sẽ không sáng lên, bởi vậy huyền giới của Tần Ly vẫn bị người khác hiểu nhầm là linh khí bình thường.

Nhìn vòng tay màu bạc sáng lên ánh sáng màu xanh non, Tần Ly biết chính mình đã luyện thành công một chiếc thánh khí hoàng phẩm.

Sắc trời dần dỏ, lúc Tần Ly ra khỏi Huyền Giới đã là buổi sáng hôm sau. Tần Ly vờn vai chuẩn bị đi ra tìm Minh Dạ. Nàng đã đáp ứng hần hôm nay sẽ dẫn hần đến Liên Minh Luyện Dược Sư tìm Trần lão, sau đó nàng sẽ đến phòng tu luyện.

Đến phòng bên cạnh, nàng gõ cửa: “Minh Dạ, người có đó không?”

Chỉ trong chốc lát, cửa viện liền mở ra, hôm nay Minh Dạ mặc một thân cẩm bào đen, cổ tay đính kim tuyến, miếng ngọc bội được treo lủng lẳng trên đai lưng màu vàng. Nhìn qua, cả người đầy tinh thần sáng láng, phủ quý xa hoa. Trừ lần đó ra, hôm nay hần lại không mang mặt nạ, làm cho Tần Ly ngạc nhiên cả người một lần nữa.

(MĐ: Ca thật vô sỉ, ca dùng sắc dụ :3)

Minh Dạ thấy Tần Ly lấy bộ dáng ngây ngốc nhìn mình, khoe miệng vừa lòng giọng lên: “Nữ nhân, sớm a!” – Trong thanh âm có chút khàn, so với bình thường càng thêm có sức quyến rũ.

“Ăn mặc long trọng vậy để làm chi?” – Tần Ly giật mình tỉnh lại, nhíu mày.

“Xấu hổ sao? Bản thiếu cảm thấy mặc như vậy rất tốt. Nữ nhân, người mặc trang phục nữ vẫn rất đẹp.”

“Trang phục nữ không được thuận tiện.” – Tần Ly vẫn ăn mặc giống như bình thường, một đầu tóc được búi lên đỉnh đầu, một thân nam trang màu trắng.

Minh Dạ bình thường thích đeo mặt nạ vì chán ghét người khác nhìn thấy hần, nhưng thấy Tần Ly ngây ngốc trước gương mặt này của hần, hần đột nhiên không còn muốn đeo mặt nạ nữa. Mặt nạ nằm trong không gian giới chỉ của hần, nghĩ nghĩ một hồi, hần không lấy ra nữa: “Đi thôi, không phải muốn ra ngoài tìm Trần lão sao? nhanh một chút!”

Thật ra tìm Trần lão cũng chỉ là một cái cớ mà thôi, hần hoàn toàn có thể sai thuộc hạ đi tìm Trần lão, sở dĩ hần nói hần muốn tìm Trần lão là vì hần muốn cùng Tần Ly đi dạo một lát mà thôi.

Tần Ly nhìn Minh Dạ nói: “Người vẫn nên đeo mặt nạ lên đi, ta sợ lát nữa mọi người sẽ vây lại.”

Minh Dạ lấy mặt nạ từ không gian giới chỉ ra đeo lên, Tần Ly đánh giá, quả nhiên như vậy sẽ tốt hơn, tuy rằng khí chất vẫn mỹ lệ, nhưng vẫn đỡ hơn gương mặt khuyên đào chứng sinh kia.

Tuy rằng Minh Dạ che mặt đi, Nhưng hai người bọn họ đứng cạnh nhau vẫn chói mắt vô cùng. Từng đám đệ tử dọc đường họ đi bất giác dừng chân lại đưa mắt nhìn bọn họ, Tần Ly nổi lên một trận phiền muộn, nàng nổi lên ý nghĩ nàng có nên đội mặt nạ luôn không. Hai người ra khỏi học viện, một đường hướng về Liên Minh Luyện Dược Sư.

Trên đường đi, hai người đi ngang qua một tiệm may quan áo, Minh Dạ liếc mắt một cái liền chú ý đến một kiện xiêm y trắng vô cùng thướt tha. Hần quay qua Tần Ly nói: “Nữ nhân, người tự mình đến đó trước, lát nữa ta sẽ đến sau.”

Tần Ly không biết hần muốn giờ trò gì, nhưng vẫn nghe lời Minh Dạ mà đi trước.

Đến Liên Minh Luyện Dược Sư, nàng vô tình gặp một ông lão mặc trường bào màu xanh, bên cạnh lão là hai thiếu niên hơn mười tuổi, trong đó có một người là Trần Tường.

Hần vừa nhìn thấy Tần Ly, lập tức cắn răng nói: “Tần Ly, người tới đây làm gì?”

“Nực cười, ta đi đâu thì liên quan gì tới người, chẳng lẽ ta còn phải xin phép trước người một tiếng sao? Trần Tường, kiện quần áo lần trước mặc được không?”

Trần Tường vừa nghe Tần Ly nói, cảnh tượng chật vật ngày đó liền hiện rõ mồn một trong đầu hần. Đều là tại Tần Ly này làm hại hần mất mặt như vậy:

“Ông nội, ca ca, nàng chính là người lần trước hại ta xém tí nữa chết cháy.”

Tần Ly âm thầm buồn cười, ngày đó hắn chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ, hôm nay hắn vừa tìm được chỗ dựa vững chắc thì lại làm ra vẻ dũng mãnh. Nàng thật muốn chóng mắt xem những người này có ý định gì!

“Ngươi là Tần Ly? Là tân sinh tân chức huyền linh tông ngày hôm qua sao?” – Thiếu niên có diện mạo tương tự Trần Tường hỏi.

“Là ta thì như thế nào? Có vấn đề gì sao?” – Đuôi lông mày Tần Ly khẽ nhướng, tu vi Vô Tông nhị giai. Chẳng lẽ người mà Vệ Khanh nói chính là hắn?

Trần Tường khẽ hừ một tiếng: “Tần Ly, ngươi đừng đắc ý quá sớm, đừng tưởng rằng huyền linh tông thì đặc biệt hơn người.”

“Tiểu Tường, cảm miệng. Lão phu hỏi ngươi, ngươi có phải là nữ hài tử đã thăng tam phẩm luyện được sư khi mười tuổi của ba năm trước không?” – Ông lão áo xanh cũng không ngu, tôn tử của mình như thế nào hắn cũng hiểu rõ. Huống hồ chỉ nếu đứa nhỏ này thật sự là Tần Ly kia, hắn càng không thể để cháu hắn đại đột trên chóc nàng, nàng là mầm tốt là Liên Minh minh chủ xem trọng.

Tần Ly không trả lời, xem như thừa nhận.

Trần Tường bị gia gia rống một tiếng, trong lòng càng thêm không phục, ánh mắt nhìn Tần Ly càng thêm âm ngoan.

Trong lúc đó, Minh Dạ cầm xiêm y đã mua được phóng vào không gian giới chỉ. Hắn vội vã bay một đường đến Liên Minh Luyện Dược Sư, mắt hiện lên sự vui vẻ khi thấy bóng dáng của Tần Ly đứng ở cửa. Trần Tường đứng đối diện Tần Ly cảm nhận được hơi thở cường đại của Minh Dạ, hắn nhanh chóng che dấu dấu âm ngoan trong mắt.

“Sao lại đứng ở đây? Đợi ta sao?” – Minh Dạ tự nhiên cũng để ý thấy ba ông cháu đối diện Tần Ly.

“Ừ, chờ ngươi đến rồi cùng nhau vào, chúng ta đi thôi!” – Tần Ly nói xong, lướt qua ba người bọn họ, sóng vai Minh Dạ cùng lên lầu. Minh Dạ liếc mắt bọn họ một cái khi đi ngang qua bọn họ.

Ông lão áo xanh nói với hai người cháu trai: “Hai người các ngươi nghe cho kỹ, học trong học viện, cách xa Tần Ly một chút, nàng không phải là người mà các ngươi có thể trên vào! Nhất là tiểu Tường, ngươi đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi. Tiểu Phi, sau khi trở về, ngươi cố gắng tu luyện, tranh thủ tiến vào hàng ngũ mười người đứng đầu của học viện bài danh.”

Trần Phi trịnh trọng gật đầu, Trần Tường cũng đáp cho có lệ: “Gia gia, ta đã biết.”

“Tốt lắm, hai người các ngươi trở về học viện đi, không có việc gì là tốt rồi, tu luyện cho tốt, đừng có gây chuyện thị phi khắp nơi.” – Ông lão áo xanh không tiếp tục để ý tới hai người, chậm rãi cất bước đi lên lầu. Ông lão áo xanh là thanh y trưởng lão, tên là Trần Mậu, so với Liễu Thâm còn cao hơn một bậc, hiện tại lão đã đạt tới bát phẩm luyện dược sư trung cấp.

Sau khi Tần Ly và Minh Dạ lên lầu, tìm được Trần lão, kể chút chuyện xảy ra ở học viện trong thời gian gần đây. Cuối cùng ba người quyết định để Trần lão tiếp tục ở lại Liên Minh Luyện Dược Sư, hai người có việc gì cũng dễ tìm Trần lão.

Bởi vì Liễu Thâm đồng thời đảm nhiệm chức vụ trưởng lão học viện, nàng cũng không thường xuyên có mặt ở Liên Minh Luyện Dược Sư. Sau đó, bọn họ rời khỏi phòng Trần lão dự định nhanh chóng trở về học viện, Tần Ly muốn tranh thủ đến phòng tu luyện xem một chút.

Trời không thuận lòng người, kết quả vừa mới ra khỏi phòng, một gã sai vặt lập tức chạy đến, nói là Thanh y trưởng lão mời hai người họ qua. Tần Ly nắm chắc đến tám phần người đó chính là ông lão áo xanh lúc này, vì thế nàng quay sang Minh Dạ, nói: “Bằng không ngươi về trước đi, một lát nữa ta sẽ trở về.”

“Ngươi đi đi, ta chờ ngươi dưới lầu.”

Minh Dạ chậm rãi đi xuống lầu, Tần Ly theo gã sai vặt đi gặp thanh y trưởng lão/

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Không Thể Mặc Nam Trang

Tần Ly vừa vào cửa, gương mặt gầy gò đầy nếp nhăn của Trần Mậu lập tức tươi cười, nhiệt tình nói: “Tần tiểu hữu, mau ngồi... mau ngồi..., Tôn tử của lão phu không hiểu chuyện, nói năng không chừng mực, cầu ngươi không để trong lòng a!”

“Không có việc gì, ta căn bản không để trong lòng.” – Bởi vì hắn không có tư cách lọt vào mắt nàng, Tần Ly không khách khí tìm một chỗ ngồi xuống: “Trưởng lão tìm ta chỉ vì chuyện này thôi sao?”

Trần Mậu thấy thái độ Tần Ly đậm nhạt, cũng không tiện thể hiện quá nhiều khách sáo: “Là như vậy, mình chủ biết người đã đến kinh thành nên muốn gặp người. Mặt khác, cầu tiểu hữu dành ra một chút thời gian để khảo cấp bậc luyện được sư một chút, lão phu chuẩn bị bàn cho người.”

Phóng mắt nhìn khắp Nguyệt Diệu hoàng triều, Liên Minh Luyện Dược Sư là tổ chức độc lập, tổ chức duy nhất không bị thế lực ngũ đại gia tộc và hoàng tộc khống chế bởi vì toàn bộ thành viên đều là luyện dược sư có địa vị rất cao, xem như là thế lực thứ ba của đông đại lục tồn tại song song cùng hoàng triều và ngũ đại gia tộc. Kỳ thật, điều Tần Ly không biết là Liên Minh Luyện Dược Sư không chỉ có mặt ở Đông đại lục mà ở Tây đại lục cũng có, mà mình chủ trong lời của Trần Mậu chỉ là mình chủ của Đông đại lục, địa vị của vị mình chủ này trong Liên Minh Luyện Dược Sư của cả hai đại lục phải nói chính xác là Phó mình chủ.

“Vừa lúc mấy ngày nay học viện chưa chính thức khai giảng, chúng ta định cuộc khảo hạch diễn ra vào ngày mai đi, việc gặp mặt cũng định vào sáng mai vậy!” – Tần Ly cũng không muốn dành quá nhiều thời gian để chạy sang Liên Minh luyện dược, có gặp mặt vị mình chủ kia hay không đối với nàng cũng không quá trọng yếu. Nhưng việc khảo sát cấp bậc này lại tương đối hữu dụng, dù sao việc sở hữu chứng nhận của Liên Minh vẫn tạo cho nàng một khoảng uy quyền nhất định.

Trần Mậu có chút khó xử: “Việc này... khảo hạch lão phu có thể chuẩn bị vào ngày mai, nhưng hiện tại mình chủ không có mặt tại Liên Minh, muốn gặp mặt cũng phải qua mấy ngày nữa...”

“Vậy thì trước tiên cứ khảo hạch đã, việc gặp mặt về sau khẳng định sẽ có cơ hội. Nếu không còn việc gì khác, ta về học viện trước.” – Tần Ly vừa dứt lời liền đứng dậy khoan thai bước đi ra ngoài.

Minh Dạ vừa thấy bóng dáng Tần Ly xuất hiện liền bước tới gần, hỏi: “Lão nhân kia nói gì với người vậy?”

“Nói cái gì mà mình chủ muốn gặp ta, dù sao cũng chỉ là lấy cớ thôi. Ha ha, kỳ thật là muốn ta đừng gây khó dễ cho tôn tử của lão. Trần Tường kia quả thực ta không để vào mắt, chỉ là nếu bọn hắn muốn chết, ta muốn cản cũng không cản được.” – Trong lòng Tần Ly căn bản không nghĩ tới chuyện buông tha Trần Tường, chẳng qua gần đây không có thời gian giải quyết hắn mà thôi, nàng không ngờ hôm nay hắn lại tự chạy đến trước mặt nàng tìm chết.

Minh Dạ từ chối cho ý kiến, hắn lấy một chiếc hộp được đóng cẩn thận. Trên mặt chiếc hộp màu tím được khắc hoa văn tinh xảo, nhìn hình thức chiếc hộp liền lộ rõ tâm ý của hắn nặng như thế nào. Đưa chiếc hộp trước mặt Tần Ly nói: “Tặng cho người.”

“Làm vì vậy? Sao lại vô duyên vô cớ tặng quà cho ta?” – Tần Ly đưa mắt nhìn chiếc hộp, nhưng vẫn không đưa tay ra nhận.

Sắc mặt Minh Đêm lạnh xuống, hắn chưa bao giờ tặng lễ vật cho nữ nhân. Trong lòng hắn, nữ nhân là một từ vô cùng phiến toái, hắn căn bản không thêm tôn tâm tư suy nghĩ phải lấy lòng nữ nhân như thế nào. Vất vả lắm mới xuất hiện một người ngoài ý muốn khiến hắn phải khác cốt ghi tâm, vậy mà thấy hắn tặng lễ vật lại trưng ra bản mặt thờ ơ. Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng thật lòng mà nói hắn vẫn cảm thấy lòng tự tôn của mình bị đã kích nặng nề.

“Nữ nhân, ta mua lễ vật tặng người, hộp lễ vật này chính là của người.” – Minh Dạ dúi hộp quà vào tay Tần Ly, sau đó đỏ mặt mà xoay người rời đi trước.

Tần Ly sợ rớt hộp, chỉ có thể nhanh chóng ôm lấy, nhìn Minh Dạ ly khai, trong lòng nàng có chút cảm xúc khó hiểu. Không phải nàng chỉ nói có một câu thôi sao?, người này như thế nào lại tức giận rồi? không còn cách nào khác, trước tiên đặt hộp này vào huyên giới đã.

Tần Ly nghĩ nghĩ, dù sao bản thân cũng đã ra ngoài, tiện đường ghé vào khu bán đấu giá nhìn một chút, vừa lúc xem thử có tin tức của hai loại dược liệu điều chế Băng Cơ đan hay không, nghĩ xong, nàng liền đuổi theo Minh Dạ đang chậm rãi bước đi ở phía trước: “Người về trước đi, ta muốn đi xem bán đấu giá một chút.”

Minh Dạ vẫn còn cảm giác uất ức, cũng không nói đi theo nàng, lăm lăm lì lì đi một đường trở về, đến học viện lập tức đi thẳng về tiểu viện.

Hai ẩn vệ đi phía sau hắn thấy điện chủ nhà mình trở về cũng đi theo.

“Lão tam, người giải thích một chút tại sao điện chủ lại yêu thích tiểu cô nương này như vậy? Tuy rằng bộ dạng tính là xinh đẹp, thiên phú cũng không sai, nhưng lại không quá để tâm tới điện chủ, hắn cứ như vậy không phải là dẫn vật bản thân sao?”

“Sao ta biết được? Tâm tư người trẻ tuổi, chúng ta không đoán được. Người đừng nói nữa, không nhìn thấy tâm tình điện chủ không vui sao? Cẩn thận a, nếu không lát nữa điện chủ phạt người, ta cũng khó nói đỡ.”

Tần Ly nhìn bóng dáng Minh Dạ khuất dần đến khi biến mất nàng mới xoay người đi về phía con đường buôn bán. Khu bán đấu giá lớn nhất Nguyệt Diệu tên Phong Vân được đặt ở con đường này.

Khu bán đấu giá Phong Vân so với khi bán đấu giá bảo khố của Vệ thành còn lớn hơn rất nhiều, có thể nói là vô cùng tráng lệ, cả chất liệu xây dựng và kiến trúc đều vô cùng xa hoa, đất đỏ. Nhìn bên ngoài quả thực rất xứng với danh hiệu hàng đầu của nó, làm cho người ta cảm thấy giá trị của mình được gia tăng đáng kể khi bước vào khu bán đấu giá này.

Tần Ly lúc này nảy sinh một suy nghĩ: Hiện tại, dong binh đoàn của nàng có hợp tác làm ăn cùng với một số khu bán đấu giá, nếu có thể cùng Phong Vân hợp tác thì thật sự rất tốt. Mặt khác, nàng nghĩ bây giờ người trong đoàn không nhiều nhưng không có nghĩa là về sau cũng sẽ như vậy. Một khi số lượng gia tăng thì sẽ xuất hiện nhu cầu cần một người quản lý duy nhất, nếu không về sau sẽ vô cùng phiền toái. Ngũ đại gia tộc đã chú ý đến sinh ý của dong binh đoàn, thay vì để cho bọn họ chen ép mình, không bằng mình hợp tác với họ trước một bước.

Đương nhiên, đối tượng hợp tác nàng cũng đã suy xét xong, hiện tại những người thuộc ngũ đại gia tộc mà nàng biết là Nguyệt Diệu Thần, Hàn Hi Bạch và Vệ Khanh. Địa vị của ba người này trong tộc cũng không thấp, Vệ Khanh chính là trưởng tôn của Vệ gia. Vốn Liễu Hàn Vân cũng được tính vào nhưng dường như quan hệ giữa hấn với Liễu gia cũng không được tốt lắm, thậm chí quan hệ giữa hấn và những người trẻ tuổi trong ngũ đại gia tộc cũng chẳng phải quen thuộc gì.

Vừa vào cửa, nàng liền thấy hai cô gái mỉm cười chào đón ở cửa, nhìn thấy Tần Ly vừa bước đến, họ lập tức tiếp đón nàng vào cửa. Trong đại sảnh bày biện không ít bàn ghế, bên tường còn có những chiếc tủ cao, cửa tủ là kính trong suốt, bên trong chứa không ít kỳ hoa dị bảo, nàng cẩn thận hỏi thăm mới biết đây chính là những vật phẩm được gửi tới để lên sàn đấu giá. Kỳ thực, dong binh đoàn của nàng cũng có một khu nhỏ hoạt động theo cơ chế này, vật phẩm là một vài tinh hạch của huyền linh thú và một ít dược liệu tài liệu quý hiếm, tất cả đều là do dong binh đoàn kiếm được trong lúc chấp hành nhiệm vụ.

Nàng nhìn dược liệu được đặt trong tủ kính, hy vọng có thể tìm được Huyền Băng thảo và Ngọc Cơ cốt để điều chế Băng Cơ đan. Nhưng nhìn cả nửa ngày nàng chỉ toàn thấy những dược liệu nàng đã có trong Huyền Giới, hai chủng loại này ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Huyền Linh Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.